C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Marcinko_Richard-Profesionalni_valecnik_1.pdb

PDB Name: 1_Profesionální_válečník.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.2.2006
Modification Date: 12.2.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

NA POČEST STŘELCŮ KTEŘÍ BYLI A VŽDYCKY I BUDOU

Aby nedošlo ke zkompromitování pramenů a metod speciálních akcí, byla určitá jména, názvy míst a časové údaje změněny. Rovněž tak byly pozměněny taktické detaily a časové posloupnosti, aby nemohlo dojít k vyzrazení současné strategie jednotek zvláštního určení.

Kritik není tím, kdo kalkuluje... Ta čest patří člověku, jenž je ve skutečnosti v aréně, jenž se snaží ze všech sil, jenž chybuje a znovu a znovu se vrací..., jenž když vyhraje, zná onen triumfální pocit vrcholného úspěchu, avšak neuspěje-li, stane se tak se ctí.

Theodore Roosevelt

Kdybychom nebyli blázni, byli bychom všichni šílení.

Jimmy Buffett

@ 1992 by Richard Marcinko Translation @ Roman Marhold, 1996

ISBN 80-237-3237-4

Předmluva

V historii námořnictva USA neexistoval mezi příslušníky nekonvenčních sil válečník tak nekonvenční, jakým byl Dick Marcinko.

Snad nejlepším důkazem jeho schopností bylo, když byl v srpnu roku 1980 ve věku třiceti devíti let jako tehdejší velitel pověřen velitelem námořních operací Thomasem Haywardem, aby navrhl, vytvořil, vybavil, vycvičil a vedl - podle mínění mnohých - nejlepší protiteroristickou jednotku na světě SEAL 6. Jeho pouť k velení jednotce byla spletitá. Jako středoškolský odpadlík z neúplné rodiny z pensylvánských uhelných pánví učinil Marcinko ze služby u námořnictva své povolání a ze zvláštních jednotek svoji posedlost. Jako horkokrevný mladý důstojník jednotky SEAL operoval ve Vietnamu za

nepřátelskými liniemi. Zatímco jiní se schovávali za ostnatý drát a pytle s pískem, Marcinko se svou četou - v černých úborech, naboso a s ukořistěnými sovětskými zbraněmi i municí - prohánělí Vietkong hluboko uvnitř jeho vlastního území.
Během půlroku provedla Marcinkova jednotka SEAL neuvěřitelných 107 bojových akcí, při nichž zabila přes 150 vietnamských vojáků (oficiálně potvrzeno) a 84 jich zajala. Za dVOjí působení ve Vietnamu Marcinko získal Stříbrnou medaili, čtyři Bronzové hvězdy se znakem" V", dvě Čestné medaile námořnictva a vietnamský Kříž za statečnost se stříbrnou hvězdou. Jako námořní atašé v Kambodži v letech 1973 a 1974 rozšířil při jedné akci proti Rudým Khmerům na řece Mekong svůj repertoár mistrovských kousků o plavání v úkrytu za hlídkovým člunem. V bojích v Kambodži strávil 291 dní a za své účinkování byl vyznamenán Legií za zásluhy.
Navy byla Marcinkovým životem. Dala mu vzdělání - středoškolský diplom, bakalářský titul, a dokonce i magisterskou hodnost v oblasti mezinárodních vztahů. Díky tomu získal také vrcholně nebezpečné zaměstnání: zaměstnání nekonvenčního válečníka. Léčky, výbušniny, exotické zbraně, seskoky z velkých výšek, průniky pod vodou - Marcinko je skutečný mistr v každém z nich.
Toho dne, kdy převzal funkci velitele jednotky SEAL 6, byly Marcinkovy rozkazy od velitele námořních operací Haywarda stručné, až téměř odměřené. Bylo mu řečeno, že má necelých šest měsíců na to, aby uvedl "do pohotovosti" novou jednotku. Tento úkol měl splnit, ať by to z profesního či osobního hlediska stálo cokoli. "Dicku, ty nezklameš!" řekl tehdy Hayward.
Marcinko přepracoval učebnici pro nekonvenční jednotky a jejich výcvik. Sel přímo k věci, obcházel předpisy, přemlouval, sliboval, vyhrožoval- a občas i terorizoval. Jeho hříchem byla víra v heslo, že účel světí prostředky; a arogance, bez níž by to, jak se domníval, nešlo.
Pokud zde hovoříme o Dicku Marcinkovi jako o hrdinovi (a věřím, že bychom měli), musíme si uvědomit, že je hrdinou v klasickém slova smyslu; jeho vojenská arogance byla pro několik bohů z pentagonského Olympu příliš, a tak ho pár námořních technokratů pro výstrahu ostatním sesadilo.
Tragická chyba, jež způsobila jeho pád, byla jednou z jeho nejpřednějších vlastností: věrnost. Marcinko byl vždy zajedno spíše s muži, kterým velel, než s hierarchií námořnictva, jejíž byl součástí.
Marcinko to také nikdy neváhal přiznat. Krátce poté, co jsme se setkali, jsem se ho zeptal, zda jsou všechny ty prohřešky proti systému Navy, z jejichž spáchání je obviňován, pravda.
"Naprosto/' odpověděl. "Jsem vinen v plném rozsahu obžaloby. Vinen povyšováním integrity jednotky nad jiné hodnoty. Vinen stavěním svých mužů před byrokratické svinstvo. Vinen tím, že jsem utratil tolik peněz, kolik mi jen mohlo projít rukama, na řádný výcvik svých mužů. Vinen tím, že jsem své chlapce připravoval na válku místo na mír. Vším tím jsem opravdu vinen. Mea culpa, mea culpa, mea maxima, kurva, culpa!" Příběh Dicka Marcinka je vzrušující jako jakákoli jiná dobrodružná literatura - avšak i něco navíc. Je to provokativní kronika amerického hrdiny, válečníka, jehož odkaz stále žije, a to prostřednictvím mužů, které cvičil, vedl a inspiroval.
KAPITOLA 1 LEDEN 1981
John Weisman Chevy Chase, MD říjen 1991
Byl to velikánský první krok - pět tisíc osm set metrů mezi podrážkami mých bot a ježatou džunglí, nebyl však čas o tom dumat. Zelené světlo svítilo a velitel seskoku ukazoval směrem ke mně, a tak jsem mu poslal vzduchem polibek a vydal se na procházku. Jedním krokem jsem se ocitl na kluzké plošině C-stotřicítky a propadl se do noční oblohy. Přesně tak, jako jsem to udělal už alespoň tisíckrát předtím. Pocítil jsem náraz ledového vzduchu a tmavé letadlo nade mnou se začalo vzdalovat. Pohlédl jsem dolů. Nic. K pevné zemi téměř šest kilometrů - příliš mnoho na to, aby bylo něco vidět nebo aby někdo dole mohl zaslechnout letadlo. " Rozhlédl jsem se. Všude jen tma. A co jsem čekal? Ze uvidím své muže? To je samozřejmě také nemožné. Neměli jsme nikde žádná světla ani reflexní materiál a všichni jsme byli oblečeni do tmavých kombinéz do džungle, které v oné černotě nad naším cílem hluboko dole, ostrovem Vieques v Karibském moři, nebylo možno rozeznat.
Sevřel jsem ruku v pěst a udeřil do ní loktem v němém triumfu. Ano! Přesně tak! Prvních osm sekund operace proběhlo absolutně hladce. To hlavní nás teprve čekalo. Pohledem na zápěstí jsem zkontroloval výšku a zatáhl za šňůru. Ucítil jsem, jak padák vyklouzl z batohu a začal se uvolňovat.
Postroje, jak tomu u padáku vždycky bývá, mě vystřelily vzhůru. P,ak jsem se náhle prudce otočil

doprava a začal divoce a nekontrolovatelně rotovat směrem k zemi.
A je po hladkém průběhu! Podíval jsem se nahoru. Jeden dílec mého blankytně modrého hedvábného baldachýnu zkolaboval v bočním větru. Zatáhl jsem za vodící lana, abych ho vytřásl ven a naplnil padák vzduchem, ale nefungovalo to.
Nepomáhalo ani to, že jsem na sobě nesl téměř pětačtyřicet kilogramů výzbroje, přivázaných ke speciálně šité bojové vestě nebo připevněných ke kombinéze. Při skocích VVNO - velká výška, nízké otevření - představovala zátěž v řídkém vzduchu problém. Většina toho, co jsem nesl, byly nástroje na zabíjení.
V pouzdře na stehně vězela má upravená beretta 92-SF spolu s jedenácti zásobníky, což dávalo dohromady 165 ran na zakázku vyrobenými náboji značky Hydra-Shok s dutými hroty, které dokázaly doslova ustřelit lidskou hlavu. Z řemene připevněného k rameni visel speciálně upravený samopal Hl(- Heckler & Koch - a 600 opláštěných nábojů s dutými hroty ve třicetiranných zásobnících.
Pak zde byly ještě další lahůdky: oslepující a ohlušující granáty na dezorientaci nepřítele a blesková světla a světelné tyče pro navádění vrtulníků na místo shozu. Nůžky na plech k překonávání drátěných plotů.
Měl jsem s sebou také pár miniaturizovaných komunikačních věciček, které jsme vynalezli. U pasu jsem měl přichycenu vysílačku značky Motorola (ta patřila k mikrofonům před ústa a sluchátkům dovnitř do ucha, takže jsme mohli hovořit a poslouchat jeden druhého i za pohybu - tedy žádné šeptání do manžet, jako tomu u tajných služeb bývá).
V pravé horní kapse vesty jsem měl satelitní transceiver, přístrojek o rozměrech přenosného telefonu. Jeho prostřednictvím jsem mohl hovořit se svým velitelem, brigádním generálem Dickem Scholtesem, který z operačního střediska ve Fort Braggu v Severní Karolíně speciální operace řídil, tak jasně a čistě, jako kdybych se nacházel ve vedlejší místnosti, a ne nějakých tři tisíce kilometrů daleko.
Hlasitě jsem se zasmál. Možná že bych měl zrovna teď Scholtesovi zavolat. "Zdravíčko, generále! Volám kvůli takovému drobnému zádrhelu, který se mi stal. Váš Dickie se asi rozmázne na kaši!" Rozpadly se další dva dílky a padák se složil napůl. Dobrá, k čertu s ním tedy! Žádný problém. Vždyť tenhle krok jsem nacvičoval už aspoň osmdesátkrát nebo stokrát při cvičných seskocích. Odřízl jsem vadný baldachýn, nechal ho padat k zemi a sám se řítil volným pádem. Ctyři a půl kilometru střemhlav dolů.
O pět vteřin později jsem škubl za šňůru od druhého padáku.
Ten se začal nádherně rozevírat. Pak se v něm objevila trhlina, padák se přeložil na polovic jako jeho předchůdce, stejně tak i přestal fungovat a můj střemhlavý let ve vývrtkách začal nanovo.
Zádnou další rezervu jsem už neměl.
Zatáhl jsem za provazy oběma rukama a s kleením se snažil padák rozevřít úplně.
Zčistajasna mi došlo, jak se to člověku tváří v tvář smrti stává, že jsem naši stotřicítku opouštěl jako třináctý v pořadí. To byl špatný vtip na Dickieho. Takhle to dopadnout nemělo! Tam dole - kde jsem se měl rozmáznout na jahodově červenou kaši - bylo, podle toho co nám bylo řečeno, třicet až čtyřicet ozbrojených teroristů s rukojmím a ukořistěnou jadernou hlavicí.
Tento výsadkový útok byl závěrečnou fází pětiměsíční úmorné dřiny a tréninku na hranici lidských možností - osmnáct hodin denně, sedm dní v týdnu. Rotoval jsem nekontrolovatelně v černočerné tmě proto, že mě U. S. Navy ve své nekonečné moudrosti vybrala, abych navrhl, sestavil, vybavil, vycvičil a vedl to, co jsem nyní pokládal za nejúčinnější a nejtajnější protiteroristickou jednotku na světě - jednotku SEAL 6.
Admirál Thomas Hayward, velitel pro námořní operace, mi rozkaz vytvořit takovou jednotku vydal osobně ani ne devadesát dní po našem katastrofálním pokusu o osvobozeni amerických rukojmích zadržovaných v Teheránu z dubna 1980.
Jeho výrok zněl jednoznačně: "Dicku, ty nezklameš!" Vzal jsem si jeho slova k srdci. Jednotka SEAL 6 prodělala ten nejtvrdší možný výcvik a čekala na příležitost předvést všem těm skeptickým byrokratům a námořníkům od stolu, kteří ve Washingtonu tvořili většinu, že U. S. Navy může efektivně zasahovat proti teroristům. Při plnění admirálova rozkazu jsem obešel značné množství předpisů a šlápl na hezkou řádku kuřích ok.
Ale nezklamal jsem - až do této chvíle, jak to vypadá. Cožpak to všechno mělo takhle skončit? Dickie se rozplácne a přijde o celou tu legraci, zatímco ostatní chlapci budou kopat teroristy do zadku a dělat si

jméno?
Nikdy! Vždyť mi bylo sotva čtyřicet a byl jsem na smrt příliš mladý. Znovu jsem trhl šňůrami. Sakra, takhle to nesmí skončit!
Takhle ne! Přece neumřu jen kvůli tomu, že můj neskutečně drahý, mnou osobně vybraný, důmyslně upravený a vlastníma rukama zabalený zatracený padák nebude fungovat!
Zatáhl jsem za lana vší silou, jakou mé svaly dokázaly vyloudit. Konečně Dva dílce vpravo vzadu se naplnily vzduchem a můj let se změnil v kontrolovaný sestup, při němž jsem zpocený a zavěšený do postrojů spirálovitě opisoval líné kruhy a pokoušel se zjistit, kde se to, ksakru, nacházím.
A nacházel jsem se necelých pět kilometrů od původní letové dráhy nad oceánem, kam mě rychlost letadla a volný pád zanesly. Pod sebou jsem viděl pláž, a tak jsem zkontroloval kompas a výškoměr a obrátil kurz nazpět směrem k plánované zóně dopadu o rozloze 250 čtverečních metrů, již tvořilo malé polní letiště, vytesané do drsné krajiny asi kilometr od místa, kde byli zalezlí teroristé. Za své shromaždiště jsme si ho vybrali podle fotografie, pořízené jednou z družic NSA s ultravysokou rozlišovací schopností, která nám během letu přišla faxem z Norfolku.
Má výška činila nyní 3 350 metrů a podle nejlepšího hrubého odhadu jsem měl do dopadu uletět ještě kolem šestnácti kilometrů. Dole pod nohama jsem mohl pozorovat příboj, jak omývá pobřeží, fosforeskující bílé vlny, přicházející za sebou v čeřivých nárazech. Za mořem se rozkládala džungle. Byla to, jak jsem věděl ze špionážních snímků, džungle křovinatá, přesn~ takový druh, jaký v karibské oblasti a Latinské Americe bývá. Žádný tropický prales, díky bohu, jehož záludné koruny představují pro parašutisty peklo. Kdyby tu takový prales stál, museli bychom seskočit nad oceánem a přistát na úzkém proužku pláže nebo připlout na nějakém nevinně vyhlížejícím, zjevně civilním plavidle, které by jakoby náhodou míjelo pobřeží, či přistát ve speciálně upravených gumových člunech, které by společně s námi k pobřeží dopravila nějaká loď nebo nízko letící letadlo.
Pohlédl jsem vzhůru. Nikde žádná hvězda, ani měsíc nebyl vidět. Padák již fungoval perfektně a podle směru větru jsem věděl, že snadno dosáhnu plánovaného místa dopadu. Měl jsem před sebou nějakých dvacet minut letu, a tak jsem se pohodlně uvelebil a hodlal si vychutnat zbytek cesty.
Domníval jsem se, že na to mám právo. Výhoda momentu překvapení bude určitě na naší straně. Všechny zprávy, které jsme během letu ze Spojených států dostávali, nasvědčovaly tomu, že nás teroristé nečekají. Ne tak brzy. Právě tím byla jednotka SEAL 6 tak zvláštní. Byli jsme jedineční. Malý, velice mobilní akční tým, vycvičený k jedinému úkolu: zabíjet teroristy a zachraňovat rukojmí a provádět to rychleji než kdokoli jiný na světě. Nikdo se ne
dokázal pohybovat tak rychle jako my. Žádná jiná jednotka se neuměla vynořit z vody nebo se snést z oblohy se stejnou lehkostí.
Delta Force, armádní jednotka na záchranu rukojmích, původně vedená mým dávným kolegou a někdejším rivalem plukovníkem Charliem Beckwithem, byla dobrá. Byla však také velká tvořily ji přes dvě stovky vojáků - a při přesunu byla neohrabaná jako slon. Moje jednotka čítala celkem pouze devadesát mužů a cestovala nalehko. To byla nutnost, protože často jsme museli ke svému cíli plavat a vše, co jsme měli potřebovat, vléci za sebou.
Dnes v noci seskočilo ze dvou stotřicítek, které vzlétly z Norfolku ve Virginii před šest a půl hodinou, padesát šest příslušníků jednotky SEAL 6. Pokud by můj padák byl jediným, který vypověděl poslušnost, měli by se všichni touto dobou již blížit k zóně dopadu, snášet se k ní v sedmičlenných okrouhlých formacích a pak dosedat prudkou změnou dráhy letu těsně před dotykem se zemí. Tak vás padák nepovleče a nenadělají se vám vrásky.
Normálně bych se nacházel mezi nimi, ale protože jsem se zdržel a chtěl se dostat rychle na zem, namířil jsem si to k zóně dopadu přímo. Blížil jsem se k ní a kolem sebe slyšel třepotání padáků. Věděl jsem, že mužstvo dělá půlobrat, pak vývrtku a přistane přesně tak, jak jsme to nacvičili. Já jsem se snášel rychle a z velké výšky - nebrzdil jsem tak, jak bych měl, a nezměnil svou dráhu, takže jsem to nabral do stromku na konci zarostlé přistávací dráhy. Vůbec jsem ho neviděl. Byl jsem od země asi pět metrů a najednou - pleskl, dřevo mě udeřilo do tváře.
Byla to dobrá bolest. Taková, díky které jsem věděl, že žiju.
Nechal jsem padák v listoví, seskočil dolů a začal shánět jednotku dohromady.

Rychle jsme se spočítali. Byl jsem u vytržení. Všichni dopadli na místo s nedotčeným vybavením. SATCOMem jsem zavolal Spojené velitelství zvláštních operací a oznámil jim, že je nás na zemi padesát šest z celkových padesáti šesti a že se dáváme do pohybu.
Spolu s Paulem Henleyem, mým VD - výkonným důstojníkem SEAL 6 -, jsme zformovali družstva do čtyř předem určených přepadových skupin.
Poplácal jsem Paula po rameni: "Tak jdeme na lovl" Podle map z NSA jsme se tiše vydali na jihozápad do džungle, všichni v jedné řadě, zbraně v pohotovostní poloze. Domlouvali jsme se pouze signály rukama, stejně jako před více než deseti lety ve Vietnamu. Naše pohyby byly sladěny do jakési smrtonosné odrůdy baletu - tance smrti, na němž jsme pracovali celé měsíce. Nikdo nemluvil. Ani neměl proč. Až dosud jsme já i Paul uvažovali podobným způsobem. Byl to první muž, kterého jsem si do Sestky vybral, chytrý, energický, schopný mladý důstojník jednotek SEAL, který uměl střílet, skákat i veselit se spolu s těmi nejlepšími.
A navíc měl, na rozdíl ode mě, vysokoškolské vzdělání, což Šestce u štábních byrokratů dodávalo určitou prestiž. Kastovní systém U. S. Navy proslul jako ten nejpřísnější na světě. První věc, kterou většina námořních důstojníků při setkání s vámi udělá, je to, že se vám podívají na ruce, jestli tam máte třídní prsten Námořní akademie. Pokud ano, pak jste členem klubu. Pokud ne, pak se vás je třeba štítit. Já jsem byl prototyp takového tvora.
Jediné, co jsem na prstech nosil, byly jizvy. Ale svoji práci jsem miloval, byl jsem v ní neobyčejně zdatný a v několika málo případech - včetně mého - oceňovala námořnická vrchnost schopnosti stejnou měrou, jako to činila u klenotů.
Podíval jsem se na hodinky. Dvacet jedna sedmnáct. Dvě minuty skluz oproti plánu, který jsem měl v hlavě.
Již předtím jsme dostali nařízeno pochodovat dvacet sedm hodin. Rozkaz přišel od Spojeného velitelství zvláštních operací.
První informace byla značně povrchní: Nějaká portorikánská teroristická skupina jménem Macheteros čili Vládci mačet zaútočila na polní letiště Národní gardy hned vedle San Juanu a zničila na něm letadla a další zařízení v ceně čtyřiceti milionů dolaru.
Tolik zpráva, jež byla určena novinám.
Co již oznámeno nebylo, byla podle SVZO skutečnost, že při útoku Macheteros - v radiofonii obvykle teroristy označujeme jako "T" nebo "Tanga" - vzali jedno rukojmí a paletu naloženou přístroji. Včetně nějaké jaderné zbraně, jak se soudilo. Nikdo si tím nebyl jist. Neptejte se, jak to že si nikdo nebyl jistý, zda nějaká atomová bomba chybí nebo ne. Koneckonců tohle bylo letectvo USA - domov záchodových prkének za 600 dolaru a kleští za dvě stovky. .
Přesto se prý Macheteros úspěšně vyhnuli policejním sítím, silničním zátarasům i zásahovým jednotkám a zmizeli. Jenže americká špionáž je vypátrala na Viequesu, ostrúvku na východ od Portorika, kde měli tajný výcvikový tábor. A právě tam se nyní nacházeli.
Ostrov Vieques jsem znal. Před dvěma desítkami let jsem tam prodělával výcvik jako člen 21. ženijní potápěčské jednotky. Připadalo mi dost absurdní, že si hrstka teroristů pro svoji tajnou základnu vybere ostrov, kde se to obvykle příslušníky amerických ozbrojených sil jen hemží.
Kromě toho jsme již měli tolik falešných poplachů, až jsem začal mít podezření, že se jedná jen o další z umělých operačních drilú či další cvičení v "reálném čase". Zřejmě nás Dick Scholtes předtím jenom spletl a my až ve vzduchu na cestě k "cíli" zjistili, že jsme součástí nějaké pitomé válečné hry, kterou SVZO zorganizovalo na základě nějakého skutečného incidentu, abychom si mysleli, že hrajeme naostro.
Ať je to hra či nikoli, chtěl jsem ji hrát. Ještě nikdy jsme neprováděli hromadný výsadek nad nepřátelským územím. Nikdy jsme také neprocvičovali tolik prvkú současně - tajný výsadek, útok na cíl, osvobození rukojmí a získání jaderné zbraně představovalo spolu s útokem z horké přistávací púdy řadu tak komplikovaných úkolú, jaké dosud jednotka SEAL 6 ve své krátké historii nemusela vykonat.
Povolávací rozkaz přišel přesně podle plánu. Každý muž v ŠestCe měl u sebe neustále beeper. Když ten zapípal, měl čtyři hodiny na to, aby se v plné zbroji dostavil na předem určené místo.
Během úvodních hodin, kdy se příslušníci jednotky shromažďovali, jsme si s Pau1em k sobě v zavolali šéfa přes vojenské operace Marka a hlavního staršinu Sestky Big Maca"a začali jsme dávat dohromady

základní strategii. Takhle to v Sestce chodívalo.
Důstojníci, staršinové (roťáci u U. S. Navy) i mužstvo, ti všichni měli možnost vyjádřit se k tomu, co bude následovat, i když konečné a nezvratné rozhodnutí o všem jsem činil já.
Hned od počátku jsme si uvědomovali, že námořní operace nepřipadá v úvahu, neboť cesta z mateřské lodi na břeh by trvala příliš dlouho. To znamenalo, že se budeme muset dopravit vzduchem. A vzhledem k pozici tábora teroristů bude snazší seskočit přímo, než kdybychom se nechali vysadit čluny nějakých patnáct kilometrů od pobřeží.
První zpravodajské informace, které jsme obdrželi, pocházely od jednoho člověka, jehož budu nazývat Paprika, bývalého mariňáckého generálporučíka, který pracoval jako asistent pro zvláštní operace u NSA ve Ft. Meadeu ve státě Maryland pět až šest pater pod zemí. Jeho sklepní místnost byla centrem všech tajných i krycích operací po celém světě a můj starý kamarád Paprika v ní seděl jako nějaký plešatý Buddha a sledoval očima i ušima, co se děje.
Paprika - dal jsem mu toto jméno proto, že na dvorku svého domu na předměstí pěstoval vlastní neuvěřitelně ostré thajské papriky, což byl kulinářský přežitek z dob jeho působení v jihovýchodní Asii - byl jedním z oněch báječných novinářů s vojenskou minulostí, který vám mohl dodat cokoli a kdykoli. Ve Vietnamu to zřejmě byl člověk, který dokázal vztáhnout ruku na láhev chivasu či plechovku piva, i když byl třebas šestý den na desetidenní dálkové hlídce za zelenou linií v Kambodži. Nyní se pohyboval v oblasti kódovaných zpráv a utajovaných informací a neexistovalo mnoho věcí, jež by nemohl poskytnout, pokud byl člověk přítelem v nouzi a pokud měl patřičná oprávnění. Což byl můj případ.
Okamžitě mě začal zásobovat tún druhem informací, který mi umožnil načrtnout naši základní strategii: údaje o oněch zločincích, jejich minulost, modus operandi a základní politické a vojenské záměry. Dojít k jasnému závěru netrvalo příliš dlouho: TIhle lidé nejsou zrovna beránci!
Macheteros začali působit v roce 1978. Byla to malá, dobře financovaná guerillová bojůvka ultranacionalistů s přísnÝm řádem. Jejich cílem bylo vést válku proti tomu, co ve svých štvavých "communiqués", která při četných útocích rozhazovali, nazývali "americkÝm koloniálním imperialismem". Výcviku se jim dostalo ve východní Evropě pod vedením KGB a svému zabijáckému řemeslu se naučili velice dobře. Macheteros provedli množství násilných a účinných útoků. O život při nich přišlo půl tuetu portorikánských policistů a čtrnáct měsíců před dnešní akcí zavraždili dva americké námořníky a v jiné léčce zranili další tři příslušníky amerických ozbrojených sil.
Zhruba hodinu před startem se objevil náš řídící seskoků, pomocník lodhůstra, kterému jsem říkal Zlatý Frank. Stručně jsem mu objasnil, o co jde. Poté začali spolu s Paulem, členem výsadkového družstva U. S. Navy, pracovat na podrobnostech šestapadesátičlenného tajného výsadku a následného letu o délce deseti námořních mil, přičemž museli brát v potaz přibližné zatížení,
které každý z mužů ponese, topografii ostrova Vieques a typ přistávací zóny, do níž budeme dopadat.
Nato dorazili další dva poddůstojníci, Koňský ksicht a Prstík, oba moji špičkoví experti na destrukce, a začali si balit své výbušné nádobíčko, nutné na zničení nepřátelského opevnění. Měli však pár dotazů, na které jsem neuměl odpovědět.
Například: "Jak tlusté jsou dveře, veliteli? Jsou dřevěné, nebo kovové?" "Copak jsem nějakej jasnovidec?" Zavolal jsem tedy vševědoucímu Paprikovi do jeho sklepení.
"Papriko, tady je Dickie. Můžeš nám dát pár informací o tloušťce a materiálu dveří?" Paprika se hlasitě zasmál. "Tohle je u Delty vždycky ta první otázka, Marcinko, ty starej sráči! Copak ty neumíš bejt originální?" Zbožňoval jsem, když takhle mluvil. "Jdi někam, pitomče!" Požádal jsem ho, aby nám zafaxoval stručný popis cíle - tábora teroristů, aby Koňský ksicht mohl určit přibližnou velikost nálože, která dveře vylomí, aniž by přitom ohrozila rukojmí uvnitř.
Prstík (říkalo se mu tak kvůli tomu, že při své práci přišel o pár prstů) mezitún začal skládat další nálože - ty, které zničí jaderné zařízení, jestliže ho nebudeme moci vzít s sebou.
"Spustil jsem Kosa, Dicku," řekl Paprika. To bylo dobré. Znamenalo to, že se již spojil se špionážním letounem SR-71 a že jeho fotopřístroje snímkovaly území pod sebou z výšky 26 kilometrů. Tak vysoko byl stroj pro lidské oko neviditelný - nezachytila ho dokonce ani většina dalekohledů. Jeho snímky obdržíme nejdéle za pár hodin. "A za sedm až osm hodin budeme mít celkový obraz," pokračoval Paprika.

"Plný obrazil byl výsledkem práce jednoho ze špionážních satelitů KH-U, které pracovaly společně pro CIA i vojsko. "To zní slibně. Dej mi pak vědět, prasečí ČUffiáku!" Zavěsil jsem dřív, než mi mohl urážku oplatit.
Do práce se pustil i náš expert na komunikaci, kterému jsem říkal Ameche, to podle Dona Amecheho, který ve filmu z třicátých let hrál Grahama Bella. Ameche začal sestavovat SATCOMy a uvádět je do chodu. Nechtěli jsme být spojeni přes operátora SEAL 6, dávali jsme přednost přímému spojení. Našim přenosnÝm telefonům jsme říkali PSC-l, což byla v námořní hantýrce zkratka pro přenosné satelitní komunikátory.
Já a Paul jsme pracovali po telefonu a domlouvali s letectvem
přesný čas, aby mohly být Šestka, rukojmí a jaderná zbraň naloženy do vrtulníků HH-53, které patřily 20. letce Air Force pro zvláštní operace, dislokované v Hulburt Fieldu na západním cípu areálu letec~é základny Englin na Floridě. Tato koordinace byla nezbytná: Ctveřice HH - padesát trojek bude muset za letu doplnit palivo ze dvou strojů MC-130E Combat Talon a kromě toho nesmějí přiletět příliš brzy, protože by prozradily naši pozici. Pokud by nás nechaly čekat, vystavily by nás nebezpečí na nepřátelském - a třebas i smrtonosném - území. Jakmile budeme na palubě, odletí s námi nejvyšší rychlostí z Viequesu na jedno z letišť na hlavním osti'ově, vzdálené asi jedenáct minut letu. Tam budeme mít dostaveníčko s jedním letadlem C-141 StarLifter z Charlestonu v Jižní Karolíně, který nás spolu se zavazadly dopraví zpět na americkou půdu.
Mužstvo se začínalo sjíždět zvečera; jeho členové se hrnuli ze všech koutů Vll'ginia Beach. Vypadali jsme jako hejno kurev.
U námořnictva se to nazývalo "modifikovaná ústrojová kázeň".
Já jsem tomu říkal koňské ohony, náušnice, bradky, kníry, motocyklové bundy, vestičky a trička.
Jejich auta a dodávky byly až po okraj nacpány výstrojí, přikrytou plachtovinou nebo plátnem.
Nakoupil.. jsem to nejlepší ode všeho, od horolezeckého vybavení až po bezbublinkové podvodrú dýchací přístroje značky Draeger. A dokud jsme nemohli pro každého jedince zřídit jeho vlastní osobní skříň s vybavením, museli si vše s sebou na sraz přivézt pokaždé sami. Kdoví, kam se zrovna pojede.
Vyrazili jsme ve 14.00. Mužstvo vypadalo unaveně, ale připravené k akci. Jeho členové se pohodlně uvelebili na sedadlech, která visela podél trupu Cé-stotřicítky, nebo si vlezli na náklad, který ležel na zamaštěné podlaze. Náš cvokař, psychoanalytik Mike, procházel mezi nimi a ujišťoval se, že nikdo nemá příliš velký strach. Tento dobrý nápad s CNP - cvokařem na palubě jsme převzali od Delty. Především proto, že nechcete mít mezi sebou chlapa, který se při společném seskoku pomine na smyslech.
Mike všechny kluky dobře znal a já mu důvěřoval - kdyby vycítil, že může nastat nějaký problém, určitě by mě o něm zpravil.
Jakmile jsme se ocitli ve vzduchu, pustil jsem se do promýšlení konečné podoby našeho plánu, a to na základě informací a snímků, které začal náš zašifrovaný fax chrlit. I když jsme se s Paulem nacházeli každý v jiném letadle, mohli jsme se spolu
domlouvat po telefonu nebo v případě potřeby zavolat o radu Dicku Scholtesovi do Ft. Braggu či Paprikovi do jeho sklepa v Marylandu.
Vylezl jsem po žebříku do kokpitu a pohlédl přes sklo na tmavnoucí oblohu. Za chviličku budeme tankovat, proto se nad námi rychlostí čtyř set uzlů vlekla dvojice tankerů KC-135, zatímco naši piloti své stroje přibližovali k vyčnívajícímu potrubí, napojili se na něj a začali přečerpávat benzin. Jakoby duchem nepřítomen jsem si začal pohrávat se svou berettou, vyndal zásobník a jeden náboj z něho vysypal do dlaně. Zásobník - ostatně jako veškerá munice, kterou měl SEAL 6 dnes s sebou - pocházel ze zvláštní části muničního skladu. Do našich berett a samopalů byl zasunut již předem a jeho použití schválilo VZO těsně před odletem.
Něco na něm nehrálo. Hmotnost neseděla - byl lehčí než obvyklé náboje, na jejichž vývoji jsem spolupracoval. Přejel jsem nehtem po matném olověném dutém opláštění a zanechal v něm rýhu. Byl to nějaký složený náboj - zatraceně dobrá cvičná munice! Posílají nás na další bláznivé cvičení - akce naostro.
Sakra! Macheteros jsou přece dost skuteční, tak proč nás na ně nepustí? Naplánovali jsme dobrou akci, založenou na skutečných zpravodajských informacích, a postupujeme podle daných zásad.

Tak proč nás, ksakru, nenechají udělat to, k čemu jsme byli vycvičeni? Před patnácti lety jsem se ve Vietnamu na vlastní kůži přesvědčil, v čem jsou SEAL nejlepší: v pronásledování a zabíjení lidí. Avšak dokonce i ve Vietnamu mně systém bránil v lovu a zabíjení tolika nepřátel, kolik bych si přál. Od Vietnamu mi již nikdo nedal znovu příležitost k takové práci - dokud jsem nedostal rozkaz vytvořit tuto jednotku, jejímž jediným úkolem bude, jak mi bylo přislíbeno, lov a zabíjení jiných lidí.
A nyní tu byl systém zase. Byli jsme připravení. Schopní. Nebezpeční. Tak proč nás, sakra, nepoužijí? Já jsem jednotky SEAL nikdy nepovažoval za strategickou zbraň, drahou složku, která bude ponechána v záloze na zastrašení, ale nebude využívána. Jednotky SEAL jsou zbraň taktická! My přece chceme být vysíláni do akcí! Chceme střílet, lovit, skákat a bojovat - provádět všechny ty báječné vražedné kousky, které se od jednotek SEAL očekávají.
Začínal jsem věřit, že dostáváme příležitost. Náboj v mé dlani však říkal něco jiného.
Vzteky bez sebe jsem hodlal zavolat vysílačkou Paulovi a sdělit mu, že je to jen další z řady her, které s námi naše velení hraje. Uprostřed žebříku jsem se zastavil. Dickie má lepší nápad.
Budu tuhle malou šarádu hrát tak, jak nejlépe dovedu, a přeměním ji ve svou vlastní válečnou hru.
Pravděpodobně leží více nezodpovězených otázek přede mnou než před SVZO. Jako například jak si moji muži poradí s tak komplikovanou sérií úkolů? Všichni byli vynikající - ale kdo dokáže být stejně skvělý pod tlakem přísného dodržování bojového plánu? Uvědomí si někdo z nich, že to neděláme doopravdy, a pokud se tak stane, jaká bude jeho reakce?
Chtěl jsem se dozvědět, komu z nich lze svěřit daný úkol i kdyby to mohlo znamenat dokonce jeho smrt. Sedět na sudu se střelným prachem bylo přece součástí naší práce. KaždÝ, kdo dobrovolně nastoupil k SEAL 6, věděl, že je nahraditelný, a to ode mě až po toho nejmladšího v mužstvu. Dnes byla příležitost toto odhodlání otestovat - zjistit, kdo bude hrát smrtelně vážně a kdo se, v nejhorším případě, bude držet zpátky.
Právě to bylo náplní SEAL 6 - hrát o život. Ano, jistě, ta zatracená technika pro války byla téměř mimo hranice veškerého chápání - a tím nemyslím pouze doplňování paliva za letu ani vyspělost družic, ale mikrovysílačky, letadla Stealth a stovky miliard dolarů, investovaných do technohraček, laserově naváděné střely odpalované z ramene, počítačem řízené protitankové střely, "inteligentní" bomby a celou sbírku zbraní, o nichž vám ti sráči v Pentagonu řeknou, že se z nich můžete zbláznit.
Dneska můžete klidně sedět ve stíhačce, zmáčknout knoflík, zabít nepřítele kdesi třeba pětašedesát kilometrů za obzorem a na televizní obrazovce sledovat, jak jeho letadlo exploduje, stejně jako ve videohrách, které si hrají moje děcka.
A přesto tu při všech těch počítačích, videích a dalších sračičkách zůstává ona zásadní otázka, představovaná nábojem v mé dlani. Dokáže se někdo z mého mužstva podívat do očí jiné lid.ské bytosti, zmáčknout spoušť a zabít toho člověka, aniž by přitom jen na okamžik zaváhal?
Ve Vietnamu jsem zjistil, kdo v boji umí a neumí zabfjet. To bylo však před patnácti lety a ze SEAL 6 byla někdy ve skutečném boji ani ne polovina mužů. Takže existoval pouze jediný způsob, jak zjistit, kdo zmáčkne spoušť a kdo zůstane stát jako solný sloup - a to zahrát si tuhle hru a uvidět, kdo svoji práci dělá a kdo ne. Koneckonců, válka není žádná videohra. Válka není o technice nebo o hračkách. Válka je o zabíjení.

KAPITOLA 2

Podporučík Indiánský Žid signalizoval. Byl to napůl Yakima a napůl Newyorčan z Brooklynu, proto ta přezdívka. Utahoval jsem si z něho, že strávil dětství lovením a uzením slanečků nahoře na řece Columbii a nikdy přitom nenašel žádný sýr nebo hamburger.
Zašilhal jsem do tmy. Stěží jsem ho proti listí v těch maskáčích a válečných barvách rozeznal. Avšak viděl jsem, jak zdvihá ruku dlaní vzhůru. Teď sevřel ruku v pěst. Nepřítel před námi. Pomalu a tiše jsem se posunul dopředu, MP5 v ruce. Urazili jsme asi šest set metrů a nadělali přitom daleko víc rámusu, než jsem si přál.
Jestli mají ti zločinci někde hlídky nebo elektronické senzory, tak už o nás určitě vědí. To bylo něco, na čem jsme ještě neměli možnost pracovat - pohyb ve velkých skupinách. Jednotky SEAL obvykle operovaly v sedmičlenných, popřípadě čtrnáctič1enných četách. Stručně řečeno, neměl jsem radost z toho, že musím přesouvat tolik mužů v jedné skupině, zejména kv1ili hluku. Nic jiného se ale dělat

nedalo. Mělj jsme štěstí, že nás ještě nezpozorovali.
Přisunul jsem se k Židovi a poklekl vedle něho. Byl jedním z nejlepších mužů, jaké jsem měl - bývalý poddůstojník, jehož schopnosti rychle se učit byly neomezené. Žid ztělesňoval příslušníka zvláštních jednotek budoucnosti. Byl statný, chytrý, drsný, ku svému prospěchu i příliš hezký a neuvěřitelně zdatný, pokud jde o bojová umění.
Vytáhl jsem infračervený dalekohled a přiložil ho k očím. Tmavá čerň se změnila v iasně zelenou a listí se proti tomuto jasu proměnilo v temnotu. Sedesát metrů před námi stál asi dva a půl metru vysoký plot s metrem vinutého ostnatého drátu nahoře.
Za ním se tyčila dvě skladiště spolu s dalšími třemi nízkými staveními. Nikde nebyla vidět žádná světla. Až potud v pořádku.
Okolí bylo neudržované, což nám poskytovalo dobré krytí. Vypadalo to přesně jako na snímku z družice, který jsem měl složený v kapse. v Rukama jsem Židovi vykreslil vojáka s puškou. Jsou někde hlídky?
Žid zavrtěl hlavou. Ne.
Vztyčil jsem palec, ukázal na něho, naznačil pohyb nůžkami a rozhlížení.
Přikývl. Přestřihne drát, vplíží se rychle dovnitř a rozhlédne se kolem. My budeme čekat.
Začal se plížit vpřed pomalými, nacvičenými pohyby, až splynul s podrostem. Podobně jako naprostá většina mých mužů i on byl v džungli jako doma. Byl sice příliš mladý na to, aby sloužil ve Vietnamu, avšak zdatně se výcviku SEAL přizpůsobil na Panamě a Floridě a stal se jedním z nejlepších zvědů jednotky.
Skutečnost, že byl podporučík, neměla žádnou váhu. V SEAL 6 si byli dústojníci i mužstvo naprosto rovni. U nás neexistoval žádný kastovní systém.
Obrátil jsem se a dal mužům signál, aby šli k zemi. Oddíl zmizel ve tmě. Lehl jsem si na záda a zahleděl se do oblohy. Přitom jsem sluchem pátral po nějakém neobvyklém zvuku. Neslyšel jsem však nic. To ticho bylo dobrým znamením. Bylo slyšet pouze přirozené zvuky džungle - hmyz, ptáky a tak dále, prostě běžný život. Zamáčkl jsem cosi malého, okřídleného a bodavého, co se rozhodlo usadit na mém ušním boltci. Čas pozvolna plynul.
Po chvilce se Žid vrátil. "Nic, veliteli," zašeptal. "Další obranná linie z drátěného plotu je u těch baráků," ukázal rukou na jihozápad. "A to skladiště je východně od baráků, přesně jako na té fotce. Slyšel jsem nějaký hluk - zřejmě mají mezi sebou pár divochů. Dotkl jsem se ho loktem. "Dobrá práce!" Vytáhl jsem z kapsy snímek a přesunul se k Paulovi a dalšímu muži, jemuž jsem říkal poručík Tvářička, jelikož jeho obličej připomínal veverku, hromadící si v ústech oříšky. Všichni tři jsme se sklonili nad snímkem, ozářeným červeným světlem z mé baterky. Ukázal jsem jim, co chci provést. Přikývli a vztyčili palce.
Ukazovákem jsem nakreslil ve vzduchu auto. "Dejme se do práceJ" Rozdělíme se do čtyř čet po čtrnácti mužích. Paul plijde se dvěma na jih, bude mít na starost zátarasy a přestříhá plot nejblíže u barákli. Pak s jednou četou pronikne ke skladišti, kde by se mělo nacházet rukojmí. Druhá četa pod vedením Tvářičky bude zajišťovat baráky.
Já se svojí četou zaútočím na skladiště, kde měla být jaderná zbraň. Poslední četa, rozdělená do dvou sedmičlenných družstev,
bude vše zajišťovat z boku. Jejich úkolem bude zlikvidovat každého, kdo se dostane mezi nás a bránu. Při stahování zpět se připojí k četě poručíka Tvářičky a společně budou krýt náš ústup na severozápad, zpátky k přistávací zóně.
Nasadil jsem si sluchátka a zakryl je lehkou pletenou čapkou.
Poté jsem si vsunul do levého ucha naslouchadlo, nastavil mikrofon tak, aby mi seděl na vousech hned pod spodním rtem, protáhl drát přes záda, pak dírkou v košili a nakonec ho zastrčil do vysílačky. Hned poté jsem stiskl tlačítko pro vysílání a dvakrát mlaskl do mikrofonu na potvrz~ní příjmu. Slyšel jsem Paula, jak dělá totéž. Po něm Tvářička a Žid. Všichni jsme byli na přfjmu a připraveni vyrazit. A pokud snad teroristi mají zapnuté nějaké scannery, tak jsme jim mnoho příležitostí ke scanování nedali. Alespoň prozatím.
Zamával jsem levou rukou a hned poté pravou. Muži zalezli go temnoty. Vydal jsem se kupředu po cestě, kterou mi vytvořil Žid, do~ud jsem nenarazil na drátěný plot. V něm jsem našel otvor po Židovi,

vytáhl nůžky, trochu ho zvětšil a pak se jím protáhl.
Jakmile jsem se ocitl na druhé straně, ukryl jsem se za jednou z křovin, vylovil brýle pro noční vidění, navlékl si je a pevně utáhl pásek okolo hlavy. Nenosíval jsem je po celou dobu akce, neboť při pohybu člověku zužovaly zorný úhel. A také mi při nich ztěžkla hlava, avšak v tuto chvíli, kdy jsem se potřeboval orientovat ve tmě budovy, mi poskytovaly obrovskou výhodu.
Rozhlédl jsem se kolem sebe. Vzduch byl čistý. Posunul jsem se vpřed, MP5 připravený v ruce. Využívaje přírodního krytí, přesouval jsemv se od stromu ke stromu a přitom pozoroval okolí. Nikde nic. Zádné hlavně, mířící na mě ze střechy, nikde ani známky života. To se mi líbilo.
Patnáct metrů od skladiště jsem na MP5 posunul pojistku dolů na plnou palbu, naplno se přikrčil a přeběhl k hromadě tvárnic.
Budova měla rozlohu asi tak pětačtyřicet krát osmnáct metrů.
Střecha byla pokryta vlnitým plechem, který seděl na kovových nosnících, což v tropických vedrech umožňovalo proudění vzduchu. Přední i zadní vchod tvořila těžká, čtyři a pili metru široká dělená kovová vrata, jež se posouvala v kolejnicích. Z boku byl zastřešený vchod se dvěma schody a kovovými dveřmi s okénkem, které vedly zřejmě do nějaké kanceláře. Uvnitř se svítilo. Po obou stranách těchto dveří byla okna. V tom levém skřípala rezavá klimatizace, z níž po malých kapkách odkapávala voda do poměrně velké kaluže. Z toho jsem poznal, že klimatizace je již nějakou dobu zapnuta.
Vydal jsem se k zadní části skladiště a nahlédl za roh. Všude klid. Oběhl jsem tedy budovu celou. Nikde nic. Bylo to, jako když jde člověk krást - ne, tohle bylo ještě lepší! Pomalu jsem se posouval k velkým kolejnicovým vratům, kousek po kousku, abych neudělal žádný hluk. Mezi jejich částmi bylo trochu prostoru, k němuž jsem se jako had pomaličku a potichoučku připlížil a nahlédl dovnitř. Podle všeho mají teroristé uvnitř brýle pro noční vidění rovněž a já jim nechtěl poskytnout snadný terč.
Nechal jsem oči přivyknout prostředí uvnitř. Vypadalo dost klidně. Bylo tam prázdno, až na hromadu padesátigalonových sudů, navršenou u zdi ode mne nalevo, a cosi u protějších vrat, co vypadalo jako třičtvrtětunový vojenský náklaďák. Kolem vnějšího zdiva stálo až do výše tří metrů lešení a končilo necelé dva metry od vývodu ventilace, za nímž přecházela zeď ve střechu.
Na dřevěné paletě u dveří, pod nimiž probleskovalo světlo, stála dřevěná bedna, do níž by se klidně vešla devítisetkilogramová puma. To musí být ta jaderná zbraň!
Něco nebylo v pořádku. Bylo tu příliš ticho. Přimáčk1 jsem obličej pevněji k zemi, abych získal lepší výhled. Bylo nemožné, aby nechali takový poklad bez dozoru, pokud by ovšem vůbec věděli, co vlastně získali.
Ne. To je past. Musí to být nějaká past! Vyčkával jsem, přemítal a rozvažoval. Pak jsem se tiše zasmál. Je to hra nervů. Všechno se to smrsklo na otázku trpělivosti: Buď uděláme první krok my, anebo oni. Věděl jsem, že tam uvnitř jsou. Cítil jsem je. Zadržel jsem dech a zpomalil veškeré pochody svého organismu tak, jak jsem se to naučil při výcviku ženijních potápěčských jednotek v Norfolku, kdy jsem dokázal sedět na dně přístavu tři a půl minuty.
Ach, ti zasraní instruktoři - zbožňovali, když jsem takovou hru s nimi hrál!
Během výcviku typu ZZ - zmizet a zdrhnout - nás nutili hrát na schovávanou. Hodili nás do vody a pak poslali čluny, aby nás hledaly. Připomínalo to chytání rybky v sudu - nemůžete plavat dost rychle na to, abyste unikli reflektorům z člunů, a potřebujete vzduch, abyste mohli dýchat. Aby to bylo ještě zajímavější (a abychom měli nějakou stimulaci), tak tomu, koho chytili, div nevymlátili duši z těla. A že to byli nějací siláci!
A tak jsem je musel oblafnout. Nic jiného stejně cílem ZZ být nemělo. Ztratil jsem se jim tak, že jsem plaval jako šílený, dokud jsem se nedostal k můstku pro trajekt Kiptopeake - Norfolk, na jeho vzdálenější stranu, takže se loď dostávala mezi mě a instruktory. Správné načasování znamenalo vše. Počkal jsem, až se trajekt dostatečně přiblížil, a pak nadělal ve vodě spoustu rámusu. Když mě zachytila světla, potopil jsem se. Pod vodou jsem uplaval devět metrů až k můstku, a zatímco trajekt přistával, já seděl na dně, držel se špinavé a mastné konstrukce, polykal bláto a poslouchal, jak mi dva a půl metru nad hlavou vrčí lodní šroub.
Pak jsem se vynořil z vody a zkontroloval, zda instruktoři nejsou někde nablízku. Nebyli. Tak jsem ze sebe shodil masku a ploutve, vyšplhal se na záď trajektu, sebral ze šaten dílenskou kombinézu a vyšel

přímo na můstek. Nikdo si nevšiml, že jsem bos.
Dobrou půlhodinu jsem pozoroval instruktory, jak brázdí přístavem a hledají mě. Pak jsem líně sešel z můstku, za drobné, které jsem našel v kombinéze, si koupil čtvrtinku piva, Vrátil se nahoru a téměř vše vypil. Poté, když už jsem si udělal dobře, jsem na ně zahvízdal a zamával. Nechal jsem je kochat se pohledem na mě, jak dopíjím poslední hlt piva a odhazuji prázdnou láhev do\vody. Ach, ti mě za to milovali! Jenom-jsem nevěděl, co je víc rozčílilo - jestli to, že jsem jim unikl, anebo to, že jsem si koupil pivo a nerozdělil se s nimi.
Něco se pohnulo. Tam vzadu, za těmi sudy. Čekal jsem a bedlivě sledoval náklaďák. Rovněž tam se něco hnulo. Jeden nebo dva v zadní části budovy, hlavně zbraní vystrčené ven ze zadní brány. Pravděpodobně M-16. Zdalipak v nich mají ostré střelivo? Možná ano. Vtom jsem za dveřmi zaslechl zaškrábání. Jenom slabé, jako když do dveří strčí něčí noha či hlav~ň pušky. Ztuhl jsem a přestal dýchat. Jako pod lodním šroubem. Cekal jsem, až ti parchanti vylezou.
Teprve po několika minutách jsem se začal stahovat nazpátek stejnÝm způsobem, jakÝm jsem přišel, pomalu, kousíček po kousíčku, opatrně, abych nezanechal žádné stopy. Vydal jsem se podél skladiště a celé ho oběhl. Stále čistý vzduch. Proplížil jsem se k oknu s klimatizací, protáhl se pod ním a kolem bočního vchodu, sundal si brýle a nechal oči, aby si zvykly zase na tmu. Poté jsem nahlédl oknem dovnitř.
Za stolem seděl čelem ke mně muž středního věku s tmavou pletí, oblečený do vytahaného trika s krátkými rukávy a zamaštěných khaki kalhot. Na hlavě měl nasazeny plastikové střelecké brýle - zřejmě Memorex, ne opravdové - a špačkem staré tužky si cosi soustředěně zapisoval do poznámkového bloku. Rty se mu přitom pohybovaly, jak si předříkával text. Po jeho levici se potila láhev budweiseru a vedle ní se leskla ocelová modř automatické pětačtyřicítky. Muž vzhlédl od rozepsané stránky a rukou si prohrábl řídnoucí kudrnatou hřívu barvy pepř a sůl. Měl široký ob,ličej a nos, který byl za svou existenci již mnohokrát zlomen. Uzké, nažloutlé oči. Mohlo mu být tak kolem pětapadesáti let. Silné, dělnické ruce očividně nebyly zvyklé zacházet s tužkou.
Svezl jsem se zpět na zem a stáhl se do úkrytu v podrostu, kde jsem zanechal svou četu. Vedoucím družstev jsem stručně popsal situaci. Každý z mužů byl vybaven pro noční vidění. Společně dorazí ke dveřím a budou střílet proti sobě tak, aby se navzájem nezasáhli. Jedno družstvo si vezme na starost prostor vlevo nahoře, tedy můstek a nákladní VŮZ, zatímco to druhé bude útočit vlevo dolů, kde jsou umístěny sudy s naftou a protější můstek. Já se postarám o toho chlápka v kanceláři a dorazím k jaderné zbrani.
Stiskl jsem tlačítko pro vysílání, které bylo umístěno na vestě.
Tato vysílačka od firmy Motorola mohla pracovat buď v přepínacím režimu, nebo být zapnuta na kontinuální provoz. "Jednička připravena!" zašeptal jsem.
Nato jsem zaslechl Paulův hlas. "Dvojka připravena!" Mužstvo k osvobození rukojmí bylo na svém místě.
Pak se ozval Tvářička. "Trojka připravena!" Také o baráky bud~ postaráno.
"Ctyřka připravena!" Krycí jednotka je rovněž hotova k akci.
Podíval jsem se na hodinky. Už jsme na zemi čtyřicet sedm minut. Operace měla podle plánu trvat devadesát minut, takže naše vrtulníky již byly ve vzduchu, doplňovaly palivo a nacházely se tři čtvrtě hodiny od místa srazu. To nám dávalo sice úzký, ale přece jen přijatelný prostor pro případ nějaké nepředvídané situace. Zapnul jsem vysílačku. "Sest minut! Pak jdeme na věci" Spousta času na to, aby všichni zaujali své pozice.
Rukou jsem vydal signály a sledoval, jak se muži pohybují vpřed. Znali svou práci dobře. Každý z nich vyrostl za posled-
ních pět měsíců ve výtečného střelce. U SEAL 6 jsme při výcviku nepoužívali běžné terče. Místo nich se střílelo na štítky o rozměrech sedm krát dvanáct a půl centimetru, přilepené na figuríny. Museli jste umět zasáhnout lístek dvakrát, to znamená dvěma rychle po sobě jdoucími výstřely, ať už jste lezli z vody s revolverem Smith & Wesson ráže 8,925 mm z nerez oceli nebo jf:!te proskakovali oknem uneseného letadla s berettou v ruce.
Pravačkou, levačkou, jednoruč či obouruč, stříleli jsme všemi možnými způsoby. V podstatě

mnevnezajímalo, jak moji chlapci střílejí, pokud pokaždé zasáhli cíl. Zádné pilování parádiček typu střely do hlavy nebo je"nom do určitých partií. To jste mohli vidět ve filmu, ne však u Sestky. Používali jsme tak těžkou munici, aby teroristy skolila k zemi bez ohledu na to, kam je zasáhla. ffiava, hrucf, paže, nohy - na tom nezáleželo. V odstřelování, tedy střelách ze vzdálenosti 550-750 metrů, jsme byli stále ještě trochu pozadu. Ale celkově byli moji střelci lepší než kdokoli jiný na světě, včetně tolik opěvovaných pistolníků z Delty.
Věděl jsem, že Paul je již na místě. Šest jeho mužů se postará o zločince, kteří drží rukojmí, ostatní budou likvidovat zbývající teroristy. Paul měl s sebou dva mediky pro případ, že by bylo rukojmí zraněno. Dvě družstva poručíka Tvářičky budou krotit baráky, kdyby snad teroristé uvnitř začali mít roupy. Moji hoši měli trošku náročnější úkol. Budou muset vyhodit do vzduchu dveře a zaútočit ve tmě, zatímco já si vezmu na starost toho chlápka v kanceláři. Pak budeme muset vymyslet, jak dopravit tu jadernou zbraň zpátky k přistávací zóně - či jak ji zneškodnit.
Odpočítávání na mých digitálních hodinkách pokračovalo.
V tu chvíli ukazovalo, že již uběhla jedna minuta a čtyřicet vteřin. Stál jsem přesně pod vývodem klimatizace, z něhož.mi kapala na rameno voda. Bylo to příjemné. V hlavě jsem měl obraz teroristy, sedícího za stolem. Zasáhnu ho do hrudi. Berettu jsem měl připravenou v xyce. V naslouchadle jsem slyšel Paula, Tvářičku i Indiánského vŽida, jak dýchají. Zřejmě i oni slyšeli mě.
Minuta padesát. Ctyři minuty a deset vteřin do kontaktu.
Vtom ticho protrhla střelba ze samopalu na jihozápadě. V témže okamžiku jsem zaslechl Paulův hlas: "Do prdele! Předčasný kontakt, předčasný kontakt! Všichni do akce!" Nebyl čas otálet. Vztyčil jsem se, otočil se a vykopl dveře hned pod klikou.
Ty se provalily dovnitř. Snědý muž v tričku již vstával a pistoli držel v ruce. Vypálil jsem zespodu, svíraje berettu oběma rukama. Dříve než muž stačil zareagovat, zasáhlo ho do hrudi šest ran. Pálil jsem tak rychle, že má devítimilimetrová pistole zněla jako samopal.
Střely mrštily chlápkem ke zdi a pětačtyřicítka mu vylétla z ruky. Na hrudi se mu objevila tmavá skvrna, která se rychle zvětšovala. Vytáhl jsem z beretty zásobník, z pouzdra na pravém zápěstí vyjmul nový a zasunul ho do pogumované rukojeti.
Za kanceláří jsem uslyšel dvě exploze v krátkém sledu. Obě družstva již začala.
Popadl jsem zápisník a začal pátrat po nějakých dokumentech.
V jedné zásuvce jsem zahlédl troje desky, uchopil je, sroloval a vsunul do kapsy u kalhot. Zhasl jsem světlo, aby si oči zvykly na mé brýle. Vytáhl jsem SATCOM a oznámil VZO, že j~me vstoupili do kontaktu předčasně, ať uspíší naše vyzvednutí. Ctyři minuty by někomu mohly připadat jako chvilka, avšak v horké přistávací zóně jsou věčností.
Utáhl jsem si pásek u brýlí a s berettou v ruce proklouzl dveřmi do skladiště. Ve sluchátku mi zněla palba z automatů, do níž se ozval Tvářičkův chraplavý hlas: "No tak, už nás konečně na ně pusťte!" Přední i zadní vrata vylétla do vzduchu a skladiště se naplnilo neprůhlednou bílou mlhou z kouřových granátů.
Slyšel jsem, jak moji chlapci pracují a jak jim odpovídá vrčivé staccato M-šestnáctek.
Byio snadné určit, kdo je kdo. Muži z jednotky SEAL stříleli kontrolovaně, dávkami o třech ranách. Teroristé pálili naplno.
Doplížil jsem se k paletě a sáhl do levé kapsy vesty, kde jsem měl detektor na jaderné záření. Za sebou jsem ucítil pohyb a nemohl to být nikdo z našich. Obrátil jsem se a vypálil na tmavý stín v kouři. Pak jsem se odkutálel nazpět k paletě.
Detektor mi ukázal, že ať je v té bedně cokoli, rozhodně to je nukleární povahy. " Ve sluchátku se ozval Paulův hlas: "Zajatec v suchu! Zivý a v pořádku!" Ok Tvářičko?"
"Ještě okamžik!" "Žide?" "Bezva!"
Zleva jsem zaslechl volat Prstíka, velitele družstva Alfa: "U Alfy čistý vzduch!" Ze vzdálenějšího konce skladiště se ozvala dlouhá dávka z M16, poté šest rychle po sobě jdoucích výstřelů z beretty a pak se rozhostilo ticho. Do toho se ozvalo volání Zlatého Larryho, velitele družstva Bravo: "U Brava čistý vzduch!" Stáhl jsem si infračervené brýle a uložil je.
"Někdo zasažen?" "U nás ne, šéfe." "Paule?" "Nic." "Tvářičko?" "Ne." "Žide?" "Žádnou práci jsme tu ještě neměli, veliteli!" "O nic nepřijdeš!" Podíval jsem se na hodinky. Sedm minut deset vteřin.

Z vesty jsem vylovil SATCOM. "Tady Šestka - všude čisto. Rukojmí a náklad pod kontrolou. Kromě zločinců žádný zásah!" To proto, že jsme stříleli slepými - ale i přesto, moji hoši odvedli zatraceně dobrou práci. Povstal jsem, zasunul berettu do pouzdra a rukama začal rozhánět hustý bílý kouř, který stále halil většinu skladiště. "Nevidíte někdo větrák, kterým by se ten kouř dal odsud vyhnat? Zkuste ho najít!" Poplácal jsem rukou na dřevěnou bednu a zavolal Zlatému Larrymu. "Ať někdo nastartuje ten naklaďák! Naložíme tuhle zatracenou kisnu a jedeme!" "Rozkaz, veliteli!" "Paule?" "Šéfe?" "Vracíme se do přistávací zóny?" "To rukojmí se celý třese. Budeme ho muset vynést. Tanga na něm zrovna pracovali, když jsme dorazili - nic vážnýho, jenom psychicky, ale není na to zvyklej. Budu hotova venku tak za šest až sedm minut." "Tvářičko?" "Máme tu trochu rušno. Stáhnu se za čtyři až pět minut. Veliteli, je tu spousta věcí pro špiony!" "To rád slyším!" Zaslechl jsem uspokojivé burácení - to Zlatý Larry túroval motor naklaďáku. "Musím jet. Nashle u přistávací zóny!"

Konečně se dým začal ze skladiště vytrácet. "Někdo našel pár trubek nebo kolejnic. Tak s tím krámem konečně pohněme!" Znovu jsem zkontroloval čas. Uplynulo třiašedesát minut. Za dvacet sedm minut přistanou vrtulníky.

Bože, jak ten čas utíká, když se člověk dobře baví!

Vsunuli jsme pod bednu tři kolejnice. Ke každé z nich si stoupli čtyři muži, poslední dva hlídali okolí. Ukázal jsem jim stupnici na detektoru. Sledovali, jak se ručička posunuje do červeného pásma. "Ta věc je radioaktivní, takže jestli nějakej blbec zblbne natolik, že ji pustí na zem, tak bude trpět! Na tři ji zdvihneme a hodíme nahoru!" Bylo to jako vzpírání činek, jenom lehčí. Průměrný výkon na bench pressu činil v Sestce těsně pod sto osmdesát kilogramů, tudíž nebylo třeba, aby nás kontejner o hmotnosti 1 125 kilogramů zdvihalo dvanáct, já však chtěl, aby ruku k dílu přiložil každý.

Sledoval jsem, jak bednu nakládají, a přitom z kapsy vytáhl družicový snímek. Již dříve jsem si v něm tužkou vyznačil ústupovou cestu. To byla pěkná blbost. Co kdybych nějakou koupil a nepřítel mi tu mapu v kapse našel? Třel jsem proto fotografii o kalhoty tak dlouho, dokud ta červená čára nezmizela. Věděl jsem přece dobře, kam ksakru jdeme.

Zlatý Larry za volantem vyrazil. Svůj vlněný návlek si z hlavy spustil na krk, čímž naplno odkryl pokřivený, odhodlaný úsměv, který zdobil jeho kníratý obličej. Já jsem visel na stupátku na straně spolujezdce a navigoval. Když jsme přijížděli k vratům, spatřil jsem Koňský ksicht, jenž za námi uzavřel cestu. Při průjezdu jsem zaslechl od baráků střelbu. "Jenom jed\e dáli" Cesta na místo, kde jsme předtím přistáli, nám zabrala něco přes deset minut. Zaparkovali jsme naklaďák na boku staré ranveje, rozestavili hlídky a čekali. Pět minut poté dorazila Paulova četa. Její vedoucí spolu s jedním poddůstojníkem podpírali hubeného, šedovlasého muže v pozdním středním věku, oblečeného do zašpiněné bílé košile, umazaných šedých kalhot a s brýlemi se silnÝmi obroučkami, připevněnÝmi na hlavě gumičkou. Přistoupil jsem k tomu muži a potřásl hlavou.

Jste v pořádku, pane?

Přikývl. "Jenom se trochu třesu, veliteli." Přízvuk měl ryze německý. Zajímalo by mě, kde ho našli. Na tom však nezáleželo. Hrál jsem dál, jako kdybych nevěděl, že všichni vystupujeme podle jednoho scénáře. "Němec?" Ano. Díky, že jste pro mě přišli!" Vysekl jsem mu poklonu jako ve Třech mušketýrech. "Velitel Otto von Piffle k vašim službám," řekl jsem s obstojným německým akcentem. "Bylo mi potěšením fas sachrranit, protože oni maji spusoby, jak vas pšinutit mlufit, fite?" Mužíkovy oči se rozšířily hrůzou.

Vtom ze sebe Paul cosi německy vychrlil. Naučil se tento jazyk při více než dvouletém pobytu u Kampfschwimmerkompanie bojové jednotky, která byla západoněmeckou obdobou našich SEAL. Němec propukl v smích.

Co jsi mu to povídal?" "Rekl jsem mu: ‚Náš velitel chtěl říci, že je rád, že jste v pořádku.' A pak jsem dodal, že nejsi tak hloupý ani ošklivý, jak by se na první pohled mohlo zdát." Paulovi muži posílili naše hlídky. Hodinky říkaly, že do příletu vrtulníků zbývá devět minut. Na obzoru se objevili Tvářičkovi muži. Klusali směrem k nám a čtyři nebo pět z nich neslo na ramenou krabice.

"To jsou ty věcičky pro špionáž," omámil Tvářička. "Všelijaké plány, mapy a stvrzenky. A taky nákresy - základny v Portoriku i na pevnině. TI sráči od rozvědky s tím budou mít plný ruce práce!" Přehnaně jsem mu zasalutoval. "Miluji, když mají od vás něco na práci, poručíku! Pak nemají čas mě otravovat!"

Tvářička mi to gesto oplatil. "Rádo se stalo, laskavý vůdče!" Zezadu se ozvala střelba. "Dávejte tam pozor!" zavolal jsem.
"Teď není čas ztrácet lidil" Už jsem měl v úmyslu rozsvítit signální světla, abych navedl helikoptéry, avšak nyní nemělo smyslu ukazovat někomu, kdo po nás střílí, kde se př~sně nacházíme.
Na vzdálenějším konci mýtiny jsem spatřil Žida, jak vylézá z p~drostu. Zamával jsem na něho.
"Žide, co se děje?" "Museli mít mnohem víc lidí, než o kolika jsme věděli - nebo několik z těch chlapů, co jsme je zasáhli, prostě vstalo a šlo za námi. Jsme pod palbou!" Ten kluk byl dobrej. S tím vstáváním měl pravdu - až na to, že to nevěděl. Starostlivě jsem se na něho zahleděl. "Nějaká zraněm'?" Přikývl. "Dvě - nic vážného. Jeden si cestou vyvrtnul kotník a jeden ve tmě vběhl do trní." "Drž tanga od nás v uctivé vzdálenosti, než dorazí vrtulníky!"
"Rozkaz, velite1i!" Žid zmizel zpět v džungli.
Přišel čas osvětlit přistávací plochu. Rozmístili jsme šest bílých a tři červená blesková světla. Na závěrečnou fázi navádění vrtulníků jsme měli k dispozici neonově zelené světelné tyče.
Palba se přiblížila. Netrpělivě jsem se zadíval na oblohu. 11 šašci od Air Force si zřejmě házejí šlofika. To by! jejich obvyklý styl práce - jako řidiči odborářského autobusu. Sest nebo sedm hodin letu (samozřejmě, žádné odchylky od stanovené výšky!) a pak vystřídat, dát si hrnek kakaa a zdřímnout si. My jsme mohli celý týden běhat bez jediného spánku, pak si dát cvičně seskoky z deseti kilometrů, posbírat se a celé to znovu zopakovat. Nebyli jsme žádné třasořitky. Zkontroloval jsem čas. Teď už měli zpoždění.
Zavolal jsem na SVZO. "Kde jsou, sakra, ty vrtulníky?!" "Klid, jsou na cestě!" "Klid?" Co to tam je vlastně za idioty? Strčil jsem Němčoura pod nákladňák a spolu s Paulem se přikrčil k zemi. Zdálo se to jako věčnost, než jsme konečně uslyšeli zvuk vrtulí. Nechali nás čekat osmnáct minut. Za tu dobu můžete na žhavé nepřátelské půdě přijít o celou jednotku!
Čtveřice vrtulníků s dlouhými čerpacími trubicemi, jež jim vyčnívaly z předků jako rytířovi kopí, kroužila líně nad přistávací plochou a hledala místa k dosednutí. To je neuvěřitelné - oni přistávají přesně podle předpisů! Jdou na přistání totiž tak, jako kdyby dosedali na ranvej někde na letecké základně. Pro ně to bylo pouze cvičení - tak proč by se měli, ksakru, vzrušovat? Parchanti - až se odsud dostaneme, zabiju je jako psy!
Světelnou tyčí jsem na ně mával, ať rychle přistanou. Tohle přece měla být horká půda pro přistání! Měli letět, jako kdyby se tady dole střílelo! Jejich úkolem bylo sem přiletět, spustit ty svoje rampy, vtáhnout nás dovnitř a vypadnout odsud. Mával jsem rukama jako smyslů zbavený. Pilotům to však bylo jedno. Sedali si tak, jako kdyby přistávali na trávníku u Bílého domu - a užuž chtěli vypnout motory.
"Nenenene! Nechte je puštěné!" křičel jsem a oháněl se světelnou tyčí. Ukázal jsem Paulovi směrem k nejbližšímu vrtulníku, který spouštěl zadní rampu. "Nalož toho Němce!" Sledoval jsem Paula a jeho četu, jak strká Němce na rampu. To je dohromady čtrnáct plus jeden. Světelnou tyčí jsem opsal kruh a zařval na pilota: "Zmizni vodsud, sakra!"
Ukázal mi vztyčený palec. Šestice vrtulí se znovu roztočila, tryskové turbíny přešly na plný tah a vrtulník se odlepil od země. Zbývají ještě tři. Tvářička nakládal materiály pro zpravodajce do jednoho z nich, zatímco moje četa strkala jadernou nálož do druhého. Jakmile ji pevně přivázali, poslal jsem Alfu na palubu a zamával k odletu. To byly dva stroje. Ve vzduchu je už jedenadvacet mužů.
Strčil jsem hlavu do kabiny třetí helikoptéry a zařval na pilota: "Roztoč to - řeknu ti, kdy máš odletět!"
Doběhl jsem k Tvářičkovi a ukázal na vrtulník. "Naložte světla ~ padáky, vemte si moje Bravo a vypadněte odsud! Já poletím s Židem!" "Rozkaz!" A pustil se se svými hochy do práce. Jedna skupina sbírala světla a skládala je do vrtulníku, zatímco ostatní lovili z křoví naše ukryté padáky a házeli je na rampu. Tam stál Tvářička se samopalem namířeným k nebi, počítal a popoháněl své muže. "Pohyb, pohyb!" Když jsem viděl, že je vše naloženo a že si všichni nastoupili, mávl jsem na pilota: "Leť!" v Dalších dvacet mužů v bezpečí. Vž zbývá jen čtrnáct Židových a já. v v v Zavolal jsem na Žida do mikrofonu. Zádná odpověď. "Žide, zatraceně..." Až poté jsem si všiml, že mi konektor vypadl ze zdířky. Zasunul jsem ho zpátky a'znovu zařval Židovo jméno.
Už jdu, Dickie. Počkal jsem, až se Židova četa vynoří z temnoty. Pohybovali se žabími skoky, neboť jim cestu přerušovaly krátké dávky z MP5.

Popadl jsem pár mužů za vestu a postrčil je směrem k vrtulníku.
Jako poslední jsme nastoupili já se Židem. Zatímco se rampa zavírala, pokropil jsem okolí dlouhou dávkou ze samopalu. "Padáme!" zavolal jsem na velitele osádky.
A tak jsme byli ve vzduchu všichni. Akce proběhla perfektně.
Ať už to bylo cvičení či nikoli, byl jsem ten nejspokojenější velitel jednotky SEAL. Zkontroloval jsem čas a pak plácl Žida dlaní do hrudi, až se překotil na vyděšeného seržanta od Air Force.
Přelétl jsem očima svoje chlapce. "Byli jste báječní, kluci!"
Spatřil jsem obrovský černý trup C-141 StarLifteru. Právě jsme dosedali na základnu na hlavním ostrově. Doufal jsem, že personál letadla bude mít na palubě nějaké chlazené pivo - budeme ho potřebovat. První z vrtulníků byl již na zemi a vyvrhoval ze svých útrob příslušníky SEAL a onoho Němce. Druhý a třetí stroj právě přistávaly. Cítil jsem tak velké uspokojení, že jsem se zapomněl pilotům ručně odměnit za jejich osmnáctiminutové zpoždění a předpisové přistávání na Viequesu.
Dotkli jsme se země. Byl jsem první venku, ani jsem nečekal, až se rampa rozevře úplně. Utíkal jsem ke StarLifteru. Hurá! Pivo na palubě bylo. Výtečně - cestou domů si uděláme malou oslavu. Doklusal jsem k Paulovi a Tvářičkovi a poplácal je po zádech. Pak jsem shromáždil celou jednotku. "Skvělá práce! výtečně! Jděte všichni do prdele, vy zatracený, veselý, vraždící sráči"
Ach, byl jsem pýchou bez sebe. Ale zajisté oprávněně. Naprosto oprávněně. Ať to bylo cvičení nebo ne, to, co jsme dnes večer předvedli, ještě nikdy žádná vojenská jednotka nedokázala. Letěli jsme skoro pět tisíc kilometrů, předvedli utajený, hromadný seskok čtyř čet z výšky patnácti kilometrů nad cílem, přistáli v jedné skupině na ploše ne větší než dvě fotbalová hřiště, zaútočili na skupinu teroristů, zachránili rukojmí, získali zpátky jadernou zbraň a při celé akci neztratili ani jediného muže.
Právě na takové úkoly jsme se připravovali, proto jsme nastavovali svoje krky. Procvičovali jsme sice každý z těchto riskantních prvků - střelbu, seskoky, plachtění vzduchem, tajný průnik, osvobození rukojmí a ústup, avšak pouze odděleně. Nikdy předtím jsme je neměli spojené dohromady, nikdy jsme nehráli válečnou hru naplno a v reálném čase, až do dnešního večera.
Vtom ke mně přistoupil ten Němec. "Odvedl jste se svými muži skvělou práci!" pochválil nás.
"Děkuji. Jsem na ně hrdý!" "Máte proč." Chystal jsem se pronést něco dalšího, když jsem uviděl, jak k nám po asfaltové dráze kráčí nějaký krátkozraký plukovník od armády v nažehlených maskáčích a v půl centimetru tlustých brýlích. "Velitel Marcinko?" "K vašim službám, pane!" "Máte zavolat na Spojené velitelství zvláštních operací." "Jistě." Vylovil jsemyz vesty SATCOM a spojil se s VZO.
"Tady Marcinko." Cekal jsem. Vtom se ozval dobře známý hlas.
"Dicku?" "Pane?"
"Provedli jste to skvěle - lépe, než jsme očekávali. Na velitelství to udělalo dojem." To se mi líbilo. U velení totiž panovala jistá skepse ohledně toho, zda jsme nebo nejsme připraveni k nějaké akci. Na rozdíl od Delty, která byla založena na základě britských SAS a podstupovala i podobný administrativní hodnotící postup, já jsem odmítl, aby mé muže hodnotil někdo zvenčí.
Měl jsem pro to jednoduchý argument: To, k čemu jsme byli cvičeni, před námi dosud ještě nikdo nikdy nedělal. Tak jak by, sakra, nějací čtyřhvězdičkoví papíráři z Pentagonu mohli vědět, jestli to provádíme dobře nebo špatně?
Má odpověď byla, že nemohli. Velitelství jsem tenkrát řekl přibližně toto: "Velice vám děkuji, pánové, ale jednotku SEAL 6 si budu hodnotit já sám!" Tak to však být nemělo. Velitelství mohlo - a také tak učinilo - na nás uplatnit svoji moc, a to bez ohledu na to, jestli se mi to líbilo nebo ne. Cvičení na ostrově Vieques toho bylo jasným důkazem. Hlas v mém uchu pokračoval: "Dicku, to bylo prvotřídní cvičení. Myslím, že budeš se svými muži potřebovat pár dní volna, než to rozebereme a vyhodnotíme." Rozebrat a vyhodnotit. Tahle byrokratická slůvka mě přiváděla k zlosti. Již od Vietnamu se dokonce i vojenská slovní zásoba posouvala od válečné terminologie k terminológii manažerské.
Zatraceně - nepotřebujeme přece žádné manažery, potřebujeme velitele, bojovníky, lovce! Místo toho máme účetní. Zdálo se, že pokaždé, kdy jsem už začínal vrčet a cenit zuby, našel se nějaký tříhvězdičkový hajzl, který mi hodil na krk smyčku a zatáhl, aby mi ukázal, že mě může donutit srazit podpatky. Dobrá, nastal čas trochu zavrčet. Hodit jim to hovno zpátky. Dělat ze sebe idiota.
Dlužil jsem to svým mužům. Blbost - dlužil jsem to sám sobě.

Zvýšil jsem hlas, aby mě všichni slyšeli, a zařval do mluvítka:
"Cvičení'? Rozebrat? Vyhodnotit? Co to melete, generále?! Přepínám!" Avšak i on hrál svou roli dobře.
"V téhle chvíli ti nemůžu nic víc říci, Dicku. Dostal jsem z velitelsví rozkaz." Na okamžik se odmlčel. "A provedli jste to výtečně. Sestka se ukázala. Jste uznáni - s okamžitou platností." "Dobrá, děkuji vám za tak cenné informace, pane. Jsem si jist, že moji muži váš názor ocení!" Zajímalo by mě, zda postřehl v mém hlase ten ironický tón. Nenápadně jsem SATCOM vypnul a zakryl rukou. Pak jsem pokračoval ve svém "rozhovoru". Jak můj hlas nabíral na síle a zuřivosti, Paul, Tvářička i Zíd se začali přisunovat blíž.
"Cože jste udělali? Vyměnili nám ve skladu náboje?" "Pane, to byla pěkná volovina! Zatraceně, nemůžete spoléhat, že...," hulákal jsem do vypnutého SATCOMu.
Do útrob letadla nakoukl onen krátkozraký plukovník. Obrátil se směrem ke mně. "Veliteli, vy tady máte pivo - to je proti předpisům!" Vystartoval jsem k němu. "Hele, plukovníčku - co kdybych tě nakopal do zadku?" Paul se pustil za mnou, chytil mě oběma rukama za vestu a pověsil se na mě. Je sice o pár centimetrů menší než já, ale na akademii boxoval a je to zkušený rváček. "Vystydni, Dicku!" Obrátil se k plukovníkovi. "Myslím, že bude lepší, když nás teď necháte o samotě, pane. Všichni jsme trochu přetažení, a kdybyste se tu poblíž zdržoval, mohlo by to být pro vás, ehm, trochu nebezpečné."
Podpatky Paulových bot škrábaly o asfalt, jak jsem ho táhl za sebou. Plukovník spatřil v mých očích pohled zabijáka a dal se na rychlý ústup.
Paul uvolnil svoje sevření. "Nestojí ti za to, Dicku!" "Jdi do hajzlu!" Tvářička s Zídem mě poplácali po zádech. "Hele, veliteli," pronesl Žid, "to s tím velitelstvím a všechno kolem - vykašli se na to! To je v pořádku. My jsme to věděli." Co jste věděli?" v "Ze je to naostro jen jako," odpověděl Zíd. "Muselo to být cvičení," připojil se Tvářička. "Zádné ztráty.
Spousta střílení a nikde ani škrábnutí. A k tomu - tangové měli na sobě střelecké brýle, každý z nich." V duchu jsem se usmíval. Vybral jsem si tyto muže proto, že jsem je pokládal za chytré. Zatraceně, a oni chytří opravdu jsou!
"Tak proč jste, vy pitomci, nikdo nic neřekl?" "Pamatuju si ten slogan, který každý člen jednotky vidí, když jde na cvičení," řekl Paul. "Ten zní: ‚Čím více se budeš potit při cvičení, tím méně budeš krvácet v boji' Kromě toho, nikdy předtím jsme nedělali všechno dohromady, šéfe - připadalo nám jako dobrý nápad zahrát si to a vidět, jestli to půjde." Samozřejmě že měl pravdu. Zamířil jsem zpátky k C-141.
"Vypadněme odsud!"
Paul mě plácl po rameni, dost na to, aby to bolelo. "Rozkaz, šéfe!" Zabodl do vzduchu ukazovák a opsal s ním pár kruhů.
"Tak do toho, chlapci - nakládat! Ať se můžeme ožrat!" Měl pravdu. Ať jdou všichni k čertu! Byl čas opít se a jet domů.

KAPITOLA 3

Návraty domů bylo něco, v čem jsem příliš nevynikal. Zcela určitě ne jako mladý. Narodil jsem se na Den díkůvzdání v roce 1940 v domě své babičky Justine Pavlik v Lansfordu ve státě Pensylvánie, což bylo mrňavé hornické městečko v okrsku Carbon - jak příhodné,.že? - východně od Coaldaleu a Hometownu. Pro nezasvěcené, městečko leželo hodinu a půl jízdy na severozápad od A1lentownu a celou věčnost od Filadelfie. Můj otec George ani matka Emílie Theresa Pavlik Marcinko se tam nikdy nedostali, natož na porodní sál do nemocnice. To bylo pro nás typické.
Původem jsem Slovák, a to z obou stran. Má matka je menší postavy a slovanského vzhledu. Otec byl vysoký - kolem sto osmdesáti centimetrů, tmavovlasý, věčně zamyšlený a měl nepříjemnou povahu. Všichni muži v rodině - ostatně jako každý chlap v Lansfordu - pracovali jako horníci. Narodili se, šli pracovat do dolů, zemřeli. Zívot pro ně byl jednoduchý a zároveň i drsný a někdy jsem si říkal, že někteří z nich třebas uvažují, že se oběsí na tkanici od bot, ale byli tak chudí, že si ani ty boty nemohli koupit.
Bydleli jsme na vršku kopce, jen přes roh od Kanuche, kam jsme chodili nakupovat, a starý Kanuch si vždycky nejprve olízl špaček silné tužky, než si s ním do knihy zapsal, co jsme si vzali.
Vedl si záznamy a peníze od nás vybíral v den výplaty. Zřejmě by se dalo nakupovat levněji v A & P o šest bloků dál, ale téměř nikdo to tak nedělal. Raději všichni chodili tam, kde je znali.
Jestliže jsem tvrdohlavý, a najdou se tací, co si to o mně myslí, tak to mám pravděpodobně po dědečkovi z matčiny strany.

Joe Pavlik byl totiž vzpurný, malý, zavalitý a věčně opilý parchant s plochým obličejem a brežněvovským obočím, který po celý svůj život pracoval v dolech a nikdy si na to nestěžoval. Nevzpomínám si vlastně, že by si kdy na něco stěžoval. Byl to skutečný enfant terrible - jeden z těch pradávných drsných chlapíků, které bylo možno spatřit v dělnických barech, s velkýma, mozolnatýma tlapama, jež vypadaly, jako kdyby byly předurčeny svírat starodávné sklenice s pěnivým mokem.
Já jsem byl vždycky nezávislý. Již od pěti let jsem chodil po své vlastní trase. Když mi bylo sedm, vyrazil jsem si občas na celý den. Proběhl jsem pť11druhého kilometru dlouhým železničním tunelem v Lehighu a zaplaval si v nádrži Hauto. K ní se bylo možno dostat i starým lansfordským vodním kanálem, v něm však žily krysy, a kromě toho, nahoře na kopci pracoval otec.
A tak jsem chodil zkratkou po kolejích a riskoval svdj život. Několikrát jsem se potkal s vlakem. Poprvé, když se na mě vyřítila parní lokomotiva, jsem myslel, že umřu. Zadržel jsem dech, zavřel oči a přitiskl se k vlhké kamenné zdi tunelu. Jeden vagon za druhým rachotil tunelem jen pár decimetrů od mého nosu. Otec, když jsem mu o tom vyprávěl, ze mě div nevymlátil duši. Od té doby, kdykoli jsem využil tunelu, držel jsem raději jazyk za zuby.
Ani jeden z mých rodičů neměl nijak vysoké vzdělání. Otec zřejmě školu opustil ve čtrnácti letech, matka o rok, možná o dva později. Zádný z nich nepřikládal příliš velký význam učení z knih, takže škola pro mě nebyla ničím, co bych bral nějak vážně. Mnohem víc jsem se zajímal o zábavu - nebo jak vydělat nějaké peníze.
Zábavu, dokud jsem neobjevil ženy, pro mě představovalo plavání v Hautu a letní prázdniny v Catskill Mountains - Židovských Alpách, kde měli malý hotýlek strýc Frank s tetou Helen.
Peníze, to byl vždycky problém. Když jsem byl v sedmé třídě, doly se zavřely a teprve po několika měsících živoření otec konečně našel práci jako svářeč v New Brunswicku ve státě New Jersey. Do New Brunswicku jsme se přistěhovali v roce 1952 a já prodělal pravý kultyrní šok. V Lansfordu žilo kolem čtyř tisíc obyvatel, převážně Čechů. V novém bydlišti však žili Poláci, Maďaři, Irové, Židé, černoši i Hispánci. Chvilku trvalo, než jsem si zvykl, zejména na to, že jsem cestou z našeho skrovného přízemního bytečku do školy musel rozdat i schytat mnohem víc ran, než byl můj obvyklý příděl.
Zivot doma nebyl nijak příjemný. Společně s námi se přistěhoval i matčin bratr, což znamenalo, že se v třípokojovém bytě mačkali tři dospělí a dvě děti (měl jsem ještě bratra). Když spolu rodiče válčili, což bylo často, strýc se vždy postavil na matčinu stranu. V důsledku toho otec trávil doma stále méně a méně času. můj mladší bratr Joey, jemuž tou dobou bylo devět nebo deset let, na matce velice visel, a proto se držel doma. Já osobně jsem to místo nemohl vystát. A tak jsem odcházel pryč a vracel se pouze přespat nebo udělat tu trochu úkolů.
Venku jsem pracoval jako stavěč kuželek na kuželníku a dělal jakoukoli práci, kterou jsem dostal- dokonce i ministranta na nedělní ranní mši v sedm hodin. Ve dnech, kdy jsem se rozhodl ukázat se doma, jsem navštěvoval Maďarskou katolickou školu sv. Ladislava, kde mě, stejně jako celé generace žáků přede mnou, mlátily zlé jeptišky -pravítkem přes kotníčky prstů. Vyučování se mi nikdy nelíbilo. Skolu jsem bral jako nutné zlo a víc než jedničky nebo dvojky mě zajímala výše kapesného.
Během druhého ročníku střední školy jsem například pracoval šedesát hodin týdně v jídelně u Gussyho, hned vedle Rutgerské univerzity. O letních prázdninách jsem za týden odpracoval hodin sto dvacet - od pěti hodin ráno do desíti hodin večer, sedm dní v týdnu. Byla to dlouhá pracovní doba, avšak ty peníze stály za to: dolar na hodinu do vlastní kapsy. To bylo v roce 1955 pro patnáctiletého kluka terno.
Kromě toho Gussy - jeho celé jméno znělo Salvatore Puleio Augustino, avšak nepamatuji si, že by ho někdo používal - se mnou zacházel jako s vlastním. Brával mě nahoru, kde žil jeho otec; starý Sal, a místo sekané a steakd z jídelny mě krmíval těstovinami s omáčkou, párky, kuřaty a spoustou zeleniny v olivovém oleji a s česnekem. Když starý Sal dělal ve sklepě víno, mohl jsem ho sledovat a v důsledku toho mi zachutnalo chianti. Dokonce jsem se u stolu naučil i trochu italsky, z čehož byl starý Sal radostí bez sebe. Gussy ze mě udělal pravého přivandrovalce.
Jelikož jsem měl na pubertálního mladíka u sebe spoustu peněz, koupil jsem si i auto, okrově žlutý mercury, model 1954 se sklápěcí střechou, a to hned poté, co jsem byl dost starý na to, abych mohl dostat řidičské oprávnění, to jest den po svých sedmnáctých narozeninách.
Věci byly dokonce ještě zajímavější, neboť Gussyho lokál se stal oblíbeným místem mnoha studentských

spolků z Rutgerské univerzity, jejichž někteří členové mě přijali za cosi jako svého maskota. Díky tomu jsem ve spolcích trávil poměrně slušnou část svého času, což se nakonec ukázalo jako skvělá a poučná zkušenost.
Jejich vliv mi pomohl vyhladit některé hrubé rysy mého charakteru. Zatímco většina dětí ze stejného zázemí, jaké jsem měl já, vystavovala na odiv kalhoty z konfekce, motocyklové bundy a česala se na Elvise nebo Diona, já si oblékal košili na knoflíčky, šaty z kepru a tvídové kabáty. Brzy jsem se naučil pít pivo, a hlavně což bylo důležitější - jak se s ním vypořádat. Moji přátelé z univerzity mě zasvětili rovněž do dalších tajů, které se týkaly neustálého vyhledávání smysluplné dámské společnosti.
Jejich rady působily. O prázdninách mezi druhým a třetím ročníkem, kdy mi bylo patnáct let, jsem se na jednom ze studentských večírků v klubovně nějakého spolku setkal s krásnou a inteligentní mladou studentkou jménem Lucette, která zde absolvovala učitelskou praxi. Její specializací byla francouzština a já hovořil svou lámanou italštinou, takže nám to báječně klapalo.
Byl jsem na svůj věk vyspělý, v peněžence jsem měl vždycky dost peněz, oblékal jsem se a hovořil, jako kdybych chodil na Rutgers, a choval se, jako kdyby mi patřil celý dům i s klubovnou, tudíž ji nikdy ani nenapadlo, že jsem nevylezl zev střední školy.
Pravda vyšla najevo krutým způsobem. Rízením osudu se stalo, že od září měla ve třetím ročníku střední školy vyučovat francouzštinu, a tím pádem spatřila ve třetí lavici můj zářivý obličej.
Zut alors!
Než jsem dovršil sedmnáct let, prošel jsem několika změnami.
Moji rodiče se rozešli. Matka si našla práci u Sears a společně to jest ona, můj mladší bratr a já - jsme se přestěhovali do obecního bytu. Otec si pronajal pokoj se zařízením nad jedním slovenským barem jménem U Yuska, jenom pár domů od jídelny, v níž jsem pracoval. Trávil v baru spoustu času a já ho tam chodil navštěvovat. Lokál vypadal přesně tak, jako by sem byl přenesen z Lansfordu. Našli jste v něm nakládané prasečí nožičky ve velkých sklenicích, natvrdo vařená vejce v kalíšcích a tři až čtyři chlápky, kteří vypadali jako Joe Pavlik, seděli u baru od desíti až do zavírací hodiny, pili bez přestávky a kouřili jednu camelku za druhou. Můj otec byl tady šťastný, protože mu ten 10kál připomínal domov. George Marcinko si na New Brunswick nikdy nezvykl.
Mezitím jsem ve škole trávil stále méně času - pravidelně jsem vynechával - a stále větší část dne věnoval jisté mladé Italce, jež byla provdána za muže o dvacet sedm let staršího, a zoufale se jí nedostávalo živočišného tepla, což jsem jí převelice rád poskytoval. Přestal jsem pracQvat u Gussyho a nastoupil j~ko barman do jednoho řeckého podniku v centru New Brunswicku. Plat tu
byl dobrý - kolem dvou set dolarů týdně včetně spropitného za poloviční pracovní dobu, než jakou jsem měl u Gussyho. A zdejší šéfkuchař navíc projevil ochotu naučit mě základům vaření a pečení, takže jsem svou práci bral jako způsob, jak se naučit řemeslu. To bylo pro mě nové. Do té doby jsem ještě pořádně nepřemýšlel, co budu v životě dělat.
Nakonec jsem školu opustil docela. Jak se posléze uvádělo v úředních dokumentech, byl jsem "dobrovolně vyškrtnut" v únoru 1958. V pokračování v docházce jsem neviděl žádný smysl. Vyučování mi připadalo jako ztráta času. A k čemu by mi byl nějaký středoškolský diplom? Byly zde peníze, které bylo třeba vydělat, ženské, které se daly SEALit, a mohl jsem si kdykoli zajet na pobřeží a povalovat se pár dní na pláži - k ničemu z toho jsem vzdělání nepotřeboval. A tak jsem ze školy odešel.
Pokoušel jsem se také dostat do armády. Když prezident Eisenhower vysílal námořnictvo do Libanonu, chtěl jsem se dobrovolně přihlásit. Líbily se mi jejich modré uniformy a meče. Přijel jsem k odvodní kanceláři, vstoupil dovnitř a pronesl zřejmě něco debilního typu: "Hele, kámo, mám chuť postřílet pár zločinců.
Tak kde mám pušku, kde je munice a kdy můžu vyrazit?" A ten seržant se nejspíš ovládl natolik, že ze mě nenadělal hromadu třísek, a odpověděl: "Podívej se, chlapče, nejdřív musíš absolvovat výcvikový tábor pro nováčky, než tě necháme nakopnout někoho do zadku, a kromě toho, jsi moc mladý a ještě jsi nedokončil střední školu. Nejdřív si udělej maturitu a pak si můžeme promluvit!" Co se dalo dělat? Byl jsem si tehdy zatraceně jist, že mariňáci vyřeší onen libanonský problém i beze mě. A tak jsem odkráčel pryč, prožil krásné léto na pláži, bezvadně se opálil a pořádně si zapíchal. Nějaký čas jsem také strávil tím, že jsem se na plovárně na Livingston Avenue pokoušel shodit jistou půvabnou dívku ze sousedství

jménem Kathryn Ann Blacková z třímetrového prkna (shodit z prkna a dostat do postele). Chodili jsme spolu od léta, kdy jsem se přestal honit za jinými ženskými, a nalezli v sobě vzájemné zalíbení. Muselo tomu tak být: navzdory svému sklonu k vedlejším poměrům jsem se vždycky vracel zpět. Něco tu nebylo v pořádku.
Pak jsem v září, když už jsem se nabažil a Kathy se vrátila zpět do školy, vstoupil do odvodní kanceláře U. S. Navy, dobrovolně
se přihlásil ke službě a po absolvování hromady testů byl přijat.
Kdyby jen tušili, koho to do svých řad vzali!
15. října 1958 jsem se hlásil ve výcvikovém táboře pro nováčky u Great Lakes ve státě lllinois. Z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu jsem se v okamžiku, kdy jsem procházel branou do tábora, cítil lépe než kdykoli jindy ve svém dosavadním životě.
Byl jsem přímo prototypem vzorného námořníka. Vyplývalo to z mého bezmezného nadšení - leštil jsem si dokonce i podrážky u bot! Byl jsem ze stovky nováčků jediný, kdo věřil svým velitelům, když nám říkali: "Ten, kdo si leští boty jen napůl, je také jen poloviční chlap!" V New Brunswicku žil jeden taxikář, kterého jsem znal, Joe Nevímjakdál. Byl to bývalý námořník a daroval mi Příručku pro modré košile, kterou jsem přečetl asi v šestnácti letech. Naučil mě také, jak se skládá a váže námořnický šátek, stejně jako i další námořnické záležitosti, takže když jsem vstupoval do tábora, měl jsem už v něčem náskok.
Hlásil jsem se dobrovolně do všeho, od fotbalového mužstva až po nácvikové družstvo, a na pár týdnů jsem byl dokonce i poddůstojníkem pro atletiku. V rámci výcviku se prováděla neuvěřitelná hromada hovadin, avšak celkově mi to připadalo jako dobrý obchod: Odváděl jsem námořnictvu celodenní práci a dostával za ni celodenní plat - ba dokonce jsem při tom užil i trochu zábavy. Nesmírně se mi líbilo plavání, střílení a pochodování. Prostě námořník jako vystřižený z příruček.
Po Vánocích jsem se měl cvičit jako radista, avšak na škole žádný takový kurz nebyl otevřen. Místo toho jsem byl dočasně odvelen na Quonset Point ve státě Rhode Island, kde jsem pomáhal při výuce plavání v rámci kurzů pro přežití pro námořní letce.
Pak jsem jednoho večera na Rhode Islandu zašel do kina a zhlédl vynikající film Zabí muži, s Richardem Widmarkem a Danou Andrewsovou v hlavních rolích. Jednalo se o příběh ženijních potápěčských jednotek U. S. Navy, které byly za druhé světové války nasazeny do akce v Tichém oceánu. Ve filmu zazněla spousta písniček, jako například Hymna námořníků s novými slovy:
Od paláců v Montezumě, až kde tripolisu břeh se bělá, četa potápěčů rvát se bude až do roztrhání těla!
Vyšel jsem z kina ven a zamyslel se - moment, vždyť to bych mohl dělat! Musím se přiznat, že jsem byl i trochu agresivní ,avšak v rozumných mezích - typ člověka. Chtěl jsem vstoupit do námořnictva, a tak představa "ženisty Dicka, tvrďáka od U. S. Navy" mi vyhovovala mnohem víc než obraz "písaře Marcinka, neduživého operátora u telegrafu".
Tato krize identity vyvrcholila o několik týdnů později, kdy jsem byl konečně odeslán do školy pro radisty v Norfolku ve státě Virginie. Norfolk, jak se ukázalo, byl jen coby kamenem dohodil od ženijních potápěčských jednotek, které měly svoji obojživelnou základnu u Litt1e Creeku na druhé straně přístavu. Viděl jsem zblízka radisty, ze stejné vzdálenosti jsem viděl i žabí muže. Nebe a dudy.
Rada tudíž byla jednoduchá: vykašlat se na radisty a přejít k potápěčům. A tak jsem navštívil velitelství Pyrotechnických potápěčských jednotek a řekl jim, co chci dělat. Jejich odpověď byla naprosto stejná, jakou jsem slyšel kdysi od námořnictva. Nemůžu se stát žabím mužem, dokud nebudu mít nějakou funkci natrvalo. Zádosti od dočasně převelených se nebraly - a škola pro radisty dočasná byla. Sbohem, ženisto Dicku, a buď zdráv, písaři Marcinko!
Trvalo mi téměř dva roky, než jsem se do Litt1e Creeku vrátil.
Má odysea pokračovala přes Dahlgren ve Virginii, kde měla U. S.
Navy vesmírné sledovací středisko, v němž hlídala sputniky, a poté italskou Neapol, kde jsem pracoval jako telegrafista na stanici pro podpůrnou činnost.
V Dahlgrenu jsem po pěti měsících požádal o přestup k potápěčským četám. Podařilo se mi udělat první krok, jenž představoval cestu do Washingtonu, kde mě navlékli do onoho zastaralého potápěčského obleku z plachtoviny, posadili mi na hlavu velkou a těžkou přilbu, připojili tlusté vzduchové hadice a vhodili mne do řeky Anacostia, aby zjistili, jestli netrpím klaustrofobií.'

Tento test jsem úspěšně zvládl a zrovna se chystal odjet do Little Creeku, když vtom jsem si zlomil ruku o něco tvrdého o hlavu jednoho velice zabedněného námořníka. Nebyla to moje chyba. Neměl se mi plést pod nohy. A tak sbohem, žabí muži, a zdravím tě, Neapoli!
Pobyt v Neapoli se ukázal být mnohem zábavnější, než jsem čekal, i když mě ta práce děsně štvala. Pochopil jsem, že nejsem předurčen být telegrafistou. Byla to práce naprosto bez perspektivy; nevyžadovala žádnou představivost ani vynalézavost. A co bylo horší, můj hlídací pes mě přiváděl k zuřivosti. Byl to věčně ukňouraný, rozmazlený fracek s tupým nosem a uhrovatým obličejem jménem Harold, který si neustále na všechno stěžoval.
Říkal jsem mu Kňoural. Haroldovým patronem byl hlavní staršina, samolibý vylízaný černoch kolem pětačtyřicítky jménem White, jenž velel spojovacímu středisku a dělal, jako kdyby nad něho nebylo. Snil jsem o tom, že jednoho dne ty dva zabiju. Každá porota na světě by mě jistě osvobodila.
Na druhou stranu však byla Neapol skvělá. Bydlel jsem i pracoval v jednom a tomtéž činžovním domě uprostřed města, tedy mimo základnu. Tudy jsem se na rozdíl od spousty námořníků v Itálii dostal mezi lidi. Velmi se mi hodila znalost řeči, kterou jsem získal u Gussyho. Ruka se mi uzdravovala a já běhal po neapolských kopcích, zdvihal činky, cvičil a plaval.
Avšak pořád jsem byl jen suchozemský telegrafista z teplé kanceláře. A přitom se v mém nitru stále hlasitěji ozýval hlas, který opakoval: "Potápěči, potápěči!" Otázkou zůstávalo, jak se tam dostat.
K tomu jsem musel překonat jednu těžkou překážku - svého velícího důstojníka. Jak moc těžkou? Asi tak devadesát kilo. Byla to ta nejošklivější ženská, jakou mé oči kdy spatřily. Říkal jsem jí Macatá ohyzdná ropucha čili zkráceně MOR. Tato stvůra také úzkostlivě dodržovala předpisy, a navíc měla neustálý nedostatek pracovních sil, což byla kombinace, která činila můj odchod zcela nemožným (udělal jsem tu chybu, že jsem souhlasil s převelením do Neapole na dobu jednoho roku v naději, že odsud v co nejkratší možné době přejdu k ženijním potápěčským jednotkám). U MOR měl rok 365 dní. Slůvko "přeložení" se v jejím slovníku nevyskytovalo.
Nakonec jsem ji k tomu donutil ručně. Jednoho dne, kdy mě Kňoural znovu vytočil do nejvyšších obrátek, popadl jsem jeho psací stroj a vyhodil ho oknem ven. To by mi bývalo stačilo, jenomže ten idiot si prostě nedal pokoj. "Jdu na vás podat hlášení a řeknu panu Whiteovi, jak jste zlý!" V tu chvíli se ve mně něco zlomilo a já mu jednu vypálil. Byl z toho měsíc na marodce. To Whitea dožralo. Postavu měl značně rozložitou - asi metr osmdesát pět a devadesát kilo, podobně jako můj otec. Popadl mě jednou rukou za opasek, druhou za límec a odtáhl mě do koupelny, kde se mnou hodil na kachlíčky.
"Měl bych z tebe vymlátit duši!" V té chvíli mi bylo všechno jedno. "No tak, šéfe, jestli máš chuť si hrát, tak jen do toho!" Hnal se proti mně a chtěl mě sevřít svými prackami jako do velkých kleští. Postavil jsem se mezi ně a zabořil koleno do jeho rozkroku. Padl k zemi jako pytel cementu. Vyškrábal se na nohy, rozeběhl se proti mně znova a já ho praštil do břicha - že není radno mlátit námořníky do hlavy, o tom jsem se již tvrdě přesvědčil předtím, pevně si ho přidržel, aby se nemohl příliš hýbat, a kolenem kopal do jeho slabin jako do pytle s pískem. Každý úder ho nadzdvihl o deset centimetrů výš. Když začal obracet oči v sloup, pustil jsem ho na zem.
Zůstal chvíli ležet a lapal po dechu. Pak se překulil na kolena, po čtyřech dolezl k záchodové míse a začal zvracet. "Já tě dostanu!" chroptěl. "Ty odsud musíš pryč!" Ach, prosím, prosím, mocný medvěde, neubližuj ubohému zajíčkovi!
A tak mě následujícího dne, když se očistil, dovlekl k MOR.
Představte si kříženec Baby Jagy a Otesánka, nacpaného do těsné bílé uniformy. MOR mi přečetla hlášení. Skládalo se ze samého "Hlavní staršina vás tady nechce!" a "Měla bych vás přísně potrestat!", ale to všechno byly jen plané hrozby. Nemohla mě z ničeho obvinit, protože to byl White, kdo na mě' první vztáhl ruku - a to by ho stálo místo. Možná budu degradovaný nebo dostanu pár důtek, ale to mi má vadit?
Stejně jeem tu svini nemohl ani cítit. V ruce jsem měl proto dvě žádosti o přeložení. Podal jsem jí tu první. "Já vám poradím, veliteli - tady je moje žádost o přeložení na kteroukoli zatracenou lod', co vjede do tohohle přístavu!" Poté jsem jí vrazil do rukou tu druhou. "Tohle je žádost o přeložení k potápěčům! Je mi srdečně fuk, kterou z nich si vyberete!" Dva dny poté si mě zavolala. "Služba na lodi by pro vás byla moc lehká, Marcinko! Pošlu vás tam, kde z vás tu vaši agresivitu vytlučou!" MOR přiblížila své

tlusté tváře a všech šest brad až těsně k mému obličeji a ušklíbla se. "Jedete do Států, k potápěčům - okamžitě!" A pak že Bůh neexistuje.

KAPITOLA 4

Litt1e Creek ve státě Virginie je snem všech masochistů. Je to místo, kam U. S. Navy brávala velké skupiny divokých, agresivních, sebevědomých, extrovertních dobrovolných námořníků a během šestnácti skvělých týdnů plných útrap, šílenství a fyzického týrání z nich udělala malé skupinky divokých, agresivních, sebevědomých, extrovertních podmořských zvířat. Hlavní branou Litt1e Creeku jsem prošel 21. června 1961 společně s jedním malým vychrtlým parchantem jménem Ken MacDonald. Byl to šlachovitý, šedesát kilogramů vážící poddůstojník druhé třídy se stopami britského přízvuku v hlase, jehož rovné vlasy byly tak dlouhé, že si je musel přidržovat sponkou. Tenkrát na mě vrhl jediný pohled, zavrtěl hlavou a mrzutě pronesl: "Kámo, ty to nikdy nedokážeš!" Já jsem nepřestal kráčet dál. Jenom jsem se na něho usmál a řekl: "Polib mi, buzíku!" Jakmile jsme se shromáždili všichni, dali nás samozřejmě s MacDonaldem do jednoho družstva. Během celého výcvikového cyklu jsme se jeden od druhého doslova nehnuli ani na krok a od těch dob jsme velice dobří přátelé.

A jak zábavný a pestrý to byl výcvik! V kurzu číslo 26 nás začínalo sto dvacet. Přežili jen dvacet čtyři, tedy rovných dvacet procent. Mnozí z těch, co vyhořeli, byli takzvaní specialisté: Zelené barety i armádní Rangers, kteří si chtěli vyzkoušet námořní výcvik. Přišli jsme rovněž o většinu důstojníků - prostě to nevydrželi.

A já? Mně se to zvráceně líbilo, tedy většinou. Dnešní výcvik jednotek SEAL (ženijní potápěčské jednotky byly zrušeny v roce 1983) trvá půl roku. Jeho náplní je parašutismus, detonace a potápění, které jsme se při našem šestnáctitýdenním tréninku v Little Creeku před třiceti lety nikdy neučili. Prvními čtyřmi týdny jsem prošel hladce. V Neapoli jsem lravidelně sportoval - cvičil i běhal - a plavání mi šlo samo o sebe, třebaže námořníci, kteří f,řišli od flotil, byli na konci prvního týdne zcela vyčerpáni, nebo vyšli z formy. Snažili se z nás sedřít kůži. Každý den jsme absolvovali devíti- až desetikilometrovou překážkovou dráhu, která zahrnovala i prvky přistávání na pláži. Vyskočili jsme přes obrubu člunu - dva a půl metru daleko, dopadli o dva metry níž, vyšplhali se zpátky, znovu skočili, dopadli a tak pořád dokola.

Dole za střelnicí byla velká písková duna, které instruktoři říkali Mount Suribachi. Na ní nás nechávali běhat nahoru a dolů několikrát za sebou. Pokud pršelo, běhávali jsme v blátě, když bylo sucho, nutili nás běhat v příboji. Vzpomínáte si, jak vypadají všichni ti olympijští běžci, když přibíhají s pochodní na stadion? Jak všichni září čistotou a bělostí? Tak takhle jsme my vůbec nevypadali. Měli jsme na sobě zelené maskáče, těžké kanady, červeně pomalované helmy a kapokové záchranné vesty, které suché vážily přes tři a mokré přes dvanáct a půl kilogramu, přičemž instruktoři vždy dokázali zařídit, aby mokré byly.

Ovšem k jejich cti dlužno dodat, že běhali s námi. Většinou to byli praví Metuzalémové - chlapíci kolem pětatřiceti až čtyřiceti let. Vzpomínám si na jednoho hubeného jménem John Parish.

Kouřil dýmku a nevyndal ji z úst, ani když s námi běhal po plážích nebo nahoru a dolů po Mount Suribachi. Když dýmku dokouřil, vyklepl z ní tabák a začal žvýkat náústek, aniž by přitom s námi ztratil krok. Brzy se naučíte takové lidi nenávidět.

Zpočátku se žádné potápění nekonalo, vyjma několika základních úkonů s ploutvemi a maskou v mělké vodě. Většinou jsme si spíše zvykali na práci ve vodním prostředí, učili se první pomoc a základní metody průzkumu pláže i přípravy pláže pro útok z vody. Zato plavání jsme si užili dost. Dost je příliš slabé slovo. Plavali jsme ve dne v noci, za tepla i za chladného počasí, prostě pořád.

Jako žabí muž přece nemůže do vody ponořit nejprve prst a potom teprve sebe.

Jednou v noci jsme byli s Makem povoláni k nočnímu průzkumu. Do vody jsme přepadávali z vyloďovacího plavidla u Cheaspeake Bay, asi jeden kilometr od Little Creeku. Byla to zajímavá vyloď ovací technika. U plavidla byl ze strany od moře (tudíž krytý před zraky z pláže) přivázán malý gumový člun. Překu1i1i jsme se přes okraj vyloďovacího plavidla do gumového člunu, odskočili či odvalili se od něj do vody a potopili se. Nepřítel na břehu tak mohl vidět pouze cosi jako h1ídk~ící vyloďovací plavidlo, vzdálené od pobřeží necelý kilometr. Zabí muži, znalí věci, by věděli své.

Naším úkolem tehdy bylo najít správnou pláž, proniknout na ni, označit ji a doplavat tisíc metrů zpět do

zálivu, kde nás znovu naloží na vyloď ovací plavidlo. (Další zajímavý postup. Budeme plavat až k místu, kde nás loď mine, a čekat. Vyloďovací plavidlo se bude pohybovat rychlostí deseti uzlů a v jeho gumovém člunu budou další žabí muži. TI budou mít v rukou takové ohlávky, jejichž pomocí budou za jízdy lovit z vody plavce.
Zdvihnete prostě ruku - a pleskl, jste na palubě. Pokud se muži s ohlávkou nebudete Hbit, vyloví vás místo za ruku za krk, což při pádu na palubu zcela určitě pocítíte.) Věděl jsem, že Mac je pruďas, avšak jak velkÝ, to jsem zjistil až té noci. Voda se jenom hemžila medúzami a MacDonaldovi se jich hezkých pár otřelo o masku. Pálení po nich ho vyhnalo na hladinu, a to hned několikrát. Když jsme dorazili k pláži, měl už toho dost - na jeho tváři i krku jsem spatřil spoustu popálenin. Ještě než jsme pláž opustili, zavolal jsem na jednoho z instruktorů: "Pauza!" - Mac se svíjel bolestí a já se domníval, že potřebuje ošetřit.
"Táhni k čertu, ty zatracenej Poláku!// "No tak, člověče, vždyť máš oteklej celej ksicht! Jseš ošklivě popálenej!" "Polib mi, Marcinko!// MacDonald doklopýtal zpátky do vody a společně jsme se vydali na kilometrovou plavbu znovu mezi medúzami. V době, kdy nás vytahovali z vody ven, byl již ve stavu lehkého šoku.
Ale nevzdal to. Ani na okamžik nepřestal plavat. To byl přesně ten druh zavilosti, který v nás instruktoři hledali. Jejich cílem bylo vštípit nám houževnatost, sílu a pocit sounáležitosti s týmem. To byla ta nejdůležitější část výcviku. Ty ostatní fáze - práce pod vodou a detonace - přijdou na řadu později, pokud uspějeme v prvních týdnech.
Domníval jsem se, že na námořníky používáme při výcviku nějak mnoho dřeva. Dřeva? Chcete se asi zeptat. Byly to klády.
Dlouhé, těžké klády. Běhali jsme po plážích a drželi je nad hlavou. Skákali jsme přes hromady z klád. A stavěli z nich obzvláště odpornou obojživelnou překážkovou dráhu, které jsme láskyplně říkali Sviňáma. Sviňárnu tvořila řad~ různě velkých a různě vysokých klád, zasazených do země. Učelem bylo přeskakovat z jedné na druhou, aniž by se přitom člověk dotkl země, nebo dokonce spadl.
Klády byly rozmístěny velice vynalézavě, takže když už člověk mohl vyskočit dost vysoko, aby se dostal na další, zjistil, že nedoskočí zase tak daleko, a naopak, když člověk mohl doskočit na následující kládu do dálky, připadalo mu nemožné zvládnout i její výšku. Pro instruktory to byl způsob, jak odhalit, kdo z nás má dostatečnou motivaci sebrat v sobě nějakou mimořádnou energii nebo adrenalin, které by mu umožnily překážku překonat. Naše motivace spočívala v úsilí přeskočit z jedné klády na druhou tak, aniž bychom si přitom zlámali nohy nebo vaz či abychom neskočili málo a nepřistáli na třískovitých hranách klád.
Instruktoři rovněž podporovali soutěživost mezi posádkami jednotlivých člunů. Předháněli jsme se spolu v plaveckých štafetách, závodech člunů i bězích na souši. Na rozdíl od jednotek SEAL, kde mají čety čtrnáct mužů, čítaly čety u ženijních potápěčských jednotek mužů dvacet. Toto číslo bylo pdvozeno od množství mužů, jichž bylo zapotřebí k vykonání průzkumného výsadku na pláži, určené pro útok jednoho praporu. Dvacetičlenná četa byla vytvořena v létě 1943 ve Fort Piercu na Floridě, kde první ženijní potápěčské jednotky vznikly, a trvala až do roku 1983, v němž byli žabí muži zrušeni a přešli pod jednotky SEAL.
Jednotky SEAL jsou menší; každá četa se skládá ze dvou sedmičlenných osádek člunů, tvořených šesti řadovými příslušníky a jedním důstojníkem. Důvodem pro tento počet je kapacita jednoho z nejzákladnějších dopravních prostředků jednotek SEAL, gumového člunu, který pojme sedm lidí a vybavení k boji. Tyto čluny lze shazovat z letadel jako gumové kachny nebo je vypouštět z ponorek, a jsou tudíž vhodné pro tajné a krycí operace. Dalšími základními dopravními prostředky těchto jednotek jsou taktické útočné čluny, což jsou plavidla o délce osm a půl metru, vyrobená ze skelného vlákna, poháněná motory značky Mercury o výkonu 110 koní a vyzbrojená kulomety ráže 50. Vedle nich existovaly i další nebezpečné hračky; Bostonské velryby, což byly pětimetrové stroje, jež u SEAL 6 nalezly velké uplatnění; a třináctiapůlmetrová vyloď ovací plavidla, která mohla být vyzbrojena minomety a která se používala ve Vietnamu.
Nicméně onen nejjednodušší dopravní prostředek, gumový člun, a ta nejzákladnější jednotka SEAL, sedmičlenné družstvo, jsou prvky, které se od doby zřízení jednotek SEAL v roce 1961 nikdy nezměnily

a u SEAL 6 se používají stále. Tato čísla si zapamatujte, setkáte se s nimi znovu.
Neděle, která znamenala začátek pátého týdne v Litt1e Creeku, přinesla značnou změnu nálady po kasárnách. Obvykle jsme spolu s MacDonaldem trávili neděle na pláži, kde jsme leželi a popíjeli pivo. Tentokrát to však bylo jiné. Zůstali jsme v kasárnách a pozorovali kluky, kteří s námi výcvik začali, ale poté z nějakého důvodu odstoupili, jak si holí hlavy a malují si je na červeno.
"To by mě zajímalo, co je to zač, co oni vědí, a my ne," prohodil jsem ke Kenovi.
Dozvěděli jsme se to krátce po půlnoci. Instruktoři nás pískáním na píšťalky a pleskáním pádly vyhnali ze spacáků a po příštích šest dní jsme spali maximálně dvě hodiny denně. Vítejte v Pekelném týdnu!
U mne se objevil jistý problém: Z toho běhání jsem dostal plíseň. Dnes by to u U. S. Navy zřejmě stačilo, abych byl omluven. Ne tak v roce 1961. Tehdy žádné omluvy neexistovaly. A tak jsem to vyřešil rychlostí: Objevil jsem, že když při bězích po pláži budu běhat dost rychle, zápach z mé nohy a boty zůstane za mnou a potěšit se z něho bude moci další družstvo.
Instruktoři nám k Pekelnému týdnu dali také dárek. Každá posádka obdržela po jednom velkém gumovém člunu. Budeme ho prý používat ke každodenním "plavbám kolem světa". Ó, jak vtipné! Začali jsme tím, že jsme člun nesli na hlavě - menší z nás dostali na své přilby ještě desetilitrový kýbl, aby i oni mohli nést svůj díl té tíhy, zatímco instruktoři se vezli uvnitř a kvůli motivaci nás tloukli pádly. Se čluny jsme běhali, spouštěli je do odtokových kanálů, které ohromnou základnou procházely, veslovali přes ně, znovu čluny zdvihali nad hlavu, ještě se trošku proběhli - od brány číslo pět k hlavní bráně a k bahenním nánosům tři kilometry daleko, v přístavu spustili čluny zase do vody a podél pláží v zálivu pádlovali přes lodní kanál. Po chvíli veslování jsme se nechali odnést proudem k pobřeží, přistáli, naložili svůj milovaný člun i instruktory, proběhli kolem vyvalených turistů a po pláži dorazili zpět do Litt1e Creeku. Celkem pětatřicet kilometrů plavání, běhání, kulhání a lezení. Tyto závody se také vyplatilo vyhrávat. Posádka, která byla v cíli první,. mohla před další činností odpočívat. Poslední v cíli se museli zúčastnit jedinečné zábavné hry s názvem Cirkus. Principem celé této legrace bylo cvičit tak dlouho, dokud člověk neodpadne. Odpadnout se dalo tak, že člověk začal zvracet do přilby, zkolaboval nebo zemřel. To poslední bylo nejsnadnější - byl to jediný způsob, jak mít od instruktorů pokoj navždy.
Jinak ten pokoj člověk neměl nikdy. Když jsme spali, lili na nás
instruktoři vodu. Několikrát, když jsme se šli do jídelny najíst, jsme museli u člunů nechat hlídky, jinak by nám je vypustili (a my je pak museli nafukovat ústy). A tak jsme vždy vtrhli dovnitř jako hlučná, odpudivá horda špinavých a smradlavých námořníků, rvali do sebe jídlo, aniž bychom použili příbor - zde zřejmě vzniklo spojení "nacpat si držku" - a spěchali vystřídat kolegy na stráži, aby si i oni urvali kus žvance a pár minut odpočinku, než celý ten Úmorný kolotoč začne nanovo.
Instruktoři se starali o to, abychom byli stále mokří, unavení nebo aby nám byla zima či něco nás bolelo. Již třetího dne jsem své nohy nepoznával: popraskané nehty a puchýře, které se vinou písku nebo slané vody podebíraly. K tomu ruce plné třísek od lezení po kládách. Dokonce i hlava mě bolela (museli jsme nosit své červené helmy po celou dobu; zhruba druhý den jsem pochopil, proč si tenkrát ti kluci malovali hlavu na červeno). Plazili jsme se v bahně a kolem nás létaly ostré náboje, které vybuchovaly jen pár decimetrů od našich .těl. Překonávali jsme překážky a ocitali se přitom v palbě. Pokaždé když jsme si mysleli, že běžíme již poslední kousek osmi-, deseti- nebo patnáctikilometrového běhu, přišel rozkaz popadnout gumové čluny a vyrazit znovu. Nikdo však nezemřel a nikdo také neskončil v nemocnici, třebaže jsme si přivodili spoustu výronů a naražených kolen, loktů, zad nebo ramen.
Nejhorší byl závěrečný den, pátek. Ještě více "cest kolem světa", běhů, překážkových drah, oživených tou dosud nejprudší ostrou palbou, náročné plavání a nakonec poslední obrátka na . pláži v plné polní, s helmou na hlavě a mokrou záchrannou vestou na sobě. Z tohoto dne mám i snímek - musel jsem být nějak dobrý, neboť běžím před celou skupinou, hned vedle našeho instruktora.
V sobotu přijel velitel obojživelných jednotek John S. McCain, aby zhruba té třicítce z nás, která Pekelný týden přežila, řekl několik povzbudivých slov. Jeho slova jsme si vzali k srdci. (Musel být přesvědčivý i ve svém domově, neboť jeho syn John, nynější senátor za stát Arizona, byl v letech 1967-1973 jako válečný zajatec v Hanoji, kde prokázal svoji odolnost a odvahu v podmínkách tvrdších, než jakými jsme kdy prošli my.) Z nás, kteří jsme výcvik dokončili, vznikla zajímavá skupina.
Byli jsme zoceleni útrapami a věřili jsme, že v podstatě neexistuje žádný fyzický úkol, který bychom

nedokázali splnit. Zhavá bo
lest našich šrámů se změnila v hřejivou pýchu nad tím, že jsme vydrželi. Sedmdesát procent odpadlo - a my mezi nimi nebyli.
Připadal jsem si, jako kdybych náhle získal právo vstupu do nějakého exkluzivního klubu s vlastním tajným pozdravem a odznakem příslušnosti v podobě prstenu. Protože nyní, když jsem překonal onu buzeraci a úvodní rituály, pojedu do Portorika a na ostrov sv. Tomáše, kde budu zasvěcen do tajů řádu: umění hloubkového potápění a detonačních technik, jež ze mě učiní skutečného žabího muže.
Jak jsem se tak rozhlížel po těch, kdo přežili, uvědomil jsem si něco, co mi utkvělo v paměti na celý život. Byla to prostá, avšak pravdivá skutečnost: nikde žádný šablonovitý typ. Nikdy si při pohledu na člověka neříkejte: Ten by se hodil na tohle a tohle. Například pro žabího muže - stejně jako pro příslušníka jednotky SEAL - neexistuje žádný fyzický vzor, i když určitým prototypem by zřejmě mohl být urostlý, svalnatý chlápek typu Arnolda Schwarzeneggera.
Já jsem měl postavu hráče amerického fotbalu. Zato můj parťák Ken MacDonald vypadal jako párátko. Totéž, co bylo možno nalézt u ženijních potápěčských jednotek, se objevilo rovněž u nejelitnější jednotky U. S. Navy o dvacet let později. V SEAL 6 měřila Zlatá dvojčata Frank a Larry pouze kolem sto šedesáti osnů centimetrů., Had asi sto pětasedmdesát, Indiánský Žid dorostl do výšky přibližně sto osmdesát centimetrů, zatímco Australan Mick a Koňský ksicht postavou připomínali almary. Jestliže měli všichni v Sestce něco společné, pak to byly objemné hrudníky a silné ruce, vypracované cvičením s činkami, které jsme absolvovali na posílení horního svalstva, které bylo zapotřebí při šplhání po provazech v rámci tajných námořních výsadků.
Avšak obecně řečeno, žádný z členů jednotky neměl ideální naprosto všechny parametry. Nicméně pokud se bojových podmínek týče, byli všichni stejně nebezpeční.
V kurzu 26 se u potápěčů rovněž vyskytovaly všechny možné parametry. A naše povahy se lišily stejnou měrou jako naše fyzické proporce. Někteří z nás, jako například já, jsme se čas od času chovali trochu hlučněji - podle někoho možná až nepříjemně.
Pokud byl někde otevřen nějaký bar, našli byste nás v něm, jak se bavíme až do zavírcí hodiny. Jinou sortu zase tvořili tiší, introvertní myslitelé, kteří svůj volný čas trávili mezi knihami.
Pokud bych měl kategorizovat ty z nás, kteří kurzem prošli,
pak bych řekl, že jedinou věc, která nás spojovala, byla skutečnost, že jsme byli černé ovce. Někteří by nás mohli pokládat za sociálně nepřizpůsobivé, to by však bylo příliš shovívavé. Samozřejmě, byli jsme raubíři. Byli jsme agresivní a rádi jsme to dávali najevo. Bůh ochraňuj mariňáka nebo vojáka, který se rozhodl, že nám ukáže, jaký velký silák je, a napadne nějakého žabího muže, protože my bychom se raději nechali zabít, než abychom si nechali namlátit. Avšak vedle této agresivity a touhy předvést své chlapáctví jsme byli všichni hnáni něčím, co nás posouvalo dál, než se odvážili jiní. Byli jsme orientováni na akce a učinili bychom všechno pro to, abychom dosáhli splnění úkolu. Instruktorům se podařilo nás přesvědčit - nebo jsme k tomu možná dospěli sami, že neexistuje nic, co bychom nezvládli. Zásady, které jsem se naučil při Pekelném týdnu, jsem poté znovu a znovu používal po následující více než čtvrtstoletí, abych mužům, které jsem vedl, předvedl, že není na světě nic, co by nedokázali. Mým mužům se vše, co dělali, nemuselo líbit - avšak museli to vše udělat.
Byli jsme opravdu banda divochů, nás něco přes třicet, kteří jsme prošli Pekelným týdnem. Byli jsme vyhublí, zruční a důvěryhodní jako nějaké luxusní šlapky; přesně ten druh roztomilých mladých žabců, za něhož američtí daňoví poplatníci neváhají utrácet stovky dolarů, jen aby ho naučili dělat svou práci co nejlépe. A právě to nás nyní čekalo.
Představte si místo, kde je k dispozici nekonečně mnoho ženských, nikdy nevysychající zásoba chlastu i čerstvých humrů a k tomu spousta krásných nebezpečných hraček, .jaké vás jen mohou napadnout. Nebeský ráj, že ano? Avšak toto místo existuje i na Zemi. Jmenuje se sv. Tomáš a přesně tam jsme byli posláni my, kteří jsme přežili Pekelný týden, na deseti týdenní výcvik.
A skutečně jsme se cvičili. Učili jsme se, jak se pod vodou orientovat pouze za použití kompasu, olůvka a hloubkoměru.
Vyžadovalo to notnou dávku koncentrace, neboť pod hladinou se orientace ztrácí velice snadno. Jednou jsme se s Makem ztratili docela - měli jsme štěstí, že jsme se neutopili. Za tuto epizodku jsme si od svých

instruktorů vyslechli neuvěřitelné množství nářků, avšak dostali cennou lekci: Bude-li u toho někdo dělat blbosti, může i umřít. To mě do té doby nenapadlo.
Na plavecký výcvik jsme byli vysláni na ostrov Vieques, asi jedenáct kilometrů na východ. Při pobytu na sv. Tomáši a v Portoriku dostala fráze "Cožpak se svět točí jenom kolem tebe?" zcela nový význam. Naučili jsme se jemnému umění, jak umístit výbušná torpéda tak, aby ve skládané drátěné překážce prorazila otvor. Procvičovali jsme ničení betonových bunkrů náložemi. Dostali jsme do krve trik, jak za útesem vyhodit do povětří vyloďovací plavidlo. Já jsem objevil krásu dynamitu, nitroglycerinu i plastových výbušnin a povedlo se mi nechat si přitom na ruce všechny prsty. Naučili jsme se také základy akvalungového potápění a poprvé si vyzkoušeli německý bezbublinkový samonosný přístroj Draeger.
A k tomu jsme plavali, a to velmi intenzivně. Jeden z našich žoviálních instruktorů, dobromyslný poručík z Nové Anglie jmé- .
nem Aliotti, nám o sobotách dával extra hodiny, aby nás uchránil zlého vlivu démona alkoholu a svodů žen. Nejhorší bylo, že nás přitom nutil vláčet ohromnou kotvu, zatímco on si spolu s dotyčnou dámou hověl na voru a sledoval naše trápení. Prý aby se z nás stali silní a stateční žabí muži, tvrdíval, když jsme si stěžovali.
Netrvalo dlouho a začali jsme se ve vodě cítit jako doma; naučili jsme se vyrovnávat se s neočekávanými událostmi. Není to zrovna legrace, když vám například v hloubce kolem třiceti metrů začne téct krev z nosu. Maska se vám zaplní krví a vy nevíte, jestli ji máte vypustit ven, protože blízko vás plavou barrakudy, murény a žraloci. Nakonec ji stejně vypustíte. A přežijete. A tak jsme vyhazovali věci do povětří, plavali, stříleli ze samopalů ráže 4S a pistolí ráže 9,5 mm - tenkrát doporučenými zbraněmi u ženijních potápěčských jednotek - a od sluníčka se pěkně opalovali. Avšak většinou jsme chodili mezi lidi. Oblékali jsme si těsná trička, šortky a sandály, abychom vystavili na odiv naše těla, a v podstatě každý večer vyráželi do Char10tte Amalie, hlavního města sv. Tomáše. Mac tam potkal jednu dámu z New Yorku, která se věnovala navrhování šperků, a já navázal známost s učitelkou z New Jersey. Naše čtveřice vcházela do klubů okolo deváté a tančila a pila rum i kolu až do jedné v noci. Poté jsme se přesunuli na pláž nebo do domu některé z dívek, abychom praktikovali jedinečný druh fyzické námahy, jenž by se, myslím, mohl nazývat "koncentrované pohyby pánví". Kolem páté jsme se probouzeli, doběhli zpátky na základnu na okraji Charlotte Amalie,
rychle se nalokali trochy čerstvého kyslíku, abychom doplnili energii, a pak se vrhli rovnou na rozcvičku. To byla nutnost: Pokud bychom na ní chyběli, nedostali bychom večer volno. A bůh chraň, abychom zmeškali byť jediný noční tah!
Po tomto pravém tropickém ráji nastal čas vrátit se do reálného světa, zpátky do Little Creeku, kde jsme se zúčastnili cvičení, nazvaného Zulu 5 Oskar. Jeho principem bylo ZZ - zmizet a zdrhnout. Učili jsme se, jak připlavat k lodi, přichytit k jejímu trupu přísavnou minu a nepozorovaně se od ní vzdálit.
V říjnu 1961 jsem byl přidělen do čety číslo 21, jež měla základnu mimo Litt1e Creek, a stal se konečně plnoprávným žabím mužem. Sluší se upřesnit, že jsem byl zatím pouze mladší žabí muž a ještě žádný skutečný specialista. Dosud jsem nezískal kvalifikací ani jako potápěč, ani jsem neprodělal parašutistický výcvik.
Nic z toho mi však nevadilo. Připadal jsem si jako ve snách. U. S.
Navy mě živila, šatila, dávala mi na hraní bezvadné hračky, a když jsem zrovna neplaval nebo nevyhazoval něco do povětří, mohl jsem jít se svými kumpány do baru popíjet a mlátit lidi. Ne že bychom si cokoli začínali, ale z nějakého důvodu se hoši od námořnictva pokoušeli vyvolávat s námi konflikty. Možná že za to mohly naše zúžené uniformy s protipředpisově sešitými rukávy, možná to bylo naším postojem. Ten byl totiž velice agresivní - i když i to je- slabé slovo. Ať už to bylo jakkoli, zdálo se, že se pereme pořád. A navíc - že pořád vyhráváme. Což skvěle posilovalo naše sebevědomí.
Jako první přišla kvalifikace potápěčská. Vrátil jsem se na sv.
Tomáše, abych zde prožil šest neděl plných krevet, teplé vody, žhavých ženských náručí a rumu. Na konci pobytu jsem byl opálený, odpočatý a na ruce se mi blyštěly potápěčské hodinky značky Tudor, které jsem na závěr kurzu obdržel.
Poté následoval parašutistický výcvik, k němuž jsem byl odeslán do Ft. Benningu ve státě Georgie. Zde jsem byl přidělen k četě Zoo. Zoo proto, že v ní byl Králík, Ptáček i Liška a všichni jsme také byli jako

divá zvěř, která se honila za chlastem a ženskými.
Jakmile jsem tuto kvalifikaci prodělal, zjistil jsem, že se mi skákání padákem líbí natolik, že jsem začal skákat i o víkendech a testoval přitom nový, "plochý" padák. U potápěčů jsme praktikovali pouze seskoky s otvíracím lanem se starodávnými, předpisy danými parabolickými padáky o průměru deset a půl metru. V naší branži se to nazývá provazové skákání, já si však při tom vždy připadal jako opičák na gumičce.
Nové ploché padáky o průměru 8,5 metru mě fascinovaly. V té době se využívaly převážně jako záložní padáky u letců, avšak já se domníval, že mají též reálné využití při bojových situacích.
Jejich manévrovací schopnosti se ještě zvýšily poté, co jsme upravili tvar otvorů a přidali další ovládací šňůry, takže jsme vlastně mohli padák ve vzduchu řídit.
Zamlouval se mi rovněž nápad se samostatným otvíráním padáku místo lana, jež tu celou práci udělalo za mě. To by znamenalo letět volným pádem, což jsem ve svých úvahách pokládal za skvělou věc.
Skutečnost však byla ještě lepší. Ten pocit svobody, když jsem tiše letěl oblohou a kolem mne hvízdal vítr, se nedal srovnat s ničím v mém dosavadním životě. Byl to sice podobný pocit svobody, jaký jsem cítil pod hladinou, avšak ve vzduchu jsem mohl plachtit i několik kilometrU a přitom dýchat a vidět vše na míle daleko. Nechával jsem se vynášet nahoru tolikrát, kolikrát to jen bylo možné, skákal ze stále větších a větších výšek a přibližoval se stále více k zemi, než jsem svůj padák otevřel. Od instruktorů jsem si za to vyslechl své, avšak domníval jsem se, že ve volném pádu člověk poskytuje nepříteli mnohem obtížnější cíl, než když se líně snáší dolů. Tak proč bych měl svůj padák otevírat ve výšce jeden a půl kilometru a nechat nepřítele, aby ze mě nadělal řešeto, když ho mohu otevřít ve sto padesáti metrech a zůstat naživu?
Naučil jsem se také, jak se padák balí a ovládá. Sám jsem si brával ten "plochý", který jsem si ještě upravil, abych zvětšil jeho manévrovací schopnost. Skoupil jsem veškeré knihy o parašutismu, které jsem sehnal, a studoval nuance rozvržení skoku tak, aby člověk přistál přesně tam, kde chtěl, a to navzdory proudění teplého vzduchu, spodním tahům, větrným poryvům a tisíci dalších faktorů, které mohly způsobit zlámání kostí nebo vazu.
Přestože jsme museli u potápěčů dostat skákání do krve, neexistoval u těchto složek v padesátých a šedesátých letech v tomto směru žádný intenzivní kurz - veškerý výcvik vedla armáda.
Ve skutečnosti by cestování sem a tam kvůli -jedinému všivému cvičnému seskoku zabralo celý den. Jelikož nikde poblíž Little Creeku žádný takový prostor nebyl, museli"jsme přesvědčit nějakého pilota z letecké základny v Langley - na druhé straně Norfolského zálivu, aby nás dopravil do Fort Lee u Petersburgu ve
státě VIrginie, asi sto šedesát kilometrů na západ, nebo na zhruba tutéž vzdálenost do Fort A. P. Hill, kde se nacházela oficiální pásma pro seskoky. Najít takového pilota obtížné nebylo, protože všichni ti "autobusáci" - piloti dopravních letadel- od U. S. Air Force se museli pravidelně školit z počítačem řízeného letu s výsadkem na cíl.
Při něm piloti shazovali 82. paradesantní jednotku přímo na předem stanovený cíl. Pokud se piloti spletou, dostanou se nad Grenadu, kde pásma ke shozům nejsou, výpočty jsou pak špatné a parašutisté se vystavují nebezpečí. Piloti se většinou nestrefili.
A tak jsme vždy odletěli do Ft. Lee nebo Ft. A. P. Hill, absolvovali jediný seskok, poté jako E. T. zavolali domů a čekali na autobus z Little Creeku, jenž nás měl odvézt nazpět. Většinu našeho čekání jsme trávili v zařízeních, kde se podávala tekutá občerstvení. Občas jsme dostali i pánskou návštěvu v barvě khaki, kterou jsme - po nezbytné výměně vzájemných zdvořilostí zmlátili na hromadu.
Během prvního roku mého působení coby žabího muže se přihodilo několik zajímavých událostí. Jednou z nich bylo to, že jsem se oženil. Onou šťastnou dámou byla Kathy Blacková, již jsem se tenkrát v létě 1958 v New Brunswicku tak usilovně snažil shodit do bazénu na Livingston Avenue. Od té doby jsme spolu chodili. Vídal jsem se s ní pokaždé, když jsem přijel domů na návštěvu, a svatba mi tenkrát připadala jako dobrý nápad. Na počátku šedesátých let se na hromádce nežilo - ne pokud jste pocházeli z dobré katolické rodiny (dokonce ani když to byla špatná katolická rodina jako v mém případě). A tak jsme náš vztah uzákonili.
Kathy řekla, že ta dlouhá období, kdy budu pryč, vydrží, a já ji měl opravdu rád, tudíž jsme vytvořili dobrý pár. Obřad jsme neměli nijak honosný, ale byl krásný. Poté jsme odjeli na krátké líbánky, Kathy

otěhotněla a já odjel na půlroční plavbu po Středozemním moři. Prostě typické námořnické manželství.
Další událostí, jež mě potkala, byla skutečnost, že jsem se stal pokusným zvířetem. Což byl velice příhodný název. Co najdete v pokusných laboratořích? Myši, opice a žáby. Takže kdo jiný by měl testovat nový vyprošťovací systém pro parašutisty než žabí muž?
Povolali mě do balonového vyprošťovacího střediska ve Fultonu, kde jsem odsouhlasil, že budu sloužit coby lidský žabák v rámci dočasné mimořádné služby, která mě zavedla ze sv. Tomáše do Panamy City na Floridě. Středisko mělo za úkol vyzvedávat agenty speciálních jednotek nebo CIA z nepřátelského týlu, účinně a tajně dopravovat do Států důležité osoby či přivážet nepřátelské vězně (patřičně drogou uklidněné), které naše jednotky zajaly.
Princip byl jednoduchý. Dotyčný se navlékl do slušivého oblečku, tvořeného vystlanou jednodílnou výsadkářskou kombinézou, k níž jsou připevněny silné nylonové postroje, vysílačka a v kapuci mikrofon. Popruhy jsou připevněny k pružnému lanu, dlouhému kolem dvě stě padesáti metrů, jehož druhý konec je spojen s heliovým balonem, visícím poblíž.
Pak přiletí letadlo, vybavené ramenem a vodicími lištami, a v rychlosti kolem 130 uzlů lano pod balonem zachytí. To se automaticky připojí k navijáku. Poté je osoba na něm - podle typu letadla - vtažena dovnitř buď poklopem v břiše letadla, anebo přes rampu v jeho ocase a hurá pryč.
Systém se dosud testoval pouze na pytlech s pískem, třebaže se ho účastnilo také dvaadvacet lidských pokusných králíků z řad zástupců společnosti i příslušníků armádních zvláštních jednotek. Já byl prvním dobrovolníkem od U. S. Navy i prvním člověkem, který test podstoupil bez záložního padáku.
Dorazil jsem na polní letiště nedaleko Panamy City, navlékl si kombinézu, připnul popruhy, dřepl si, obejmul kolena a sledoval, jak se ke mně ve výšce zhruba sto padesáti metrů blíží letadlo 5-2 Tracker. Stroj mi přelétl nad hlavou a zachytil lano, připevněné k balonu. Ucítil jsem, jak se lano pohnulo, popotáhlo mě o dva kroky a pak - do prdele, povídejte mi něco o startu z klidu!
Připadal jsem si, jako kdybych se houpal na nějaké obrovské gumě v rychlosti 130 uzlů. Musel jsem překonat přetížení dobrých 6 G - lapal jsem po vzduchu jako kapr na suchu.
Země se mi rychle vzdalovala. Lano mě vyneslo až nad letadlo... a pak jsem začal padat.
V tu chvíli mi blesklo myslí, že jsem si ten padák přece jen měl vzít. Chcete-li vědět, co se v takových okamžicích honí opičákovi na gumičce hlavou, pak věžte, že je to zhruba toto: No dobrá, tak mě rozhoupali. Ležím tedy na zádech a pohybuju se dopředu rychlostí kolem 120 uzlů. Pohybuju se však proto, že mě táhne lano, a to když praskne, tak poletím volný pádem a rozmáznu se na kaši.
Jediným způsobem, jak tomu zabránit, bylo sledovat lano.
A tak jsem zastříhal nohama a obrátil se na břicho.
Výtečně. Nyní, když jsem ohnul krk do větru, jsem mohl pozorovat letadlo - a lano - a vědět tak, že jsem v pořádku. Pokusil jsem se zavolat osádku letadla vysílačkou, avšak při tom obratu mi praskl drátek a mikrofon nebyl na nic. Tak jsem se rozhodl, že si užij u trochu legrace.
Kroužil jsem rameny dopředu a natáhl ruce, což je přesně ten pohyb, kterým se při volném pádu dostanete do vodorovné polohy, a dostal své tělo do stejné úrovně s horní částí trupu letadla. Zde jsem zjistil, že budu-li kormidlovat dlaněmi, mohu kličkovat doleva i doprava.
Začal jsem tedy za trackerem lyžovat. Kličkoval jsem do trysek k pravému nebo levému boku letadla. Pokusil jsem se zamávat na piloty, avšak zjistil jsem, že - jak jsem později uvedl do hlášení - aktivace kterékoli končetiny vede okamžitě k turbulentním reakcím. Přeloženo do srozumitelného jazyka: Jestliže se budu příliš hýbat, roztočí mě to jako vrtuli. A to nebyl nijak příjemný pocit.
Takže jsem příští čtvrthodinku strávil tím, že jsem se líně nakláněl vlevo a vpravo, zatímco posádka letadla na mě civěla s vyvalenými zraky a divila se, co se to tam venku sakra děje.
Když jsem se dostal ke stroji blízko, převalil jsem se opět na záda, natáhl ruce dolů, uchopil se za kotníky a SEALil se do klubíčka. Díky tomu jsem sletěl dolů a začal se houpat jako kyvadlo, což umožnilo snadnější vytažení do útrob letadla. .
Když se má hlava ocitla ve stejné rovině s podlahou, natáhl jsem ruce, vyšvihl se dovnitř a zářivě se usmál na viditelně naštvaného velitele osádky, jenž navíjecí zařízení obsluhoval.
"Zdravíčko, šéfe!" "Co jste to tam venku, sakra, prováděl, námořníku?! Vždyť ten zatracenej káblík je celej zpřelámanej! My jsme si už mysleli, že jste v bezvědomí nebo nějak zraněnej!" "Já jsem jen lyžoval,

šéfe!" "Nedělej si ze mě srandu, ty zasranej blbče!" "Dobrá, přesvědčil jste mě, šéfe, nelyžoval jsem." Na tváři se mu objevil vítězoslavný úsměv.
"Já jsem surfova1!" Když jsme přistáli, poreferoval jsem skupince důstojníků a zástupců společnosti o tom, co se odehrávalo a co si o systému myslím. O vzdušném lyžování jsem jim neřekl, ačkoli jsem navrhl, pokud člověk na laně nebude mít zkušenosti s parašutismem, aby měl ruce raději přivázané k tělu a vyhnul se tak turbulentním reakcím.
Jeden z důstojníků s hodností kapitána si mě poté vzal stranou a sdělil mi, že si myslí, že jsem podal profesionální hlášení. Pochválil mé vyjadřovací schopnosti a dodal, že jsem evidentně iniciativní.
"Proč si nezažádáte o zařazení do důstojnické školy, Marcinko?" otázal se. Pak mi vysvětlil, že U. S. Navy každým rokem vybírá z řad mužstva padesát kandidátů do takzvaného DIK, neboli Důstojnického integračního kurzu, a já že jsme přesně ten typ, který hledají. "Velmi rád vám napíšu doporučující dopis," nabídl se.
"Víte, pane," odpověděl jsem, "pravdou je, že si nejsem jist, jestli je důstojnická škola pro mě vhodná. Zrovna teď bych se chtěl stát velitelem spíše nějakého družstva než celé zatracené U. S. Navy!" "Jak to?" "Znáte velitele, pane - ti si umějí věci zařídit. To oni mají tu skutečnou moc. Bez jejich rozkazu se nic ani nehne - včetně admirálů." "Věci si můžete nechat zařídit i jako důstojník." "Tím si nejsem jist, pane./I "A pročpak, Marcinko?" "Sakra, pane, vždyť já jsem nedokončil ani střední školu a tady všude kolem se to jen hemží důstojníky z Námořní akademie, takže bych oproti nim byl v nevýhodě již od počátku. A na co bych se tedy mohl těšit? Pravděpodobně na funkci nějakého mladšího důstojníka kdesi na nějaké lodi. A abych v této funkci dohlížel na nějaké, s prominutím, ošoupané námořnické prdele, tak to mi bude lépe u mého mužstva. Tam plaveme, potápíme se, skáčeme, prostě pořád vyvíjíme nějakou činnost." Kapitán zaťal zuby do své fajfky a pokýval hlavou přesně tím způsobem, jakým kývají důstojníci poté, co vypnou veškeré přístroje. "Pokud někdy změníte názor, dejte mi vědět!"
KAPITOLA 5
Nakonec jsem svůj názor ohledně důstojnické školy změnil.
Avšak doporučení mi místo nějakého kapitána psal ostřílený staršina jménem Everett E. Barrett. Barrett byl specialistou na výbušniny a střelbu z děla a velitelem se stal v době, kdy jsem byl přidělen ke druhé četě 21. ženijní potápěčské jednotky.
Jestliže jsem někdy měl nějakého námořního tátu, pak jím byl E. Barrett. Když už jsme u těch rolí, tak Barrett byl dokonalým filmovým typem staršiny - určitě by ho hrál někdo jako Ward Bond, pokud by si tu roli jako první nepřivlastnil. William Holden.
Považoval jsem ho za trošku staršího, ačkoli mu tenkrát, když jsme se setkali poprvé, nebylo zřejmě ještě ani čtyřicet. Byl to šlachovitý, asi sto sedmdesát pět centimetrů vysoký muž s šedýma očima, ostře řezanými rysy a jako sníh bílými vlasy, ostříhanými velmi nakrátko. Na levé ruce mu chyběl prsteníček jako následek četných hrátek s výbušninami. Barrett měl chraplavý, kvákavý hlas, který ho vždycky předbíhal o dobrých patnáct vteřin (nejprve ho člověk uslyšel a teprve pak uviděl), a neustále si mumlal nepublikovatelné kletby, které splétal do nekonečných řetězců a důmyslných kombinací - to vše s protahovanými samohláskami, typickými pro přízvuk člověka z Nové Anglie. Podle Barretta zřejmě vznikl i výraz "kleje jako námořník".
Nebyl nijak zvlášť vzdělaný - alespoň ne formálně. Četl s obtížemi a psal tak, jak slyšel. A několikrát jsem ho přistihl, jak čte nějaké nové nařízení s papírem otočeným vrškem dolů. Avšak ať už ho držel jakkoli, přelétl ho prostě očima, pak se postavil tváří v tvář nějakému ubohému poručíkovi a odrecitoval mu několik úředně znějících odstavců. Onen důstojník pak obvykle kapituloval a řekl: "Ano, jistě, veliteli, máte naprostou pravdu!" a bylo to. Barrett věděl, jak má důstojníkům nahnat hrůzu.
Nenaháněl hrůzu jenom důstojníkům, ale nám všem, mě nevyjímaje. Během mé první plavby po Karibiku se nám v jednom ze člunů porouchala vysílačka těsně před startem. Byl jsem možná radista, ale v žádném případě technik. To Barrettovi vůbec nevadilo.
"Marcinko, vy pípající pitomče, přivalte tu svou zatracenou hubenou pitomou prdel sem ke mně!" zachroptěl.
Uvedl jsem tedy svou zatracenou hubenou pitomou prdel rychle do pohybu. Tak to chodilo, když Barrett poručil.

"Vy tu zatracenou pitomou vysílačku zatraceně pitomě rozpípáte, ještě než do těch pípacích pitomejch člunů zejtra nalezeme, nebo vám tu vaši zatracenou pitomou pípací prdel zapřáhnu až do příštího pitomýho tejdne!" "Rozkaz, veliteli!" Já, který nerozezná tranzistor od rezistoru či filtr od elektronky! Avšak nakreslil jsem si schéma a celou noc pracoval. Následujícího rána ta proklatá vysílačka - ani nevím, jak jsem to udělal - byla opravená a fungovala.

Ne že bych měl strach z toho, že mi Barrett zapřáhne prdel až do příštího týdne, třebaže byl docela klidně schopen to následujících osmačtyřicet hodin udělat. Překvapila mě ta tajemná schopnost vyhecovat lidi k většímu výkonu, než na jaký by si sami troufali.

Kdykoli někdo Barrettovi řekl: "Ale, veliteli, to je nemožné!", ten ho sjel zrakem od hlavy až k patě a odpověděl: "Táhněte to, zatraceně, udělat a držte tu pitomou hubu!" Barrett se mě držel jako klíště a nehnul se ode mne ani na krok. To bylo pořád samé "Marcinko, vy pípací pitomče, udělejte tohle!" a "Marcinko, vy bezcennej zatracenej pitomče, pohněte tou svou zatracenou pípací prdelí!" Když jsme odjeli na manévry na ostrov Vieques a spali tam ve stanech na pláži, nechával nás okolí dvakrát denně čistit a hrabat hráběmi. Pobyt na tomto osbově byl u potápěčů vždycky pokládán za rekreaci. Člověk se tam potápěl pro mušle a kraby, pil pivo a rum, válel se po pláži a chytal bronz.

Ne však pod Evem Barrettem. Nařídil mi posbírat prázdné plechovky od piva po celé četě, naplnit je pískem a před vchody do stanů z nich postavit malé patio. Střechy navrhl vybudovat (a my tak i učinili) z palmových listů a komíny jsme vyráběli z pivních lahví. Jednou si nechal posadit celou četu a učil nás, jak se z palmového listí staví chýše, neboť se domníval, že nejsme dostatečně vytíženi.

Zabí muži stavějící chýše z palmových listů? Ano, vypadá to podivně, ale u Barretta tato práce znamenala, že budeme muset lézt na nejvyšší zatraceně pitomý palmy, abychom vybírali ty nejjemnější, nejzel~nější a nejšťavnatější pitomý listy na celým pitomým ostrově. Zádné zmetky pro pana Barretta! A pro případ, že jste to ještě nezkoušeli, tak věžte, že šplhání na palmu, vysokou kolem patnácti metrů, je skutečně dřina.

Zajímavé u toho bylo, že mi vůbec nevadilo to buzerování, hulákání a neustálá pozornost. Brzy jsem poznal, že čím víc Barrett člověka honil, tím víc myslel na jeho dobro. A tak mě tak dlouho postrkoval, až jsem si udělal něco jako maturitu. Dále se postaral o to, abych prodělal parašutistický výcvik pro pokročilé.

K tomu pomáhal rozvíjet mé administrativní schopnosti tím, že mě nechával přepisovat na stroji všechna ta svá pitomá hlášení.

A nakonec mě tak dlouho přemlouval, lichotil, týral, šikanoval a zastrašoval, až jsem se uvolil složit kvalifikační test do důstojnické školy - a uspěl v něm.

Když jsme se vrátili do Little Creeku, pozval mě Barrett k sobě domů na večeři a já tak strávil celou noc s ním.a jeho ženou Dellou. Pili jsme pivo a naslouchali jeho vyprávění o staré U. S.

Navy. Proč adoptoval - to je přesně to, co udělal - zrovna mě, to stále ještě nevím. Nebyl jsem prvním ani posledním námořníkem, jehož vzal pod svá křídla, byl jsem však rád, že tak učinil, protože v letech 1961-1965 se mnou u jednotek č. 21 a 22 (nová jednotka, vytvořená v roce 1963, do níž byla Barrettova 2. četa kompletně převedena) strávil víc času než můj otec za celý život.

Prostě pokud byl někdo mladý raubíř těsně přes dvacet let věku (což byl můj případ) a hledal nějaký kladný vzor (to jsem také pravděpodobně hledal), mohl najít spoustu horších kandidátů, než jakým byl Everett E. Barrett.

A raubíř jsem byl rovněž. Například když se 2. četa nacházela na moři, dostali jsme spolu s jedním kamarádem za úkol uklidit jídelnu mužstva.

Zde je třeba malé vysvětlení. Na palubě lodi vládne přísný kastovní pořádek. Důstojníci mají vyhrazen svůj vlastní prostor, kam se řadoví námořníci neodvažují vstoupit, nemají-li k tomu dobrý důvod. Velitelé obvykle pro sebe mívají vlastní kozí chlívek - kuchyňku s jídelnou - a zbytek osádky lodi jí v jídelně. Pro nás a mariňáky zbylo místo v podpalubí. Byli jsme zařazeni jako vojáci, nikoli jako součást posádky lodi, a v rámci zákona padajícího hovna se tudíž stávali konečnou stanicí. Poslední jsme jedli, sprchovali se, vykonávali potřebu. Zato v případě ohrožení jsme měli zemřít jako první.

Avšak čety z pyrotechnických potápěčských jednotek tvořily malou, pevnou kliku. Společně jsme nocovali, dělili se o služby, plavali ve dvojicích a jako skupina jsme chtěli i jíst a netoužili jsme po

nějakém chození do jídelny a mačkání se mezi cizími námořníky nebo (v horším případě) mariňáky.
Tou dobou jsem byl znám pod přezdívkou Kouzelník. Kouzelník proto, že jsem nějakým trikem dokázal, aby se podrážky mých bot leskly stejně jako jejich vrchní část. S mým kamarádem Danem Zmudou, celým jménem Zmudadelinskim alias Mudem, jsme vynalezli způsob, jak z jídelny vyhnat dostatečný počet námořníku, aby se naše 2. četa mohla společně najíst u jednoho stolu.
Metoda, kterou jsme vynalezli, byla jednoduchá a účinná. Nejprve jsme vstoupili do jídelny a naplnili své tácy jídlem až po okraj. Na každý z nich jsme naskládali všechno od polévky až po oříšky. Pak jsme se usadili doprostřed skupinky vymydlených, nažehlených a způsobně se chovajících námořníku a všechny je pozdravili.
"Dobrý den, pánové!" řekl jsem já a zdvořile pokývl hlavou.
Poté vedle mne dopadl s žuchnutím na svou židli Mud. "Nazdar, kamarádi vod stolu!" připojil se ke mně, urozený jako sedlák.
Muduv srdečný pozdrav byl v ostrém kontrastu s jeho vzezřením. Postavou totiž připomínal požární hydrant a při chúzi se prakticky neustále klátil jako třtina ve větru. Kulatá, buldočí brada mu vzdorovitě vyčnívala vpřed a jeho velký slovanský nos (mnohokrát zlomený v četných rvačkách) seděl poněkud nakřivo. Zbytek jeho polského obličeje vypadal jako opískovaný. Dokonce i když se usmíval, vysílaly jeho oči takový divoký pohled - přesně ten typ "dávejte pozor, lidičky, teď to přijde", jaký mívá favorit v ringu před vítězným úderem v prvním kole.
Maskotem ženijních potápěčských jednotek je škodolibý žabák jménem Freddie. Na hlavě má furiantsky naraženou námořnickou čapku a z koutku úst mu frajersky visí doutník. V pravé ruce drží zapálenou nálož dynamitu a v očích se mu zračí pohled šílence. Tentýž pohled dokázal nasadit i Mud a většinu námořníku tím rozčiloval.
Poté Mud, jenž obvykle zhltl zákusek ještě před polévkou, sebral někomu z podnosu nůž, ukrojil si pořádný kus zmrzliny (na příchuti nezáleželo), rozmazal ji po svém steaku, přidal pUllahvičky prvotřídní omáčky a pustil se do jídla. Jedl velice rychle a nepoužíval příbor. Bylo to opakování situace z jídelny při Pekelném týdnu - až na to, že já s Mudem jsme byli u stolu jediní, kdo Pekelný týden zažili.
Já své jídlo začínal vždy hráškem. Jedl jsem ho tak, že jsem jednot1ivé kuličky nasával nosem. Po několika úvodních šňupnutích jsem se rozhlédl kolem a zamlaskal. "Mmmmmm.! Vynikající!" Nebyl-li ten den k jídlu hrášek, bývaly obvykle špagety. I ty jsem nasával nosem, i když jsem přitom zjistil, že je-li omáčka příliš ostrá, začnou mi z toho slzet oči.
Pokud tato jemná scénka nezabrala, nasadili jsme těžší kalibr.
"Kávu, pane Mud?" otázal jsem se.
"Zajisté, pane Kouzelníku!" "Smetanu?" "Ne, děkuji." "Cukřík?" "Ani ne." "Trochu hudby?" Hlasitě jsem se mu vysmrkal do hrnku.
"S radostí!/I odpověděl Mud a jedním lokem hrnek vypil.
Po dvou až třech dnech jsme shledali, že se popis našeho představení mezi námořníky roznesl. Na konci prvního týdne našeho pobytu na moři stačilo, abychom s Mudem jenom vešli do jídelny, naložili si jídlo na podnosy a zamířili ke stolu. Ten byl vyklizen ještě dřív, než jsme dosedli.
Když se Barrett doslechl, co s Mudem provádíme, mohl se z toho pominout. "Zatraceně, Marcinko,/I hulákal, "já vás nemužu nechat o zatracený samotě ani pitomejch pět minut, abyste ty svý zatraceně pitomý prdele nedostali zase do nějakýho pitomýho průseru!/I Kromě toho, že jsme napUl ohluchli, jsme s Mudem také obdrželi mimořádnou službu. To byl BarrettUv jedinečný způsob, jak nám poděkovat za představení, které umožnilo jíst celé četě pohromadě. Tiše jsme s Mudem trpěli. Věděli jsme, proč to Barrett udělal: Kdyby tak neučinil, dostal by od velitelu v kozím chlívku co proto, a tak raději udržel mír tím, že nás zpéroval.
Zprávu o tom, že jsem byl přijat na důstojnickou školu, jsem obdržel těsně poté, co jsem odjel na pUlroční plavbu po Středozemním moři na lodi "Rushmore", stařence z druhé světové války, která byla puvodně stavěna pro britské královské námořnictvo. Byla to celkem obstojná rozlučková plavba. Prováděl jsme při ní veškeré rutinní činnosti naší čety, jako pruzkum pláže před vyloděním nebo cvičné detonace, a účastnil se nácviku akcí ZZ zmizet a zdrhnout, které byly součástí právě probíhajícího výcviku jednotky č. 22. Kromě toho mě ještě čekala další práce: přepisování Barrettových hlášení a

zápisů, ošetřování techniky a procvičování potápěčských a parašutistických dovedností.
K dovršení všeho jsem začal trávit stále víc času na části lodi vyhrazené pro důstojníky a sledoval, jak vxstupují, jak vykonávají svoji práci a jak ve svých kajutách žijí. Cas od času jsem vycházel na můstek, kde mě kapitán naší lodi B. B. Witham dokonce i jednou či dvakrát nechal řídit loď poté, co mu Barrett zmínil, že jsem byl přijat do důstojnické školy. Tento náruživý kuřák z Nové Anglie se postaralo to, aby se mi dostalo základů důstojnického chování a jednání. Věděl dokonce, jak mě má oslovovat - námořníku Kouzelníku.
Jelikož se ze mne měl stát důstojník a džentlmen, museli jsme s Mudem navždy zanechat našich pravidelných scének v jídelně.
Byla to skvělá show, ale i ty někdy musí skončit. A kromě toho, kdo by byl rád, že ho ostatní oslovují "podporučíku Kouzelníku"?
Ne že bych si zasluhoval naprostou vážnost. Například kdykoli jsme přistáli v Neapoli, abychom doplnili zásoby, sedal jsem si u našeho nákladního vozu za volant. Měl jsem prostou logiku:
Za chvíli budu řídit Iocr, řízení jako řízení, tak proč bych toho nevyužil a nezískal trochu praxe? Neapol leží v kopcovitém terénu, je tam spousta silničních tunelů a chodníky tam probíhají hned vedle jízdních pruhů (po těchto úzkých chodnících v tunelu mohl jít jenom blázen, neboť pokud jde o řidičské umění, lze Napolitánce přirovnat k šíleným obyvatelům Bejrútu).
Jelikož jsme byli motorizovaní, mohli jsme si dovolit cestou do skladiště se jednou dvakrát někde stavit na nějaký drink, což nás obvykle stálo nějaké to zpoždění. Já si pak usmyslel, že ztracený čas doženu. Dvěma koly našeho dvoutunového nákladáku jsem najel na chodník a odíral vůz o zdi tunelu, jen abych předhonil pomalu se vlekoucí auta před námi. Tento styl jízdy nepřinášel příliš velkou radost ani našemu veliteli, ani osmi kolegům, kteří se vezli vzadu, a ani našemu vozovému parku.
Barrett se mé řidičské chování snažil usměrnit svým typicky přátelským způsobem, když mi trpělivě vysvětloval, že ty zatracený náklaďáky nebyly pitomě stavěný na ježdění po zatracenejch chodníkách. Já jsem jen přikývl a řítil se dál. "Rozumím, veliteli!" Naposledy jsem Barretta naštval týden před svým odjezdem do důstojnické školy. Měli jsme seskočit padákem. Já si již získal nepříjemnou pozornost kapitána Withama tím, že jsem padák otevíral nízko - čekal jsem, dokud jsem nebyl na třech stech metrech, a pak teprve zatáhl za šňůru. Witham měl mnohem lepší pocit, když nás při seskoku mohl sledovat dalekohledem. Při pomyšlení na skoky typu VVNO - velká výška, nízké otevření mu běhal mráz po zádech. Já se rozhodl, že ho trochu ochladím.
Posledním mým skokem byl skok do vody na pravobok naší lodi. Stožár na lodi čněl nad palubou do výše 42 metrů. Oznámil jsem své četě, že poletím tak nízko, že padák otevřu teprve tehdy, až budu v jedné rovině s vrcholkem stěžně. V podstatě jsem skutečnost, že poletím až do 42 metrů, oznámil každému, koho jsem potkal, až na dvě nezanedbatelné výjimky: kapitána Withama a Eva Barretta. Měl jsem na palubě dokonce i jistého člověka jménem Bob Clark s kamerou a mikrofonem.
Vzlétli jsme, vystoupali do patřičné výšky, dostali se do pásma a vyskočili ven. Jak jsem později ve filmu zhlédl, vypadalo to nádherně. Všechny ty krásné padáky, jak se nahoře otevírají.
A pak jsem se objevil já, jak padám a padám.
Jak jsem se stále víc a víc blížil k vodní hladině, bylo z pásky slyšet Barrettův nezaměnitelný hlas: "Ty parchante! Ty zatracenej parchante! Blbej, posranej parchante! Zatáhni za tu zkurvenou zatracenou šňůru! Marcinko, ty zatracenej, zkurvenej, posranej, pitomej, zhovadilej, idiotskej Kouzelníku, zatáhni za tu zkurvenou šňůru!" Já jsem věděl, kdy přestává legrace, a tak jsem za tu šňůru zatáhl. Padák jsem pro takový skok předtím náležitě upravil a ten nyní okamžitě vylétl. Měl jsem čas akorát na jeden zákmit šoku z jeho otevření, když jsem se ocitl v jedné úrovni s vrcholkem stěžně, a pak jsem sebou plácl do vody.
Potopil jsem se, vykroutil se z popruhů a s ústy od ucha k uchu se vynořil.
Barrett ani Witham však můj kaskadérský kousek za zábavný nepokládali.
Kapitán ani nečekal, až vylezu na palubu. "Marcinko, dobře mě poslouchejte! Jste přeložen!" volal do megafonu.
Barrett usoudil, že potřebuji novou prdel, a tak mě do té mé hned na místě nakopl.
Zhruba týden poté jsem odjel do Spojených států.

Den před odjezdem si mě Barrett zavolal k sobě do kozího chlívku. Usadil mne na židli, vyhrabal odněkud dvě plechovky s pivem, otevřel je a jednu z nich mi podal. "Dícku," začal, myslím si, že to zvládneš. A že z tebe bude dobrej důstojník - pokud nebudeš moc nasírat lidi kolem a pokud budeš brát věci vážně." "Díky, veliteli! Pokusím se o to!" Přikývl. "Já vím. Jseš hodnej kluk. Pořádnej dříč a tvrďák. To je taky dobře. To všechno budeš potřebovat, až se budeš muset proti všem těm zasranejm šaškům z akademie postavit." Přihnul si piva. "Se rozumí, ty šašci z akademie moc nevědí o zkurvený úrovni se zkurveným vrcholkem stěžně, co?" Oba jsme se zasmáli.
"Ale je tu ještě něco..." "Jen do toho, veliteli!" "Podívej se," řekl Barrett,,,už ses naučil spoustu věcí. A spoustu se jich ještě naučíš," Přik' , I. An ?" yv Jsem." o.
. "A tak chci, abys mi něco slíbil. Chci mít tvoje slovo, že co se naučíš, budeš předávat dáL" "Jistě." Nebyl jsem si jist, kam tím míří.
"Zajímalo by tě, co tím chci, do prdele, říct, že jo?" "Hmmm." "Dicku, nemělo by záležet na tom, jestli s někým pracuješ jednou, nebo jestli s ním sloužíš po celý léta - musíš s ním jednat úplně stejně. Musíš mu při jeho práci pomáhat. Jako jsem já pomáhal tobě - teď bude na tobě, abys to předal dá!!", Hodil do sebe zbytek piva. "Chci tvoje slovo!" Podíval jsem se na něj. Ten muž si byl svou věcí absolutně jistý.
"Máte ho, veliteli!" Přikývl a napůl se usmál. "Ber to jako Barrettův první zákon moře - protože právě tohle je U. S. Navy, Dicku!" Byl jsem tenkrát naivní a věřil jsem mu. Ne - to není tak docela pravda. Tehdy zřejmě Barrettův zákon U. S. Navy opravdu platil.

KAPITOLA 6

Důstojnickou školu v Newportu, stát Rhode Island, jsem ukončil v prosinci 196!? v hodnosti podporučíka. Prospíval jsem dobře, a to nikoli proto, že bych byl chytřejší než ostatní, ale díky tomu, že jsem byl u U. S. Navy již přes sedm let, z čehož jsem tři roky strávil u loďstva, a věděl jsem, jak to chodí. Když nám naši instruktoři - většinou velitelé družstev - při svých výkladech říkávali: "Setkáte se s tím znovu," zapisoval jsem si to, neboť jsem věděl, že se to objeví při zkouškách. Právě tak totiž velitelé družstev pracovali. Když jsme mívali inspekce, postaral jsem se, aby má pryčna byla tak dokonale ustlaná, že by šlo na napnutém prostěradle skákat jako na trampolíně, a pokoj naleštěný stejným způsobem jako podrážky mých bot (nebyl jsem Kouzelník jen tak pro nic za nic). Když jsme nacvičovali pochod, dřel jsem jako při bojovém výcviku. Když jsme stříleli, míval jsem nekonečné série desítek. Velmi brzy jsem seznal, že ani jeden z důstojníků či nižších velitelů, kteří nás učili, cvičili, trápili a vykonávali nad námi dozor, se nedostane natolik daleko, aby u mě vyvolal onen pocit bázně, jejž jsem zažil u potápěčů při Pekelném týdnu. A tak jsem svou práci bral vážně, dělal všechno, co mi uložili, bez odmlouvání plnil každý úkol a nakonec prošel důstojnickou školou hladce jako letním táborem.
Je pravdou, že kdyby byl hlavní hrdina filmu Důstojník a džentlmen, jehož hrál Richard Gere, žabím mužem, byl by hotov s čištěním hodin ještě před koncem prvního dne. Zabí muži berou přísný výcvik jako nutné zlo. Vědí také, jak se vyrovnat se šikanou, a přesto splnit rozkaz bez odmlouvání.
Když jsem byl zvolen nejprve velitelem skupiny a poté i velitelem praporu našeho důstojnického kurzu, vzal jsem si Barrettův zákon k srdci. Pomáhal jsem nejslabším přenést se přes fyzické nároky výcviku, ukazoval jsem knihomolům, jak se zachází se zbraní, a učil ty s nižším vzděláním, jak mají naslouchat výkladu a při slovech "setkáte se s tím znovu" si dělat poznámky. Má skupina zakončila školu se stoprocentní úspěšností, jiné utrpěly četné ztráty - v jedné se vyskytla dokonce i sebevražda. Při závěrečném ceremoniálu obdržel bývalý námořník Kouzelník kromě svých proužků podporučíka též vyznamenání za vedení kurzu. Má žena Kathy, jež v té době čekala naše druhé dítě, obřadu s pýchou přihlížela.
Po absolvování důstojnické školy jsem byl přidělen na malý torpédoborec "Joseph K. Taussig" jako strojní důstojník. Mé panství představovala kotelna, v níž stály lodní kotle. Byl jsem zřejmě prvním kotelním důstojníkem na palubě Taussigu, který sám prováděl obhlídku trupu lodi - to když jsem se potápěl - který nosil zelenou kombinézu, v níž prolézal všechna místečka v kote1ním i pohonném systému, než podepsal, že je nějaká práce hotova.
Šest měsíců na palubě Taussigu pro mě znamenalo období přechodu na nový styl. Nyní jsem již bydlel v důstojnické části a jedl v důstojnické jídelně - avšak zcela nové byly na mně pouze proužky na límci tmavé uniformy a skutečnost, že mě mužstvo oslovovalo "pane Ricku", což jsem považoval za

přijatelnější než "pane Dicku".
Ač podporučík, uvažoval jsem nadále jako prostý voják. A to mi také při práci pomáhalo. Veškeré výmluvy ze strany mužstva jsem znal, neboť jsem je sám kdysi používal. Věděl jsem, čím se odlišuje dobrý velitel od špatného. Již od toho dne, kdy jsem byl jmenován do důstojnické hodnosti, mi bylo jasné, že nemohu přijmout onen styl jednání absolventů námořní akademie, který je často neosobní, chladný a povýšenecký, jelikož jsem neosobní, chladný a povýšenecký typ člověka nebyl. Na druhé straně už jsem nebyl řadovým vojákem a musel jsem se naučit velet, i kdyby to mělo s sebou přinášet nelehká rozhodnutí.
A tak se Taussig stal mojí laboratoří. Pokoušel jsem se zjistit, jak mohu využít systém v U. S. Navy ve svůj prospěch a kde se mu mohu přizpůsobit. Poněkud překvapivě jsem shledal, že velení není nijak snadné. Stejnou dávku důvěry, jaká je potřeba při skoku z letadla, vyžaduje dát nějakému muži rozkaz, aby vykonal něco, co se mu může stát osudným - a přimět ho navíc k tomu, aby rozkaz splnil okamžitě a bez zbytečného vyptávání.
Na jednodušší úrovni se zdá, že velení znamená učinit nějaké rozhodnutí a poté na něm trvat, i když člověka přemlouvají, prosí, slibují či vyhrožují, jen aby svůj názor změnil. Když jsem poprvé zkrátil svému mužstvu volno na pevnině kvůli tomu, že na kotlích bylo stále ještě co dělat, bylo to jedno z mých nejtěžších rozhodnutí, které jsem do té doby musel učinit. Proč? Protože jsem býval námořník a věděl jsem, co pro ně jedna noc volna znamená.
Mé zkušenosti mi přinášely několik výhod. Do funkce jsem nastoupil s vírou ve vlastní fyzické schopnosti - věděl jsem například, že umím bojovat, plavat nebo skákat padákem lépe než kdokoli jiný na palubě Taussigu. Nemluvě o tom, že jsem z každého, kdo by si se mnou chtěl něco začít, mohl nadělat porci sekané, což mi život s posádkou značně usnadňovalo.
Skutečnost, že jsem přišel od potápěČŮ, mi rovněž pomohla
vytvořit si dobré pracovní vztahy s kolegy důstojníky. Většina z nich věděla, co žabí muži dokáží, a vážila si mne za to, ačkoli nijak netoužila vydat se v mých šlépějích. Dobře jsem vycházel i s Earlem Numbersem, kapitánem Taussigu, a má hodnocení byla vysoko nad průměr.
Avšak žádná budoucnost ve funkci velitele lodi mne nečekala a já to věděl. Přede mnou ve frontě bylo seřazeno příliš mnoho absolventů námořní akademie a v U. S. Navy šedesátých let byly akademické spolky velmi silné. Prsten spolku byl zárukou úspěchu a já měl ruce holé. Na obzoru se pro mne nehoupala na vlnách žádná letadlová loď nebo fregata s řízenými střelami - dokonce ani náš Taussig. Přesto jsem se poté, co jsem obdržel důstojnické prýmky, zavázal ke službě v U. S. Navy. Rozhodl jsem se, že se stane mou životní dráhou. Co budu u ní dělat, to byla však jiná otázka.
Vlastně to není tak docela pravda. Věděl jsem, co chci dělat; otázka zněla, jak toho dosáhnout.
Chtěl jsem se stát příslušníkem jednotky SEAL. O těchto jednotkách jsem věděl od té doby, kdy byla založena první z nich, to je od roku 1962. První příslušníky jsem spatřil u Little Creeku hned poté, co jsem se vrátil ze své první plavby po Karibském moři, neboť velitelství 2. jednotky bylo hned naproti fotbalovému hřišti 21. jednotky ženijních potápěčů. Byl na ně zcela odlišný po-hled. Především proto, že chodívali předpisově ustrojeni. Na nohou nosili lesklé černé výsadkářské boty s nohavicemi přes vrch, zatímco žabí muži mívali na nohou klasické kanady s nohavicemi založenými dovnitř. Některé součásti výzbroje, kterou žabí muži poUžívali, pocházely z druhé světové války. Naproti tomu jednotky SEAL měly k dispozici ty nejlepší válečné hračky. A vůbec všechno u nich bylo nové: nové zbraně, nová experimentální technika, a nové byly dokonce i metody a postupy, které uplatňovaly.
Nejcennější byla skutečnost, že neustále někam jezdily na výcvik. Mívaly třebas měsíc parašutistického výcviku nebo šest týdnů cvičení v džungli či kurz pježití v arktických podmínkách prostě byly pořád v pohybu. Skolení o zbraních nebo jazykové kurzy, to vše příslušníci SEAL absolvovali. A já jsem coby žabí muž nakukoval skrz plot jako dospívající kluk škvírou v trámu do dámských šaten na plovárně, sledoval, jak jejich jednotky odjíždějí pryč a vracejí se zase zpátky, a sliboval si, že se jednoho dne stanu jejich členem i já. Příležitost splnit svůj slib se naskytla při vypuknutí konfliktu ve Vietnamu, kdy se obě jednotky téměř dvojnásobně zvětšovaly.
První americké bojové jednotky do Vietnamu přijely 8. března 1965. Téhož dne přistály na pláži u Da Nangu oddíly 3. pluku námořní pěchoty z 3. divize. Speciální jednotky vítal nápis tohoto znění: „(‚Vítáme

americkou námořní pěchotu - 12. jednotku potápěčů." Zabí muži byli mezi prvními příslušníky amerických ozbrojených sil, kteří do Vietnamu vstoupili. V únoru 1966, kdy jsem se dozvěděl, že do Vietnamu ze San Diega odjel první oddíl jednotky SEAL 1, jsem se nacházel na palubě Taussigu. Bylo mi naprosto jasné, že vstoupilo-li do hry západní pobřeží, nezůstane SEAL 2 příliš dlouho pozadu. Tudíž jsem vyvinul veškeré úsilí, abych dosáhl svého převelení.
V můj prospěch hovořilo mé mládí - bylo mi tehdy pětadvacet -, zápal a zkušenosti žabího muže. Nenašlo by se mnoho důstojníků, kteří by měli takovou kvalifikaci. Představovalo to pro mě čtvrt roku přemlouvání, lichocení a vyhrožování, avšak nakonec jsem byl v květnu poslán zpět do Litt1e Creeku a přidělen k jednotce SEAL 2 jako velitel čety.
Při průjezdu branou č. 5 v červnu 1966 jsem odpověděl salutujícímu strážnému a vzpomněl si, jak jsem tenkrát přijel do Little Creeku poprvé a kráčel branou spolu s Kenem MacDonaldem.
"Kámo, ty to nikdy nedokážeš!" zněla jeho věta tehdy před pěti lety. A vida, dokázali jsme to oba dva. Ken byl stále ještě u 22. jednotky, kdesi na plavbě po Středozemním moři.
Projel jsem kolem velitelství potápěčů, zaparkoval na parkovišti pro návštěvy, navlékl si blůzu od stejnokroje a kalhoty, zamkl auto a vešel do ubikací SEAL 2.
Tam stáli u nástěnky Bill a Jake, dva žabí muži, s nimiž jsem se z dob svého působení u potápěčů znal, a četli. Při mém vstupu se otočili a zasalutovali, aniž by mi pohlédli do tváře. Byl jsem pro ně jenom další idiot s výložkami. Teprve po chvíli jim došlo, co jsem zač.
"Sakra - Kouzelník!" Natáhl jsem se a oba je obejmul. "Nazdar, vy zkurvysyni!" Bill po mně přejel očima. "Takže ty jsi přeběhl k důstojmKům!" "Mají tam lepší jídlo a ženský tam jsou vychovanější." Všichni tři jsme se zasmáli. "A co vy?" zeptal jsem se.
"Zrovna jsme se vrátili z jazykovky," odpověděl Jake. "Dva týdny španělštiny, asi pro případ, že by se Vietkong dostal až do Hondurasu. Hele, Dicku, jdeš sem k nám, nebo se vracíš zpátky k dvaadvacítce?"
"Sem k vám. Řekl jsem jim, že chci bojovat a zabíjet, a tak mi roztřískali můj psací stůl a poslali mě, kam patřím." Ukázal jsem ke dveřím s označením "Výkonný důstojník". "Joe D je uvnitř?" J " " o.
"Asi bych se měl radši připravit. Uvidíme se později u piva nebo někde." Bill mi předpisově zasalutoval. "Rozkaz, podporučíku Ricku!" Stáhl koutky úst a pak je zase rozvinul do širokého úsměvu. "Já tomu snad neuvěřím! Ty a důstojník! Konečně máme někoho, kdo nás bude chápat!" Otočil jsem se a zamířil ke kanceláři výkonného důstojníka. Jistým způsobem měli pravdu: Skutečně jsem jim rozuměl a oni věděli, že to s nimi nějaký čas potáhnu; nebyl jsem jedním z klasických důstojníků SEAL, kteří byli jen důstojníky v záloze, prodělali tu jeden turnus a odešli. Na druhé straně pro mě návrat do Little Creeku pouhých deset měsíců po mém odchodu představoval určitá úskalí.
V myslích mnoha těch, s nimiž jsem kdysi sloužil, zůstanu stále tím Kouzelníkem, chlapem, který jí hrášek a špagety nosem. Byl jsem pro ně nadále onen nezvladatelný žabí muž s pověstí zvířete. Starý Marcinko z Neapole, který jezdil s nákladňákem po chodníku v tunelu.
Věděl jsem, že budu muset tento názor změnit. Zhluboka jsem se nadechl a vstoupil do dveří kanceláře. Joe DiMartino povstal, aby mě přivítal.
"Dicku - vítej na palubě!" "Díky, Joe! Je to dobrý pocit, být zase tady!" Pevně mi stiskl ruku a poplácal mě po zádech. Byl o necelých deset let starší než já a měl hodnost poručíka. Zúčastnil se bojů v Koreji a zkušenosti získal v Zátoce sviní, kdy CIA povolala žabí muže, aby před onou nezdařenou invazí pomohli při výcviku kubánského námořního pokladu. U jednotky SEAL 2 patřil k "praotcům" - oněm dvaašedesáti důstojníkům a řadovým příslušníkům, kteří byli v lednu 1962 vybráni, aby vytvořili vůbec první jednotku.
DiMartino dělal svému jménu čest. Italský původ měl vepsán v celém obličeji, od olivové pleti a tmavých očí přes orlí nos až po nepravidelné bílé zuby, které při úsměvu odhaloval.
Jeho uniforma byla naprosto nepředpisová: khaki šortky a modrozlaté triko, ve kterém příslušníci SEAL prováděli ranní rozcvičku. "Tohle má být stejnokroj pro dnešní den?" Joe D souhlasně přikývl. "Přesně tak. Jseš moc oblečenej, Marcinko!" "Zítra na to budu pamatovat!" "Kávu?" "Jistě." "Poslu si." Vzal jsem papírový kelímek, naplnil ho z kávovaru, který stál na vrchu olivově zelené skříňky, a pozdvihl ho v náznaku němého přípitku Joeovým směrem. "Tak co se tu děje?" "Obvyklé ptákoviny. Jsme právě v polovině výcvikového cyklu a ty to budeš muset dohnat. Hodlám tě poslat do družstva Bravo ve druhé

četě, hned jak získáš příslušnou kvalifikaci." "Rozumím. Jaký je velitel?" "TNT? Dobrej, ale přepracovanej. Rád by skákal a střílel, ale místo toho je zavalenej tunama papírů. Je z toho pěkně naježenej, ale neber si to osobně. Vlastně bychom se měli hned teď pohnout - stavíme se u něho dřív, než bude mít plno práce. Je tu pár věd, které ti musí říct." "Tak pojdme!" v Vyšli jsme do chodby. Sedé zdi nízké budovy už nějakou dobu nepoznaly malování a podlaha byla odřená a špinavá. Z těch prostorů však vyzařoval jakýsi dobrý pocit čehosi známého. Kromě toho, pokud šlo o ústrojovou kázeň, čištění a leštění, bylo to místo neformální a rezervované, což mi velmi vyhovovalo.
Joe D zaklepal na dveře od kanceláře velícího důstojníka. "Dále! "ozvalo se zevnitř zřetelné zabručení. Vstoupili jsme dovnitř a zasalutovali. Nadporučík Tom N. Tarbox zdvihl svou malou zavalitou postavu zpoza stolu a odpověděl nám na pozdrav. Přezdívku TNT dostal kvůli tomu, že jednat s ním bylo často velice nebezpečné. Nesnášel kecy.
TNT mě vyzval, abych se posadil, a přečetl mi tradiční evangelium. Zeptal se, jak se daří mé ženě, a já mu odpověděl, že do měsíce by měla porodit naše druhé dítě. Pokýval hlavou a nařídil mi, abych se o Kathy co možná nejdříve postaral, protože rodina je pro důstojníkův čas břímě, pokud není usazena a zabezpečena. Budu přidělen k výkonu ponorných operací potápění -, a to do té doby, dokud nevyhovím všem kvalifikačním požadavkům na příslušníka SEAL. Budu muset absolvovat kurz dělostřelecké přípravy, kde se naučím, jak přivolat dělostřelecký útok z lodí na moři. Bude třeba, abych se naučil další jazyk - španělštinu - a rekvalifikoval se ve skocích VVNO. Je vám to všechno jasné, podporučíku Marcinko?
Budu si muset rychle osvojit zbraně a taktiku jednotek SEAL, a pokud budu z formy, pak mi pomáhej pánbůh, protože Tarbox vyžaduje, aby jeho důstojníci vedli muže zepředu, nikoli zezadu, a zdalipak jste rozuměl každému slovu, pane?
Rozkaz, pane.
TNT mi potřásl rukou, sdělil mi, že je rád, že mě má v jednotce, a vykopl nás z Joem D ven. "Mám zatraceně moc práce s papírováním, než abych si tu hrál na chůvu! Uvidíme se později v důstojnickém klubu u piva, podporučíku! Teď vypadněte!"
Mezi ženijními potápěčskými jednotkami a jednotkami SEAL existuje celá řada odlišností. Jako žabí muž jsem byl normálním bojovníkem. Mým polem působnosti byla voda u libovolné pláže, k jejímuž průzkumu jsem byl vyslán. Jakožto příslušníku SEAL má práce vodou u břehu pouze začínala a poté pokračovala 've vnitrozemí do libovolné hloubky. Už jsem nebyl pouhý žabí muž, nýbrž člen obojživelného komanda, které dokázalo znepříjemňovat protivníkovi život, umělo nastražit důmyslné léčky, kt~ré nepřítele mátly a zastrašovaly, ničit zásobovací trasy, získávat zajatce pro výslech a pomáhat cvičit guerrillové skupiny.
V žargonu zvláštních jednotek znamenal vstup mezi jednotky SEAL to, že jsem se stal násobitelem. Toto slovo vycházelo z jednoduchého principu naší práce: Stačilo vyslat 6 mužů ze SEAL, kteří vycvičili 12 partyzánů, ti naučili bojovat dalších 72, ti předali zkušenosti dalším 432, ti zase vycvičili 2 592 mužů - a brzy máte v rukou celé hnutí odporu.
Jinými úkoly, které příslušníci jednotek zvláštního určení plní, je pomoc vládě venku nebo pomoc vládě ven. Vše závisí na tom, jakou politiku chcete provádět. Jednotky SEAL žádnou politiku dělat nemohou, od toho jsou tady politici. Avšak jestliže nám politika velí jít do akce, pak se do své nebezpečné práce vrhneme s překvapující vynalézavostí, vášnivým zápalem a značnou horlivostí.
Přesně k tomu došlo v září 1966, kdy U. S. Navy vydala rozkaz, aby byl jeden kontingent z jednotky SEAL 2 připraven odjet do Vietnamu krátce před Vánocemi.
Právě jsem se se svým družstvem - Bravo z druhé čety - vracel z výcviku v Portoriku a zrovna jsme dosedli na leteckou základnu námořnictva v Norfolku, když jsem na rozjezdové dráze spatřil nového velitele Dvojky, nadporučíka Bil1a Earleye.
Když jsme sestupovali po žebříku, zamával na nás. Earley dostal přezdívku Veverčák, neboť měl zvyk neustále nervózně poposedávat a posunovat svou téměř stodevadesáticentimetrovou postavu po židli. Shromáždil naši šestici důstojníků do kruhu kolem sebe a sdělil nám tu dobrou zprávu.
"Byli jsme schváleni pro Vietnam! Dvě redukované čety, celkem pětadvacet mužů," překřikoval sto decibelů, které vydávaly burácející tryskové motory. "Dvacet vojáků - a pět z vás!" Nikdy jsem nepatřil

k ostýchavým typům. Ani jsem nečekal, až Veverčák dokončí další větu. Popadl jsem ho za loket a odváděl ho po rampě, abych s ním prohovořil svůj případ. EarIey byl vyšší než já, avšak já byl zase silnější. Držel jsem ho pevně za ruku a nepustil ji, dokud jsem nedostal odpověcf, jakou jsem chtěl slyšet. K jeho cti slouží, že se nezačal smát dřív, než mě vyslechl. Pak se vyprostil z mého sevření, sdělil mi, že jsem nepříjemný zkurvysyn, že bych ho neměl srát a že mé kouzlo nefungovalo.
A když mi takto sebral všechen vítr z plachet, dodal: "Marcinko, důvod, proč vás posílám do Vietnamu, nemá nic společného s logikou ani s tou ubohou parodií na prosbu, kterou jste právě předvedl. Chci vás vypustit na ty ubohé vietnamské bastardy ze dvou příčin. Za prvé, vzdálíte se ženskému rozkroku. To vás rozvzteklí natolik, že způsobíte Vietkongu velké ztráty, a v důsledku toho se já dobře zapíšu. Za druhé, jste tady nejmladší ze všech, tudíž postradatelný, prostě terč pro nepřítele. Pokud šlápnete na minu nebo vás odstřelí, nepřijdeme o moc zkušeného člověka a já budu nahoře vypadat pořád dobře. Takže si Sbalte své věci!" Až do tohoto okamžiku mě nenapadlo, že bych někdy mohl chtít políbit nějakého chlapa.
Týdny mezi zářím a Vánocemi představují v mých vzpomínkách jen rozmazanou skvrnu. Velitelem čety, který zároveň vedl
i družstvo Alfa, byl poručík Fred 'Kochey. Oba jsme měli necelých osm týdnů na to, abychom vybrali dvanáct mužů a společně vytvořili silnou, efektivní a nebezpečnou bojovou jednotku.
Mé družstvo Bravo tvořili skuteční profesionálové. Ron Rodger byl indiánského původu, takové mladé štěně s dynamitem v pěsti - když vás praštil, prasklo to. Nosíval kulomet. Když vás zasáhl, praskli jste vy. Všeuměl Jim Finley byl zase typ člověka, který mohl jít kamkoli, do libovolné cizí země a mluvit s lidmi, aniž by znal jediné slovo z jejich jazyka. Říkali jsme mu Starosta, protože ať jsme se hnuli kamkoli, všude vyvolával vášně přesně jako nějaký zatracený politik.
Radistou byl Joe Camp, skutečný profesionální karbaník, který si svůj žold zdvojnásoboval hraním pokeru. Bob Gallagher, tmavý Ir, jemuž jsme přezdívali Orel (kvůli jeho lysé hlavě, očím jako trnky a dravé povaze), se rád pral v baru, střílel a vůbec vyváděl. Přesně můj typ. Udělal jsem z něj svého zástupce a svěřil mu krytí našich zad. Jim Watson, řečený Metál, neboť si celou uniformu posázel různými vyznamenáními a odznaky, takže vypadal jako chodící reklama na službu u námořnictva, byl průzkumníkem. Jim byl jedním z dvojice "praotců" u SEAL 2 neboli prvním členem jednotek SEAL vůbec. Bylo tudíž správné, že byl na samém vrcholku útočného hrotu našeho družstva. Lékaře jsme žádného neměli, neboť jak jsem chlapcům sdělil, mladí kluci neumírají - to jen starci, jako například Kocheyovy vykopávky v Alfě, budou potřebovat slátat zase dokupy.
Pod slupkou černého humoru se skrývala holá realita. Skutečně, mým úkolem je přivézt Bravo nazpět neporušené. Klíčem k přežití bude soudržnost týmu. Neustále jsme cvičili, nejprve u Camp Pickettu v Blackstonu ve Virginii a poté u Camp Lejeuneu v Severní Karolíně. Zdálo se, že problémy neberou konce.
Všechny ty běžné rutinní činnosti, o nichž jsem nikdy nijak zvlášť nepřemýšlel, se nyní staly obrovskými taktickými překážkami.
Jak půjde v zástup pět plus jeden nebo dvanáct plus dva? Jak se vyhledávají léčky? Jak využít průzkumu a jak se kryjí záda? Kam se v družstvu řadí radista? Nebo kulometčík? Když budeme útočit, kdo půjde zprava a kdo zleva?
Neustále jsme cvičili krytí palebného prostoru, protože kráčíte-li džunglí v zástupu s nabitými zbraněmi, není čas na žádné bezpečnostní předpisy. Kdyby nějaký kretén zakopl a střelil svého kamaráda do zad, nadělal by spoustu škody. Rešení spočívalo ve znalostech o tom, jak všichni ostatní drží svou zbraň a za jaký výsek hodinového ciferníku zodpovídají. Například průzkumník měl prostor na střelbu širší než čtvrtý muž, který mohl střílet pouze od dvou do půl páté napravo a od osmi do deseti nalevo.
Otázek bylo mnoho a času na nalezení odpovědí velice málo.
Jak vyřešit problém s praváky? Všichni muži v mém družstvu byli praváci, což znamenalo, že zbraň nosili zavěšenou na pravém rameni a namířenou doleva. Tím pádem jsme zůstali na jedné straně nechráněni. Rozhodl jsem se tedy, že polovina z nás bude zbraň nosit po způsobu leváků.
Naším plus byl duch družstva. Moji chlapci byli naprostí odpadlíci - toužili pouze po jediném: aby mohli zabíjet nepřítele.

Mohl jsem je postavit na nějakou kótu, nacpat jim hromady munice a oni by raději roztavili hlavně, než aby ustoupili o píď.
V podstatě jedním z největších problémů, jimž jsem zprvu musel čelit, byla otázka, jak je zadržet, aby nepřítele nepronásledovali, a nepadli tak do léčky. Neboť pokud se dostali ti parchanti z Brava do palby, prahli po odvetě.
Jejich agresivita přetrvávala i ve Vietnamu, kde si celá pětice mých mužů - Rodger, Finley, Watson, Camp a Gallagher - během prvního turnusu vydobyla Bronzové hvězdy nebo Čestná uznání U. S. Navy. Bob Gallagher se dokázal zúčastnit všech čtyř výprav do Vietnamu. Při třetí, kdy byl natolik vážně zraněn, že sotva mohl chodit, zachránil své družstvo - všechny jeho členy včetně velitele, kterého odnesl zpod těžké palby do bezpečí. Za tento výkon získal Orel Námořní kříž, druhé nejvyšší vojenské vyznamenání v zemi.) Avšak duch sám o sobě nestačí k tomu, aby člověk zůstal naživu. Museli jsme umět nepřítele zabít dřív, než on zabije nás.
Úkol je to mnohem obtížnější, než jak by se mohlo zdát. Jeho náročnost jsem si poprvé uvědomil v Camp Pickettu uprostřed jedné noci. Prováděli jsme tehdy noční útok se střelbou naostro. Rozdělil jsem družstvo do dvojic podél řetězce dun, navršených asi pětatřicet metrů nad simulovaným kanálem. Situace měla připomínat deltu řeky Mekong, kde jsme měli operovat. Avšak místo na sampany, naplněné vojáky Vietkongu a zásobami, jsme měli střílet na kusy překližky o rozměrech 2 x 2,5 metru, navršené za džípem.
TIŠe jsme vyrazili - naučili jsme se pohybovat tak, abychom
nešustili listím a nepraskali větvičkami - a neslyšně jsme se přesunuli na svá místa a palebné zákopy. Zbraně jsme měli nabité a zajištěné. Leželi jsme ve dvojicích vedle sebe a čekali, až se objeví "sampan". V okolním lese byl klid: Jediné zvuky, které jsme slyšeli, pocházely od ptáků a hmyzu.
Měli jsme s sebou plnou bojovou výbavu. Zelené uniformy, vesty plné zásobníků do M16, které jsme drželi v rukou, dvojité zásoby potravin, prostě všechno. Já však viděl všude samé problémy. Ty zelené uniformy musí pryč. Neposkytují žádné maskování, proti listoví budeme vždycky vidět. Vesty se budou muset nechat předělat, protože vydávají příliš mnoho hluku - kovové cinkání do džungle nepatří. Naše obuv zanechávala po sobě typicky bělošský otisk. Bude-li nějaký Vietnamčík hledat pár Yankeeů na odstřel, bude mít snadnou práci. Nemohl jsem připustit, aby nám v patách po celou dobu kráčel Vietkong.
Rukou jsem vydal signály: "Nepřítel se blíží. Připravte se!" Muži zalezli do svých krytů.
Y tu chvíli se džíp rozjel. "Připraveni!" Cekal jsem. "Ted1" Písečným převisem zahřmělo a šest třicetiranných zásobníků se začalo vyprazdňovat. Záblesky z hlavní mě oslepily tak, že jsem ztratil obraz cíle, avšak nepřestával jsem pálit. Když došly náboje, vyhodil jsem zásobník, nasadil nový a střael dál. Stejně tak i všichni ostatní.
"Do prdele - sakra, ty kreténe!" ozval se náhle Gallagherův hlas, následován samým jeho majitelem, který vyskočil z krytu dva metry do vzduchu. Přistál na svém parťákovi Watsonovi a začal mu rovnat fasádu. "Ty zatracenej blbče!" Doběhl jsem k nim a odtrhl je od sebe. "Co se..." "To je jeho vina, pane Ricku!" Gallagher si rozerval košili. Záda měl pokrytá ošklivými červenými puchýři. "To jsou Metálovy podělaný nábojnice! Ten debil mi je házel rovnou za krk!" "Nedělal jsem to schválně!" "Ty hovado..." Popadl jsem je za límce a zatřásl jimi. "To je teda paráda! Máme bejt zrovna uprostřed zkurvenýho útoku a vy idioti se začnete hádat, kam padá čí železo, zatímco nějakej zatracenej nepřítel vám uřízne palici!" Začal jsem se škrábat směrem k džípu, abych zkontroloval terče. "Ve válce není čas na hovadiny!"
To, co jsem zjistil, mě rozesmutnilo ještě víc. Bylo nás šest. Každý z nás vyprázdnil na cíl o rozměrech 2 x 2,5 metru, pohybující se ve vzdálenosti 36 metru rychlostí osm kilometru za hodinu, dva zásobníky. Celkem jsme tedy vystřelili 360 ran. V terči zely po kulkách přesně dva otvory.
Svolal jsem celé družstvo a každou z děr protáhl propisovací tužku.
"Takže takhle to vypadá, když se perfektně vycvičenÝ, skvěle motivovaný družstvo zabijáků snaží ze všech sil?" hřímal jsem v obstojné parodii na Eva Barretta.
Chvilku jsem je nechal zpytovat svědomí. Pak jsem přejel po skleslých tvářích.
"Nechodil jsi ty náhodou do střeleckého kurzu?" zabodl jsem Watsonovi do hrudi svůj ukazovák. "Nenosíš náhodou na tý chodicí plakátovací ploše, který říkáš uniforma, nějakej zasranej odznak

výtečnýho střelce?" Watson stydlivě sklopil zraky. "Ano, pane!" Barrett mě zcela ovládl. "Bele, to není zatraceně nijak dobrý, když ty máš tu zasranou zatracenou pitomou cinkavou medaili a do zasranýho kousku překližky se přitom zasraně trefíš jenom dvakrát! Nebo se snad pletu, pánové?" Ticho jako v kostele.
"Chlapci," řekl jsem něžně, "tyhle zkoušky a statistiky mě ani trochu nevzrllŠujoU!" Opět hrobové ticho.
"A teď vám něco povím - chybu jsme tady udělali všichni.
Vždyť kolikrát jsem se strefi1 do terče já? Dobrá, máme tu problém, který musíme vyřešit. Tak se do toho dejme! Jede ten cíl moc rychle? Nebo nejede snad dost rychle? Copak na tom zále""?II Zl.
A tak jsme udělali, co bylo potřeba: Znova a znova jsme pilovali, dokud jsme nedokázali ten kousek překližky rozstřílet na cucky, a to bez ohledu na to, zda byl tažený rychlostí osm kilometru v hodině nebo rychlostí trojnásobně větší. Stříleli jsme ve dvojicích - vzpomínáte si, jak jsme u potápěčů vytvářeli dvojičky a jak jsem říkal, že se tento způsob později objeví znovu? z krytého prostoru, jako například zamaskované díry v zemi nebo zpoza stromů. Každý z nás se naučil střílet těsně vedle svého kolegy, aniž by ho přitom zasypával rozžhaveným kovem.
Náš výcvik pokračoval od podzimu až do počátku zimy. Na Halloween (31. října - pozn. překl.) jsme navštívili vesnici Vietkongu v Camp Lejeune, kde se mariňáci v černých pyžamech, s chatrným asijským přízvukem a samopaly AK-47 v rukou pokoušeli tropit si z nás žerty. Mariňáci by se nikdy neměli pokoušet hrát si na válku s jednotkami SEAL. Předvedli jsme těm falešným Vietnamčíkům svoji vlastní válku, chytali je do jejich léček, hráli si s nimi na schovávanou při jejich útocích a zinscenovali vlastní přepad jejich "opevněné" vietnamské vesnice. Byla to všechno legrace, hra a divadlo. Podnikali jsme pěší túry, kempovali, dělali z terčů hromady třísek, a když jsme měli čas, hnali jsme se do Virginie Beach na trochu nefalšované pranice.
U toho bych se chtěl pozastavit. Vždycky jsem se domníval, že být příslušníkem jednotek SEAL je jako hrát zadáka v Národní fotbalové lize, že to vyžaduje určitou dávku agresivního, blízkého fyzického kontaktu s ostatními lidskými bytostmi na téže straně. Někdo by mohl nesouhlasit, avšak já jsem zjistil, že něco pravdy na tom je, opřete-li se zády o záda někoho, komu důvěřujete na život a na smrt, a vrhnete se na všechny kolem. Samozřejmě že při takových aktivitách utržíte určité množství ran, ale v delším časovém horizontu věřím, že klady převáží nedostatky.
A je-li mou prvořadou povinností coby důstojníka vybudovat soudržnost jednotky, neexistuje lepší způsob, než posilovat ji po. zdě večer v baru, kdy spolu s pěticí chlapů stojíte proti celému světu.
Tak pravil Bůh.
Počátkem prosince jsme se odebrali na ošetřovnu, kde nás přeočkovali. Ještě nás od jehel ani nepřestaly bolet ruce a zadky, když si nás na základně zavolal právník, aby s těmi, kteří opustí vlast, sepsal závěti. Poté přišli písaři z personálního oddělení, aby nám povyprávěli o připojištění a pojištění pro případ smrti, která prý si můžeme zaplatit. Provedli jsme rovněž úkony nezbytné k tomu, aby nám mohli posílat naše výplaty přímo na konta.
Tady přestávala veškerá legrace a nastávala krutá realita. Mé děti - Richie, kterému byly tři, a malá Kathy, které jsem říkal Kat a která se narodila 5. července, tedy před necelým půlrokem byly ještě příliš mladé, než aby si uvědomovaly, co se děje. Zato má žena Kathy-Ann to věděla a strachovala se o mě stejně jako ženy ostatních příslušníků jednotek SEAL. Kdykoli jsem měl ská
kat z letadla nebo se potápět v moři, začínala pociťovat neklid. Předtím ji vubec netrápilo, že jakožto příslušník SEAL jsem pobýval předchozích pět až šest měsícu na rúzných cvičeních. Teď ji děsilo pomyšlení na skutečnost, že mám ve Vietnamu strávit půl roku ve společnosti zuřivých, malých žlutých lidí, kteří na mě budou střílet. Třebaže jsem její obavy chápal, nerozuměl jsem jim. Vždyť válka byla to, pro co jsem byl od samého příchodu k těmto jednotkám cvičen, a neexistovalo nic, co by mě zadrželo od přímého boje.
Těsně před Vánoci nastala spousta líbání, objímání, slz a vzlykání a pak jsme my, příslušníci jednotky SEAL, vyšplhali na palubu letadla C-130 Herkules, naloženého až po okraj vybavením. Místo sedadel byly uvnitř dlouhé, mastné houpačky z plachtoviny, rozvěšené po obou stranách trupu. V široké uličce uprostřed stály palety, ovázané popruhy pro snadnou přepravu a naložené všemi těmi nebezpečnými věcičkami, které jednotky SEAL na půl roku zábavy a her potřebují. Tohle zcela určitě nebyl žádný

vyhlídkový let. Nikde žádná sedadla ani bezpečnostní pásy, stolky nebo jídlo. Nikde žádné letušky, které by nám za hlavou načechraly polštář. Vlastně uvnitř nebyly ani žádné opěrky na hlavu, pouze trubka u rampy v ocase letadla, o kterou jsme se mohli opřít a zdřímnout si.
Po následujících sedm dní, kdy jsme se plahočili oklikou na západ, abychom se dostali na východ, jsme se snažili najít si někde místo, kde bychom se mohli natáhnout a trochu se prospat. Bylo to těžší, než by se mohlo zdát. Herkules C-130 je hlučné - hodily by se ucpávky do uší - a rovněž i nepohodlné letadlo, neboť v něm nebylo nic měkkého, na co by se dalo uložit. Také jsme, pokud si dobře vzpomínám, tehdy přistávali na kdejaké pitomé skalce v Pacifiku, abychom doplnili palivo. Midway, Wake, Saipan, Guam, Filipíny - tam všude jsme se zastavovali. Poté přes Jihočínské moře, na jih od Saigonu a pomalu, líně obloukem zpátky, dokud jsme se konečně nedostali nad samý Vietnam. Vylezl jsem po schůdkách do kokpitu a podíval se prúzorem ven. Čekal bych nekonečnou záplavu bujné tropické džungle, místo toho jsem měl před očima matně zelený porost s hnědými skvrnami a rozlehlými výseky, v nichž byly krátery jako na Měsíci a zem zbarvená zaschlou krví.
"Kde je, ksakru, džungle?" "Je po ní," vysvětlil pilot. "Nálety B-52. Defolianty. Napalm."
Přebral jsem si to v hlavě. "Kde přistaneme?" "V Binh Thuy." "To je nějaké velké letiště?" "Tak moc zase ne. Vždycky tam nějakou koupíme, takže se budeme snažit přistát rychle. Jakmile budeme na zemi, budeme chtít hned zase odletět, proto bychom ocenili, kdybyste si s vykládáním pospíšili!" „Jasně!"
Seběhl jsem po schudkách dolu a nalezl tam Krocheyho. "Piloti říkají, že budeme přistávat na horkou pudu. Co kdybychom si nabili už teď?" Kochey zkřivil ústa. "Předpisy nám to nedovolují. Vadí to našemu letectvu." "Zajímalo by mě, jestli ty předpisy čte taky Vietkong!" Kochey o tom okamžik přemýšlel. Pak mě plácl po zádech.
"Máš pravdu! Oznam jim, že kdo chce, může nabíjet!" Shromáždil jsem své družstvo a společně jsme z našich batohu vytáhli M-16 a zásobníky. Pak, když se posádka letounu nedívala, jsme natáhli závěr a natáhli náboj do komory. Poté jsme zbraně zajistili.
Hercules nyní kroužil se skloněným levým křídlem a klesal stále níž. Zaslechli jsme zavrnění hydrauliky přistávacích klapek, rachot vysouvaného podvozku a pak hopla!, dosedli jsme na asfaltovou dráhu a začali rolovat. Zadní rampa zavrčela a začala se snášet k zemi. Veškeré myšlenky na domov byly rázem ty tam.
Srdce mi bušilo rychlostí sto dvacet úderů za minutu. Ach, tohle bude pořádná zábava!
KAPITOLA 7
Zápach byl teplý, lidský, příjemný, čerstvý a venkovský, jako v prasečím chlívku. Víte, když vylezete z letadla, ucítíte první závan cizího vzduchu, který vám okamžitě prozradí, kde se nacházíte. První závan, který ke mně dolétl, mi připomněl Portoriko a já hned věděl, že se mi Vietnam bude velice Hbit.
Rozhlédl jsem se kolem sebe. Stály tam pytle s pískem a opevnění pro letadla. Nad přistávací dráhou zněla válka. Avšak byly tu také palmy a rýžová pole a za ostnatým drátem a minovými poli jsem uviděl farmářské domky s kuřaty, pobíhajícími po dvorku, a prasaty, válejícími se v bahně uvnitř dřevěných ohrad.
Narovnal jsem se, zdvihl samopal nad hlavu jako činku a z plných plic nasál onen krásný tropický vzduch se stopami po benzinu. Ano. Portoriko. Panama. To aroma znamenalo třetí svět.
Je to sice divné, ale někomu jako já, který v zemích třetího světa nestrávil příliš dlouhou dobu, to jaksi záhadně připomínalo návrat domů.
Během několika následujících hodin jsme se přesunuli do Tre Noc, přibližně půldruhého kilometru od letecké základny Binh Thuy. Tre Noc leží na řece Bassac, jedné z pěti hlavních vodních cest, které procházejí oblastí kolem delty řeky Mekong. (Od jihu k severu jdou řeky po sobě takto: Mekong, Bassac, Co Chien, Ham' Luong a My Tho. Všechny v podstatě směřují na západ, z Kambodže do Jihočínského moře.) Na řece u Tre Nocu měla U. S. Navy velitelství pro říční hlídkové čluny, 116. operační svazek. Ke stošestnáctce jsme byli přiděleni s úkolem podporovat říční operace v tomto regionu. Celý plán dostal příznačné krycí jméno Hlídač zvěře a naším cílem bylo pomáhat říčním hlídkám ničit zásoby pro Vietkong, které k němu byly dopravovány po vodě v sampanech nebo přenášeny nosiči v koších. Měli jsme také zachytávat kurýry Vietkongu, zabfjet je či zajímat a veškeré informace, které jsme u nich objevili, předávat námořní zpravodajské službě.

Těch pár kilometrů z Binh Thuy do Tre Nocu jsme překonali vozem a napůl očekávali, že při přfjezdu spatříme stany a úzké latríny, neboť zvěsti, které jsme před odjezdem slyšeli, hovořily o velmi primitivních životních podmínkách říčního velitelství.
Nic takového nás však nečekalo. Místo toho jsme při příjezdu uviděli zděné budovy s vývody od klimatizace nad okny, prostornou jídelnu, rozlehlý přístav s palebným opevněním a areál velitelství, který byl mnohem lepší, než by kdokoli z nás očekával.
Jakmile jsme zaparkovali, zanechali jsme obě čety venku a já spolu s čtveřicí poručíků, již tvořili Jake Rhinebolt, Larry Bailey, Bob Gormly a Fred Kochey, jsme vstoupili do zapařené budovy velitelství 116. operačního svazku, jemuž velel důstojník s hodností komodora. Uvnitř jsme si překontrolovali dokumenty, prošli halou a zaklepali na dveře komodorovy kanceláře.
"Vstupte!" Vešli jsme do místnosti zamlžené cigaretovým dýmem. Komodor, jakýsi kapitán v umouněném světlehnědém triku s rukávy srolovanými k bicepsům, na nás mávl, aniž by se namáhal se na nás podívat.
Naše pětice vyslala jeho směrem nedbalý pozdrav.
Komodor konečně vzhlédl od stolu. Jeho oči putovaly naším směrem a zastavily se na mně. "Doprdele práce! Ještě pořád otevíráte padák tak nízko, Marcinko, vy kouzelníku?" B. B. Witham, někdejší kapitán lodi Rushmore, na níž se odehrála má poslední plavba coby řadového žabího muže, zamáčkl svou všudypřítomnou cigaretu do upilované nábojnice, kterou používal jako popelník, vyskočil, plácl mě po rameni a mocně mi potřásl rukou. "Parchante!" Pak očima bedlivě prozkoumal proužky na mém límci. Dokonce po nich přejel i rukou, aby se ujistil, že jsou skutečné. Poté se mu vrásky u očí svraštily do čehosi, co bývalo, jak si vzpomínám, větrem ošlehaným úsměvem člověka z Nové Anglie. lINikdy bych nevěřil, že se vám podaří udělat důstojnickou školu!" Konečně si všiml, že jsou v místnosti další čtyři muži. Zavelel jim pohov a udeřil mě dobromyslně do prsou. "Tenhle zkurvysyn mi málem přivodil infarkt, když byl ještě řadový voják a já velitelem obojživelného plavidla," vysvětloval a radostně mě poplácával po rameni.
"Doprdele, pane," ozval se Rhinebolt, který byl u SEAL nejdéle ze všech, "on to dělá pořád! Při výcviku..." "To je pro Marcinka jen dobře," přerušil ho komodor. "Dobře mě poslouchejte! Jestli se mi u důstojníka něco hDí, pak je to zásadovost." Podíval se na mě jako na svého marnotratného syna.
"Je to tak, ty kouzelnej sráči?" Co jsem mu měl odpovědět? Ten muž byl prostě král.
Pak nás Witham usadil a stručně pohovořil o kvalitě našeho bydlení v nejbližší budoucnosti. Budeme bydlet v jedné z oněch šesti jednopatrových zděných budov s rovnou střechou, v nichž se nacházejí ložnice vždy pro čtyři muže. Budeme mít vlastní jídelnu, sprchy, prostě veškeré výhody, dokonce i pradlenu, která se bude starat o naše šaty. A bude mít plné ruce práce, protože Witham nás chce pořádně zapřáhnout. "Spoustu času strávíte v blátě, proto doufám, že vám nevadí, když se trochu umažete!" Nakonec nás vykopl ven s tím, abychom se za pár hodin zabydleli a že se uvidíme později u piva.
B. B. Witham přeháněl. Trvalo nám téměř celý týden, než bylo vše zařízeno - munice uskladněna, technika roztříděna a rozmístěna a zbraně vyčištěny. Velmi rychle se ze mě stal fanatik na čisté zbraně, protože jsem zjistil, že místní klima by je začalo likvidovat během několika málo hodin. Vlhkost, rez, bláto a prach, to byly úhlavní nepřátelé, proti nimž jsme museli neustále bojovat.
Na sklonku třetího dne jsem již začínal být neklidný. Kvarteto poručíků - Rhinebolt, Kochey, Bailey a Gormly - odletělo vrtulníkem na sever do Zvláštní zóny Rung Sat, což byla mandlovníková bažina, rozprostírající se od jihovýchodního Saigonu až k JihočÚ1skému moři. Zde měli navštívit jednotku SEAL 1 a na vlastní oči uvidět, jak se ve válce bojuje. Jejich ideou bylo okopírovat od SEAL 1 jejich techniku - nalíčit statickou past a vyčkat, až se objeví nepřítel.
Mladý podporučík se svou veselou partou puberťáků zůstal doma. Byli jsme příliš mladí na to, abychom se k nim mohli přidat, tvrdili dospělí.
"Trochu si odpočiňte," navrhl mi Jake Rhinebolt, "a pohrajte si se svými hračkami!" A tak jsem si sedl a přes půl dne trucoval a chytal bronz, což byla ztráta času. Nepřijel jsem se sem opalovat. Zašel jsem tedy do oddělení špionáže, abych se těch hnidopichů zeptal, jak v této oblasti Vietkong funguje a kde se jeho jednotky nejspíš nacházejí. Téhož večera si šest štěňat SEAL 2 z družstva Bravo sedlo k base piva

a spřádalo plány. Když jdou dospělí pryč a nechají děti bez dozoru, můžou se stát všelijaké nepředvídané věci.
Následujícího rána jsme spolu s Orlem sešli do doku a vnutili se na palubu jednoho z říčních člunů, plujícího na ranní hlídku.
Hlídkový říční člun je skvělé plavidlo. Je dlouhé přibližně devět a půl metru a poháněné systémem Jacuzzi, což znamená, že má nízký ponor, dosahuje vysoké rychlosti - až kolem devětadvaceti uzlů - a velice dobře manévruje. Výzbroj člunu tvořily dvojitý kulomet ráže 12,5 mm na přídi, minomety ráže 81 mm na zádi a kulomety typu Gat1ing ráže 40 mm na krytech motoru. Posádka, čítající čtyři až pět mužů, měla u sebe směsici samopalů M-16 nebo M-60, automatických pětačtyřicítek a sem tam i nějakou osmatřicítku. Tyto čluny byly tudíž nejenom rychlé, ale i smrtonosné.
Posádka odvázala lano a člun vyjel do tmavé, zelenohnědé vody. Nebylo ještě ani osm hodin, avšak teplota již přesahovala 27 stupňů Celsia. Bylo příšerné vlhko - když jste sekli rukou do vzduchu, mohli jste téměř spatřit, jak se vzduch hýbe. Překřičel jsem hřmění motoru, abych se jednoho muže z posádky zeptal, zda se mohu postavit ke kormidelníkovi. Odpovědí mi bylo souhlasné přikývnutí, a tak jsem vyšplhal do kabiny a vplížil se vedle velitele lodi, který stál u kormidla.
Ten muž byl typický námořník. Vypadal přibližně na něco pod čtyřicet let a své světle hnědé, řídnoucí vlasy měl zastřižené nahoře na rovno a po stranách kolmo dolů. Uši mu z hlavy vyčnívaly jako ucha od půllitru. Svalnatá předloktí pokrývalo husté tetování, které mizelo pod vykasanými rukávy časem vybledlé pracovní košile. Většina námořníků, kteří jezdili na říčních člunech, nosila košili v barvě zelené či tmavě hnědé. Tenhle chlápek nikoli. Byl to příznivec staromódního stylu a dával to na sobě znát.
"Dobré ránko, veliteli!" Muž otočil kormidlem a náš člun vjel do proudu. Poté přidal trochu plynu a začali jsme ujíždět proti toku řeky. Jeho ústa mlčela až do té dob}'i dokud jsme se nedostali z přístaviště. Pak nařídil střelcům, aby si vyčistili zbraně, a konečně se otočil i ke mně. "Dobré ráno..., pane!" Mezi druhým a třetím slovem byla zřetelná pauza.
Zahleděl jsem se na zelený porost, který pokrýval říční břeh zhruba padesát metrů od nás. "Krásný den pro plavbu, že?" "Když myslíte..., pane." Odvrátil se ode mne a zařval nějaký zatracený rozkaz na jednoho ze zatracených členů posádky na zádi.
Věděl jsem, co si o mně myslí. Že jsem jen další nadšený zasraný podporučík, který si sem přijel udělat čárku, zahrát si jednou dvakrát na vojáky a hurá zpět domů.
Počkal jsem, dokud se neobrátil zpět ke kormidlu a neignoroval mě další dvě minut}'i a pak jsem pronesl: "Hele, polibte mi prdel, veliteli!" TQ ho probudilo. "Co jste to říkal?" "Rekl jsem: ‚Polibte mi prdel, velite1i!' Jsem tady proto, abych se učil - tak mi to ukažte! Vražte mi jednu! Ukažte mi pořádnou ránu! Co se tu kurva děje?!" Námořník znovu otočil kormidlem a posunul člun ještě víc doprostřed kanálu. Přiškrtil přívod paliva, takže jsme se pohybovali stále vpřed, ale pomalu. Sáhl pod vestu, z kapsy u košile vytáhl cigaretu, upěchoval ji o zadní stranu svých hodinek, zapálil, zhluboka potáhl a vyfoukl kouř nosem ven.
"Vy jste zasranej, nepříjemnej parchant - pane!" "Přesně tak mi to říkali i u potápěčů."Tázavě svraštil obočí. "Vy jste byl u potápěčú?" "Jednotky 21 a 22. Pět let." "Kde jste měl plavby?" Ukázal jsem palcem zpět k Tre Nocu. "Poslední dvě proběhly pod samým B. B. Withamem ve Středozemním, na palubě Rushmoru." "Stočtrnáctka? Nekecejte!" "Nekecám!" .. Obrátil svou pozornost k řece. Znovu trochu přiškrtil přívod benzinu, takže loď se nyní proti proudu sotva vlekla. Stejně jako u vrtulníku, i zde se jedná o obtížný prvek, který vyžaduje trénink a zkušenosti. Velitel ukázal na pravobok. "Támhle je písčina. Až budete na člunech, dejte si na ni pozor!" "Rozumím, veliteli!" "Cigaretu?" Zavrtěl jsem hlavou. "Byl jste někdy v Neapo1i?" "Sakra, veliteli, každou posranou plavbu! A předtím jsem tam strávil rok - v letech 1960-61 jsem tam pracoval jako radista." "Co jste měl za zařazem'?" "V Neapoli? E-3, veliteli, designovaný střelec." .
Námořník potáhl z cigarety a vyfoukl perfektní kroužek, který ve vlhkém vzduchu visel velice dlouho. "Ta zkurvená Neapol se mi vždycky líbila! Byl jsem tam pět let - 1955-60. Tloustnul jsem tam po špagetách, pořád jen píchal - žil jsem s jednou zkurvenou kočkou - a hádal se s těma zkurvenejma oficírama. Byl to skvělej zkurvenej pobyt!" "Za mě tam spojovacímu středisku velela ta nejošklivější zkurvená oficírka, kterou jsem kdy viděL" „slyšel jsem o ní. Skoro zkurvenej metrák váhy." "Říkával jsem jí MOR -

macatá ohyzdná ropucha." Koutky se mu napůl roztáhly do úsměvu, avšak nenechal je posunout ani o milimetr dál. "Nekecejte!" Přejel mě zrakem od hlavy až k patám, přesně jako to dělával Ev Barrett. Znovu popotáhl z cigarety, vyfoukl kouř a zahodil nedopalek. Ten opsal nádhernou parabolu a dopadl do řeky Bassac. "Jak jsi, kurva, říkal, že se jmenuješ, synku?" Vyloudil jsem na tváři úsměv právě pochváleného školáka.
"Marcinko, veliteli. Marcinko. Ale říkejte mi Dick!"
Dústojníci jen málokdy naslouchají dostatečně řadovým vojákům. Já si však z toho udělal svůj zvyk. A díky tomu jsem se spoustu věcí naučil. Například od svého nového patrona z říčního člunu jsem se dozvěděl, že Charlie (tak nazývali američtí vojáci své severovietnamské protivníky - pozn. překl.) má ve zvyku řídit své akce podle našich hlídek na člunech. Dústojníci u stošestnáctky již dali válce řád. Operace se řídily podle knihy:
Byly pevně dané a neměnné. Výsledkem podle slov velitele člunu bylo, že Charlie přesně věděl, jak pracujeme. ..
Jeho akce probíhaly tudíž takto: Počkal si, až připluje nějaký blídkový člun. Pak vyslal přes řeku v sampanu nebo na voru návnadu - třebas nějakého civilistu nebo dobrovolníka. Pokud ten nebožák padl do zajetí nebo byl zastřelen, tak dobrá, stalo se.
Avšak Charlie již také vytušil, že je-li podle našich oficiálních postupú u U. S. Navy akce zahájena, úkol splněn a akce ukončena, vydá se hlídkový člun dál. Jakmile loď zmizí z dohledu, Vietkong zmobilizuje své jednotky nebo konvoj se zásobami či něco jiného a překoná řeku.
Triky s návnadou účinkují nejlépe tehdy, když si můžete svůj čas sladit s časem operací protivníka. Vietkong tu možnost seřídit si hodinky podle U. S. Navy měl. A já to měl vše změnit.
Nejprve jsem musel zjistit, jakou palebnou sílu dokážu nashromáždit. Asi třináct kilometrů západně od Tre NocU' 'leželo místo nazvané Juliin přechod, jež bylo ohniskem nepřátelské aktivity.
Kousek dolú po proudu řeky od tohoto místa se nacházel malý ostrúvek - možná tak tři sta krát sto metrú. Celá ta oblast byla nebezpečná, žádné pomocníky jsme v ní neměli.
Večer po oné plavbě na, hlídkovém člunu jsem si vzal Bravo a vytáhli jsme dva naše TUČS - taktické útočné čluny SEAL. Tyto čluny jsou vyrobeny ze skleněného vlákna a poháněny dvěma vnějšími motory Mercury o výkonu 110 koní. Jsou velice rychlé.
Uprostřed člunu stojí na trojnožce kulomet ráže 12,5 mm. Na předním okraji jsou umístěny trny na kulomety pro příď a pravobok. Měli jsme s sebou rovněž ramenní bezrázové pušky ráže 57 a 90 mm, které mohly střílet jak tříštivými náboji, tak i "včelkami", což byly náboje naplněné broky, způsobující při zásahu nesmírnou bolest.
Naložili jsme do člunů tolik munice, až jejich ponor kleslo nějakých patnáct centimetrú, a zhruba o pili sedmé večer vyrazili na krátkou zábavnou plavbu k Juliinu přechodu. Ke kormidlu
u prvního člunu se postavil Watson, druhý člun řídil Bob Gallagher.
Dorazili jsme téměř k přechodu, když tu se ve vysílačce ozval Gal1agher. "Pane Ricku?" Slyším Orle. "Podívejte se na ty ryby, jak za náma skáčou!" Ohlédl jsem se. Opravdu, klidnou, tmavou vodní hladinu za námi narušovalo hejno fosforeskujících rybek. Znovu jsem se na ně zahleděl. "Do prdele! Orle, to nejsou žádný ryby - to jsou střely ze samopalu!" Plácl jsem Watsona po rameni. "Otoč to!" Sledoval jsem, jak střely dopadají do vody za námi. Pink-pink-pink! Slyšet je nebylo, protože zvuk našich motorů je přehlušil. Jisté však bylo, že Charlie na nás střílí a ta střelba musí vycházet z toho otevřeného ostrova. Jako přikovaní jsme pozorovali, jak kulky pleskají o vodní hladinu. Vedle mě stál Harry Mattingly, kterého jsme vzali s sebou na projížďku. Najednou zařval: "Do prdele, dostal jsem ji!" Srazil jsem ho na palubu a prohlédl. Nějaká střela se odrazila od vody a trefila ho přímo mezi oči. Krvácel jako na jatkách. Byl však v pořádku, ta rána byla jenom povrchová; Harry stál jen pár centimetrů vedle mě - ta střelba byla zatraceně skutečná!
"Máš z pekla štěstí, ty parchante," řekl jsem mu. "Vstávej a koukej jim to oplatit!" Watson otočil kormidlem. Gal1agher ho následoval a oba čluny zamířily ke vzdálenějšímu břehu řeky. Popadl jsem mikrofon od vysílačky. "Pojedeme za vámi! Až na vás začne střílet, budu si všímat záblesků hlavně a vypálím tam z pušky! Pak bude řada na vás!" Po dvě hodiny jsme ostrůvek zasypávali vším, co jsme měli po ruce. Při nabíjení jsme se vždy po člunech vystřídali, vyprázdnili zásobníky a poodjeli stranou. Podle

žalostného množství střel, které k nám přilétalo zpátky, jsem usuzoval, že proti nám nestojí víc než maximálně dva Vietnamčíci. Avšak na počtu nezáleželo, podstatné bylo, že na nás stříleli a my palbu opětovali.
Kolem osmé hodiny jsem se rozhodl přivolat pomoc ze vzduchu. Vysílačkou jsem požádal o Strašidýlko, což byl volací znak pro Kouzelný dračí dech - letoun C-47, vyzbrojený čtyřmi kulomety typu Gatling, jež dokázaly za minutu vypálit 6 300 střel.
"Nic takového, pokud to neschválí velitel provincie, Stříbrná kulko," ozval se ve vysílačce hlas od Air Force.
Stříbrná kulka jsem byl já. Byl to ten nejhonosnější volací znak, jaký mne v tom zlomku okamžiku napadl. Schválení? Zádný problém! Vytáhl jsem prostě velitele provincie z postele a požádalo podporu.
"Začíná tu být horko, pane!" "Co jste zač?" Pověděl jsem mu to.
Hlasitě si odfrkl. "Vy americký sráči umíte dělat jenom potíže! " Strašidýlko mi však odsouhlasil.
Sledovali jsme, jak se sto metrů nad ostrůvkem přehnalo rychlostí přibližně 170 kilometrů za hodinu přivolané letadlo. Navzdory temnotě jsem mohl jasně rozeznat stromy, keře a létající zeminu - to kulomety kropily svůj cíl. Strašidýlko provedlo pět pomalých, zkázonosných náletů a pak zamávalo křídly a odletělo na sever. Zavolal jsem pilotovi vysílačkou. "Díky, chlapci! Stříbrná kulka konec!" Poté jsem zavolal Gal1agherovi. "To nebylo špatný, co?" "Přesně tak - podporučíku Stříbrná kulko!" zaslechl jsem ve sluchátku Orlův řehot. "Proč jste se nenazval třeba Vztyčený pták?" "Udělal bych to, kdyby mě to bývalo napadlo!" Obrátil jsem svůj člun k přístavu. "Jedeme domů!" Užili jsme si čtyři hodinky legrace a teď bylo již půl jedenácté, tedy nejvyšší čas na pár chlazených piv. "Přišel čas na žízeň!" zavolal jsem Gallagherovi. Otočili jsme čluny a hnali se dolů po proudu řeky jako pravá armáda dvacátého století. Na tváři se mi rozhostil úsměv. Vystříleli jsme veškeré zatracené střelivo, které jsme s sebou vezli, a páchli jsme kovem a potem. Pach válečníků, jimiž jsme vždy chtěli být! Válka je skvělá!
Pocit euforie trval až do té doby, než jsme dorazili k přístavu.
Již z řeky jsem zahlédl nějakého šaška, jak tam poskakuje jako opičák na gumičce, s hubou otevřenou dokořán.
Když jsme připluli blíž, poznal jsem, o koho jde. Byl to operační důstojník, nadporučík jménem Hank Mustin. Vůbec jsem ho neznal, vyjma toho, co se mi o něm doneslo. Byl to absolvent námořní akademie a jeho tatíček i dědeček byli admirálové, z čehož jsem se měl já, arogantní blbec, patrně podělat strachy. Nacházeli jsme se ještě celých dvacet metrů od břehu a už jsem slyšel jeho hlas, jak překřikuje řev našich motorů. "Co jste kurva zač, že si dovolíte zavolat letectvo bez mýho souhlasu?!! Kdo vám dal zatracený právo vytáhnout toho zatracenýho velitele provincie z jeho zkurvený postele?!! Kdo vám dal svolení používat ten zkurvenej volací znak jednotky?!!" Abych řekl pravdu, těmito otázkami jsem se vůbec nezabýval.
Je tady válka a tím je vše dáno. Přece nebudu smekat a ptát se:
"Smím?" A tak jsem mu oplatil stejnou mincí. "Hele, ty sráči! Přijel jsem nakopat pár zkurvenejch Vietnamčíků do prdele a pár jich pochytat - a přesně to jsem kurva dneska večer dělal! A jestli se ti to kurva nehcí, tak jdi do hajzlu, ty ubohej, posranej, vylízanej kreténe!" Nadporučíkovi zmizela z tváře všechna krev. Zařval: "Jste v pěkným průseru, pane!" a odkvačil pryč. Celý incident u mě okamžitě upadl v zapomnění a setrval tam až do odpoledne následujícího dne.
Každého dne po obědě lehával kapitán B. B. Witham ve své síťové houpačce, natažené podél ubikace, v níž si četl, pokuřoval, popfjel kávu a chytal bronz. Když jsem den po naší eskapádě kráčel kolem něho do jídelny, zavolal si mě k sobě.
Sundal si modrou baseballovou čapku, která zakrývala jeho hustý, nízko zastřižený, blonďatě šedý porost, posunul sluneční brýle do čela a zašilhal na mne. "Dicku, ty teda pěkně začínáš!" Natáhl se pro cigaretu, zapálil ji a odfoukl kouř směrem ke mně.
"Už máš problémy!" "Moi?" Oui,toi,mon petit phoc.
Co to, ksakru, blábolí? "Co jsem provedl?" Opravdu jsem to nevěděl.
Witham vyměnil cigaretu za hrneček s kávou, lokl si obsahu, vrátil šálek na stolek z bedýnky na náboje a vzal si znovu marlborku. "Říkají ti něco jména Hank a Mustin?" "Ach tak...!" v Witham si hněvem začal mnout svůj hrubý blonďatý knírek.

"Zádné ach tak! Vždyť by vás mohl, sakra, postavit před válečný soud! Je to služebně starší důstojník! Má akademické vzdělání a konexe ve Washingtonu! A není to špatný chlap - kdybyste ho totiž, podporučíku Kouzelníku, poznal bez toho, aniž by vám chtěl uříznout koule a nabodnout je na vlajkový stožár, mohl by vám skutečně pomoci!"
Rozkaz, pane.
"Nech si to pitomé ‚rozkaz, pane', Dicku! Myslím to vážně, když ti říkám, že by ti mohl pomoci! Hank totiž má na starosti rozpisy operací!" "Tak? Skvělá partie!" "Ty jseš ten nejarogantnější zasranej podporučík, jakýho jsem kdy potkal!" Popotáhl si z marlborky. "Poslouchej mě dobře, Dicku! To on sem navrhl poslat jednotky SEAL!" "Ale on k nim nepatří, pane. Je to jen nějakej floutek z akademie, kterej tvrdí, že když půjdeme na nepřítele, musíme se ho zeptat: ‚Dovolíte, laskavě?', než vůbec vypálíme první zatracenou ránu!" "Tohle netvrdí!" "Já to tak ale chápu!" "Ty si klidně jdeš střílet do území nikoho bez toho, aniž bys o tom někomu řek1. Vytáhneš velitele provincie z postele, aby ti dal letadlo, a použiješ přitom volací znak našeho svazku, kterýho jsem já, zatraceně, komodorem! A pak mi budeš vykládat, že Hank Mustin je idiot, protože je nasranej?! K čertu s ním, Dicku, nasranej jsem především já!" "No..., možná jsem to včera trochu přehna1." "Dobře mě poslouchej! Nech toho, nech toho, nech toho! Tím, co jsi předvedl včera, dáváš příliš velícím důstojníkům najevo, ať se jsou vysrat, a může se stát, že odsud vyletíš v želízkách!" "Okay, je mi to jasný!" Witham potřásl hlavou. "Dobrá." Odmlčel se, aby se napil kávy. "Fakt je, že tady musí panovat nějaký řád, Dicku." "Souhlasím. Ale připadá mi, kapitáne, že tady všichni myslí moc konzervativně. Jezdí se s čluny a poslouchají se velitelé.
Podle toho, co jsem slyšel, tak Charlie ví, co budeme dělat, protože se tu všechno řídí podle rozpisu!" "Takže?" "Takže je čas vytvořit rozpis nový - takový, který ještě nikdo nezná." Witham zavrtěl hlavou. "My už nové rozpisy máme. A napsal je Hank Mustin - jednotky SEAL budou podporovat akce na řece a..." "Kapitáne, vlastní plány bychom si měli psát my! On vidí SEAL jako podpůrné jednotky. Do prdele, kapitáne 7" Hank Mustin může bejt skvělej chlap, ale to, co vytvořil, je konvenční,podle zkostnatělého myšlení námořní akademie! Proboha, kapitáne, vždyť jednotky SEAL mají být nekonvenční! To znamená ne podle rozpisů!" Chvilku jsem počkal, než se napije kávy. "Nepřišel jsem sem proto, abych tu seděl a čekal, až mě Charlie najde, kapitáne. Já chci Char1ieho nakopat do zadku na jeho vlastním hřišti! V tom je právě ta nekonvenčnost!" "Jako jsi to provedl včera večer?" "Heledte se, včera večer to byla jen zkouška. Chtěl jsem, aby se kluci trošku procvičili, než půjdeme naostro." Witham si povzdychl. "Něco ti povím, Dicku. Tady neexistujou žádný nácviky ani zkoušky. Tady je každej zatracenej den skutečností. Jestli chceš čtyři hodiny plýtvat s mojí municí, tak mi za to přivedeš zpátky nějakýho zajatce nebo zpravodajskej materiál či cokoli jinýho, co bych mohl použít!" Měl pravdu. Zatraceně - měl naprostou pravdu.
Pak mu hlas zjih1. "Dostali jste tam aspoň někoho?" "Jestli na tom ostrově něco bylo, kapitáne, tak se to určitě nehejbalo, když jsme odjížděli. Přijeli jsme domů úplně holí. Nezbyla nám ani patrona - dokonce ani v M-16." "Člověče, ty si teda zahráváš se životem!" Zavrtěl hlavou. "Podívej se, drž se od Hanka Mustina pár neděl stranou. Já to tu urovnám a nakonec se z vás stanou ještě kamarádi. Ale ježíši takovej začátek!" Stáhl si brýle dolů, posadil si na hlavu svou kšiltovku a zdvihl svou četbu. "Odchod, podporučíku Kouzelníku!"
KAPITOLA 8
Po mém malém výstupu nespatřilo družstvo Bravo přibližně týden žádnou akci. Byl jsem benjamínek a poručíci rozhodli, že bojové hlídky budou určovány podle počtu odsloužených dní. Bravo muselo až na konec. Avšak po pro nás nekonečném období klidu jsme se dočkali i my.
Obdržel jsem nějaké informace o nepřátelské aktivitě u Juliina přechodu poblíž onoho ostrůvku, na němž jsme testovali svou palebnou sílu. Nyní zde tedy mělo Bravo zkusit své štěstí znovu, tentokrát snad již v přímé konfrontaci s panem Charliem.
Hodlali jsme předvést učebnicovou ukázku akce na řece. "Považujte to za soutěž o co nejjednodušší průběh akce," řekl jsem svým chlapcům. A skutečně, plán akce byl natolik jednoduchÝ, že ho asi navrhl Hank Mustin. Měli jsme se přesunout do nejzápadnějšího cípu ostrova, jenž poskytoval dobrý výhled na Juliin přechod, hlavní spojnici Vietkongu mezi severem a jihem na řece Bassac. Zde vyčkáme, až se objeví vietnamský kurýr. Na toho zaútočíme, zabijeme ho, sebereme veškerý zpravodajský materiál,

který nalezneme, přivezeme ho zpátky kapitánu Withamovi, vysloužíme si za to pohlazení po hlavě a pochvalu a pak si dáme chlazené pivo a pobavíme se.
Zabíjení představovalo důležitý prvek, a to z několika příčin.
Za prvé to byl důvod, proč jsme do Vietnamu přijeli. Za druhé, nikdy nevíte, zda dokážete někoho zabít, dokud to skutečně neprovedete. Chtěl jsem se ujistit, že každý člen Brava tento úkol dokáže splnit. Kdyby i jen jediný muž zaváhal, mohlo by se to stát osudným celému družstvu. Z Tre Nocu jsme vypluli hned po západu slunce, každý z nás v jednom člunu. Obličeje a ruce jsme si začernili a navlékli se do zelených maskáčů, kanad, měkkých baretů a maskovacích sítí. K tomu jsme s sebou měli jednu polní láhev, pár útočných nožů a spousty nábojů a granátů.
Byli jsme součástí miniflotily. Jeden z poručíků SEAL 2, Larry Bailey, převzal pod své velení minometný člun - vyloď ovací plavidlo střední velikosti, vyzbrojené minometem ráže 81 mm, dvojicí M-60 a kulomety o ráži 12,5 mm. Dále se k nám připojil i jeden hlídkový člun ze stošestnáctky, vyzbrojený kromě jiného i kulometem typu Gat1ing. Pokud bychom se dostali do potíží, zahraje si Larry na Johna Wayna - rozstřílí Charlieho na cucky, zatímco náš člun TÚČS dorazí ke břehu a rychle nás vyzvedne. Larry se zdál být pro roli Johna Wayna perfektním typem.
Tento tmavovlasý, vytáhlý Texasan s očima jako kobra vystupoval během našeho výcviku před přesunem ze všech poručíků nejagresivněji. Vše nasvědčovalo tomu, že z Larryho bude ve Vietnamu tygr naší jednotky. Přesto však svůj pobyt nezačal právě nejlépe, neboť při své úvodní bojové hlídce utřeli nos a vrátili se domů aniž by někoho zabili nebo vystřelili jedinou ránu.
~luny se bok po boku přibližovaly k cíli. Náš člun rychlostí přibližně šest uzlů zamířil k ostrovu, zatímco hlídkový a minometný člun pokračovaly nahoru proti proudu řeky. Burácení jejich těžkých i našich lehčích motorů by přehlušilo veškeré zvuky, které by náš výsadek doprovázely, a oba větší čluny nás rovněž kryly před nepřátelskými zraky od Juliina přechodu nebo ze břehů řeky. Nacházeli jsme se právě šedesát metrů jižně od ostrova a východně od onoho výběžku. Poklepal jsem Watsonovi na rameno a ten se překulil přes protější okraj člunu a ponořil se do teplé vody. Po něm následoval Ron Rodger, pak já, Joe Camp, Jim Finley a jako poslední Orel Gallagher.
Náš člun plul dál proti toku řeky, až nakonec zmizel ve tmě.
S obličeji napůl vystrčenými z vody jsme čubičkou co možná nejtišeji doplavali k ostrovu. Zhruba osm metrů od břehu jsem spustil nohy dolů a okamžitě se propadl do mazlavého bahna.
Oklepal jsem ho z bot a pokračoval v čubičce, dokud jsem koleny nenarazil na blátivé dno.
Opatrně jsem vystoupil na bujnou vegetací zarostlý břeh, zdvihl !lad hlavu M-16, odjistil a čekal.
Splouchání vody bylo narušováno zvuky ostatních mužů, kteří jeden po druhém vystupovali z vody ven. Přejel jsem po nich zrakem. Všichni už byli na břehu a připraveni k akci. Rukou jsem vydal pokyny: posunout se na břehu dál, rozestavit se do předem určených pozic a hlídat prostor před sebou.
Hukot člunů již zaznával z poměrně velké dálky. Zachvěl jsem se chladem. Večerní vzduch byl opravdu studený. Nikdy bych si býval nemyslel, že se budu ve Vietnamu třást, ale byla mi opravdu zima.
Vylezli jsem po břehu až nahoru. Pomaličku, jen decimetr po decimetru jsme se posouvali po padesát metrů širokém výběžku, dokud jsme se neocitli v úkrytu za pahýlem poraženého stromu. Naše čtveřice - Watson, radista Camp, Ron Rodger se svým kulometem a já - se rozdělila na dvě dvojice, které ve vzdálenosti osm metrů od sebe provrtávaly očima jižní břeh řeky sto padesát metrů daleko, plný písku a bláta, a pátrala v něm po známkách nějakého pohybu. Jim Finley a Orel Gallagher si vzali na starost pozici ve vnitrozemí patnáct metrů za námi, odkud nám kryli záda.
Tou dobou již doprovodné čluny nebylo slyšet vůbec a mě náhle přepadl podivný pocit osamělosti. Zároveň se mě zmocnila úzkost, jakou jsem dosud nikdy nepoznal. Do prdele - vždyť my jsme najednou opravdu v džungli, v rukou máme nabité zbraně a před sebou lidi, kteří nás chtějí zabít! Jestli to byla past, jestli tam na nás Charlie čeká - pak potěš pánbůh! Zatřásl jsem hlavou, abych zaplašil takové myšlenky. Zamrkal jsem, pevně sevřel víčka a pak je opět rozevřel, abych opanoval ten stav transu, do něhož jsem upadal. Pokusil jsem se o malé dechové cvičení. Zabralo to a já se uklidnil.
Displej na mých hodinkách ukazoval 21:40. Dvacet minut nám trvalo, než jsme houštinou a říční trávou dolezli na naše pozice.
Celkově jsme se v cílovém prostoru nacházeli už půl hodiny.

Ostrov náš příchod přijal klidně a nyní se z něho ozývaly pouze zvuky neznámých stvoření, která kolem nás cvrkala, pískala a bzučela. Tento okolní šum, umocněný mým stavem nejvyšší pohotovosti, mi začínal vadit.
Od té doby, co jsme opustili člun, jsme nepromluvili ani slovo.
Nebylo třeba.
Vzhlédl jsem k nebi. Noční obloha byla tak čistá, že jsem takovou dosud nespatřil. Miliony hvězd svítily natolik jasně, jako kdyby dnes byla jiskřivá podzimní noc někde v Nové Anglii.
Vzduch značně ochladl a zimou mi začaly drkotat zuby. Pokusil jsem se ten pohyb čelistí zastavit. Jak je to absurdní, klepat se v džungli zimou! Myslel jsem na Eva Barretta, Muda a volný pád při poslední plavbě ve Středozemním moři. Myslí jsem se zatoulal na sv. Tomáše, kde jsem popíjel rum a kolu a šoustal tu báječnou kozatou učitelku z New Jersey. V duchu jsem si říkal, že zítra patrně pošlu každému ze svých dětí pohled. Suvenýry, které si budou moci přečíst, až se to nauČÍ. Vzpomínal jsem, jak jsem byl strachy bez sebe, když mě v sedmi letech cestou na Hauto poprvé přitiskl vlak ke zdi tunelu.
Pak jsem to uslyšel. Skřípl Skřípl Chlupy na zátylku se mi zježily a naskočila mi husí kůže.
Skřípl Skřípl Dřevo o dřevo. Veslo ve vidlici. Skřípl Skřípl Z pískoviště naproti našemu stanovišti se ozval zvuk sampanu, strkaného do proudu řeky.
Pomalu jsem zdvihl prst. Počkáme, až přijede blíž. Je od nás ještě 150 metrů daleko. Nezkazíme to tím, že vyrazíme příliš brzy. Zadržel jsem dech. Na žádném z mých chlapců se nepohnul aniv vlásek, třebaže všechny čtyři hlavně sledovaly lodku. Clun přejížděl řeku pomalu, pomaličku, až to bylo neúnosné.
Seděl v něm jediný Vietnamec v černém úboru, bez klobouku a na pohled i beze zbraně; asijský gondoliér, jehož veslo opisovalo v líném proudu Bassacu skřípavé, táhlé "J". Plul přímo na nás.
První ránu jsem vypálil v okamžiku, kdy byl od nás vzdálen ani ne šest metrů. Ostatní mne následovali tak rychle, že si ten ubožák musel myslet, že proti němu stojí alespoň pětatřicetimilimetrový kanon. Ať se mu hnalo hlavou cokoli, bylo to to poslední, co tam kdy měl. Všichni najednou jsme do něho vyprázdnili své třicetiranné zásobníky. Avšak opravdovou spoušť nadělal svým kulometem Ron Rodger - 150 kulek, každá dvacátá svítivá.
"Jdeme!" Vyskočil jsem na nohy a škrábal se na břeh. Sklouzl jsem dolů, abych stihl zachytit Vietnamcovo tělo a posbírat vše, co se v člunu nacházelo, dříve než se potopí.
V mých patách se hnal Watson a ani Ron Rodger nezůstával o mnoho pozadu.
Brodil jsem se vodou a nohy se mi bořily do bahna. Sampan začal zajíždět do vody. Pomalu se z toho stával závod s časem.
To už jsem plaval.
"Rychle!" Spolu s Watsonem jsme doplavali k sampanu. Přitáhl jsem se za obrubu a nahlédl dovnitř. Vnitřek člunu byl pokryt krví, úlomky kostí a cáry černé látky. Avšak až na plátěný pytlík, který jsem popadl do ruky, byl prázdný.
"Najdi ho!" zařval jsem.
Watson se ihned potopil a já ho následoval. Vynořili jsme se však s prázdnou. Zřejmě ho střely z kulometu odhodily zpátky do vody. Do prdele!
Prohledávali jsme okolí sampanu, když vtom se voda kolem mé hlavy začala rozstřikovat. "Střelba ze samopalu - jedenáct hodin!" ukazoval ze břehu Joe Camp. Padl k zemi a vyprázdnil nad našimi hlavami zásobník. "Upalujte zpátky na břeh!" Plavali jsme spolu s Watsonem jako o závod a táhli sampan za sebou. Dorazili jsme ke břehu, vyškrábali se nahoru, převalili se přes jeho okraj a zalezli do svého palebného postavení. Já jsem zašátral po vysílačce. M-16 ani náš kulomet neměly ten potřebný dostřel. Bylo tedy na čase zavolat kavalerii - hlídkový a minometný člun, které byly vyzbrojeny kulomety ráže 12,5 mm, puškami ráže 14,2 mm a minami.
v Hmátl jsem po receiveru, udal volací znak a naše souřadnice.
Zádná odpověcf, pouze praskání statické elektřiny. Zkusil jsem to tedy znovu, opět bezúspěšně. , Z rachotu palby přilétl naléhavý hlas Orla Gallaghera. "Utočí na nás zezadu, pane Ricku!" Byli snad ti Vietnamci na ostrově? Nehodlal jsem se svými muži pokoušet osud. "Použijte granáty! Tříštivý a béefka!" BF byly granáty s bílým fosforem, které jasně hořely. A běda tomu, koho nějaký z nich zasáhl!
Přibližně osm až deset minut - pro nás celou věčnost - jsme byli pod těžkou palbou, zatímco já se znovu

a znovu snažil přivolaj hlídkový nebo minometný člun. Konečně se objevil jeden z TUCS. Doběhli jsme ke břehu, zařvali, ať nás kryjí, a začali se plazit, krčit a kutálet porostem džungle směrem k nim. Nepřátelské střely usekávaly listí přímo nad našimi hlavami nebo vyrývaly drny našim tělům blíž, než nám bylo milé. Vyskočil jsem na palubu člunu, abych zjistil, že se na něm nacházejí již tři námořníci a dvoučlenná posádka. Tyto čluny byly stavěné na devět mužů a nás bylo nyní celkem jedenáct. Mávl jsem na své družstvo a to vylezlo na palubu. Motory se přepnuly na zpětný chod a člun couval od ostrova - ovšem jen do chvíle, než najel na mělčinu. Zatímco námořníci nás kryli palbou nad našimi hlavami, Watson, Fin1ey a já jsme vylezli ven, uvolnili člun z písku, naskočili znovu nahoru a pelášili pryč.
Zuřil jsem. To je slabé slovo. Měl jsem chuť někoho zabít. "Kde je minometnej člun? Kde je h1ídkovej člun? Co tady dělá ta posádka?" Jeden z námořníků odpověděl: "Poručík Bailey uviděl nějakej sampan a pustil se za ním. Myslel si, že nebudete mít žádný potíže, a tak si vzal i ty dva další čluny a nás poslal zpátky pro vás." Kristepane, vždyť on měl zajišťovat moji akci, a ne pronásledovat nějaké sampany! Kdyby býval Charlie nashromáždil pořádný kontingent, byla by teď z Brava díky Baileymu sekaná! Zatraceně! Překontroloval jsem své chlapce, abych se ujistil, že jsme celí. Poté jsem zdvihl zrak a shledal, že se vzdalujeme od Tre Nocu a plujeme proti proudu řeky.
Popadl jsem jednoho z námořníků za klopy. "Co se to, sakra, děje?" "Poručík Bailey si vás žádá!" "Hele, moji kluci jsou promočený a je jim zima, tak to otoč zpátky!" 'Ii .d I" " o ne) e, pane.
Zvažoval jsem možnosti. Třeba má Larry nějaké potíže a potřebuje nás, abychom my zachránili jeho. Bylo to sice nepravděpodobné, ale ne zcela nemožné. Rozložili jsme se po palubě a na čtvrt hodiny si vydechli, než jsme dorazili k minometnému člunu. Zajeli jsme mezi něj a břeh a přivázali se k jeho boku, zatímco člun pokračoval ve své cestě proti proudu. Vyšplhal jsem se nahoru a vyhledal Baileyho. "Co se, sakra, děje, Larry? Máš nějaký potíže?" Larry zavrtěl hlavou. "Nee - kousek odtud se dostala do palby naše předsunutá hlídka. Chci jim jít na pomoc." "K čertu s ní! Vezmu svoje kluky a pojedeme domů!" Konejšivě mi položil ruku na rameno. "Ne, Dicku, můžu tě potřebovat! Bude lepší, když pojedeš na lodi se mnou. TÚČS je moc malý a navíc není pancéřovaný!" Jemně jsem mu ruku odstrčil. "Podívej se, kamaráde, je už skoro jedenáct. Moji kluci si dneska už svoje odvedli - dostali jsme kurýra Vietkongu a provedli jsme to docela dobře. Tak proč nás nenecháš vzít si svoje hračky a jet domů? My si zrovna teď s váma hrát nechceme!" "Hrát?" Kobří oči se při těch slovech zúžily. "To si, sakra, myslíš, že to, co se tu děje, Marcinko, je nějaká hra?!" "Hele, ty sráči, jediná hra, co se tu zrovna teď hraje, je ta, kterou ty zkoušíš na mně!" "Co tím, sakra, myslíš?" "Myslím tím, že jsi mě tam kurva nechal na holičkách! Měl jsi mě zajišťovat, a ne hledat nějaký zatracený vlastní Vietnamčíky, na který by sis vystřelil!" "Kdyby to tam bylo opravdu dost zlý, byli bychom tam připluli!" "Skutečně?" "To je jasnačka, Dicku, a ty to víš!" „Já nevím, co bys udělal nebo neudělali" Popadl jsem Larryho oběma rukama za košili a přitáhl si ho těsně k sobě. "Poslouchej, ty zatracenej, zkurvenej, pitomej haj zle, stříleli po nás ze dvou stran! Je to pro tebe dost zlý? Ten člun, co jsi pro nás nakonec poslal, byl plnej zasranejch námořníků na vejletě a my pak uvázli na pitomý mělčině, }atímco Char1ie na nás střílelo sto šest! Je to pro tebe dost zlý? Zádal jsem o krytí palbou a ty jsi byl tak zatraceně daleko proti proudu, že jsi nebyl v dosahu tý zatracený vysílačky! Je to pro tebe dost zlý, ty hajzle?" Začal jsem s ním mlátit o přepážku kabiny. S každou slabikou jeho záda narazila na šedou kovovou konstrukci. "Ptám se tě, milej Larry, můj starej kamaráde, co si kurva představuješ pod pojmem ‚dost zlý'?" Larry se svezl dolů a zůstal tam sedět s očima upřenýma do prázdna. Měl jsem chuť tomu zkurvysynovi přerazit vaz. Místo toho jsem se stáhl na tu část paluby, na niž se přemístila moje četa. (Když se Larryho později na tento incident ptali, odpověděl, že se nikdy nic takového nestalo.) Promočení, promrzli a naštvaní jsme sledovali, jak Larry vydal rozkaz, aby se člun připravil k palbě. Neuvěřitelná euforie, kterou jsme před několika minutami prožívali, docela zmizela. Tenhle necitlivý, nespolehlivý parchant z nás, bojovníků, udělal diváky. Svoji první hlídku zpackal a nyní se snažil spáchat sebevraždu, ovšem činil tak na úkor mých mužů, což se mi ani trochu nelíbilo.
K dovršení všeho jsem poté, co Larry vydal rozkaz k zahájení palby, uviděl, že do ruda rozžhavené nábojnice z kulometu padají jedna za druhou přímo na můj TÚČS do míst, kde jsou umístěny nechráněné palivové nádrže. Ještě horší však bylo, že jelikož byl náš člun uvázán na pravoboku Larryho plavidla, byl vystaven nepřátelské palbě. Zatímco minometné čluny jsou pancéřované, túčs jsou vyrobeny pouze ze skleněného vlákna.

Přibližně po pěti minutách jsem toho měl dost. "Pojdte, kluci, jedeme domů!" Bez ohledu na nepřátelskou palbu, rozžhavené nábojnice a gejzíry vody, způsobené protivníkovými granáty, překu1ili jsme se přes bok lodi a skočili do svého čfunu. Gal1agher ho nastartoval a Jim Finley s Watsonem odřízli lana, zatímco Joe Camp a Ron Rodger zalehli, aby se palbou postarali o nějaké to krytí.
Já jsem popadl volant a sešlápl pedál až na podlahu. Dvojité mercury nás lehce prováděly mezi gejzíry od dopadajících nepřátelských střel. Ostře jsem zatočil, prosmýkl se kolem zádi minometného člunu a nejvyšší rychlostí zamířil po proudu dolů. Přitom jsem zahlédl Larryho obličej. Cosi na mě křičel, kvůli řevu našich motorů však nebylo možné nic zaslechnout, a tak jsem ho alespoň pozdravil zdviženým prostředníkem.
Následující týden dalo družstvo Bravo včetně mě ne až tak dobrovolné sbohem Tre Nocu. Kapitán Witham nebyl blázen a pochopil, že buď já zabij u Larryho Baileyho, anebo že mě Hank Mustin nechá v želízkách převézt do vězení v Leavenworthu.
A tak bylo rozhodnuto, že se Marcinkova veselá banda vraždících záškodníků přesune o čtyřicet kilometrů na sever do My Tho. Zde měla U. S. Navy flotilu říčních hlídkových člunů a zde budu podle komodora Withama moci, v bezpečné vzdálenosti od Hanka Mustina, rozšiřovat své obzory, aniž bych přitom měl choutky sprovodit ze světa holýma rukama nějakého amerického důstojníka.
Služebně nejstarší muž v My Tho se nakonec ukázal být skvělým důstojm'kem. Jmenoval se Toole a byl velitelem. Dosud ještě nikdy s jednotkami SEAL nepracoval, avšak ochotně mně ponechával volný prostor, pokud jsem měl nějaké výsledky. Toole byl neobvyklým typem velitele u Navy; byl to hubený, zlÝ, uštěpačný starý bručoun, jehož agresivita byla pro morálku Brava velkým povzbuzením. Místo důstojnické tmavé blůzy a kalhot nosíval olivově hnědou maskovací kombinézu. Svým velitelům družstev důvěřoval. Často se plavíval na hlídkovém člunu a hrával si s kulometem. Zřejmě si jezdil vyzkoušet, jak taková akce vypadá.
Nejlepší ze všeho však byla skutečnost, že se mě nesnažil ovládat a nepokoušel se nás nijak omezovat. Instinktivně vycítil, že příslušníci jednotek SEAL jsou nekonvenční válečníci, a podporoval mě, abych byl tak nekonvenční, jak uznám za moudré a efektivní. Bravo zodpovídalo za krytí téměř stokilometrového úseku řeky, včetně nesčetných kanálů, přítoků, slepých ramen, potůčků, říček a zátok.
My Tho bylo mnohem prostší než Tre Noc. Přístav pro hlídkové čluny byl postaven jeřábem - dřevěná prkna, posazená na plovoucích padesátigalonových barelech a spojená do dvou chatrných staveb. Kanceláře, obchody a skladiště se nacházely hned u řeky v budovách slepených z betonových desek a hliníkového opláštění, nebo v halách z vlnitého plechu. Rozhodně tedy žádný luxus. Bydlení však bylo dobré. Dva bloky od řeky stál hotel ve starém evropském stylu, jakoby přenesený sem z Paříže časů Ernesta Hemingwaye, v němž všichni Američané spali. Ve vysokých stropech byly zabudovány vrzající větráky, okna měla žaluzie a v pokojích stál francouzský nábytek.
Tou dobou jsme už přivykli vietnamské kuchyni, a třebaže jak v hotelu, tak i v areálu Navy byla k dostání západní jídla, raději jsme každý den cestou k řece i od ní navštěvovali nesčetné místní prodavače a ochutnávali a experimentovali. Stalo se, že Jim Finley - náš Starosta - dokázal během našeho příjezdu na pár hodin zmizet a objevit deset nejlepších místních vývařoven. Když jsme si všichni udělali čas na vycházku, prováděl nás od chýše k chýši a místní lidé nás všude vítali jako dlouho ztracené syny.
Naši hlídkovou činnost jsme začali pozvolna. Jezdili jsme na říčních člunech, rozmlouvali s jejich veliteli a dozvídali se, kde leží Charlieho trasy, kdy přechází řeku, jaké přechody si vybral i proč se přesunuje. Poté přišly na řadu krátké hlídky - noční pozorování, podobné tomu, které jsme uskutečnili u Tre Nocu a statické léčky. Takovým hlídkám jsem říkal "Mustinovy", protože přesně tak si Hank představoval činnost jednotek SEAL jako podporu celé škály říčních operací. Já však chtěl jít ještě dál, až k hlídkám "Marcinkovým".
Marcinkovy hlídky zahrnovaly delší pobyt v deltě - dvanáct, osmnáct či dokonce i dvacet hodin - a rozličnou taktiku. Agresivní taktiku. Bylo mi jasné, že čím se Charlie dostane k deltě blíž, tím bude obezřetnější. A proč? Inu proto, že se v ní nalézaly hlídkové čluny a jednotky SEAL. Avšak pokud si Charlie své konvoje organizoval tři sta, pět set nebo sedm set metrů od řeky, choval se bezstarostně - vždyť byl na domácí půdě.
Instinktivně jsem věděl, že čím dřív Charlieho zasáhnu, tím víc škod mu způsobím. Zároveň mi bylo jasné,

že nemohu jít hlavou proti zdi. Byli jsme stále ještě zelenáči a učili se znát džungli.
A tak jsem, jako v prvních dnech u potápěčů, nic nepřeháněl.
Místo toho jsem posiloval sebedůvěru družstva snadnými úspěchy - hlídkami, při nichž bylo jisté, že zabijeme nějaké Vietnamce, aniž by bylo Bravo nějak ohroženo. Avšak při každé hlídce jsme se vydávali kanálem dál a dál. Jakmile se Bravo s kanály dostatečně obeznámilo, přidali jsme hráze. Začínali jsme nejprve po metrech, dokud jsme nebyli schopni vydat se dál i jeden nebo dva kilometry. Získali jsme také svého prvního zajatce - to když se Watson s Gallagherem vynořili z rákosí a málem tomu chudákovi přivodili infarkt - a vyslýchali ho. Pak jsme ho předali AVR, Armádě Vietnamské republiky.
Zhruba po měsíci jsem přitvrdil. Po nocích jsme vyplouvali na kanál, opouštěli člun, plavali na břeh, vylezli na nějakou hráz nebo stezku a tři sta nebo čtyři sta metrů hluboko ve vnitrozemí, kde by nás Charlie nikdy nečekal, jsme provedli akci. Spolu s tím, jak naše sebevědomí narůstalo, vydávali jsme se z řeky stále do větší vzdálenosti, přepadávali stezky na hrázích, po nichž kurýři Vietkongu přenášeli zpravodajské materiály, a útočili na konvoje sampanů v době, kdy se nakládaly zbožím, přineseným Ho Ci Minovou stezkou přes Kambodžu z Hanoje.
Dozvěděli jsme se něco o výzvědné činnosti a naučili se, co máme hledat. Zprvu jsme si osobních materiálů Vietkongu nevšímali. Teď už jsem věděl, o jak důležitý zdroj informací se jedná, a brali jsme tedy vše, co nám padlo do rukou. Zapomeňte na všechny ty scény z televizních filmů o americkém pěšákovi, který najde u mrtvého Vietnamce fotografii jeho ženy a dítěte a celý se rozteskní, neboť si uvědomí, že právě zabil jinou lidskou bytost. Podobné scény zřejmě napsali lidé, kteří se nikdy neocitli v ohni palby vzteklého nepřítele.
Skutečností zůstává, že nás soudruh Viktor Charlie chtěl vidět mrtvé, mrtvější, nejmrtvější. A pokud nám nějaká fotografie nebo dopis od vietnamského vojáka mohla být v našem úsilí dostat ho nějak užitečná, pak měl pan Charlie s paní Charlieovou a malými Charliečaty smůlu.
Ke zneškodnění nepřítele jsme také používali pasti. Vietkong do svých pastí často chytal i své vlastní lidi, tak proč bychom mu trošku nepomohli. Míval jsem dobrý pocit, když jsem poté, co jsme dané území opustili, zaslechl ozvěnu exploze. Zase minimálně o jednu potencionální hlaveň proti nám méně!
Poslední slova zřejmě vyznívají, jako kdybych byl nějaký chladnokrevný, necitlivý náfuka z Vietnamu. Paktem však je, že na bitevním poli nezbývá příliš času na rozbor vlastního nitra. S nepřítelem jsme se zblízka setkávali každý den a někdy jsme se mu museli při tom, když jsme ho zabíjeli, dívat do očí. To vám dává trochu odlišný úhel pohledu.
Rychle se však naučíte, že vaši muži, vaše jednotka znamenají všechno. Podobně jako mafiáni i vy stvrdíte krví svou přísahu zůstat se svými muži. Budete je s láskou opatrovat, živit a chránit. Jejich slabé stránky si necháte pro sebe. Musíte jim zůstat absolutně oddaný - a stejně tak zůstanou oddáni i oni vám.
Svůj první pobyt ve Vietnamu považuji dnes za jakousi první etapu geneze příslušníka speciálních jednotek, během níž jsem povstal z blátivého dna delty řeky Mekong a prošel očistným ohněm palby. Na počátku jsem byl naprosto nezkušený podporučík, který strávil celý svůj život povídáním o zabíjení a získávám zajatců, ale nikdy to nedokázal.
Pak přišel Den číslo jedna - ostrov v území nikoho, na nějž jsem se vydal udělat trochu rámusu a pohrát si se svými hračkami.
Dnem číslo dvě byl útok na kurýra, kdy jsem se naučil, jak ve svůj prospěch využít vody a země a jak zabít nepřítele.
Třetího dne jsem se naučil těžit z pokladnice zvané zpravodajský materiál a začal sbírat kdejaký cár papíru, abychom se dozvěděli, kde Charliemu sedí hlava.
V Den číslo čtyři jsem se naučil, že nemám opakovat stále totéž schéma, a tak jsem začal provádět jak denní, tak i noční hlídky, přičemž místo toho, abychom se znovu a znovu vraceli na tatáž místa, volil jsem cíle náhodně.
Pátého dne jsem se pustil do "plodného a variabilního" využívání našich podpůrných prostředků. A skutečně, byly zde vrtulníky, letadla, minometné i hlídkové čluny a všechny byly dobré a užitečné a pomáhaly mi zabít nepřítele.
Den číslo šest pro mne znamenal počátek rozvrhu operací podle mých vlastních představ. Splétáním několika prvků dohromady jsem zvyšoval jejich rozsah, divokost a účinnost. Začal jsem naslouchat

vlastní i jihovietnamské rozvědce. Brával jsem s sebou do terénu "ču-hoi", dezertéry z Vietkongu, pozoroval, jak se pohybují po stezkách, a bedlivě sledoval, jak rozmlouvají s místními nebo jak hledají pasti a bunkry v zemi, aby naši muži mohli převzít jejich techniku.
Vietkong v podstatě změnil můj pohled na probíhající válku.
Charlie byl ve válčení dost dobrý - já musel být lepší. A tak jsem ukradl vše, co fungovalo, a zahodil vše, co nefungovalo. Stejně tak jsem změnil i způsob hlídkování. Například od Charlieho jsem se naučil cestovat nalehko. Počátkem jara 1967 jsme s sebou nosívali pouze jednu polní láhev místo předepsaných dvou a. uvolněnou váhu využívali pro granáty a náboje. Jídlo jsme si nebrali žádné - nebyl důvod, proč bychom za sebou měli nechávat nějaké odpadky, a stejně jsme v terénu nikdy nepobývali tak dlouho, aby to naše těla nevydržela bez potravy. Upravovali jsme si vybavení, nahrazovali batohy nákladními vestami, do nichž jsme provrtali otvory, aby z nich bláto i voda mohly okamžitě stéci. Naše oblečení ani pláštěnky žádných změn nedoznaly. Spali jsme pod širým nebem a maskovali se vším, co bylo zrovna po ruce. Podobně jako z Vietkongu i z nás se stali partyzáni - místo toho, abychom se chovali jako vetřelci, žili jsme z darů země.
Tato metodika byla účinná. Až na pár škrábanců, modřin a drobných poranění zůstávalo Bravo beze ztrát. Žádná zranění ani oběti na životech. Jak jsme se stále víc obeznamovali s okolím, naše bojová účinnost narůstala. Z toho jsem byl já šťastný a velitel Toole nadšený.
A poté, co jsem se naučil všechno a v oboru plížení a zabíjení se ze mne stal expert, přišel Den číslo sedm.
V bibli stojí psáno, že sedmého dne Bůh odpočíval. Avšak u SEAL sedmý den znamenal, že je čas vyrazit a vymazat nepřítele z povrchu zemského. Koneckonců, bohem jednotek SEAL je Jehova - tvrdý, silný, krutý, pomstychtivý vyznavač hesla "oko za oko", jenž řekl: "Jděte a udeřte na protivníka a zcela zničte vše, co má, a nešetřete ho ani v nejmenším..." Postavím to jinak: Každý z nás má svoji vlastní představu Nejvyšší bytosti. V mé mysli je Bůh staršinou čety potápěčů. Mluví hlasem Eva Barretta a neztrácí čas zdvořilostmi.
Můj Den číslo sedm připadl na 18. květen roku 1967, kdy jsem se nacházel u ústí řeky Mekong na džunglí hustě zarostlém kousku území, zvaného ostrov Ilo-Ilo.
KAPITOLA 9
V polovině dubna odjel Fred Kochey se svým družstvem Alfa z Tre Nocu za mnou do My Tho. Bylo zde dost práce i pro dvě družstva a Fred, stejně jako já, dával přednost aktivnímu stylu hlídkování. V květnu se náš pobyt ve Vietnamu začal chýlit ke konci což znamenalo, že jsme již nehlídkovali. Místo toho jsme trávili čas balením věcí, z nichž část poputuje s námi zpět do Little Creeku a zbytek zůstane v kontejnerech tady pro další turnus SEAL 2.
Představa odjezdu u mne vyvolávala smíšené pocity. Svůj pobyt zde jsem považoval za úspěšný. Bravo za těch pět a půl měsíce ve Vietnamu provedlo na padesát hlídek. Naučili jsme se, jak máme využívat džungle ve svůj prospěch, zdokonalili svou techniku a motiv týmové integrity, který jsem při výcviku tolik prosazoval, se skutečně ujal. Nyní jsme se dokázali pohybovat, myslet i bojovat jako jeden muž. Avšak neprovedli jsme dosud jedinou operaci, která by vše, co jsme se naučili, podrobila zatěžkávací zkoušce. Znepříjemňovali jsme Charliemu život, získávali jsme zajatce, ničili sampany, likvidovali jeho zásoby. Někdy jsme i zabíjeli - v době našeho odjezdu mělo družstvo Bravo na svém kontě osmnáct oficiálně zabitých příslušníků Vietkongu a pět neoficiálních, přičemž ono neoficiální, "pravděpodobné" číslo jsem pokládal za minimální.
Přesto jsme dosud neprovedli to, o čem jsem přemýšlel jako o velké akci, něco, čím bychom Charlieho opravdu tvrdě zasáhli. A do toho přišel ostrov Ilo-Ilo.
O Ilo-Ilo jsem neslyšel celé měsíce. Styčný důstojník Námořní zpravodajské služby v My Tho o něm neměl žádné informace, avšak tehdejší námořní špionáž, kterou mnozí považovali za stádo blbců, mívala obvykle devadesát dní zpoždění, než se konečně dostala k tomu, aby svou informaci rozšířila na úroveň družstev. Mně osobně vždycky připadalo, že U. S. Navy nepokládá zpravodajské materiály za stejně důležité jak pro jednotky v terénu, tak pro admirály. Takže výsledkem bylo, že i když si zpravodajští syslové vedli skvěle při shromažďování svých poznatků, jejich analýze a psaní stohů hlášení a záznamů, jen málokdy něco poslali zpátky k nám. Což vypovídá cosi o tom, jakým způsobem U. S. Navy vedla a

vede války.
Problém s hromaděním zpravodajských materiálů tehdy (a velkou měrou i dnes) spočíval v tom, že prakticky veškerá taková činnost směřovala k potřebám - a takový byl i obsah těchto informací - velkých jednotek. Avšak pro jednotky SEAL je dokonce i počet 100 mužů příliš vysoký, neboť s ním nedokážete jen tak lehce přeběhnout žádnou úzkou stezku v džungli.
Navzdory skutečnosti, že U. S. Navy o ostrovu Ilo-Ilo nic nevěděla, vyskytovalo se jeho jméno všude. Zmiňovali se o něm velitelé vesnic podél celé řeky, hovořili o něm naši zajatci, fámy o něm šířili rovněž "ču-hoi" a nemlčela o něm ani výzvědná služba A VR. Ta tento ostrov pokládala za základnu Vietkongu, k~ se Charlieho vojáci vraceli poté, co nám znepříjemnili život. Cuhoi se zase domnívali, že odtud Vietkong podniká útok na sever, do oblasti Rung Sat, nebo do severovýchodní části delty Mekongu. Ať už se tam nacházelo cokoli, určitě to stálo za malý výlet.
Ilo-Ilo se rozprostíral v ústí delty, kde se řeka My Tho vlévala do Jihočínského moře. Ostrov měl tvar muškátového ořechu a ležel ve vzdálenosti šest set metrů od obou břehů. Nebyl nijak velký - asi osm set metrů dlouhý a tři sta metrů široký. V západním cípu se nacházel velký kanál, který se neuvěřitelně hustým porostem prudce klikatil k východu, kde zdánlivě mizel docela. Na druhé, nejvýchodnější straně ústila do moře další série kanálů, které tím, jak se v nepravidelných geometrických obrazcích plazily na sever i na jih, připomínaly při pohledu ze vzduchu pavučinu.
Ilo-Ilo mi připadalo jako ideální místo pro nějaký větší tábor Vietkongu. Ostrov splňoval tytéž nutné tři podmínky pro vhodnou investici jako kterýkoli jiný pozemek na světě: umístění, umístění a umístění. A největší výhodou byla panenskost území: V této oblasti dosud neproběhla žádná americká operace.
Podělil jsem se o svůj náp~d s velitelem Toolem, který mi schválil akci za denního světla. Rekl jsem o tom rovněž Fredovi Kocheymu.
"Zdá se, že tam bude veselo! Vadilo by ti, kdybych tam jel s tebou?" To bylo v pořádku. Kocheyho jsem měl rád. Stejně jako já, i on pocházel z Pensylvánie, avšak na rozdíl ode mne byl neustále klidný a vyrovnaný. Kdybychom my dva uběhli pět kilometrů, já bych byl propocený skrz naskrz, zatímco Kochey, hubeňour, vysoký kolem 183 centimetrů, by vypadal stejně svěže jako před startem. Byl to vyznavač metodického, plánovitého přístupu.
K jeho největším kladům patřila spolehlivost v boji - čas bitvy byl vlastně jedinou chvílí, kdy se Fred vůbec nějak vzrušil. "Jistě - aspoň bude víc legrace, když si budeš chtít zahrát s námi!
Ale hračky si vezmi svoje vlastní!"
Ostrov no-no ležel od My Tho přibližně pětašedesát kilometrů po proudu řeky, tedy příliš daleko na naše TUCS. A tak jsme 18. května časně zrána uvázali jeden náš člun k boku minometného, naložili ho takovým množstvím střeliva, kolik jen mohl unést, a stálou rychlostí osmi uzlů jsme se vydali po řece dolů.
Počasí toho dne bylo typické pro deltu Mekongu: teplota dvacet osm stupňů Celsia a vlhkost sto procent. V našich maskovacích oblecích a se začerněnými tvářemi nám bylo neuvěřitelné horko. Cesta po řece trvala nekonečné čtyři hodiny. Těsně před polednem jsme narazili na ošklivé překvapení - obrovské spousty říčního bláta. Cím víc jsme se přibližovali k ostrovu, tím víc narážela naše loď na písečné mělčiny, kterých byl kanál plný. Tyto nánosy zřejmě pocházely až z Kambodže. Ale ať připlavaly odkudkoli, znamenalo to pro nás hotovou pohromu. Bylo nemožné doplout až k ostrovu, což se předtím podle map jevilo jako nejlepší způsob, jak proniknout na pevninu.
Vyskytnou-li se problémy, je třeba improvizovat a tak družstvo Bravo spolu s Kocheyem a mnou skočilo do TUCS, a zatímco minometný člun plul dál, my se vydali kolem ostrova, abychom se podívali, zda k němu od moře nevede nějaká jiná cesta.
Objeli jsme jihozápadní cíp ostrova, provedli několik klamných manévrů, abychom případně zmátli každého, kdo by nás pozoroval, kryti člunem jsme sklouzli do vody a plavali do největšího z kanálů. Dokonce i při plavání představovalo bahno problém, neboť voda ho byla plná. Cím hlouběji jsme se dostávali do kanálu, tím byly naše pohyby obtížnější. Dno bylo lepkavé jako rozteklý asfalt, což náš postup zpomalovalo. Navíc jsme se nedokázali ubránit hluku.
Bahno bylo všude: v kapsách, botách, zbraních i zásobnících.
Zhruba po dvou stech metrech cesty kanálem jsme se vysoukali na břeh, vytvořili obrannou linii a dobrou

půl hodinku strávili čištěním zbraní. Nánosy špíny byly tak silné, že jsme museli rozebrat i zásobníky do M-16 a vypláchnout podavače i pružiny.
Na dně každého zásobníku ležela téměř dvoucentimetrová vrstva bahna, což bohatě stačilo k tomu, aby byl zásobník nepoužitelný.
Teplota mezitím vzrostla na sedmatřicet stupňů. Muži už začínali nadávat. Zaslechl jsem Orla Gallaghera, jak Fredovi Kocheymu mumlá cosi o bláznivém panu Rickovi, jeho šílených hlídkách a kvalitě bahna v kanálu. Watson hleděl k nebi a ptal se Boha, čím si zasloužil takový neradostný úděl.
Roli Boha si s chutí zahrál Ron Rodger. "Protože mě už sereš, synu!" odpověděl mu dunivým basem.
Já jsem vždycky věřil, že nadávající námořník je spokojený námořník, a tak jsem se rozhodl, že přivedu své muže do vytržení tím, že opustíme tyto menší kanály a místo toho se začneme prodírat hustým, trnitým porostem směrem ke středu ostrova. Doufal jsem, že tam objevíme hlavní kanál a budeme podél jeho vinutých zákrut postupovat na západ. Pokud se na no-no nějací Vietnamčíci nacházejí, o čemž jsem byl přesvědčen, pak jistě budou v okolí hlavního kanálu.
Za burácení hromu a brblání spolubojovníků jsme se vydali vpřed. Průzkum si vzal na starost Watson a za ním kráčel Ron Rodger se svým kulometem. Po něm já, následován Campem, Finleyem, Kocheyem a Orlem Gallagherem. Objevili jsme několik stezek, třebaže evidentně po nějakou dobu nepoužívaných. Přesto jsme se drželi stranou - nemělo smysl vběhnout nepříteli přímo do náruče - a proráželi si vlastní cestu. Sunuli jsme se vpřed v pětimetrových odstupech a ostražitě hledali sebemenší stopu po panu Charliem.
Byla to namáhavá práce a náš postup se počítal nikoli na metry, nýbrž na pouhé decimetry. Hlavní tíha spočívala na bedrech Metála Watsona, který šel jako první. Právě on nejvíc sekal a mával svou mačetou, přičemž musel dávat pozor na natažené dráty, nášlapné pasti a zakryté jámy.
Ilo-no se naprosto lišil od ostatních míst, která jsem ve Vietnamu poznal. Zdejší vegetace spíše než jihovýchodní asijskou džungli připomínala rostlinstvo někde na pobřežních ostrůvcích u Virginie či Severní Karolíny. Na pobřeží nebyly vidět žádné palmy; místo nich jsme tam nalezli hustý mladý les, rostliny s velkými listy a vysokou bažinovou trávu, na niž jsme byli zvyklí z delty. Krátce před druhou hodinou se spustil déšť. Jeho chladivý účinek byl vítaný - asi patnáct minut po nás voda bubnovala a z našich těl stoupala pára. Pak déšť přešel v drobné mrholení a nakonec ustal docela. Na rozdíl od nás.
Vtom Watson zdvihl ruku a já dal signál k zastavení. Watson zasunul mačetu zpět do pochvy a začal se prodírat zpět směrem k místu, kde jsem stál já. Tam se ztěžka posadil a opřel se o svůj CAR-15. Jeho uniforma díky vodě, dešti a potu vážila třikrát víc oproti normálu.
"Pane Ricku?" Jo?"
"Vyserem se na to! Už toho mám dost" "Jseš unavenej?" "Unavenej? Spíš otrávenej! Nic tam není!" "To říkáš tyl" "To říká ta zatracená džungle, pane Ricku - nahlas a zřetelně I Tahle akce je kopií těch od Larryho Baileyho - vyjdeme tu naprázdno! Vždyť nevidím před sebe ani na dva metry! Vraťme se zpátky na člun!" Zavrtěl jsem hlavou. "Mám tě sice rád, Jmenovko, ale máš smůlu. Jestliže si nemyslel, že tam něco najdeme, nebudeš si dávat dostatečně pozor. My ale na průzkumu potřebujeme někoho čerstvýho, protože někde tady se motá Charlie. Já ho cejtím!" Zamával jsem na Campa. "Joe, ještě minutu a pak Metála vystřídáš!" Camp přikývl. Stihli jsme pouze vyskočit na nohy a Camp urazit ani ne tři metry, když vtom mu ruka vyletěla vzhůru.
Zastavil jsem naši kolonu a přesunul se ke Campovi. Joe ukazoval rukou před sebe. Pohlédl jsem tím směrem. Prostíral se tam
kanál, široký kolem tří metrů. Na jeho vzdálenější straně stála na kůlech, vysokých zhruba dva metry, které ji měly chránit před přílivovými vlnami, rozměrná bambusová chatrč. Heuréka! Našli jsme to, co jsme hledali. Přivolal jsem k sobě Watsona a ukázal mu chatrč.
"Do prdele! Dobrá, tak mi můžete nadávat, pane Ricku!" 'to jsi řekl ty, ne já.
Rukou jsem udělil pokyny. Dva muži na pravou stranu, tři si vezmeme na starost střed a další dva půjdou nalevo. tiše jsme vklouzli do nízké vegetace na břehu, slezli do kanálu, ponořili se až po krk do vody a čubičkou plavali na druhou stranu. Tam jsme si, kryti přírodní lavicí o výši zhruba jednoho metru, lehli na záda a přichystali si zbraně.
Gestem jsem vyzval Gallaghera a Watsona. Oba vylezli na břeh a škrábali se směrem k chatrči. O pár

vteřin později se překulili přes vršek nazpět a plni vzrušení dopadli do kanálu.
Gallagher byl nadšením bez sebe. "Je prázdná, pane Ricku ale Charlie tam byl. Určitě tam byl. Jenom před pár hodinama. Je tam ohniště a je pořád ještě teplý!" "Skvělý!" Ukazovákem jsem ve vzduchu nakreslil kruh. Vylezli jsme na břeh, rozestavili hlídky a prohledali chatrč. Uvnitř se válely velké nádoby od lékařských potřeb, nějaké papíry a nějaké harampádí. Sebrali jsme vše, co jsme mohli unést, a zbytek podpálili. Já jsem se spojil s minometným člunem.
"Bravo volá přístaviště!" "Tady přístaviště, slyším!" "Našli jsme to, co jsme hledali, tak ne abyste se tam opalovali!" "Rozumím, Bravo! Jaká je vaše poloha?" "Postupujeme tím velkým kanálem směrem k hlavnímu ústí." "Rozumím, Bravo! Budeme čekat!" Rozdělili jsme si mezi sebou kořist a poschovávali ji po kapsách. Pak jsme se začali pomalu a klidně pohybovat kanálem západním směrem. Přesouvat se vodou bylo zcela jistě mnohem snazší, než prosekávat si cestu bujným porostem, avšak nikde nebylo psáno, že Charlie v kanále nenachystal stejné nášlapné pasti jako v džungli, a proto jsme měli oči pořád na stopkách. Kráčeli jsme přikrčeni a svůj pohyb maskovali před nechtěnými zraky přírodní lavicí, vysokou jeden až jeden a půl metru.
Neurazili jsme ani tři sta metrů, když jsme došli k ostré, levotočivé zatáčce a ucítili silný závan kouře.
Bylo úžasné, jak často
se to v deltě stávalo: Neviděli jsme ani neslyšeli či necítili nic, dokud jsme se neocitli přímo u toho.
Vypadalo to, jako kdyby byla džungle rozdělena na několik prostorů, chráněných neviditelnými stěnami.
"Nepřítel před námi!/I signalizoval Watson.
Centimetr po centimetru jsme se posunovali vpřed, dokud jsme nezaslechli hlasy. Poté jsme náš postup ještě víc zpomalili a setrvávali v krytu za břehem kanálu.
Vystrčil jsem nos nad přírodní lavici. Ani ne dvacet metrů od nás se prostírala rozlehlá paseka - možná dvacet krát pětadvacet metrů, na níž stály na kůlech tři chatrče a jedna větší polní kuchyně. Před chatami hořel oheň a kolem něho dřepělo pět vietnamských vojáků v šortkách a rozhalených černých blůzách a čekalo, až se jim cosi na ohni uvaří. Tlachali přitom jako družina skautů, měli zuté sandály a jejich samopaly AK-47 stály opřené o chatrč. Tři z nich pokuřovali.
I na tuto dálku jsem mohl rozeznat vrčení dieselových motorů minometného člunu. Totéž slyšel Charlie, avšak ten zvuk ho nijak nevzrušoval.
Kolem Do-no zřejmě projížděly spousty člunů a žádný z nich patrně nikdy nevezl nezvané hosty. Charlie si tudíž nedělal starosti, a nepostavil dokonce ani hlídky. Vždyť také neměl proč:
Věděl, že v Američanech může číst jako v knize.
Sjel jsem nazpátek a jen stěží se ubránil úsměvu. Napíšeme Charliemu novou kapitolu, a pokud je mi známo, bude mít značně překvapivý závěr.
Pomocí gest jsem vyslal družstvo vpřed, a to se rozptýlilo do palebných pozic. Kanál se kolem chatrčí stáčel do podkovy, což nám z taktického hlediska přinášelo dvě výhody. Za prvé, poskytne nám to skvělé krytí při obkličování nic netušících Vietnamců a za druhé pro nás vytváří přirozené palebné pásmo, neboť naše střelba bude moci přijít ze tří stran.
Na můj signál jsme přehodili samopaly i kulomet přes okraj břehu a zahájili palbu. šlo nám to báječně, když vtom se někdo - později se k tomu nikdo nechtěl přiznat - rozhodl, že průběh urychlí použitím tříštivého granátu.
Vržený granát se odrazil od kmene stromu a začal se pomaličku kutálet a poskakovat zpět k našim pozicím.
"A do prdele!" zazněl do střelby jasný hlas Freda Kocheyho.
"Granát - zpátkýýý!/I
Sedm mužů se skulilo nazpět do vody a jako jeden muž se ponořilo pod hladinu. Země za nimi se zachvěla a všude kolem se rozlétly smrtonosné kovové úlomky.
Vynořil jsem se nad hladinu a kašlal a rozstřikoval vodu jako soška ve fontáně. "Všichni v pořádku?/I
Nikdo z nás zraněn nebyl. Jim Finley nahlédl přes okraj kanálu. "Mají to už za sebou!" Watson s Orlem se vyškrábali na břeh, následováni Kocheyem, mnou a zbytkem družstva. Watson obrátil těla Vietnamců, aby zkontroloval naše zásahy a ujistil se, že žádný z protivníků mrtvého jen nepředstírá.
Měli jsme dobrou mušku, spousta ran zasáhla hlavy a horní části těla. Posbírali jsme jejich zbraně a já"si

je zběžně prohlédl.
Jednalo se o AK-47, vyrobené soudruhy v Číně. Jeden z nich jsem si přehodil přes rameno a zbylými podělil Watsona, Gallaghera a Kocheye. AK-47 byly vzácností. Pak jsme důkladně prohledali okolí a sebrali vše, na co jsme přišli. Pociťoval jsem euforii. Povedlo se přesně to, v co jsem doufal: Narazili jsme na hlavní stanici Vietkongu, depo pro kurýry, kteří přicházeli ze severu nebo z jihu, cestovali ze Saigonu nebo do něho či směrem na západ k hranicím s Kambodžou. Byl to největší tábor Vietkongu, jaký jsem kdy viděl.
Za chatrčemi jsme objevili zamaskovanou dvojici bunkrů, které jsme zničili granáty. Vzali jsme si plátěné mošny, které vojáci Vietkongu nosili místo batohů, a posbírali všechen papír. Našli jsme kanystr s benzinem, polili s ním veškeré lékařské potřeby i potraviny a pak vše zapálili.
Mrtvé Vietnamce jsme úhledně srovnali do jedné řady, aby je jejich kamarádi mohli snadno najít. Poté jsme všechna těla podminovali. Takový malý kanadský žertík pro pana Charlieho.
Učinili jsme také jeden velký objev. Kolem chatrčí jsme našli tři páry jakýchsi gumových sněžnic, vyrobených ze starých pneumatik a plachtoviny. Autorem objevu byl Ron Rodger, který mi jeden pár této obuvi donesl.
"Co má bejt, ksakru, tohle?/I Poškrábal jsem se na hlavě. "Tos mě teda dostal!/I Kochey na ně ukázal a prohlásil: "Vypadá to jako sněžnice!/I Orel Gallagher přikývl. "Spíš blatnice,/I upřesnil. Pak mávl rukou směrem k mrtvým Vietnamcům. "Oni nikdy neváží víc jak pětatřicet kilo, a to i s klíčema. Nasaděj si tohle na nohy a pak chodí po vodě - nepropadnou se tak do bláta. My běloši bysme v těch zatracenejch botách šli ke dnu jako kámen. Charlie si v klidu klouže...," naznačil bruslení, ..."a nezanechává žádný stopy." Kochey přikývl. "To zní věrohodně!" Rozhlédl se kolem. "Dicku??" "Pěkně mazaní parchanti, co?" Podíval jsem se na hodinky.
Ukazovaly 16:55. Už jsme na zemi téměř pět hodin. "Myslím, že bysme to tu měli zkontrolovat!" "Neřekl bych, že pobereme ještě nějaký suvenýry!" "Tak odsud vypadneme!" Zformovali jsme se a obtěžkáni kořistí sestoupili do kanálu. Rozestavili jsme se cik-cak: nejprve vždy dva střelci a poté nosič úlovků. Bylo zapotřebí mimořádné opatrnosti, neboť nebylo možné, aby Charlie o naší návštěvě už nevěděl. Pohlédl jsem zpět na pět mrtvých těl. Jejich nebohé matky se nikdy nedozvědí, jaké peklo jejich syny potkalo. To bylo dobře přesně tak by tomu mělo být vždycky.
Zde je třeba malého vysvětlení o tom, jak Američané pohlížejí na akt zabíjení. Podobně jako většina mých vrstevníků i já jsem vyrůstal v éře filmů z Divokého západu, v nichž hlavní hrdina poté, co zločinci v černém klobouku dojdou náboje, rytířsky odhodí svou zbraň a přemůže svého protivníka holýma rukama.
Tak tomu může být na plátně, nikoli však v reálném životě. Ve skutečném světě totiž na svého nepřítele střílíte a zabíjíte ho a to ať je ozbrojen či neozbrojen, ať svou zbraň zná či nikoli nebo ať vypadá nebezpečně či neškodně. Tak zůstanete vy i vaši muži naživu. Mnozí z vyšších důstojníků tomu nevěří. Ti by raději viděli zabité nás místo našeho nepřítele. Takový postoj je stupidní a špatný.
Ve Vietnamu jsem na vlastní oči viděl mnoho vysokých důstojníků, kteří většinu času trávili sezením za psacím stolem a udělováním si medailí - zde mám na mysli Bronzové a Stříbrné hvězdy - za to, že se jednou nebo dvakrát projeli na hlídkovém nebo minometném člunu. Byli to titíž muži, kteří mě neváhali seřvat za to, že jsem při výslechu používal trochu tvrdších metod - nikdy jsem neměl daleko k tomu, abych kvůli získání informací nějakého Vietnamčíka trošku potrápil nebo profackoval. Tyto důstojníky jsem rovněž snadno rozčílil tím, že jsem nechal svou veselou kopu zabijáků, aby ze dvou nebo tří mladých, nevinně vyhlížejících a nijak podezřelých vojáků Vietkongu nadělala sekanou. Já si však nehodlal dělat nějaké starosti s tím, jestli nepřátele zabíjím či nezabíjím správným způsobem (to by mě zajímalo, co se tím nesprávným způsobem vlastně míru), protože jsem byl se svými muži v terénu skutečně je zabíjet a neseděl jsem někde v útulném bunkru za stolem a nedráždil okolí.
Během americké invaze do Panamy jeden seržant z U. S. Army zneškodnil několik panamských civilistů - "civilistů", kteří na americké vojáky u silničního zátarasu zaútočili ručními granáty. Jeho důstojníci ho za to, že pravděpodobně zachránil svým spolubojovníkům život, postavili před válečný soud. Nejenom že tím zdevastovali morálku vojáků, ale dopustili se také na onom seržantovi obrovské nespravedlnosti. Naštěstí byl seržant nakonec shledán nevinným, avšak negativní dopad, jaký by takové jednání mohlo na

bojové jednotky mít, nelze nikdy podceňovat.
Naopak v létě roku 1990 jeden poručík izraelského námořnictva, velící hlídkovému člunu, zastřelil ve vodě z kulometu čtyři palestinské teroristy poté, co potopil jejich gumový člun, v němž se snažili dostat k izraelskému pobřeží. Svůj čin ospravedlňoval vysvětlením, že nemohl vědět, zda ti lidé neschovávají nějaké ruční granáty, které by mohli použít proti jeho lodi a posádce.
Velitel izraelského námořnictva poručíka na místě povýšil do hodnosti kapitána. Jasný závěr, který z tohoto případu pro mladé izraelské důstojníky vyplynul, byl správný: Budete odměňováni za to, postavíte-li životy svých mužů nad životy svých nepřátel.
Pro mě osobně Purpurové srdce nikdy nepředstavovalo symbol cti. Vždy jsem je považoval spíše za medaili za vítězství v závodech ve střelbě na nepřítele a jsem rád, že jsem žádnou takovou "nezískal".
Má filozofie v bitvě vždy říkala, že je třeba nepřítele zabít dřív, než by dostal šanci on zabít nás, a použít k tomu veškerých dostupných prostředků. Nikdy jsem Charliemu nenechával ani kousek prostoru. Střílel jsem ze zálohy, využíval jsem výhody přesily mužů i hlavní a nikdy jsem se nevrhal do souboje muže proti muži s holýma rukama, pokud to nebylo absolutně nevyhnutelné - bojový nůž pro mě nebyl zbraní, nýbrž náčiním.
Všechny ty pěstní mlátičky, souboje na nože, karate, judo a kungfu, které vídáte ve filmech typu Rambo-hurá-na-ně, jsou jen jediné: naprostý nesmysl.
Pravidla skutečné války jsou jednoduchá a účinná: Pokud je to možné, drž se od nepřítele na dostřel a vystřel mu mozek z hlavy dřív, než tě spatří. Tudíž skutečnost, že nás sedm nadělalo z pěti podvyživených, nijak podezřelých a neozbrojených Vietnamců krvavé hamburgery, mi nepřipadala jako nemilosrdná, nemorální nebo nečestná. Všichni moji muži zůstali naživu a nepřítel měl zase o pět vojáků méně.
Kryti kanálem jsme kráčeli na západ. Přibližně půl kilometru od chatrčí jsme si připsali na konto další body: sampany. Byl jich tu určitě dobrý půltucet. Svázané dohromady kotvily u břehu.
Nikde kolem nebyly vidět známky života, postupovali jsme však obezřetně. Tři z nás se ke člunům přiblížili pod vodou, a na palubu vylezli teprve tehdy, až jsme na nich vykonali důkladnou kontrolu. Sampany byly prázdné. Potopili jsme je tedy ke dnu a hleděli se co nejrychleji vytratit. O necelých padesát metrů dál zdvihl Watson ruku a přivolal mě k sobě.
"Pane Ricku..." Vtom jsem to spatřil. "Ježíšikriste!/I Před námi ležel drát, natažený přes celou šířku kanálu, téměř neviditelný jako jediné vlákénko pavučiny. Ustoupili jsme. "Tak se na něj podíváme!/I Zamířili jsme s Watsonem každý na jeden břeh. Sledoval jsem vlákno na břeh skrz houštinu ostnatých keřů až nahoru na kmen silného stromu, kde bylo vlákno připojeno k náloži.
Ty bastardi - tohle se jim docela povedlo! Hvízdl jsem na Orla Gallaghera, našeho experta na výbušniny. Orel opatrně nálož zneškodnil a my se vydali dál. Po deseti metrech jsme v kanále objevili další sérii podobných pastí. Tentokrát Charlie umístil nálože přímo do kanálu a dráty k nim i k ručním detonátorům ukryl v hustém porostu, který spadal až do vody. Zatraceně - kdybychom bývali přišli zepředu, byli bychom rozsekáni na kousky. Není divu, že se vojáci ve stanici chovali tak bezstarostně. Byl jsem propocený skrz naskrz, a tak jsem se ponořil zpět do kanálu, abych se osvěžil. Opíral jsem se přitom o větev, která přesahovala až nad řeku. Tak jsme se naučili další lekci. Od nynějška už budeme chodit automaticky zezadu. Zřejmě bychom měli v budoucnu trávit víc času hledáním zadních dveří, půjdeme-li k panu Charliemu na návštěvu.
Mimoděk jsem pohlédl vzhůru na větev, které jsem se držel, abych si mohl posunout ruku a přitáhnout se dopředu. Pět centimetrů od prstů mé pravé ruky spočívala hlava zmije. Její typický vzorek se jasně klikatil proti tmavé kůře stromů.
Do prdele! Dickie to nemá dnes v džungli snadné. Nejdřív tu byla spousta bláta. Pak se ke mně odrazil granát. Před chvílí jsem ve vodě málem vylétl do povětří. A teď tady mám hada, jehož jed zabíjí do deseti vteřin.
Oči zmije se střetly s mými zraky. V těch mých stálo: "Ty svině, jestli se nebudeš srát do mě, nebudu se srát ani já do tebe!" Pomalu, pomaličku jsem klouzal do vody a opatrně, polehoučku jsem sundával ruku z větve dolů. O půl metru dál, již mimo dosah hadích zubů, jsem ukázal na :větev. "Zmije - támhle!/I Nato zasvištěla Finleyova mačeta a přeťala téměř třiceticentimetrového hada vejpůl. "Nemáte hlad, pane

Ricku?/I nabídl mi Jim s úsměvem ještě se hýbající kousek.
Cesta k ústí kanálu nám zabrala další dvě hodiny. Mohli bychom se pohybovat rychleji, avšak měl jsem strach z náloží, o zmijích ani nemluvě. Navíc nás zpomalovala váha naší kořisti - samopalů, lékařských potřeb, dokumentů, zápisníků, diářů a dalších cenných záznamů.
Když jsem vysílačkou přivolával náš člun, aby nás vyzvedl, nastával již večer. Jakmile k nám minometný člun dorazil, vylezli jsme na palubu a zamířili zpátky proti proudu řeky. Byli jsme vyčerpaní, ale šťastní. K obojímu jsme také měli pádný důvod, vždyť jsme strávili v akci celý den a pronikli tam, kam se dosud žádný jiný Američan nedostal.
Výlet Brava na ostrov no-Ilo byl později U. S. Navy prohlášen "nejúspěšnější operací jednotek SEAL v deltě Mekongu/l. Za jeho vedení jsem obdržel první ze čtveřice Bronzových hvězd spolu s vietnamským Křížem za statečnost se stříbrnou hvězdou od Armády Vietnamské republiky.
Můj Den číslo sedm byl dlouhý. Cestou do My Tho jsme usnuli. Hrozivý bůh jednotek SEAL konečně dopřál svým nezbedným dětičkám trochu odpočinku a já snilo žhavé ženské náruči a studeném pivu.
KAPITOLA 10
Ze svého prvního pobytu ve Vietnamu jsem se vrátil zpět do Spojených států se smíšenými pocity. Ke kladným stránkám této mise patřilo to, jak si mé družstvo vedlo. Za tu dobu jsme se stali dokonale soudržnou jednotkou, jejíž členové mysleli i jednali jako jeden muž a chránili jeden druhého před vietnamským nepřítelem i americkou byrokracií. Byl jsem šťasten, že jsem je přivezl nazpět bez vážnějšího zranění', pouze s drobnými modřinami a oděrkami. Pociťoval jsem pýchu nad skutečnosti, že všichni příslušníci Brava obdrželi za své výkony ve Vietnamu vyznamenání'. Byl jsem rovněž spokojen se svými vlastními pokroky.
Osvědčil jsem se v boji a brzy po návratu do vlasti jsem byl povýšen na poručíka. .
Ty medaile a čestná uznání' měly ovšem i hlubší' význam, než by se mohlo zdát. Nyní' jsem si už věřil i jako velitel. Mé bojové vlohy se ukázaly jako správné a vysoce spolehlivé. Navíc jsem byl schopen nalézt způsob, jak překonat překážky, které nám do cesty postavila byrokracie, nebo jak jich alespoň využit ve svůj prospěch.
Na druhé straně jsem byl však hluboce zklamán velice špatným velením a bezmyšlenkovitým jednáním, na něž naše snažení' ve Vietnamu naráželo. Velmi často byli příslušníci jednotek SEAL do boje vysíláni omezenými námořními důstojníky, kteří' o našich schopnostech neměli ani ponětí, natož aby věděli, jak jich využit. A tak nás zaměstnávali týmž způsobem, jakým zaměstnávali své pravidelné oddíly. To by mohlo fungovat jedině v případě, že by se jednalo o pluk námořní pěchoty bez motivace. Avšak nelze to provozovat u malé akční' skupiny skvěle vycvičených mužů, kteří' u své práce umějí' přemýšlet a kteří jsou hrdí', mohou-li se pochlubit svojí' iniciativou.
Ve Vietnamu jsem viděl z kolegů důstojníků ty nejlepší i ty nejhorší'. K těm prvním patřili chlapíci typu Freda Kocheye, který neváhal pustit se se svojí' jednotkou třeba do samého pekla, pokud měl šanci, že polapí' nějakého Vietnamce nebo potopí' pár sampanů. Pak zde byli ostatní' - zbabělci, kteří' své muže posílali dělat věci, které by oni sami provést nedokázali nebo neuměli.
A také byrokraté, kteří' se namísto toho, aby stáli v čele své jednotky někde v terénu, raději zavrtali do hromady papírů a poté si udělili Stříbrnou hvězdu, neboť se jim už jednou podařilo zaslechnout skutečnou střelbu. Kromě nich existovali ještě zloději důstojníci, kteří' si svá vyznamenání' prostě ukradli.
Vzpomínám si na jednoho idiotského kapitána (nechával si říkat Orel, avšak v skutečnosti to byl spíš krocan), který jednomu ze svých mužů doslova ukradl Stříbrnou hvězdu jenom proto, že do zálivu Cam Ranh měl zrovna přiletět Lyndon Johnson a on chtěl, aby mu ji mohl připíchnout na hruď sám prezident.
Byl snad onen kapitán v boji? Postavme to takto: Každých šest nebo sedm dní' se projel po řece v hlídkovém člunu a zbytek času strávil papírováním. Jestli na něho stříleli? Možná - tak jednou či dvakrát. Tedy ne jako na řadové námořníky a velitele hlidkových člunů, kteří se s tímto rizikem setkávali neustále. Ale ten, kdo utřel nos, byl onen velitel člunu. Jistě, nakonec své vyznamenání' přece jen dostal, avšak prezident ho měl připíchnout jemu, a nikoli na hruď nějakého sobeckého páprdy!
Pokud šlo o vyznamenání', byl tento druh chování' běžný.
Vždyť mě Hank Mustin málem postavil před válečný soud za první' noční' výlet Brava po řece - jak jsem tenkrát přivolal Strašidýlko a vystřílel na ostrůvek všechnu munici, kterou jsme měli s sebou. A co se z

této akce nevyvinulo: Družstvo Bravo šťastnou náhodou narušilo "velký hromadný přesun severních Vietnamců", jak později uvedla námořní výzvědná služba. Nachomýtli jsme se na místě právě v okamžiku, kdy byla akce v plném proudu, a způsobili v protivníkových řadách boží dopuštění'. A hádejte, kdo za tuto první' úspěšnou operaci jednotek SEAL v deltě Mekongu obdržel Bronzovou hvězdu?
Byl to nadporučík Hank Mustin. Vůbec nikomu nevadilo, že jeho příspěvek k našemu večernímu galapředstavení' byl méně než nulový. A proto když jsem se v červnu vrátil do Spojených států, vydal jsem se do Washingtonu, abych si v Oddělení' pro vyznamenání v hlavní budově U. S. Navy stěžoval. Dodnes nevím, zda Mustinovi jeho Bronzovou hvězdu odňali či nikoli, ale na tom mi nezáleželo. Já jsem chtěl pouze to, aby má námitka byla řádně zaprotokolována. Avšak z pohledů, které mě provázely, bylo jasně vidět jediné: Dosud se ještě nestalo, aby si nějaký podporučík dovolil něco namítat proti vyznamenání nějakého nadporučíka.
Ve Vietnamu jsem si získal pověst odpadlíka a samotáře, který jedná pouze na vlastní' pěst. Dílem oprávněně - vždycky jsem míval problémy s plněním rozkazů vydaných lidmi, kterých si neválím, což jim také dávám znát. O mých postojích nejlépe vypovídají mé osobní záznamy z roku 1967. Podle nich jsem byl hodnocen jako "vynikající - jeden ze stovky" v oblastech jako představivost, vynalézavost, iniciativa, fyzická kondice ("pozitivní a nadšený, splňuje veškeré předpoklady") a odborné znalosti.
Avšak co se týká spolehlivosti, osobního vystupování a ochoty ke spolupráci, obdržel jsem hodnocení pouze "Výjimečný".
Takové ohodnocení by někomu mohlo připadat skvělé, bohužel však v cestě k zářné kariéře nijak neprospívá. Kritéria, v nichž jsem získal nejnižší ohodnocení, mé nadřízené trápila nejvíc. Mé chování bylo agresivní a neomalené, klel jsem jako námořník a neváhal jsem na lidi vztáhnout ruku, pokud mě naštvali. Spolupracoval jsem pouze tehdy, mělo-li to být mým mužům ku prospěchu, avšak na druhou stranu jsem se vůbec neostýchal říci někomu, ať se jde vycpat, a to bez ohledu na to, kolik měl na svém rukávu proužků. A spolehlivý jsem byl v tomto pořadí: ke svému družstvu, četě a jednotce SEAL 2. Takové byly mé priority.
Černé ovce se chovaly vždycky tímto způsobem, alespoň pokud je mi známo.
Tyto záznamy vystihovaly mou tehdejší osobnost nejlépe. Jako řadový příslušník ozbrojených sil jsem byrokracii sice nenáviděl, ale nemohl s ní nic nadělat. Právě prote jsem se chtěl stát nějakým velitelem, neboť jak je známo, Navy ve skutečnosti vedou oni a nikoli důstojníci. Proto jsem také onomu kapitánovi, který mě chtěl poslat do důstojnické školy, řekl, že bych se raději než admirálem stal velitelem nějakého družstva u potápěčů. Jako podporučík jsem stále doufal, že dokážu zavedený systém změnit, pohnout s ním byť jen o kousíček. Skutečnost však byla jiná.
Jako podporučík jsem se s různými papíráři a kancelářskými povaleči střetával mnohem častěji než jako řadový příslušník.
Když jsem sloužíval u potápěčů, chránil mě před důstojnickou hloupostí Ev Barrett. S hodností důstojníka jsem však musel čelit chronické omezenosti svých kolegů prakticky každý den, někdy i každou hodinu.
Bravo například mohlo být na akci v terénu dva nebo i tři dny a nikdo z jeho členů neřekl ani slovo. Avšak kdykoli jsme museli pro to či ono zajet na místní osobní oddělení, dokázali tamější brejlatí, slizcí aparátčíci klidně odsunout mě nebo mé muže na stranu, aby si mohli udělat přestávku na kafíčko, a běda vám, po
kud jste si snad dovolili požádat je o pár vteřin jejich drahocenného času navíc!
Bravo byla bojová jednotka a podle toho i vypadala. Časem jsem si zvykl na různé úšklebky a pohrdlivé úsměšky, které nás doprovázely pokaždé, kdy jsme vstoupili do nějaké kanceláře bez nažehlených stejnokrojů nebo pečlivě vyhrnutých rukávů u košile. Nejednou jsem si přidělal starosti tím, že jsem si nějakou kancelářskou krysu přitáhl za klopy přes pult k sobě a nařídil jí, aby odpověděla na naši otázku nebo aby nám pomohla vyplnit ty zatracené formuláře - hned teď a tady!, jinak že jí zpřelámu všechny kosti.
Pak tu máme kastovní systém. Jednou na počátku roku 1967 jsme se spolu s Watsonem ocitli v Saigonu pro nějaké vybavení a rozhodli se, že by nebylo špatné dát si pravý americký steak a jedno nebo dvě

chlazená piva. Vydali jsme se proto do nejbližšího stravovacího zařízení a ejhle, on to byl zrovna důstojnický klub!
Vešli jsme do dveří, u nichž stál na stráži vojenský policajt.
U mne spatřil podporučické výložky a přikývl, avšak Watsonovi položil ruku na hruď, což bylo velice nebezpečné.
"Promiňte, pane," řekl směrem ke mně, "pouze pro důstojníky!" Zachytil jsem Watsona dřív, než stačil empíkovi způsobit nějakou tělesnou újmu. Vyšli jsme ze dveří a zabočili za roh. V ten den jsme měli na sobě zelené maskáče a na hlavách mariňácké čapky. Sundal jsem tedy své podporučické výložky a rozdělil je na obě naše čapky přesně tak, jako nosívají označení své hodnosti poručíci od U. S. Marine. Pak jsme se vrátili zpět ke klubu, vysekli empíkovi u vchodu perfektní vojenský pozdrav a pochutnali si na pořádném steaku.
K čertu s předpisy! Já se vždy řídil zásadou, že je-li někdo dost dobrý na to, abych vedle něho mohl zemřít, je i dost dobrý na to, abych vedle něho mohl jíst. Nicméně mnoho mých kolegů důstojníků smýšlelo jinak. To je jejich výsadní právo, avšak nechtějte po mně, abych s takovými lidmi sloužil.
Já sám bych nemusel mít s byrokracií co do činění, zato ona se mnou ano. Na konci července roku 1967, jen dva týdny po návratu domů, jsem dostal rozkaz zúčastnit se přednáškového turné. Jednotky SEAL patřily vždy k přísně tajným vojenským složkám. Ve Vietnamu jsme nenosili dokonce ani jmenovky a namísto nich měli přidělená čísla - já byl například 635. A teď se zčistajasna U. S. Navy rozhodla, že chce své jednotky zvláštního určení představit veřejnosti. Jelikož k takovému rychlému čelem vzad nebyl naprosto žádný důvod, jediným vysvětlením zůstávalo to, co se šuškalo, a sice že Velitelství námořních operací má už dost těch věčných armádních Zelených baretů. Ať bylo příčinou cokoli, já musel absolvovat cyklus přednášek, v nichž jsem objasňoval, co vlastně jednotky SEAL jsou zač, jak pracují a jaká byla jejich činnost ve Vietnamu. Vrcholem byl výlet do New Yorku, kde jsem na palubě jedné lodi v přístavu poskytoval novinářům interview a předváděl naše zbraně. Následujícího rána jsem v newyorském vydání Daily News nalezl své jméno a fotografii. Autor článku, Sidney Fields, ve své stati napsal, že mám "vizáž pro Hollywood". (Domnívám se, že Fields měl za ten článek získat Pu1itzerovu cenu.) Další důsledek mé hvězdné čtvrthodinky se projevil o pět měsíců později, kdy jsem na obálce časopisu pro muže Male nalezl své jméno. Když jsem zjistil, co je uvnitř, nemohl jsem uvěřit vlastním očím. Bylo tam otištěno ohavně napsané vyprávění o tom, jak skáču z letadla ve výšce sedm a půl kilometru nad deltou Mekongu s bezrázovou puškou ráže 57 mm v ruce! Nadpis článku zněl "Poručík ‚Demo Dick' Marcinko - Nejnebezpečnější žraločí muž U. S. Navy ve Vietnamu". Jeho autor se mnou přitom nikdy nehovořil. Svůj výplod zkompiloval zčásti z mého profilu v Daily News a zbytek si musel vymyslet.
Dozvuky mého přednáškového turné bohužel trvaly mnohem déle, než jsem očekával. Tak za prvé mě od té doby, co v Male vyšel onen nesmyslný článek, nikdo již neřekl pane Ricku. Pro všechny jsem byl buď Demo, anebo Dick či Demo Dick. A za druhé, což se projevilo až mnohem později, ukázalo se, že v Severním Vietnamu čtou časopis Male také.
Po návratu do Little Creeku jsem velitele SEAL 2, Veverčáka Earleye, přesvědčil, aby mne vyslal do Vietnamu podruhé. Protože jsem měl hodnost poručíka, dostal jsem tentokrát na starost celou četu. Při svém prvním pobytu jsem byl pouhý podporučík, a třebaže mi Fred Kochey po většinu času nechával volné ruce, nemohl jsem zacházet až tak daleko, jak bych chtěl. Kromě toho jsem doufal, že budu-li mít k dispozici celou četu, budu moci využitím větší, čtrnáctičlenné jednotky posunout parametry bojových akcí speciálních jednotek dál, než dosud spočívaly - ačkoli o tom jsem se na velitelství nikomu ani nezmínil.
Zabralo mi to sice dva týdny neustálého přemlouvání, avšak nakonec mi Earley, po spoustě nezbytného poposedávání, svěřil 8. četu. Považoval jsem to za svůj dárek k Vánocům - za cosi jako elektrický vláček pro dospělé.
Na domácí frontě se však má touha po dalších dobrodružstvích v džungli nesetkávala s nadšením. Sečtu-li výcvik u SEAL, půlroční pobyt ve Vietnamu, třítýdenní stáž v Bin Thuy, kde jsem pomáhal zaučovat nováčky, a přednáškové turné dohromady, byl jsem z domova téměř celý rok. A nyní jsem se chystal odjet znovu a kdo ví, kdy se vrátím. Pro své děti i vlastní ženu jsem se stával pomalu cizincem,

přesto jsem chtěl odjet. Byl jsem zvyklý dostat to, co jsem chtěl, a Kathy koneckonců věděla, že si bere příslušníka U. S. Navy.
Je mi jasné, že to pro ni bylo obtížné, avšak nejiný úděl prožívaly tisíce manželek ostatních námořníků, které žily zhruba na oněch sto padesáti čtverečních kilometrech oblasti kolem Virginia Beach a Norfolku. S pocitem odloučení a dalšími nevýhodami se musela vyrovnávat každá rodina, jež vysílala někoho ze svých členů za oceán.
Kromě toho, tehdy v sedmdesátých letech byly úlohy ženy a muže v domácnosti vymezeny v mnohem větší míře, než jak je tomu dnes. Tenkrát bylo povinností Kathy starat se o naše děti, kdežto já se zase musel starat o muže. Při akcích jsem zjistil, že když se člověk uprostřed noci plíží rýžovým polem, obklopený lidmi, kteří ho chtějí zabít, nemá příliš času myslet na svůj domov a své drahé. Vlastně o těchto věcech nepřemýšlíte vůbec, protože nebudete-li se plně soustředit na zabití protivníka, zabije vás on. Tehdy pro mě byla má práce důležitější než rodina.
Tečka. Uvědomuji si totiž, že dnes tato slova mohou vyznívat necitlivě, lhostejně a povrchně. Možná že jsem tehdy i necitlivý, lhostejný a povrchní byl, jenže tímto způsobem se chovali všichni příslušníci jednotek SEAL. A popravdě řečeno, já si připadal bližší s muži, s nimiž jsem sloužil, než se svojí ženou a dětmi, neboť jsme spolu trávili mnohem víc času, než se podaří většině manželských párů za celý život.
Do výcviku 8. čety jsem se pustil se vší vervou. Ve Vietnamu jsme se měli dostat přímo do válečného kolotoče a já chtěl své muže připravit na vše, s čím by se mohli setkat. Proto jsem je hnal až na kraj jejich možností. Vzal jsem je do Panamy, aby si přivykli práci v tropickém podnebí, a nechal latinskoamerické instruktory, aby jim vysvětlili, že ten džungle být vaše příteli". Při jednom ze cvičení Zelených baretů jsem svou četu přihlásil do role agresora. S pocitem zadostiučinění jsem sledoval, jak moji chlapci z armáďáků vytloukají duši. Předvedli jsme jim všelijaké triky: Po nocích jsme se k nim připlížili a svázali je v jejich houpacích sítích, ukradli jim potraviny i zbraně, sebrali jim z uniforem peněženky a napsali sprosté dopisy jejich manželkám a milenkám. Pár důstojníků nás obvinilo, že nehrajeme fér.
"Rekněte to vojákům Vietkongu, až budete na kambodžských hranicích," odpověděl jsem jim. "Vlezte prostě do džungle a vykřikujte něco o rovné hře. Určitě budou dávat dobrý pozor. Férovou hru, to oni prostě zbožňují! !každý Vietnamčík, kterého jsem kdy zabil, měl u sebe kromě Ho Ci Minovy fotografie také vydání Pravidel slušného chování, vázané v kůži!" Pravidla? Během výcviku jsem jich porušoval spoustu. Pro mne však bylo mnohem důležitější navodit svým mužům reálnou situaci, než dávat si pozor, abych náhodou neurazil ego nějakého důstojníka. V rozporu s předpisy jsem například organizoval střelby s ostrou municí, které simulovaly situace, s nimiž jsem se ve Vietnamu setkal, namísto bezpečných, odpočinkových cvičení, která vás na palbu proti nepříteli nepřipraví. Pokud jsme se pohybovali po stezkách kolem Camp Pickettu nebo Fort A. P.
Hillu, nosili jsme své zbraně nabité a natažené, jako kdybychom šli po stezce někde ve Vietnamu. Dobře jsem si pamatoval, jak tenkrát 2. četa vyhořela u střeleb na pohyblivý cíl, a tak jsme tento prvek pilovali celé týdny, dokud jsme nedokázali zasáhnout to, na co jsme mířili, a to ve dne i v noci. Stále dokola jsme také procvičovali techniky průniku i ústupu, dokud jsme se nenaučili rychle a tiše se stáhnout do zálohy, neboť jsem z vlastní zkušenosti věděl, že právě v těchto okamžicích je jednotka nejvíc zranitelná.
Pomohl jsem mužům 8. čety vybrousit instinkty a nutil je reagovat okamžitě. "Nikdy se nenechávejte ničím ukolébat," nabádal jsem je. "Ani kdybyste si připadali absolutně v bezpečí!" Do nekonečna jsem zdůrazňoval potřebu soudržnosti kolektivu a podle toho jsme také jednali. Jako parta jsme jedli, pili a bavili se. Chodili jsme do barů kolem Virginia Beach, a když jsme skončili s potyčkami se všemi návštěvníky, pustili jsme se do sebe navzájem. Byl to poněkud neobvyklý zasvěcovací obřad' pro těchto čtrnáct mužů, kteří byli cvičeni na válku, avšak dosud - až na pár výjimek - ještě žádný pravý boj neokusili. Tento způsob přípravy mi ovšem zůstal natrvalo; praktikoval jsem ho v době, kdy jsem velel jednotce SEAL 2, a používal ho i ke stmelení jednotky SEAL 6.
Vše, co jsem tehdy v roce 1967 prováděl, bylo šité horkou jehlou. .\však mé instinkty fungovaly správně. Prostředí neustálého kontaktu dovedlo četu k tomu, že začala přemýšlet naprosto jednotně. Každý jedinec se sžil s ostatními druhy, ostré hrany a zlozvyky se každodenním pobytem v kolektivu otupily a vymizely.

Začínali jsme uvažovat jako jedna velká rodina, a zájmy čety povyšovat nad cíle jedince.
Důležitým elementem procesu stmelování bylo hromadné popíjení. Nejednalo se o pouhé plané a bezcílné chlastání či studentské tlachání nad sklenkou. Já se vždy řídil heslem "in vino veritas". Pěti až šestihodinové posezení po dvanácti hodinách ostrého výcviku mi umožňovalo zjistit, jak se moji chlapci budou chovat, až budou na dně fyzických sil a nebudou se moci ovládat - a jak budou vypadat následujícího rána, kdy budou mít krvavé oči a v hlavě jim budou bušit perlíky stovky permoníků, avšak přesto budou muset uplavat třebas deset kilometrů nebo jich patnáct zaběhnout, popřípadě závodit ve střelbě na terč. Faktem zůstává, že spoustu se toho o člověku dozvíte tehdy, dáte-li mu do ruky sklenku alkoholu.
Cas strávený v baru působil rovněž příznivě na týmovou soudržnost. Čím víc byli muži spolu, čím víc si museli navzájem pomáhat při půtkách proti celému světu, tím pevnější pouto mezi nimi vznikalo. Nikdy jsem si nemyslel, že by člověk měl pít alkohol, aby ukázal, jaký vlastně je, zato však věřím, že jednotka tak malá a pevně spjatá, jako je četa příslušníků SEAL, by měla chodit do barů pravidelně, třebas i každý večer, aby docílila takové semknutosti, jakou dokáže vytvořit jenom kamarádství. Tato jedinečná forma posilování kolektivní soudržnosti skutečně fungovala. Ke konci listopadu jsem měl k dispozici čtrnáct tvrdých parchantů, mužů, kteří by za druhého položili život a u nichž jsem si byl jist, že při pronásledování a ničení nepřítele ze sebe vydají všechno.
Tato prvotřídní skupina se počátkem prosince roku 1967 vydala na dvoutýdenní odyseu, jež měla skončit v Bin Thuy. Na několik dní jsme se zastavili v Kalifornii, a že je výcvik čety u konce, jsem poznal tehdy, když poté, co jsme si zajeli do mexické Tijuany na dva dny plné pití a zábavy, většina mužů se do Spojených států vracela namísto přes hraniční přechody načerno lesem.
Číslem dvě v naší četě byl poručík Frank G. Boyce, řečený Gordy. Gordy byl jako zápalka: vznětlivý, prudký, tvrdohlavý a hubatý - prostě člověk podle mého gusta. Byl to důstojník v záloze, mladší než já a pocházel z bohaté rodiny v Nové Anglii - jeho otec kamarádil s Ellseworthem Bunkerem, vysokým, bělovlasým americkým šlechticem, který ve Vietnamu pracoval jako velvyslanec. Gordy však na svůj původ ani bohatství nemyslel. Choval se natolik šíleně, že to bylo až podivné. Nikdy například nepil alkohol, avšak po vodě z kohoutku nebo kokakole dokázal řádit úplně stejně, jako kdyby do sebe nalil basu piv. Byl to svérázný, samorostlý bavič.
Pak zde byl Harry Humphries. Pocházel z Jersey jako já a byl to urostlý, tmavovlasý Irčan, vysoký sto osmdesát tři centimetry a vážící devadesát kilo. A to nejlepší - Harry byl skutečný odpadlík. Pocházel z bohaté irské rodiny v Jersey City a navštěvoval univerzitu Rudgers. Jenže studentský život mu neposkytoval dostatečné vzrušení, a tak vstoupil do řad U. S. Navy a prodělal potápěčský výcvik. Když jsem se s ním setkal poprvé, sloužil ve 4. četě 22. jednotky potápěčů. V době, kdy jsem pobýval ve Vietnamu poprvé, Harrymu jeho služba skončila. Vrátil se zpět do Jersey City a jeho matka ho zavlekla do rodinného podniku na zpracování tuků. Mně osobně jeho místo v továrně na rozpouštění vepřového sádla připadalo jako mrhání skvělým talentem.
Avšak podmínky, v nichž k tomu docházelo, byly přepychové.
Ubikace řadového vojáka vyměnil za rodinné sídlo Humphriesů, což byla část Jersey City ve tvaru čtverce, obehnaná třímetrovou zdí. Uvnitř se za ručně kovanými vraty nacházelo několik domků z červených cihel. Harry dostal jeden z nich a žil v něm spolu se svojí ženou Pat, bývalou modelkou, s níž se seznámil na ostrově sv. Tomáše, a jejich malým dítětem. Prostě život jako v bavlnce.
Jersey City neleží příliš daleko od New Brunswicku, a tak jsem se jednou cestou k svému tchánovi a tchyni u Humphriesů zastavil. Zašli jsem si spolu s Harrym na jedno orosené a nějak se nám to zamotalo. Po několika pivech mi totiž sdělil, že ho zpracování sádla a loje nebaví. "Kéž bych mohl zůstat u potápěčů, Dicku! To bych teď mohl jet do Vietnamu jako ty!" Začal jsem tedy kout železo, dokud bylo žhavé. Vyprávěl jsem mu, kolik legrace jsem si při první misi užil a jaké kousky družstvo Bravo ve Vietnamu vyvádělo. "Jedu tam znova! A beru tam svoji vlastní četu!" "Nekecej! To je skvělý, Dicku!" "Skvělý? Sakra, Harry, to bude dovolená! Vzrušení, sranda, život v blátě, šikmooký budou na nás střílet, my budeme střílet na ně, prostě senzace!" Harry si posunul brýle na nose a skrz sklenici hleděl do zrcadla na baru. Věděl jsem, co se mu honí hlavou. A tak jsem nahodil vějičku. "Máš pravdu, škoda žes odešel! Užili bysme si spolu spoustu srandy!" Přikývl. "To je jasný!" Napil se piva a pokračoval: "Víš, nejsem

pryč ještě tak dlouho - všechno bych lehko dohnal, kdybys mě dostal k SEAL." "Proč chceš, ksakru, vyměnit to, co máš, za vojenský kasárna?" "Protože se musím pořád motat kolem těch tuků, Dicku, a to já nechci!" Postavil jsem svou sklenici na pult. "Já ti něco řeknu - kdyby ses znova přihlásil, asi bych tě dokázal k nám dostat. Parašutistickej a potápěčskej výcvik máš a ostatní můžeme dodělat za pár měsíců." Harry o mé nabídce chvíli uvažoval. Pak se mu po tvářích rozlil spokojený úsměv. "Víš, Patty mě za to zabije!" prohlásil.
"Ale ne!" "Chceš se vsadit? Ona je moc ráda, že podnikám. Miluje náš domov - zvlášť teď když čeká další dítě. Máme tady všechno, co chceme a co můžeme dostat ve Virginia Beach - nějaký dům s kouskem pozemku? Nebo snad maringotku?" "Však ona si zvykne!" "Kdepak! Možná to přijme, ale nikdy si na to nezvykne!" Znovu si lokl piva. "A moji rodiče se pominou, až se dovědí, že chci skončit!" Udeřil jsem ho do ramene. Poměrně silně. "Skončit?" "S podnikáním!" Má ruka dopadla znovu. "Na podnik se vykašli! Podnikat můžeš, až ti bude čtyřicet! A kolik ti je teď?! Dvacet šest nebo dvacet sedm? Tak si pojď radši užívat! Rvát se, střílet, loupit! Až sevrátíš, budeš moct nosit šedý flanelový obleky po celej zbytek života a nikdo si nedovolí se s tebou hádat!" Dopil jsem pivo, objednal si další a naléhal na něj: "No tak, Harry, vždyť především kvůli tomu ses dal tenkrát k potápěčům - aby se z tebe stal lovec!" Nemusel jsem ho nijak zvlášť přesvědčovat, neboť byl rozhodnut již dávno předtím, než jsme si spolu vyšli na pivo. Jak ale vymluvit jeho ženě či matce, že Harryho návrat k ozbrojeným silám není jen a pouze moje chyba? Právě starší z obou paní Humphriesových byla rozezlena nejvíc. V době, kdy se Harry s Pat stěhovali na jih do Virginia Beach, měla Pat již porod za sebou.
Harryho matka jela s nimi, aby se do té doby, než manželé najdou nový domov (nakonec skončili opravdu v domě s kusem pozemku), starala o nemluvně. .
Při našem posledním setkání mi mávala před obličejem špinavou plenou a křičela jako nějaká vrásčitá irská sudička: "Proklínám vás, proklfuám vás až do pekla, Richarde Marcinko! Donutil jste mého chlapce, aby se vrátil k vojákům, a teď ho berefe do Vietnamu, kde může umřít, a necháváte nás tu s tímhle!" Pohlédl jsem na Harryho a v jeho očích jsem spatřil uvolněný úsměv, který říkal: Lepší, když to má na krku ona než"my!
Zdravotníkem čety byl Doc Nixon, který patřil mezi "praotce" Jednotky SEAL 2 - byl jedním z příslušníků původních SEAL ze' západního pobřeží. Jeho první křestní jméno znělo Guy a druhé Richard, nepamatuji se však, že by ho někdo oslovoval jinak než Doku. Byl to věčně zamyšlený, modrooký válečník, který však byl zároveň skutečným otrokem svého mužství, a tudíž pro ženy nebezpečný.
Prvním kulometčíkem jednotky se stal Ron Rodger, který už věděl, co ode mne může očekávat, neboť se jako člen družstva Bravo zúčastnil mé první výpravy do Vietnamu. Zpátky do Asie se měli vrátit rovněž Orel Gallagher a Metál Watson, jenže tentokrát byli přiděleni k 7. četě. Avšak Roger jel se mnou, což mě nesmírně potěšilo, protože ten čubčí syn byl dobrý bojovník. Jeho rány ještě pořád bolely, pokud jste nějakou z nich schytali, a neexistovalo na světě nic, co by pro mne neudělal, kdybych ho o to požádal.
.. Dalším členem byl Louis Kucinski, další z "praotců" SEAL 2.
Říkal jsem mu buď Kůň anebo Lyže. Byl to typický, polsky ušatý typ bocmana: silný a mlčenlivý. Obličej měl hrubý a poďobaný, takže vypadal, jako kdyby právě vyšel z písečné bouře. Ale byl velice chytrý, nikdy mu nebylo třeba říkat něco dvakrát.
Vlastně jen málokdy bylo zapotřebí něco vykládat i jenom jednou.
Kucinski měl za manželkou nádhernou, dlouhovlasou drobnou ženušku, která ho milovala tak oddaně a celým srdcem, že se mu pravidelně poté, co si spolu dali pár piv, pokoušela vymlátit duši z těla. Mlátila kolem sebe a Kůň se jen smál a smál. Pak ji chytil, přitáhl k sobě a líbal ji jako o závod.
Frank Scollise byl malý, asketicky hubený vášnivý kuřák z Blacksburgu ve Virginii, zapadlého městečka na úpatí Apalačského pohoří asi čtyřicet kilometrů západně od Roanoke. Byl to náš horal - lovec, který se staral o to, abychom pokaždé, když jsme odjeli na manévry do Camp Pickettu nebo Fort A. P. Hillu, měli k večeři veverku nebo srnčí, a svou ranní kávu pil ze šálku, v němž zůstávaly z předchozího dne jak skořápky od vajíček, tak i usazená špína. Měl drobnou postavu - vážil necelých šedesát tři kilo i s botami - a husté vousy, které si musel holit denně i dvakrát nebo třikrát. Vypadal v podstatě jako horník, protože bez ohledu na to, kolikrát jsme ho hodili pod sprchu nebo do libovolného zdroje vody, u něhož

jsme se zrovna nachomýtli, měla jeho kůže stále týž našedlý, jakoby umouněný nádech. Mohli jste ho nechat na sluníčku po celé týdny, a přesto vypadal pořád nezdravě.
Přezdíval jsem mu Pomalý Frank, neboť přesně tak se pohyboval - naprosto lhostejně a bez zájmu. Nikdy ne tak rychle, aby způsoboval sebemenší vánek. Patřil k námořníkům ze staré školy. Ve své polní láhvi obvykle nosíval bourbon a z koutku úst mu věčně visela cigareta bez filtru. Scollise trpěl neustálými záchvaty sípavého kuřáckého kašle, který v době hlídek nějakým záhadným způsobem vždy dokázal utlumit. Nenáviděl plavání, ale pokud šlo o zacházení s letlampou nebo puškou, nemohl jsem dostat lepšího muže.
Freddie Toothman pocházel z Panamy a byl to snědý, lehkomyslný, španělsky hovořící obr, u něhož se projevilo nadání k práci s Vietnamci. Snad to způsobila podobnost povahy, snad byl příčinou pocit zadostiučinění nad ztrátami Vietkongu. Ať tomu bylo jakkoli, nacházel skutečné potěšení tehdy, mohl-li stát v čele akcí prováděných PPJ neboli Provinčními průzkumnými jednotkami, které byly vytvořeny z dezertérů Vietkongu.
Jako druhý kulometčík byl v četě zařazen Clarence Risher, náš James Dean, štíhlý, kudrnatý mladý rebel s očima jako trnky, který vyrůstal po vojenských základnách, kde sloužil jeho otec, podplukovník U. S. Marine. Risher byl v četě nejmladší, a to nikoli z hlediska věku, nýbrž z hlediska chování. Byl klidný, avšak náladový, a pokud ihned nedostal to, co chtěl, začínal být netrpělivý. Uměl i uškodit, ovšem ne oním hrubým způsobem, jakým se chovala většina starých kozáků od potápěčů. Například Frank Scollise nebo Ron Rodger vás hodili na zeď a bušili do vás o sto šest, jestliže si chtěli užít trochu legrace. Risher inklinoval spíš k verbálnímu projevu - takové ty pubertální kompromisy ze školních lavic, které vždy vrcholily výroky, "Vyzývám tě!" Znovu tě vyzývam..
Vždycky jsem měl pocit, že příslušníci jednotek SEAL by do takovéto dětské hry být zatahováni neměli, a znepokojovalo mě to. O Rishera jsem si dělal největší starosti kvůli jeho pití. Jako pijan byl vynikající, avšak po několika pivech vždy upadl do monologu o svém tatíčkovi podplukovníkovi. Po chvíli to vypadalo jako příběh hrdiny z nějakého laciného filmu. K US Navy nastoupil proto, že tatíček slouží u maríny. Radovým vojákem je kvůli tomu, že ho tatíček bůhvíjak přesvědčil, že není dost dobrý na to, aby se stal důstojníkem. K jednotkám SEAL odešel proto, že to je nejlepší způsob, jak může tatíčkovi dokázat, že i on je chlap.
Těsně před naším odjezdem do Vietnamu se Risher oženil. Ne že by snad byl tak beznadějně zamilovaný nebo že by měl strach z toho, že o svou dívku přijde. Udělal to proto, že se mu to udělat chtělo. Avšak bez ohledu na svou nezralost byl Risher nadaným kulometčíkem. Díky své postavě - výška 183 centimetrů a váha kolem 85 kilogramů - dokázal unést spoustu munice.
Tento chlapec možná trpěl nějakými dětskými neduhy, ale svůj kus práce si vždy odvedl.
Dalším typickým dělníkem ze staré školy byl Dennis Drady.
Ten se stal v četě vyhlášeným škarohlídem a obvykle nás tak dlouho otravoval, až jsme mu pořádně natloukli. "Vzal jsi s sebou dost nábojů?" ptával se Koně. "Nezapomněl jsi dneska ráno vyčistit kulomety?" trápíval Rona Rodgera nebo Clarence Rishera. "Přinesl jste čerstvé informace?" vyzvídal na mně.
Drady byl nevysoký chlapík, jemuž dlouhý nos, malá, tmavá očka, velké přední tesáky a rozpláclý obličej dodávaly vzhled zlomyslného hlodavce. Tato podobnost byla ještě umocněna hnědými vlasy barvy myšího kožíšku a rychlými, jakoby skákavými pohyby.
Musel jsem neustále potlačovat nějaké snahy o jeho zardoušení, neboť Dennis byl opravdový škodič. Avšak na druhé straně, bez Dennise bychom zřejmě jednou někde zapomněli své vlastní hlavy. Měl vycvičenou paměť na detaily a byl velice nadaným průzkumníkem. A co se týká jeho otravování, několikrát se přihodilo, že jsme se nacházeli pěkných pár kilometrů od základny a najednou jsme zjistili, že jsme si zapomněli vzít do AK-47 zvláštní úderníky nebo že jsme někde ztratili klubko drátu k náložím, a velice často to byl právě Drady, kdo sáhl do kapsy, vytáhl z ní s vítězoslavným úsměvem chybějící předmět a s pocitem zadostiučinění se mě otázal: "Chcete říci, že jste s sebou nevzal právě tohle, pane?" Možná že to chtěl vyslovovat jako "pane", vyznívalo to však jako "koni". Za to jsem ho miloval.
Celkem nás tedy bylo čtrnáct - jeden lepší než druhý - a také se to hned projevilo ve statistikách o naší četě. Do Binh Thuy jsme přijeli 17. prosince 1967 a opustili ho 20. června 1968. Za ten půlrok jsme

podnikli 107 bojových akcí, při nichž jsme zabili 165 vojáků Vietkongu prokazatelně a dalších přibližně 60 s nejvyšší pravděpodobností. Zajali jsme necelou stovku nepřátel, zničili pět tun jeho rýže a jedenáct tun lékařských potřeb, ukořistili spousty zbraní, granátů, výbušnin a dalších nebezpečných hraček a vyhodili do vzduchu víc chatrčí, bunkrů a říčních zátarasů, než bych si dokázal pamatovat.
Nedosáhli jsme toho tím, že bychom seděli na zadku někde ve statických léčkách. To byla pasivní taktika, kterou při mém prvním pobytu praktikoval Hank Mustin. A ti ledově klidní příslušníci SEAL 1 ze západního pobřeží, dislokovaní v pásmu Rung Sat, se stále dokola poslušně vydávali každou noc do džungle a čekali, až k nim nepřítel dorazí - a nechávali se tak velmi často zabíjet. , V tom spočívalo jádro problému: Úloha jednotek SEAL ve Vietnamu byla předem daná a zformulovaná, a to pod vedením lidí, kteří jejich příslušníky nebyli. Což bylo naprosto špatně.
Vietnam byl prvním bojištěm těchto jednotek a přitom jim nebylo dovoleno provádět to, k čemu byly cvičeny. Proč? Odpověď na tuto otázku je prostá: Protože nám veleli důstojníci, kteří prodělali výcvik jako velitelé lodí, letadel nebo jaderných ponorek, a nikoli zlí, tvrdohlaví a divocí bojovníci z džungle. Potřebovali jsme mít nad sebou zkušené válečníky, a namísto nich tam seděli byrokratičtí tupci.
Ti považovali válku za naprosto neměnnou, za statickou záležitost, jejíž rysy se příliš neposouvají. Považovali Vietnam za totéž co Koreu nebo Evropu v době druhé světové války, tedy za konflikt, v němž jedna strana zaútočí na tu druhou, obsadí její území a je dobojováno. Neměli však ani ponětí o guerrillových akcích či o válkách, které se vyhrávají či prohrávají na úrovni družstev. Nejhorší ze všeho byla skutečnost, že chtěli, aby jednotky SEAL vystupovaly pasivně.
Já však nikoli. Já chtěl jít nepřítele lovit.

KAPITOLA 11

Příjezd do Binh Thuy mi připomínal návrat domů, až na to, že během toho půl roku, co jsem byl pryč, došlo k řadě zlepšení. Celý areál U. S. Navy se posunul po silnici o kus dál a téměř dvojnásobně zvětšil svoji původní rozlohu. V době, kdy v něm 17.
prosince 8. četa přistávala, ztratil ráz zlatokopeckého, narychlo postaveného městečka se zablácenými ulicemi. Připadal jsem si téměř, jako kdybych se vracel do Litt1e Creeku.
Ty tam byly ony chatrné doky s rozvrzaným ohrazením a plovoucími barely. Místo nich tu stála nová mola ze dřeva a betonu.
Ze dřeva byla rovněž vybudována kasárna, která měla již v oknech klimatizaci a uvnitř záchody i sprchy v americkém stylu, stejně jako tlakovaný vodovodní rozvod. Baráky z vlnitého plechu zmizely. Nahradil je nový komplex skladišť a opraven z prvotřídních ocelových konstrukcí, jenž spočíval na masivních deskách z litého betonu. Přibylo dokonce i malé polní letiště. V areálu vznikl důstojnický klub, kluby pro mužstvo, tělocvična, přístřešky pro naši techniku a řada klimatizovaných kanceláří, v nichž se to hemžilo zpravodajskými krtky, neustále datlujícími nějaká zbytečná hlášení, která pravděpodobně končila kdesi ve složkách nějakého admirála na Havaji nebo v Pentagonu.
Ubytoval jsem svou četu a šel se ohlásit Hanku Mustinovi, který tu stále ještě pracoval jako velitel operaci (avšak během několika málo týdnů se měl vrátit zpět do vlasti). Přivezl jsem Hankovi z domova pár balíčků a zdálo se mi, že je rád, že mne vidí. Jeho přátelský výraz mi napovídal, že z mé stížnosti ohledně jeho Bronzové hvězdy se nevyklubalo nic.
Mustin mi připomněl, že jsem tady jako součást kontingentu, a nikoli proto, abych si hrál na osamělého lovce. Sdělil mi, že mám vyplňovat operační plány, aby velitelství vědělo, co bude 8. četa provádět, a že většinu času strávíme podporováním říčních operací. "Věci se tu změnily, Dicku! Dej si pár týdnů na seznámení se současnými procedurami a pak se pusť do práce!" Potřásl jsem hlavou, napnul biceps, ostře zasalutoval a odpověděl' "K vašim službám, pane!" To jsem však pouze řekl. Nicméně ani ne šestý den po našem příjezdu 8. četa potají vyklouzávala z areálu. Aniž by se zatěžovali takovými drobnostmi jako vyšší velení nebo "S vaším dovolením, pane!", prováděli Marcinkovi svalnatí veselí zabijáci podpůrné říční akce dle svého gusta.
Na první hlídku jsme vyjeli 26. prosince s nepříjemnými a nijak veselými vánočními novinami pro Vietkong. Moji uličníci totiž v noci pronikli na ostrov Tan Dinh, ležící v deltě Mekongu v provincii Vin Long, kde ulovili a pobili pět mužů pana Charlieho. Veselé Vánoce!
Když velitelství v noci zjistilo, že nikoho nepodporuji, pokusilo se mne přivolat vysílačkou zpátky. Jenže

mně se podařilo přesvědčit je, že signál z Binh Thuy byl tak slabý, že mu nebylo možno rozumět. A poté, co jsme se vylodili,. jsme přece museli dodržovat rádiový klid, a museli tudíž své vysílačky vypnout. Kromě toho věděli, co budu dělat, neboť jsem vyplnil operační plán přesně tak, jak mi bylo uloženo. "NENAJI - není-li nařízeno jinak," napsal jsem, "bude 8. četa skrytě pronikat na ostrov Tan Dinh, kde bude provádět průzkum a pátrat po nepřátelských oddílech, kurýrních sítích, komunikačních zařízeních a všeobecné infrastruktuře Vietkongu." Co na tom, že Hank Mustin ani velitel 116. svazku, jakýsi ubohý kapitánek, nechystali široko daleko od Tan Dinh žádnou říční operaci. Vyplnil jsem operační plán, zanechal ho u spojařů a nařídil radistovi, aby vyčkal dvě hodiny a teprve pak ho odeslal Mustinovi. Nikdo mi tedy nenařídil nic jiného, a tudíž jsme si mohli dělat, co jsme chtěli. Když jsme se vrátili, Hank zuřil. Avšak co mohl dělat? Zabili jsme pět nepřátelských vojáků prokazatelně a další tři pravděpodobně, což byla dobrá práce i na ostřílenou četu, natož na bandu zelenáčů. Nakonec Hank jenom zavrtěl hlavou, váhavě mě propustil a nechal naši četu na pokoji.

Tím byl vytvořen precedens. Příští noc jsme se NENAJI vydali na jihovýchod až téměř k Jihočínskému moři a na ostrově Dung pobili trojici vojáků Vietkongu.

Šest dní nato, 2. ledna 1968, jsme slavili Den OSN lovem na Vietnamce v Ke Sach, v provincii Ba Xuyen jihovýchodně od Binh Thuy. Tu noc nám jich padl do rukou dobrý půltucet. Spokojený Frank Scollise mi oznámil, že jsme zřejmě překročili oficiální hranice. "Ke konci jsme už určitě pytlačili, šéfe!" sděloval mi se šťastným úsměvem poté, co nás přijely vyzvednout říční čluny a my se usadili na palubě a dali si pár vychlazených piv.

O osmačtyřicet hodin později jsme zmizeli NENAJI poblíž Can Tho v provincii Phong Dinh, kde jsme uprostřed noci vytáhli pět vojáků Vietkongu z jejich chatrčí. Kolem nás jich pravděpodobně spaly celé desítky, náš příchod nebo odchod však nezaslechl nikdo.

9. ledna jsme se vydali na dvoudenní akci znovu do provincie Phong Dinh. Vietkong v této oblasti rozestavil spoustu hlídek, neboť únosem pětice jeho vojáků jsme mu způsobili značnou ztrátu prestiže. Dostali jsme je však znovu - dva vojáky jsme zranili a dalších šest unesli přímo z jejich chýší. Tahle hra se nám začínala líbit. .

Ke konci dvacátého pátého dne jsme měli na kontě necelých deset akcí, při nichž jsme zabili přes dvě desítky nepřátel a ještě o deset víc jich zajali, zničili čtyřicet devět chatrčí, šedesát čtyři bunkry a půldruhé tuny rýže, zapálili dvě rybářské stanice a potopili celou řadu sampanů. Zaslechl jsem sice nějaké námitky proti našim metodám, avšak nikdo od Hanka Mustina výše si stěžovat nemohl, neboť naše jednotka měla příliš dobré výsledky.

Pan Charlie již docela určitě pochopil, že se mu do sousedství nastěhoval někdo móóóc zlý. Jenom nevěděl, co jsme vlastně zač a my se mu to objasnit nechystali.

Jednou z příčin zmatku v řadách Vietkongu byla skutečnost, že jsme se začali chovat jako domorodci. Už během prvního pobytu ve Vietnamu jsem se vzdal amerických kanad ve prospěch plátěných vysokých bot, které nosili vojáci z Jižního Vietnamu.

Nemělo smyslu, abych po sobě panu Charliemu zanechával otisky svých těžkých, typicky amerických jedenáctek. Během prvního měsíce dalšího pobytu jsme s četou začali naše boty od jihovietnamské armády měnit za sandály s gumovou podrážkou, které měli v oblibě vojáci Vietkongu. Nenosili jsme je na každou hlídku, pouze na ty, při nichž jsme se museli pohybovat menšími kanály a přítoky. Chodívali jsme kanálem až do vzdálenosti několika kilometrů, provedli průzkum vesnice a pak zajali několik vojáků Vietkongu. Avšak spolu s tím, jak jsme se vydávali kanály a džunglí stále dál a dál, přestával jsem nosit obuv úplně ....

a chodil po stezkách bos. Bez bot bylo snazší rozpoznávat nášlapné pasti a kromě toho, z otisků, které jsem po sobě zanechával, si Vietkong musel ukroutil údivem hlavu. Někteří z chlapců začali nechávat své M-16 doma a místo nich si brali ukořistěné AK-47. Munice do nich jsme měli vždy dost a dost, protože jsme si pokaždé mohli nabrat plné hrsti od mrtvých Vietnamců - v okolí bylo mnohem víc vojáků Vietkongu, než by se dalo očekávat - a navíc tyto samopaly vydávaly při střelbě charakteristický zvuk, zcela odlišný od rychlého "Trrrrt!" M-16.

Nešlo však pouze o změnu zbraní a obuvi. Začali jsme totiž také uvažovat jako partyzáni a stávali se stále odpudivějšími a špinavějšími. Kůň Kucinski s sebou nosíval dvě nebo tři šikovné lehké protitankové

střely na jedno použití, které se skvěle uplatňovaly při ničení chatrčí nebo tunelů. Poté jsme je zanechali na místě, ovšem podminované. Slídili jsme také po protivníkově munici. Pokud jsme narazili na nějakou větší bednu se střelivem, vzali jsme si z ní s sebou několik nábojů, upravili je tak, aby při střelbě explodovaly, a když jsme šli příště zase do terénu, někde je pohodili. Pozdravuj v nebi, Charlie!
Objevil jsem několik nových a skvělých způsobů, jak panu Charliemu ještě víc zamotat hlavu. Někdy jsme si nazuli naše americké boty a nosili je tak dlouho, až jsme za sebou nechali znatelnou stopu - otisky tak široké a hluboké, že p~o zářily jako neonová reklama. Pak jsme se přezuli do plátěných jihovietnamských bot nebo do sandálů či vyrazili naboso, opatrně se vydali nazpátek a přesně v místech, kde byly naše stopy vidět nejlépe, jsme na stezce nastražili tlakové polštářky. Jednalo se vlastně o roznětky, které jsme připojili k vysoce účinným náložím. Takový byl způsob, kterým 8. četa Vietkongu oznamovala, že je tady.
V prvním lednovém týdnu jsem se náhodou potkal s jedním svým starým kamarádem z jednotek SEAL jménem Jose Taylor, jenž sloužil u Mike Force, elitní jednotky zvláštního určení CIA.
Tyto jednotky ve spolupráci s příslušníky domorodého kmene Montagnardů podnikaly rychlé a účinné útoky na velká ležení Vietkongu a severovietnamské armády nebo zachraňovaly oddíly zvláštních jednotek, kterým hrozilo, že je nepřítel přemůže.
136
. Někteří příslušníci Mike Force již začali na svých nájezdech nosit černé úbory a mně se tato idea velmi zalíbila. Požádal jsem Joseho, zda by mi nemohl opatřit pár desítek takových oděvů co největší velikosti. Hned následujícího dne jsem je dostal. Z jiného zdroje jsem zase vydoloval staré francouzské maskáče a i ty jsme si uschovali do zásoby.
Chtěl jsem, aby se Vietkong trápil nad tím, kdo vlastně ti maskovaní muži jsou. Jedná se snad o duchy v černých uniformách, či o nějaké zbytky francouzských cizineckých legií? Bylo nás čtrnáct, anebo sto čtrnáct? Cím víc bude Vietkong zmatenější, tím líp pro nás.
Domníval jsem se také, že bychom měli rozšířit pole působnosti. Navzdory skutečnosti, že někteří vyšší důstojníci považovali mé akce typu NENAJI za neslýchanou drzost, neboť nezapadaly do přímé podpory větších operací, já byl přesvědčen, že naše činnost plně zapadá do rámce obvyklých operací jednotek SEAL:
průniky, léčky a získávání zajatců. A vše se točilo kolem vody, ať se jednalo o řeky, kanály nebo zatopená rýžová pole.
Při svém prvním pobytu jsem začal nepříteli zasazovat údery tehdy, když nebyl ve střehu. Dosahoval jsem toho tím, že jsem se vydával po řece, malými kanály, potoky a přítoky, takže jsem se k němu dostal dřív, než se stihl připravit a přejít do obrany.
Nyní jsem se chtěl přiblížit hlavním zásobovacím trasám, useknout Charliemu hlavu dřív, než se začne usazovat. Nejlepším místem pro takové záměry byla hranice s Kambodžou, přes kterou pravidelně po Ho Či Minových stezkách ze severu přecházely stovky, ba dokonce tisíce severních Vietnamců spolu se zásobovacími konvoji. v Hlavní město provincie nejblíž ke Kambodži se jmenovalo Cau Doc a bylo necelých pět kilometrů od hranice. Potíž byla v tom, že i když město leželo přímo na řece Bassac, která se táhla až na severozápad do Phnompenhu, bylo od Binh Thuy vzdáleno sto dvacet kilometrů a U. S. Navy nikde poblíž na řece neoperovala.
Ani operovat nehodlala, jak jsem si podle plánů ověřil. Ještě horší bylo, že Cau Doc považovaly za svoje výsostné území armádní zvláštní jednotky a naši hlavouni se armádním kohoutům jejich křídla přistřihnout nechystali.
Přišel čas na další NENAJI. Seděli jsme s Gordym v důstojnickém klubu nad pivem a já hovor zavedl na téma Kambodža.
Gordy byl pro každou špatnost. Právě na přání publika předvedl jedno ze svých vrcholných čísel, výstup nazvaný Tanec hořící prdele, při němž obecenstvo vždy div nezbořilo dům.
Ptáte se, co že je to za tanec? Tak to se Gordy nejprve dostane do nálady pár sklenicemi minerálky nebo něčím tak slabým, jako je zázvorové pivo. Poté vyskočí na stůl, spustí si kalhoty i spodky, zastrčí si do řitního otvoru roli toaletního papíru, odmotá z ní asi tak dva metry a nechá si ho od někoho zapálit. Cílem tohoto kousku je předvést divákům, kam až nechá papír hořet, než ho definitivně uhasí. Byla to

skvělá show, typická pro příslušníka jednotky SEAL. Gordy se necítil zrovna nejlépe, neboť dnes večer otálel s hašením příliš dlouho. "Poslouchej, ty šašku, mám perfektní terapii pro ten tvůj bolavej srací otvor!" sdělil jsem mu.
"A co by to jako mělo bejt, šéfe?" "Několikadenní vyhlídkovou jízdu teď o svátkách," odpověděl jsem. Blížil se právě vietnamský lunární Nový rok - Tet, kdy se chod všeho obvykle zpomalí.
"Nějaké speciální místečko?" "Napadl mě Čau Doc." "Čau Doc přes svátky." Gordy o té myšlence několik vteřin uvažoval. .
"Prohlídneme si to tam a pak těsně před zastavením palby zalezeme do lesa a zřídíme tam odposlouchávací stanoviště." Na Gordyho tváři se rozlil šťastný úsměv. Věděl totiž, co to znamená. Tuto metodu jsem vynalezl již při prvním pobytu. Pokud jsem obdržel rozkaz, abych s nepřítelem nevstupoval do kontaktu, zřídil jsem prostě někde hluboko v území protivní'ka stanoviště pro odposlech tak, že o mne vojáci Vietkongu přímo zakopli a začali pochopitelně střílet. V tom případě jsem měl povoleno palbu opětovat. "To by mělo nasrat opravdu všechny kolem," podotkl Gordy.
"Taky si to myslím!" "Jak to teda provedeme?" "Prostě se sebereme a vyrazíme." "NENAJI?" "To je jedno! Ať nám vlezou na hrb! Kdyby se někdo ptal, tak jedeme s četou na cvičení!" A tak jsem druhý lednový týden objednal dva vrtulníky a vzal celou četu na výlet. Cestou moji muži zpívali a rovněž piloti se dostali do nálady a svištěli nad vesnicemi a při letu nad řekou Bassac klouzali lyžinami až na vodní hladinu. Přistáli jsme v prašném areálu zvláštních jednotek na kraji města, v němž stál hotel ve starém francouzském stylu, obložený pytli s pískem, baráky z vlnitého plechu, bunkry se zesílenými stěnami a strážní věže, to vše obklopeno protitankovými zátarasy.
Na tuto cestu jsme se oblékli jako správní turisté: Obličeje jsme měli celé zamaskované, hlavy zakryté šátky, na nohách plátěné jihovietnamské boty a na sobě nové černé komplety. Kolem krku nám visely po mexikánsku pásy s náboji a vezli jsme s sebou také pestrou řádku speciálních zbraní, které se nám mohly hodit.
Já si v podpažním pouzdře nesl svou oblíbenou pistoli ráže 9 mm s tlumičem a přes rameno se mi houpal samopal švédské výroby. Gordy Boyce si s sebou vzal svou ručně nabíjenou brokovnici se zkrácenou hlavní a nástavcem ve tvaru ptakopysčího zobáku. Ten způsoboval, že se broky rozptylovaly v horizontálním směru, což bylo účinné na stezkách. Kůň Kucinski si na záda zavěsil čtyři lehké protitankové střely, Ron Rodger a Clarence Risher nesli své kulomety a celou horní polovinu těla měli obalenou pásy s náboji. Doc Nixon spolu s několika dalšími držel v ruce AK-47. Žádný z nás neměl na sobě ani psí známky, ani označení hodnosti či jednotky.
Z prvního vrtulníku vystoupila ven naše šestice, zamávala mu k odletu a navigovala na přistání druhý stroj. Ten vyplivl zbytek čety, zdvihl se nahoru, otočil se a odlétl na jih.
Z velitelství se vybatolil jakýsi vrchní seržant od zvláštních jednotek. Vypadal jako Královna jitra. Zůstal na nás civět skrz oblaka prachu a výraz v jeho tváři napovídal, že to, co vidí, se mu pranic nezamlouvá.
"Co jste, sakra, zač?" "Marcinko," zazubil jsem se na něho, "poručík Marcinko, jednotka SEAL 2, seržante!" Zasalutoval jsem. Stejně tak i seržant - po chvíli. "Jsme z říčního svazku u Binh Thuy." Beze slova na nás zíral. Zřetelně jsem proto opakoval: "Jednotky SEAL - už jste o nás slyšel? Zvláštní jednotky U. S. Navy, přidělené ke 116. operačnímu svazku?" Nepochodil jsem. "Chceme se tady kolem Cau Phu poohlédnout po nějakých slabých místech a rozšířit naše aktivity i do vašeho' pole působnosti."
"My žádná slabá místa nemáme, pane!" Zpod svého maskování jsem na něho mrkl. "To rád slyším, seržante!" A taky mi můžeš vlízt na záda!
Na požádání jsme byli s Gordym uvedeni k veliteli, plukovníkovi, jehož bezvadně uklizené kanceláři vévodila obrovská americká vlajka, visící na dvoumetrové tyči za leskle šedým kovovým psacím stolem. Plukovník vypadal jako postava z reklamy na službu v armádě: naškrobená uniforma, opasek z ručně vydělané kůže, nablýskaný kolt ráže pětačtyřicet, přepečlivě vyhrnuté rukávy u košile, které odhalovaly opálené bicepsy, a ocelově šedé vlasy, přesně a hladce sestřižené nakrátko. Puky na kalhotách měl dokonale vyžehlené a jeho pozdravu, za ta léta nacvičenému, se nedalo absolutně nic vytknout.
To celé byla však pouze fasáda. Z muže sedícího za cedulkou ZÁSTUPCE VELITELE SEKTORU táhla vyčpělá whisky. Krvavé oči za lesklými brýlemi se zlatými obroučkami prozrazovaly, že se jedná o alkoholika. Za nimi se skrývala vystrašená dušička zbabělého manekýna, který už ztratil veškerou chuť

na válečná dobrodružství. Četl jsem v něm jako v knize a nelíbila se mi ani jediná věta.
Pozdravil Gordyho i mne svraštěním obočí, vyjadřujícím tentýž odpor a znechucení, s jakým psi v parku očichávají bezdomovce, kteří jim zabrali jejich oblíbená místa. Zeptal se mě, proč nemám žádné označení příslušnosti ani hodnosti a proč mé zbraně neodpovídají předpisům. Ze všeho nejvíc ho však zajímalo, kdo mě, sakra, poslal na jeho posvátnou půdu bez písemného povolení.
Ovládl jsem se a začal klidně vysvětlovat. Popsal jsem Jeho výsosti, co jsou jednotky SEAL zač a jak bychom mu mohli být nápomocni díky dovednostem, které jeho zvláštní jednotky nemají. Plukovník se sice při tom proslovu díval skrze mne, avšak přitakával na všech správných místech.
Nakonec jsem ho požádalo popis situace v terénu. "Co se týká situace v terénu, poručíku, máme ji pevně v rukou. Vysílám pravidelné hlíky, které mi hlásí každý neobvyklý pohyb nepřítele. Počty vojáků Vietkongu i severovietnamské armády jsou téměř nekonečné, ale díky naší neustálé hlídkové činnosti je udržujeme v šachu. Musím také s potěšením konstatovat, že spolupráce s našimi jihovietnamskými kolegy probíhá na velmi dobré úrovni." Což byla samozřejmě snůška blábolů. Avšak podtext plukovníkových slov byl zřejmý. Nechtěl slyšet nic ani o mně, ani o mých nabídkách. Zdůraznil, že má po celém regionu rozmístěny oddíly vojáků, které úzce a kvalitně spolupracují s Armádou Vietnamské republiky a místními provinčními jednotkami, které mají za úkol vypátrat nežádoucí aktivitu Vietkongu nebo severovietnamské armády na úrovni vesnice.
"Všechno, pokud je mi známo, probíhá hladce,... poručíku.
Pochybuji, že je zde vašich skvělých schopností zapotřebí. Každopádně mi připadá, že z Bin Thuy to sem není zrovna nejblíže!" "Jenom půl hodinky vrtulníkem, pane. Opravdu - jen co by kamenem dohodi1!" Plukovník pokýval hlavou. "Dobře že to vím, synu. Kdyby se něco dělo, tak vám brnknu." Zasalutoval a otočil se na dobře namazané židli zpět ke svým papírům. Návštěva skončila.
Vyšli jsme s Gordym ven. "K čertu s ním! Nechce, aby mu tady někdo dělal čáru přes rozpočet! Na to je tu moc velkej klídek a pohoda!" Svolal jsem celou četu k sobě. "Jdeme na orientační vycházku!"
Jakožto jednotka SEAL jsme pochopitelně zamířili k nejbližší nádrži s tekutinou. Vlekli jsme se líně po nábřeží a zastavili se cestou na pár piv a něco k jídlu. Přibližně po půl kilometru chůze starým francouzským koloniálním městem jsme narazili na velký bílý dům, který stál přímo u řeky Bassac. Nebyla to však žádná přepychová rezidence: Kolem dokola byl natažen ostnatý drát a za ním líně postávaly po zuby ozbrojené stráže v černých kombinézách, podobných těm našim, a podezíravě nás sledovaly.
Pozorně jsem si je prohlédl. Tohle nebyli žádní jižní Vietnamci, nýbrž čínští Nungové - krutí nájemní zabijáci. Jedli ta nejostřejší jídla, jaká jsem kdy ochutnal, a dokázali člověka zabít v okamžiku, kdy ho spatřili. A měli rádi pomalé zabíjení. Prostě můj typ člověka. Pracovali pro mé bratry ve zbrani, slavnou CIA.
Došli jsme ke vchodu a já zazvonil.
Otevřít mi přišel hubený, opálený chlapík se zrzavými vlasy kolem pětadvaceti let, oblečený do zmačkaných khaki kalhot, sandálů a světle modrého barongu, což je filipínská košile, která vypadá jako guayabera (svrchní košile s kapsami - pozn. překl.) a kterou ve Vietnamu s oblibou nosila většina Američanů. Zrzek byl vyzbrojen automatickou pistolí ráže 11,25 mm.
"Ahoj," spustil, aniž by hnul brvou. "Jmenuju se Drew Dix a jsem místním poradcem pro PPCORV. Co jste, sakra, zač?" "Nazdar, Drewe!" odpověděl jsem. "Mé jméno je Dick Marcinko, patřím k jednotkám SEAL a vyvádím spoustu hloupostí. Rád
bych dostal trochu vína pro své muže, trochu sena pro své koně a bláta pro své želvy! "Dobře, vyhrál jsi!" zařehtal se zrzek a otevřel dveře dokořán.
"Vítejte v Bílém domě! Pojd~e dál, dáme si pár piva promluvíme o hloupostech, který se tady dají vyvádět!" v Usmál jsem se na něj zpod svého maskování. "Člověče, tohle by mohl být začátek krásného přátelství!
Drew Dix ve funkci provinčního poradce pro PPCORY, což byla zkratka Programu pro potlačení civilních operaci a podpory revolučního vývoje, vytvořeného v roce 1967, řídil vojenské akce jak ze strany Američanů, tak i ze strany Jižního Vietnamu. Veškeré své úsilí věnoval vybudování zpravodajské sítě v této oblasti a úzké spolupráci s Vietnamci. Neustále však pociťoval roztrpčení, jak se nám svěřil,

nad strukturou vietnamské společnosti a nebetyčnou hloupostí, panující v táboře armády, kterému velel plukovník Puntičkář.
Jak tomu je v každé civilní válce, i zde byly rodiny rozděleny geograficky i ideologicky. A tak se celkem běžně stávalo, že nějaký důstojník z A VR stanul proti příslušníku Vietkongu, který byl jeho bratrancem, strýcem či dokonce bratrem. Jelikož spolu oba protivníci vyrůstali, docházelo často k tomů, že se při válečných operacích jedné či druhé strany předávaly zprávy o chystaných akcích přímo přes frontovou linii.
"Výsledek je takový," vyprávěl Drew, "že když Charlie nachystá nějakou operaci a AVR proti němu vyrazí, padne spousta výstřelů, ale nedojde k žádným zraněním. Obě strany se pak stáhnou a jdou na noc domů. Prostě hrozná otrava, Marcinko!/I "A co plukovník Puntičkář?/I "Co je s ním?" "Co ten..." "Sakra, Marcinko, ten z toho svýho tábora nevylezl už celý tejdny! My tady sbíráme informace, předáváme mu je, on na nich sedí tak dlouho, dokud už není na všechno pozdě, a pak vyšle pár vojáků na nějakou symbolickou akci - vždyť on je ještě horší než ti zatracení Vietnamci!/I Dixův názor potvrdil i jeho přítel Westy. "Ten ubohej sráč nehnul od té doby, co jsme se tady usadili, ani prstem, aby nám pomohl!/I pronesl svým protáhlým dialektem, typickým pro rodáka z Louisiany.
Poté si otřel růžolící obličej modrým hedvábným šátkem, který měl zastrčený v zadní kapse kalhot. "Kancelářský krysy!/I zavrčel a pohodil hlavou směrem k armádnímu areálu. Westy se mi líbil. Byl to líně se pohybující milovník Jacka Danielse kolem pětačtyřiceti let. Byl důstojníkem zvláštních jednotek - pravděpodobně měl hodnost majora -, zapůjčeným ke službám pro Langley. Přestal se plazit džunglí a místo toho trávil nyní svůj čas v houpacím křesle v Bílém domě a s radostí přenechával veškerou aktivitu Drewovi.
U večeře, kterou nám připravili Nungové a při níž jsme se řádně zapotili, nám Drew s Westym stručně vylíčili, jak to na kambodžských hranicích vypadá. "Pamatujte jenom na to, že jakmile opustíte město," řekl Drew, "ovládne všechno Vietkong. Tam v Kambodži mají velký výcvikový středisko a pak je tu taky zásobovací trasa, která vede přes Sedmihoří, což je jihozápadně od Cau Docu, a pak rovnou na jih do delty." "Koukám, že máte o Charliem dobrej přehled,/I poznamenal Gordy.
Drew přikývl. "Máme dobré informace. Problém je však v tom, že s nimi nemůžeme nic udělat./I Dopil pivo, otevřel si další a zhluboka si přihnul. "Nungové nemůžou chodit ven každý den a ten plukovník je na hovno!" Pozdvihl jsem své pivo směrem k agentovi CIA. "Moc rádi bysme vám s tím pomohli! Sakra, Westy, ty máš svoje informace, já mám svoje kluky! Vypadá to, že bysme mohli udělat dobrej obchod!"
Westy nabral hůlkami plátek červené thajské papričky, vložil ho do úst, požvýkal, otřel si čelo velkým modrým šátkem, který používal coby kapesník, a napil se piva. "Sakra, Marcinko, jestli chceš jít na šikmooký, tak jen do toho, člověče! Teď zrovna je vůbec nikdo neotravuje!" Následující den ráno jsem vysílačkou přivolal svoje vrtulníky a vrátil se se svou jednotkou zpět do Binh Thuy. Hned,po přejezdu jsem nechal poslat dva říční čluny po Bassacu do Cau Docu.
Promluvil jsem si s jejich veliteli a dohlédl na to, aby byly naloženy dobrými námořnickými steaky, dobrou námořnickou municí a skvělým civilním pivem. Poté jsem vykonal zdvořilostní návštěvu u sousední vrtulníkové letky a oznámil jim, že jsme zjistili, že nahoře u Cau Docu byla zahájena lovná sezona na Charlieho. Tato zpráva piloty vrtulníků velice potěšila, takže nám přislíbili podporu ze vzduchu, kdykoli ji budeme potřebovat.
Zatímco se materiály o účelu použití říčních člunů všelijak posunovaly, předávaly a projednávaly, podnikli jsme v naší oblasti kolem Binh Thuy několik dalších akcí. Pak jsem dvacátého osmého ledna vyplnil s Hankem Mustinem NENAJI a vyrazil se svými muži na lov.
Čau Doc jsme opustili jedenatřicátého ledna večer. Cílem bylo vybudovat stanoviště odposlechu nad kanálem Vmh Te, přibližně půldruhého kilometru od města směrem na sever. Tento kanál ležel necelé dvě stovky metrů jižně od hranice s Kambodžou, kterou dál kopíroval po dlouhé kilometry. Pokud se nám tam podaří usadit, budeme pro Vietkong představovat lákavý objekt k útoku - a jestli se o něj pokusí, rozsekáme je na maděru!
Plukovník Puntičkář, jemuž jsem začal říkat "plukovník Sračičkář", mi nařídil, abych ještě předtím, než vyrazíme, vyplnil palebný plán, což jsem dosud ještě nikdy v životě nedělal. Šlo o to, že tento plán by mu poskytl souřadnice mé pozice, takže by v případě potřeby mohl zavolat na pomoc dělostřelectvo.

Palebný plán by mohl fungovat v případě, že kolem džungle máte rozmístěnou celou divizi, avšak jednotky SEAL nechtějí ani nepotřebují žádnou dělostřeleckou podporu z nějaké základny třicet kilometrů daleko. Svoji palebnou sílu si totiž nesou S sebou - a pokud potřebují nějakou podporu, poskytnou jim ji minometné čluny nebo bezrázové pušky a kulomety na hlídkových člunech.
Palebné plány navíc značně omezují možnosti, především proto, že poskytují malý prostor k manévrování. Mohli bychom totiž operovat pouze na třech malých územích, neboť ti tupci od dělostřelectva byli buďto neochotní, anebo neschopní zanést do svých map víc než jednu trojici souřadnic. Takže pokud bychom se nenacházeli přímo uprostřed základny číslo jedna, dvě nebo tři, žádnou dělostřeleckou podporu bychom neobdrželi. To mi tolik nevadilo. Mnohem víc mne rozčilovala skutečnost, že kdybychom se omylem dostali mimo vyznačená území, mohli bychom se ocitnout v palbě vlastních jednotek. další problém u palebného plánu představovalo utajení akce. Čím víc lidí bude vědět, kde se budu nacházet, tím větší je pravděpodobnost, že se najde někdo, kdo to dá vědět Charliemu.
Plukovník Sračičkář udržoval těsné styky s AVR a řada jejích příslušníků měla u Vietkongu své příbuzné. Uvažoval jsem o tom, že tomu zabedněnému plukovníkovi
řeknu, ať se jde vycpat, avšak Drew s Westym mě varovali, abych si s ním raději nezahrával. A tak jsem vyplnil potřebné papíry, v nichž jsem si přidělil nenápadný, malebný a zcela originální volací znak "Dravec III. Poté jsme se nalodili na hlídkový člun a k večeru vyrazili proti proudu řeky.
Bylo nás celkem jedenáct a každý z nás měl s sebou tolik smrtících hraček, kolik jich jen dokázal pobrat. Kůň Kucinski, naše zadní stráž, vezl půl tuctu lehkých proti tankových střel. Já si vzal s sebou pistoli ráže 9 mm se štěkátkem (tlumičem), samopal M16 a spoustu nábojů. Risher měl s sebou svůj kulomet Stoner, Dennis Drady a Frank Scollise nesli munici. Vysílačku měl na starosti Doc Nixon, který si své lékařské brašny naplnil ručními granáty. Mohli bychom uváznout v terénu i dva až tři dny - kdo ví, jak dlouho to dočasné zastavení palby bude ještě trvat -, a chtěli jsme tudíž na to být připraveni.
Drew Dix, Westy a Nungové sledovali, jak odrážíme od mola za Bílým domem a pomalu, jelikož osádky našich člunů řeku neznaly, vyplouváme proti proudu. Po chvíli jsme měli Čau Doc za sebou a zamířili jsme na sever. Stál jsem v kabině spolu s kapitánem člunu, ostříleným velitelem jménem Jack.
Kapitán nastavil rychlost a pátravým zrakem sledoval řeku, není-li před námi nějaká mělčina. "Jedete si užít trochu srandy, pane Dicku?" "Doufáme že ano, veliteli.1I „Jak dlouho budete venku?" "Dva dny, jestli budeme mít štěstí. II Pokýval hlavou. Pak sáhl do kapsy, vytáhl cigaretu a zapálil si.
"Vypadá to hezky!" Zhluboka potáhl a vyfoukl kouř nosem.
"Dneska večer se budeme potulovat kolem," řekl. "Zejtra nemá smysl, abysme se tam přes den vyskytovali, ale večer si pro vás přijedeme.1I "To zní rozumně, veliteli. Na chvilku jsem se odmlčel. Tahle část řeky je pro vás nová." Zavrtěl hlavou. Nová je pro všechny. Musíme si tu dávat opravdu dobrý pozor." v Věděl jsem, o čem hovoří - a nejednalo se pouze o mělčiny. Reka se severně od Cau Docu zužovala a byla na ní spousta pravoúhlých zákrut. Mnohé z nich vedly přes Rudou čáru, neviditelnou hranici, oddělující Vietnam od Kambodže. Dnešní akce začne sice ve Vietnamu, avšak bůhví kde vlastně skončí. Hodlali jsme přijít ze severního konce kanálu Vinh Te, tedy směru, z něhož by Američany nikdo neočekával, a uchystat léčku, jež by vypadala jako stanoviště pro odposlech. Pokud byly mé úvahy správné, měli bychom Charlieho chytit při pokusu porušit příměří u příležitosti svátku Tet a nakopat ho do zadku. Pokud jsem se zmýlil, strávíme dva krásné klidné dny na venkově a v plné parádě se zase vrátíme domů.
Přibližně osm kilometrů za městem, kousek od Rudé čáry, začal Jack provádět sérii obratů, při nichž se člun přiblížil ke břehu. Po třech až čtyřech takových manévrech jsme se v tichosti vylodili. Člun přitom pokračoval ve svých kouscích. Pokud nás Charlie sledoval, nemohl mít ponětí, co se to vlastně děje, neboť žádný hlídkový člun se dosud tak daleko proti proudu řeky Bassac nedostal.
Rychle jsme doplavali teplou hnědou vodou ke břehu, zalezli do křoví, vytáhli zátky z hlavní našich zbraní a vystoupili na břeh. Okolní krajina připomínala spíš Virginii než Vietnam. Všude bylo plno vysokého rákosí a hustých zelených křovin, které nás rozdíraly, když jsme se do nich nořili.
Asi dvacet metrů od řeky začala být země tvrdá a rovná a vegetace se změnila na ostružinové keře. V dálce osm až deset kilometrů před námi se tyčila hora. Z mapy jsem věděl, že je již v Kambodži, a my tudíž také, což je skvělé.

Upravili jsme kurz a zamířili na jihozápad, podél řady kanálů, které přetínaly rýžová pole, oddělená malými strouhami. Za poli se tyčilo stromořadí. Tam, kdesi na jihu za tím stromořadím, leží kanál Vinh Te. Měl jsem v úmyslu překonat otevřenou krajinu, projít stromořadím, dostat se ke kanálu a nastražit past. Vojáci Vietkongu přijdou z Kambodže, kde mají své stezky a ukryté zásobárny. Počkáme si na ně a pak - šťastný a veselý Nový rok!
Hodinky ukazovaly 22:30. Pohybovali jsme se pomalu, neboť jsem byli od Nungů inforwováni o minových polích, ale dosud jsme na žádné nenarazili. Četa se roztáhla do délky zhruba pětadvaceti metrů. Zajíci jednotky, "Sejček" Denny Drady, Jack Saunders a John Engraff, šli vpředu a prozkoumávali cestu rýžovými poli pro nás ostatní. Po nich kráčel Risher se svým stonerem. Za ním já, následován Dokem Nixonem, který nesl vysílačku. V Dokových šlépějích kráčel Dewayne Schwalenberg, Franc Scollise, Gordy Boyce, Harry Humphries a vzadu zástup uzavíral Kůň Kucinski. Chtěl jsem, aby staříci - nesnášeli, když jsem jim tak říkal - šli až za mnou. Jejich instinkty byly dokonale vycvičené a dokázali padnout k zemi a zahájit palbu, aniž bych jim musel říci jediné slovo.
Zabočili jsme na východ. Doufal jsem, že noc bude temná, a mé přání bylo vyslyšeno. Měli jsme s sebou "světla z hvězd", baterky s tlumeným světlem, které nám umožňovaly vidět ve tmě. Jedno jsem nesl já, druhé Gordy Boyce a třetí Denny Drady.
Pokud se nějaký voják Vietkongu tady někde schovává, uvidíme ho dřív, než on nás - nebo jsme v to alespoň doufali.
Vpředu před námi se rozprostírala černočerná obloha. Zato jižně vzadu za námi bylo nebe jasné. Plukovník Sračičkář v Cau Docu se evidentně rozhodl, že uspořádá ohňostroj. Brzy se směr našeho pochodu stočí na jih a naše baterky nám pak nebudou k ničemu. Ale možná plukovník nadělá dost rámusu na to, aby si nikdo nevšiml jedenácti záškodníků v terénu, říkal jsem si v duchu. Čili šťastná náhoda.
Dennyho Dradyho jsem jen sotva viděl, jak zhruba třicet metrů před námi krůček po krůčku postupuje vpřed. Vtom zdvihl ruku. Všichni jsme na místě ztuhli. Ještě jsme v poli neurazili ani dvacet metrů. Drady na mě zamával, abych šel pomalu k němu, což jsem ihned učinil.
Netrpělivý chlapík stál na místě jako pes nad kořistí. Pohledem jsem putoval do prostoru, kam ukazoval jeho třesoucí se prst.
V plevelem zarostlém poli to nebylo téměř vidět, avšak Dennyho zkušený zrak to vypátral - ze země vykukovala roznětka vietnamské nášlapné miny.
"Do prdele!" Nachazeli jsme se snad na začátku, konci či uprostřed nějakého minového pole? Neměl jsem o tom ani ponětí.
Dal jsem četě znamení, aby se nikdo ani nehnul. "Minové pole!" sykl jsem. Mé varování se ústně předávalo až na konec zástupu.
Smysly jsem měl tak napjaté, až jsem cítil, jak mi pod košilí po kůži stéká pramének potu. Vzduch byl nabitý elektřinou. Spolu s Dennym jsme odhrabali zeminu po celém obvodu miny, pomalu ji vyzdvihli a opatrně postavili na zem.
Usmál jsem se na Dennyho a poplácal ho po zádech. "Dobrá práce, Sejčku! A teď mi udělej cestu," řekl jsem. y Přikývl a jeho malá očka zářila vzrušením. "Rozkaz, šéfe! Cárymáryfuk - tady je cesta!"
"Polib mi prdel, Sejčku!" Denny mi poslal vzduchem polibek. "Nejdřív se musíte oholit!" Poté klesl na kolena, vytáhl nůž a začal jím zkoumat zem před sebou. Centimetr po centimetru postupoval vpřed a zkoumal každou hroudu či nerovnost do vzdálenosti půl metru do strany. My ostatní jsme se pomalu plazili za ním.
Trvalo nám téměř hodinu, než jsme překonali necelých šedesát metrů. Bezpečně jsme se začali cítit teprve až poté, co jsme překročili malý zavlažovací kanál a zamířili na východ, pryč od minového pole. Tam se vyčerpaný Denny svezl na zem. "Do prdele, šéfe, mám toho dost!" Měl také proč a podle toho i vypadal. Byl promočený skrz naskrz potem a šedavé vlasy pod černým šátkem, který měl uvázaný kolem čela, mu zmatněly. Oči měl zarudlé únavou a vypětím. Ale dokázal nás provést. Uprostřed cesty minovým polem vyhrabal ze země další minu a poté nás vyvedl bezpečně ven. Přitom za sebou zanechával nenápadná znamení, abychom v případě potřeby mohli jít stejnou cestou nazpět.
Poplácal jsem ho po rameni. "Odpočiň si! Já to na chvíli vezmu za tebe!" "Díky, šéfe!" Vydali jsme se ke

stromům. Zvolil jsem pomalé tempo, nebol bylo třeba postupovat i nadále obezřetně - výskyt dalších min nebyl vyloučen. Post průzkumníka byl pro mě nezvyklý, protože takové funkce jsem se v četě obvykle neujímal. Chtěl jsem být vždy uprostřed jednotky, kde bych mohl kontrolovat situaci zároveň vpředu i vzadu. Avšak toho večera, kdy byl Denny svou prací již vyčerpán, jsem pociťoval, že je řada na mně. Při prvním pobytu ve Vietnamu jsem sledoval, jak Metál Watson ztrácí čtyři, pět, ba dokonce šest kilogramů na váze pokaždé, kdy družstvo Bravo vyrazilo na nějakou akci, následkem fyzického i duševního vypětí z průzkumu terénu. Watson byl přitom chlap jako hora, urostlý a silný. Denny Drady byl od počátku kost a kůže, a nyní když si úsilí, které v minovém poli vynaložil, začalo vybírat svou daň, vypadal chudák Denny jako příslovečná zmoklá slepice.
Nelze pochybovat o tom, že práce průzkumníka je vyčerpávající. Ještě nikdy nebyl natočen žádný válečný film nebo napsána žádná kniha o válce, v nichž by byly patřičně vylíčeny všechny pocity, které člověku při provádění bojového průzkumu probíhají hlavou či procházejí tělem.
Ani na setinu sekundy nelze polevit v pozornosti. Každá molekula v těle se stává anténou, jež zachytává neustálé podněty z okolí, které bombardují veškeré smysly, a vyhodnocuje i ty nejnepatrnější změny, které se kolem člověka odehrávají. Zrak, sluch, čich, hmat i chuť - každý ze smyslů je využit na maximum. A pokud člověk zaváhá, může se rozloučit se životem.
Blížili jsme se ke stromům a já kráčel deset, možná patnáct metrů před Dennym a pomalu kladl jednu nohu před druhou podél vyschlého zavlažovacího kanálu.
Očima jsem přejížděl porost za okrajem strouhy, poté jsem sjel zrakem dolů a pátral po nějakých stopách, o drátech k roznětkám ani nemluvě. Prsty jsem zkoumal zem a hledal nášlapné roznětky od min. Očima jsem zachytával každý cizí zvuk - jak ty snadno odlišitelné, jako například kovové cvaknutí závěru AK-47, tak i ty hůře rozeznatelné, jako například lidský dech. Nosem jsem čichal jako slídící pes a pátral po charakteristickém tělesném pachu vojáků Vietkongu, umocněném tradičním nuc mam, které si lijí na všechno, co jedí.
Najednou jsem se zastavil a zadržel dech. Něco tu nehraje. Přímo to cítím. Přímo to vnímám. Chlupy na zátylku se mi naježily.
Ceta za mnou čekala.
Až do dnešního dne nevím, proč jsem ,dělal to, co jsem tenkrát udělal. Snad nějaký instinkt? Možná. Štěstí? Může být.
Vrhl jsem se totiž k zemi.
V témže okamžiku přilétla mým směrem dávka z AK-47, jehož hlaveň byla ode mne vzdálená ne víc než tři metry.
Odkulil jsem se stranou, pokropil místo záblesku hlavně svou M-16 a zařval na četu, ať palbu opětuje. Všichni její členové již pálili směrem ke stromům a volali na mě, ať se vrátím zpátky.
Po rukou, kolenou a loktech jsem dolezl ke své jednotce a pálil přitom naslepo přes rameno, zatímco intenzita střelby nad mou hlavou vzrostla alespoň šestkrát.
"Co se tp. u," zavolal jsem na Gordyho Boyce.
Ten v klidu vytáhl prázdný zásobník, nasadil nový a pokropil dávkou stromořadí. "Spousta záblesků!" zahulákal na mě. "Těch parchantů je tam aspoň třicet, možná čtyřicet!" Pohlédl jsem směrem k místům výstřelů. "Sakra - možná i víc!
Vypadneme odsud!" Překulil jsem se dál do kanálu. "Koni?"
"Ano, šéfe?" Ukázal jsem směrem k nepříteli. "Pošli těm hajzlům. nějakou střelu! Obrovitý Polák nabil jednu ze svých protitankových střel, namířil ji k místu s nejvyšší koncentrací záblesků a vystřelil. Následoval záblesk, výbuch a nářek raněných.
Pravačkou jsem opsal kruh. "Padáme odsud! Aniž bychom ustali v palbě, vydali jsme se nazpátek stejnou cestou, kterou jsme přišli. Nedosáhli jsme sice svého přesného dle, základny číslo tři, dostali jsme se však na číslo jedna a dva, a tak jsem si vzal od Doka Nixona vysílačku a zavolal plukovníku Sračičkářovi, aby mi poskytl tu svoji vychvalovanou dělostřeleckou podporu.
Avšak to, co se ozvalo ze sluchátka, mi připadalo jako špatná parodie nějakého válečného filmu. "Nejde to, Dravče jedna, přepínám! "Jak to, velite1i? "Protože tady na velitelství je napjatá situace - máme tu nepřátelský útok a nemůžeme si dovolit plýtvat na vás palebnými silami! Je to jenom na vás!1I Jak

typické! Tisíceré díky za vaši péči a zájem, plukovníku, říkal jsem si v duchu. Až tohle skončí, vzpomenu si na vás a přijdu vás navštívit. Zpřerážím vám obě zatracený hnáty, utluču vás s nimi k smrti a co z nich potom zbude, to vám nacpu do vašeho tlustýho zadku!
Vyťukal jsem na klávesnici vysílačky novou frekvenci a zavolal říční člun.
Dětská prolézačko, tady Dravec jedna! Jdeme pryč a na odchodu nás pronásleduje dotěrná skupina nepřátel! Nemáme dost munice! Potřebuju palebnou podporu u místa setkání Alfa!1I "Rozumím, Dravče jedna! Budu tam na vás čekat! A taky vy nakopejte cestou někoho do zadku!" ozval se v éteru Jackův jasný hlas.
Neubránil jsem se úsměvu. Ať žijí všichni velitelé družstev u U. S. Navy!
Dobrá tedy, zavolali jsme si taxík. Ale nejdřív se k té zatracené řece budeme muset dostat. Skrze tmu jsem viděl, jak se nepřátelští vojáci pohybují ani ne padesát metrů od nás. Bylo jich mnohem víc než nás a vyznali se tady. Pustili se do zuřivého pronásledování, což byla skutečnost, s níž jsem se dosud nesetkal.
Jednoho z nich jsem spatřil docela zřetelně a pokropil ho dávkou ze samopalu. Svezl se k zemi, ovšem jeho místo ihned zaujali tři jiní. Vypálil jsem na ně rovněž, přikrčil se před odvetnou salvou a pokračoval v ústupu.
Kůň Kucinski poklekl na jedno koleno a vypustil na nepřítele další ze svých protitankových střel. Zbývaly mu už jen dvě.
Risher zavolal, že potřebuje do kulometu další pás s náboji. Zádný další pás však nebyl. Harry Humphries křičel, že má do samopalu tři poslední zásobníky.
Nebyl sám. Náboje začaly docházet nám všem. Pokud se říční člun opozdí, budou z nás hamburgery.
Denny Drady vedl celou jednotku přes minové pole. Klusali jsme v jeho šlépějích a vzývali Boha. Muselo to účinkovat, protože jsme na nic nešlápli. A možná se pár z těch vietnamských parchantů, kteří běží za námi, prolétne vzduchem.
Pelášili jsme přes rýžová pole a schovávali se ve strouhách.
Větve, jimž jsme se předtím dokázali vyhýbat, nás nyní šlehaly po celém těle. Plazivé výhonky nám zachytávaly špičky nohou a výmoly čekaly na naše vratké kotníky.
Takhle jsem si to vůbec nepředstavoval. K říčnímu břehu jsme museli běžet doslova o život a v patách za námi se zuřivě hnalo stádo Vietnamců.
Hlídkové čluny byly přesně tam, kde měly být, s příděmi na písčitém břehu. Jejich kulometná dvojčata a minomety nám poskytly krytí a my se převalili přes jejich okraje a postrčili je do proudu. Cluny zacouvaly, provedly bleskurychlý obrat a zamířily do středu řeky.
Přepočítal jsem své muže a pak se zhroutil na podlahu kabiny.
Osádka nepřestávala kropit břeh řeky palbou a já kolem sebe cíil tu nádhernou vůni střelného prachu.
Jack zvýšil rychlost a člun vyrazil do noci směrem na jih. Viděl jsem, jak za námi ze břehu přilétlo několik svítivých dávek, náš člun se však rychle vzdaloval z dostřelu.
Vyškrábal jsem se na nohy a poplácal velitele po rameni. "Díky, že jste nám zachránil kůži, Jacku!To nestojí za řeč! Ale ještě jsme neskončili, pane Dicku! "Co se děje?1I "Čau Doc - dostávají tam na frak! Vietkong podnikl na město rozsáhlej útok, protože předpokládal, že kvůli novoročnímu příměří budou mít všichni volno!"
"Fakticky?" "Fakticky, pane! A víte co ještě? Ten zasranej pitomej vylízanej plukovnickej sráč drží všechny svoje kluky uvnitř areálu! Westy s Drewem mají značný problémy! Potřebujou nás!" "Tak na co čekáme?! Rychle domů!"
KAPITOLA 12
Do Čau Docu jsme sice dorazili ještě za tmy, s přistáním jsme však počkali až do prvních záblesků nového dne. Nebyl jsem důkladně obeznámen s prostředím města a navíc jsme bez pohledu na bitevní pole nemohli rozeznat, kdo je dobrý a kdo špatný.
A tak jsme dřepěli ve člunu, mrzli až na kost a naslouchali bitevní vřavě. Krátce před šestou hodinou najel Jack přídí na břeh a my ze člunu vystoupili přímo pod hlavním náměstím, asi čtyři sta metrů od Bílého domu.
Ve městě se ozývala hustá střelba. Kličkovali jsme mezi odraženými střelami a výbuchy granátů a utíkali

k areálu zvláštních jednotek, kde jsme se přehoupli přes plot a já se odkutálel do TOS - takticko-operačního střediska, abych zjistil, co se tu, ksakru, děje.
Jakýsi vyděšený major ve zbrusu nových maskáčích mi poskytl stručný popis. Situace je prý špatná, vojáci Vietkongu - kolik jich je, to nevěděl- pronikli hluboko do města. Kdesi prý jsou zadržováni civilisté, ale neví kde ani kolik.
Ten muž byl učiněnou studnou užitečných informací. Nakonec mi přece jen sdělil něco potěšujícího: Plukovník Sračička, jak mi spiklenecky pošeptal, je úplně mimo. Zavřel se do spojovatelny, kde sedí a poslouchá hovory v éteru. Ale pan plukovník je stále ještě nejvyšším velitelem, jak mi major sdělil. Kromě toho vydal rozkaz, že žádná americká jednotka nesmí opustit tábor, což byl pokyn, kterého major s radostí uposlechl.
Zavolal jsem vysílačkou Westyho. "Tady je to úplně v hajz1u!" "Já vím. Kolik vás je dohromady?" "Jedenáct." "Výborně! Pošlu asi třicet Nungů na jižní konec města. Ty si vezmi se svými kluky na starost severní konec a zažeňte Charlieho zpátky, odkud přišel!" "Rozumím! Máte tam u vás nějakou munici?" "Všechno, co budete potřebovat." „I vrtulník na převoz raněných?" "Jestli ho budete potřebovat, můžu ho sehnati" "A co plukovník Sračička?" Westy si pohrdavě odfrkl. "Ať se jde vycpat! Až tohle všechno skončí, tak toho hajzla vlastnoručně zabiju!" "Ale až po mně!" Zasmál se. Ve vysílačce to znělo podivně měkce. "Je tu ještě jeden problém." "Jakej?" "Tři americký civilisti - jedna sestra a dvě učitelky, zadržovaný jen pár bloků od vás." "Nemám tu žádnej dopravní prostředek, Westy, a neznám město. Počkej chvilku!" Obrátil jsem se k majorovi. "Westy říká, že zadržují nějaké ženské, majore. Můžeme se tam vydat?" Pokrčil rameny. "To se mě netýká, poručíku." "No tak..." "Heledte se, poručíku, plukovníkův rozkaz říká, že nikdo nesmí ven! To znamená, že vy i vaši muži zůstanete tady!" Uchopil šálek s kávou a začal z něj usrkávat.
Popadl jsem toho parchanta oběma rukama za klopy. Šálek vylétl do vzduchu a jeho obsah se vylil přímo na majora. Zdvihl jsem ho patnáct čísel nad zem. "Co jste povídal, majore?" "Dobrá, dobrá! Tak vy můžete jít! Ale naši chlapci zůstanou tady!" "Vaši debilní přihřátí kreténi si tady můžou celej den i noc třeba hrát na maminku a na tatínka, mně je to úplně fuk!" Mrštil jsem s ním napříč místností a sledoval, jak přistál na zdi.
Znovu jsem zdvihl vysílačku. "Můžeš poslat někoho, kdo by nás vyzvedl?" "Máme tu jeden džíp s padesátkou kulometem. Pošlu k vám Drewa, ten ví, kde ti civilisti jsou!" "Budeme tu připravený!" Zabavil jsem deset příručních vysílaček, přesvědčil se, že mají v pořádku baterie, a naladil je na Westyho kanál. Pak jsme všichni vyšli na denní světlo. O šest minut později se objevil Drew s džípem, pronásledovaný palbou ze samopalů. Předjel před areál a předvedl nádhernou obrátku smykem. Zamával jsem na Harryho a Doka Nixona a vyslal je k vozidlu. "Běžte si zahrát na rytíře! Možná si i zašukáte!" Harry vztyčil palec. "To doufám!" Naskočil na zadní sedadlo, popadl kulomet a vypálil z něj krátkou dávku. "Funguje bezvadně" "Uvidíme se později!" Drew vyrazil pryč. Leželi jsme na zemi a kryli palbou jejich odjezd.
Risher, Drady, Kucinski, Johny Engraff a já jsme vytvořili jedno útočné družstvo, Frank Scollise, Dewayne Schwalenberg, Gordy Boyce a Jack Saunders druhé a vyrazili jsme k Bílému domu.
Náš postup připomínal výjevy ze seriálu Velká vlastenecká válka. Bojovali jsme o každou ulici, o každou malou uličku i o každý dům v jakési asijské verzi druhé světové války.
Zahlédli jsme střelbu odněkud z oken. Zahvízdal jsem na Koně.
"Támhle... I" Kucinski namířil do oken svou protitankovou střelu, vypálil a já spolu s Dradym vykopl dveře, vtrhl dovnitř a postřílel zbylé Vietnamce. Pokud někdo z nich vyběhl ven, skosil ho Risher svým stonerem. Pak jsme se přesunuli o dům dál.
"Střelba ze střechy!" zavolal na mě Drady.
"Vidím! Rishere...!" Risher otočil svůj kulomet nahoru. Kulky prořízly okraj střechy jako ostří pily. Dva Vietnamci se poroučeli přes dvě patra na ulici.
Urazili jsme několik metrů a vyčistili další dva domy. Stále jsme však byli pod palbou shora. Vojáci Vietkongu neměli vůbec špatné nápady. Ukázal jsem směrem vzhůru. "Půjdeme na ně seshora!" Vyrazili jsme dveře, vystoupa1i po dvojitém schodišti a poklopem prolezli na střechu. Domy byly postaveny jeden vedle druhého, dost blízko na to, abychom mohli přeskakovat ze střechy na střechu. Dvacet metrů

od nás stál Vietnamec s odjištěným granátem. Pozdvihl jsem samopal a zasáhl ho do hrudi. Vietnamec padl tělem přímo na granát a výbuch ho roznesl po celé střeše.
Postupovali jsem ulicí, zahnuli za roh, vyběhli nahoru a sestřelili další hrozny Vietnamců. Byla to skutečně tvrdá dřina. Kolem desáté hodiny jsme měli vyčištěné pouhé tři ulice.
Mezitím si Harry a Doc užívali vlastní legraci, jak jsem shledal později. Zastavili s džípem před jedním domem, v němž žila sestra jménem Maggie. Z druhého patra na ně pálil nepřítel. Aniž by dbal kulek, vykopl Drew dveře, zatímco Harry opětoval palbu kulometem z džípu a Doc Nixon zkrápěl okna svým samopalem.
Když Drew vnikl dovnitř předními dveřmi, objevila se před ním trojice Vietnamců. Skosil je dávkou ze samopalu. Ze schodiště na něho střílelí další dva. I ty se mu podařilo zneškodnit.
"Maggie, Maggie, tady Drew, kde, sakra, vězíte?" "Tady!" ozval se chvějící se hlásek ze skříně v obývacím pokoji. Drew vběhl do pokoje, vytáhl vyděšenou sestru z jejího úkrytu a objal ji jednou rukou. "Tak jdeme." Cestou zpátky se ze zadních dveří vyrojili další Vietnamci.
Drew se otočil, vystrčil Maggie ven a všechny je postřílel. Pak přibouchl přední dveře, vhodil sestru do džípu, kde přistála na Doku Nixonovi, a uháněli zpět k Bílému domu. Celkem udělali tito tři, Harry, Doc a Drew, šest koleček - a vytáhli všechny civilisty ven bez jediného škrábnutí. Doc Nixon však trval na tom, že nejlepší ze všeho bylo Maggiino přistání na jeho těle.
"Má fantastický kozy," svěřil se mi. "Prostě můj typ ženský!"
Krátce po poledni se nepřítel začal stahovat nazpět. Měl tu silné početní zastoupení - až několik set vojáků. Proti nim nás stálo necelých padesát, a to včetně Nungů. Přesto se nám během dopoledne podařilo ovládnout j~jich pozice a vojáci Vietkongu se začínali ztrácet ve spleti ulic Cau Docu nebo se rychle převlékali a stávali se z nich opět loajální, poslušní a spřátelení obyvatelé města.
Obdržel jsem dvě zprávy; jednu dobrou a druhou špatnou. Ta dobrá hovořila o tom, že Westyho Nungům se podařilo vystrnadit protivníka z jižního cípu města a zatlačit ho na východ do okolní krajiny. Ta špatná oznamovala, že během bojů vybuchl sklad paliva a spousta civilistů se usmažila v ohni. Stiplavý zápach spáleného masa byl cítit na půl kilometru. (Následujícího dne jsme povolali vrtulníky pro převoz tolika Vietnamců do nemocnice, kolik jsme jen dokázali. Další část odvezl po řece do nemocnice v Sa Dec Jack na svém člunu. Spolu s ním jela i Maggie.
Když se pak vrátila, zapáchaly jí šaty tak, jako kdyby právě strávila osm hodin u táboráku.) Během úvodních hodin útoku si nepřítel vybudoval palebná postavení v místním kostele a nemocnici. Jednalo se o partyzánskou taktiku, jíž se využívá dodnes. Pokud totiž někdo na ně zaútočí, zničí tím i civilní objekt, což bude i v případě kruté porážky na bitevním poli znamenat ideologické vítězství partyzánů.
Přesně to se stalo v Cau Docu. Vytlačili jsme sice Vietkong z města ven, ovšem z kostela i nemocnice zbyly pouhé trosky. Během následujících dní tudíž začali příslušníci Vietkongu roztrušovat po okolí zvěsti, že rovnoocí bandité (tedy my) zničili bezdůvodně civilní objekty.
Teprve až po dvanácté hodině jsme spatřili, jak první vojáci AVR vystrkují nosy zpoza svého ochranného plotu, který se nacházel vedle armádního tábora. To byla součást hry. Příslušníci AVR vůbec velice rádi zalézali při jakékoli nepřátelské aktivitě do děr - koneckonců, měli k tomu školu plukovníka Sračičky, jenž byl mimochodem stále ještě zamčený ve spojovatelně. Jakmile bylo dění u konce, vylezli ven, aby pomohli vyčistit dané území.
Já se vždy domníval, že tak činí kvůli tomu, že mohou nalézt spoustu cenných věciček, které pak zpeněží na černém trhu. Nicméně vojáci AVR nebyli jedinými zbabělci na scéně. Jakmile se zbavíme všech vojáků Vietkongu, plukovník Sračička na sebe nejspíše hodí neprůstřelnou vestu, vykoná přehlídku útvaru - a napíše si návrh na udělení nějakého vyznamenání. (Nevím, jak to dopadlo s plukovníkem, avšak Drew Dix za své účinkování v bitvě o Čau Doc skutečně získal čestné uznání. Jedno mi však přesto zůstává nepochopitelné: Harry i Doc Nixon byli po celou tu dobu s Drewem a obdrželi pouze Bronzové hvězdy. Začínal jsem si klást otázku, zda jsou kritéria pro příslušníky jednotek SEAL přísnější než pro příslušníky Zelených baretů.) Když začal Vietkong ustupovat, rozhodli jsme se, že půjdeme blok po bloku a vyčistíme co největší část města. Rozdělili jsme se do dvojic a spíše jako policejní hlídky procházeli po chodnících. Kůň Kucinski šel se mnou po jedné straně ulice a Scollise s Risherem postupovali po protější straně. Palba ze strany protivníka byla přerušovaná - nejprve třebas celou minutu

nic a pak najednou sprška kulek. Vypracovali jsme si proto choreografii postupu. Já jsem pronikl ke dveřím, vykopl je, vhodil dovnitř granát a počkal, co se stane. Pokud byl vzduch čistý, Kucinski přeběhl vedle mě a postaral se o další dveře. Jestliže jsem něco zaslechl, počkal jsem, až granát vybuchne, prošel dveřmi a pokropil místnost ze samopalu. Dvojice na protější straně ulice prováděla totéž. Byl to nádherný způsob, jak strávit toto krásné, sváteční odpoledne ve slovutné metropoli jménem Cau Doc.
Vtom jsme se ocitli v palbě z dolního konce ulice. Ukryli jsme se s Koněm do dveřního výklenku, stejně tak učinil i Scollise. Nikoli však Risher. Místo toho popadl ten chlapec svého stonera, vyšel doprostřed ulice a s křikem začal pálit na nepřítele. Scéna jako v nějakém westernu, jenomže z Vietnamu. Risher držel v náručí svůj kulomet a tvář mu zdobil přitroublý úsměv.
"Tak pojdte, vy sráči, jenom pojďte!" Stříleli po něm, až se země kolem jeho nohou rozlétala zásahy kulek na kusy. Risher tomu však nevěnoval pozornost.
"Ty pitomče, vypadni z tý ulice!" volali jsme na něj s Koněm.
"Ty blbče, padni na zem!" On se však jenom smál. Ten idiot se jenom smál a smál.
Najednou se uprostřed všeho toho rámusu a zmatku na okamžik rozhostilo nenadálé ticho.
Věděl jsem, co přijde. "Néééé...!" stihl jsem pouze vykřiknout.
Bylo však pozdě. Zaslechl jsem to. Ozvala se jediná rána. Patřila nepřátelskému odstřelovači.
Zasáhla Rishera doprostřed čela.
Upustil kulomet a zhroutil se k zemi. Ještě než dopadl, stihl jsem k němu doběhnout a zachytit ho. Kůň mezitím vyslal jednu ze svých protitankových střel směrem, odkud výstřel přišel.
Nevím, zda něco zasáhl, měl jsem zcela jiné starosti.
Odtáhl jsem Rishera z ulice pryč. Ruka, s níž jsem mu podpíral zátylek, byla celá mokrá. Střela prošla hlavou skrz naskrz a do dlaně mi vytékal mozek. Pokoušel jsem se ho natlačit zpět do lebky, bylo to však nemožné.
Nakrmil jsem toho kluka hromadou prášků proti bolesti, on však stejně nic necítil. Kucinski zavolal vrtulník. Pak jsme se vysílačkou spojili s Drewem, Nixonem a Harrym, kteří s džípem projížděli palbou, aby nás vyzvedli a odvezli o šest bloků dál k Westymu na přistávací plochu pro vrtulník.
Dorazili k nám během okamžiku. Drew seděl za volantem, Harry vyskočil a popadl Rishera za nohy. Doc ho uchopil v podpaždí a já držel hlavu.
"Do prdele!" Harry zdvihl chlapcovo tělo na zadní část džípu.
Se zachmuřeným obličejem uchopil jednu ruku, zatímco Doc Nixon držel druhou. "Ty zatracenej blbče!" říkal Harry Risherovi.
"U Westyho máme pár bas studenýho piva! Aspoň si mohl počkat. .. " Doc Rishera přikryl kusem pokrývky. Nějakým záhadným způsobem se nám všem podařilo vměstnat do džípu a Drew vyrazil pryč.
Náš kamarád umíral. Nacpal jsem ho sice ihned morfiem, takže nic necítil, avšak život z něho pomalu vyprchával. Bylo to vidět na jeho očích, kterými na mě hleděl jako nemocné štěně.
Byl jsem vzteky bez sebe. Vždyť si o to přímo koledoval! "Ty zatracenej blbče, ty zatracenej blbče!" opakoval jsem, držel jeho hlavu v neručí a snažil se palcem zatlačit ten prokletý mozek zpátky do roztříštěné lebky.
Černou kombinézu jsem měl prosáklou jeho krví a ruce se mi lepily. Na bříšcích prstů jsem cítil úlomky lebečních kostí.
"Ty zatracenej idiote!" To bylo jediné, co jsem ze sebe dokázal vypravit, zatímco Risher pomalu umíral v mém klíně.
V té chvíli jsem pociťoval nesmírnou zuřivost. Část jí byla namířena proti Risherovi samému. Kdyby teď právě neumíral, byl bych ho zřejmě zabil já sám. Umíral proto, že se choval idiotsky, neboť šel prostředkem ulice. To se nedělá a on to věděl, přesto to však udělal, a proto je to pitomec a po zásluze dostal to, oč si koledoval.
Až na to, že Risher si to nezasloužil. Ležel tu v džípu s hlavou v mém klíně a mozkem v mých rukou a já věděl, že si to vůbec nezasluhoval.
Větší díl zuřivosti připadal na vrub vědomí skutečnosti, že Risher se na tom místě správně vůbec neměl vyskytovat. My jsme byli přece jednotka SEAL, tedy bojovníci z džungle, a ne žádní podělaní městští policajti! To ten zatracenej plukovník a jeho zvláštní jednotky měly být v ulicích města a provádět

průzkum namísto toho, aby sedě~ za šestinásobnými zátarasy a tři metry vysokými betonovými zdmi v tom svým pitomým táboře, vyšperkovaným jako West Point při přehlídce!
Dále jsem zuřil proto, že nějaký podělaný, smradlavý, třicetikilový vietnamský chcípák zabil jednoho z mých mužů. V tom okamžiku jsem nenáviděl všechny Vietnamce, tu podřadnou lidskou rasu, která potřebuje dvě hůlky na to, aby nabrala jediné zrnko rýže, ale na nošení dvou věder s výkaly jí stačí tyč jediná.
Chvěl jsem se vzteky rovněž kvůli faktu, že zároveň se zastřelením Rishera byla otřesena i má vlastní nesmrtelnost. Při mé první noční akci ve Vietnamu přeskočila jedna z dávek z AK-47 řeku a přistála mezi očima chlápka vedle mě. Proč zrovna on, a ne já?
Jindy jsem zase běhal bos po stezkách ostrova Dung a muž za mnou vstoupil přesně do mé stopy a prásk!, malá nášlapná mina vybuchla. Až mu to servalo hadrovou botu z nohy. Proč on, a ne já? Jak to, že muži přede mnou i za mnou dostali zásah a já nic?
Proč? Protože jsem prostě nesmrtelný a hotovo!
Přesně tak jsem si tenkrát připadal. Proto jsem mohl dělat cokoli, jít kamkoli, ať to bylo sebevíc riskantní, moji muži byli však se mnou vždy v bezpečí. Modřiny a škrábance, to ano - sem tam dokonce i nějaká ta exploze. Avšak nikdo nikdy s Marcinkem ještě nezahynul.
Během posledních dvanácti hodin jsem se alespoň desetkrát ocitl pod přímou palbou - a přežil to. V noci jsem spolu se svou četou běžel přes minové pole - a vyvázli jsme bez jediného škrábnutí. Pronásledovala nás horda Vietnamců - a odnesl to pouze tu a tam vyvrtnutý kotník. Bylo nás jedenáct a stáli jsme proti dvěma stovkám vojáků Vietkongu - přesto jsme je dokázali blok po bloku vytlačit ze severní části Cau Docu, aniž by byl někomu zkřiven na hlavě jediný vlas.
Až do tohoto okamžiku.
Nevím, koho jsem nenáviděl víc, zda toho vietnamského parchanta, který po Risherovi vystřelil, nebo plukovníka Sračičku, jenž byl příliš podělaný strachy na to, aby se zúčastnil bitvy, či všechny ty zatracené Vietnamce, kteří si tohle svinstvo navzájem prováděli již po celé generace. Bylo však jisté, že nikomu z nich nebylo radno nacházet se v mé blízkosti. Mohlo by to pro ně být tuze nebezpečné.
Pohladil jsem umírajícímu Risherovi rukou tvář. "Ty zatracenej blbče!"
Risherova smrt mi přinesla několik hořkých ponaučení. To nejdůležitější ovlivnilo můj náhled na vedení války. Od té doby se mým prvořadým úkolem stalo přivést své muže nazpět živé.
Prostředky k dosažení tohoto cíle byly až druhořadé. Pokud to mělo znamenat, že při výsleších budu muset být na podezřelé tvrdší až brutální, tak jsem byl. Pokud to mělo znamenat, že se v boji budeme chovat daleko bezohledněji, tak jsme se tak chovali. A jestliže záchrana našich životů byla mou první prioritou, pak druhou představovalo zabíjení nepřátel. Třetí byl vývoj taktiky jednotek SEAL, jenž spočíval ve využití poznatků z války pro stanovení nejefektivnějšího postupu těchto jednotek na nepřátelském území. Tato ponaučení mi zůstala po celý zbytek vojenského života. Někteří lidé si o mně myslí, že pokud jde o otázky taktiky, jsem příliš krvežíznivý, příliš "krutý". Skutečnost je však taková, že budu dělat všechno pro to, abych své muže přivedl nazpět v pořádku a přitom pobil co možná nejvíc nepřátel.
Po bitvě o Čau Doc jsem si rovněž uvědomil, že my Američané pro Vietnamce nic neznamenáme. Ani pro naše údajné spojence na jihu, ani pro našeho protivníka na severu země. Byla to jejich válka. Bojovali spolu již celá staletí. My jsme pro ně byli prostě jen další překážka, další prchavá invaze rovnookých bílých duchů. A tak nám ztrpčovali život - jak naši spojenci, tak i naši protivníci. Například od té doby, co mě časopis Male dal na obálku svého vydání - vzpomínáte na ten titulek "Poručík ‚Demo Dick' Marcinko, nejnebezpečnější žraločí muž U. S. Navy ve Vietnamu"? -, jsem se stal terčem nesčetných vtípků a narážek ze strany svých kolegů. To mi však vůbec nevadilo, ba naopak, dokonce jsem se každému vtipu zasmál a se všemi jejich autory i dobře vycházel.
Daleko méně nadšený jsem byl z jakýchsi zatykači, které Vietkong o čtvrt roku později rozvěsil po stromech a chatrčích v celé deltě. Na prvním z nich stálo: "Odměna 50 000 piastrů každému, kdo zabije poručíka Demo Dicka Marcinka, zabijáka s popelavou tváří, jenž během Nového lunárního roku přinesl do provincie Čau Doc smrt a utrpení." Takže to jsem byl já. A ani mi příliš nevadilo, že nejenom znají mé jméno, ale také vědí, že jsem byl na Nový rok v Čau Docu.

Takové tedy bylo utajení naší akce.
Další vývěsku jsem strhl při jednom nájezdu v Ke Sač, který jsme podnikli v polovině května roku 1968. "Odměna 10 000 piastrú každému, kdo zabije vůdce tajné bělošské zabijácké tlupy, která 2. ledna na Mezinárodní den OSN zmasakrovala mnoho zdejších rodin." Zde se také hovořilo o mé osobě. Druhého ledna jsme byli jediní, kdo v Ke Sač operoval. Tehdy jsme zabili šest, možná sedm vojáků Vietkongu. Takovou taktiku bylo možné ze strany nepřítele očekávat, třebaže mi připadalo paradoxní, že Vietkong čte náš časopis Male.
Trvalo mi delší dobu, než jsem se naučil "číst" naše spojence. Ti měli totiž své vlastní způsoby, jak člověku klást hádanky.
Pokud naše četa procházela nějakou vesnicí, často jsme se v ní zastavili na jídlo. Spolu s Gordym jsme u sebe vždy nosili nějaké vietnamské piastry, s nimiž jsme pokaždé zaplatili za rýži a ryby, které jsme snědli. Tyto zastávky nám dobře sloužily ze dvou důvodů. Za prvé, nemuseli jsme s sebou nosit žádné jídlo,
což nám umožňovalo vzít o to víc munice. A za druhé, domníval jsem se, že se takto víc sblížíme s místními lidmi. Zdálo se mi pravděpodobné, že i když máme rovné oči, tak budeme-li s nimi jíst a trávit nějaký čas, začnou nám pomalu důvěřovat.
A skutečně, vesničané, s nimiž jsme se vídali, se k nám chovali přátelsky. Když jsme se hrbili nad miskami s rýží, často k nám přicházeli a dotýkali se nás.
Zpočátku jsem si myslel, že tak činí kvůli tomu, že jsme cizinci a že se chtějí dotýkat našich uniforem, aby se zblízka mohli seznámit s látkou a zbraněmi a přesvědčit se, zda je naše chlupatá bílá kůže stejná jako jejich hladká žlutá plet.
Pak jsem se dozvěděl, co že to vlastně ve skutečnosti mělo znamenat.
Předávali nám tak své zlé démony.
Chránili tak sebe i své vesnice; tím, že se rovnookých cizinců dotýkali, předávali jim své zlé duchy. Tak se to prý ve Vietnamu dělá.
A tak jsem jim je začal vracet.
Pokud se mě dotýkala nějaká děcka, například když jsem je houpal na kolenou, bral jsem je do náruče a otíral svou zamaštěnou uniformu o jejich tváře či vlasy. Jestliže některý z dospělých přejel po mé paži, aby na ní ucítil chloupky, přejel jsem mu okamžitě po jeho. Usmál jsem se na něj, přidržel ho u sebe a řekl:
"Čao hom-nai-deptroi,/I což v jejich řeči znamenalo "Přeji hezký den!/I Chtěl bys mě oblbovat, Charlie? Nenene - já budu oblbovat tebe!
KAPITOLA 13
V červenci roku 1968 jsem odletěl nazpět do Virginia Beach, abych se zhostil úkolu, který se nakonec ukázal být mnohem těžší, než byl boj proti Vietkongu - a sice stát se řádným manželem a otcem. Mému synovi Richiemu bylo pět let a dcerce Kathy tři roky. Oba dva si mne předtím mnoho neužili. (Malá Kathy během prvních několika týdnů po mém návratu pořád křičela, když jsem ji bráva do rukou.) Rovněž tak si mne příliš neužila ani má žena Kathy-Ann. Mezi výcvikovými obdobími a oběma cestami do Vietnamu jsem byl z domova pryč po dvacet z před-
chozích čtyřiadvaceti měsíců - a návštěvy doma představovaly prchavý okamžik jednoho či dvou týdnů. Doma mě tudíž čekala spousta zařizování, nemluvě o dlouhatánském seznamu "rozinek z koláče" - údržbářských pracích na domě a zahradě, které tu na mě čekaly po celou dobu, co jsem byl mimo vlast. Byl jsem pyšný na náš domov, nízké stavení z červených cihel, hned za rohem Nákupního střediska princezny Anny. Prostory uvnitř byly malé a skromně zařízené, avšak naše - ten dům jsme koupili v období mezi první a druhou cestou do Vietnamu. Už jenom tento čin mne odlišoval od mých rodičů, kteří nikdy nevlastnili žádný z domů, v nichž jsme žili.
Přes léto roku 1968 jsem trávil dny u jednotek SEAL a pracoval jako důstojník pro výcvik u chlapců, kteří měli být odesláni do Vietnamu. Většinou jsme pobývali na jednom místě nedaleko hranic se Severní Karolínou, které jsme nazvali Bažina zoufalství.
Na jeden z výletů jsem vzal s sebou Richieho. Dostalo se mu vlastního výcviku. Spal se mnou ve spacáku a ze vzduchovky, kterou jsem mu koupil, shazoval plechovky od piva. Setkal se také s několika hochy z

8. čety SEAL a s úžasem pozoroval, jak Freddie Tesák chytá ve vodě holýma rukama rybky a kroutí jim krkem.
Poprvé též okusil zvěřinu. Jednou v noci totiž jedna srna udělala tu chybu, že se rozhodla přeplavat řku zrovna pod naším tábořištěm. Chlapci ji zahlédli a já vyskočil na molo, krátkou mačetou jí prořízl hrdlo a ponořil ji do vody, abych ji utopil. Pak jsem ji vytáhl na břeh a Richie sledoval, jak ji vyvrhávám. Ukázal jsem mu dokonce i to, jak jsme se při kurzech přežití učili zalézat do mrtvoly zvířete, abychom se zahřáli. Poprvé měl rovněž možnost pojíst maso ze zvířecí tlamy a velice mu chutnalo.
Na trenéra jednotek SEAL jsem si hrál až do listopadu. Poté jsem se znovu dobrovolně přihlásil do Vietnamu.
Argumentoval jsem tím, že nemohu přece vést plnohodnotný výcvik, pokud nebudu vědět, co se děje v daném teritoriu. Triky, které účinkovaly za nás v prvních šesti měsících roku 1968, už nemusí fungovat pro jednotky SEAL v prvním pololetí 1969.
U. S. Navy však se mnou měla jiné plány. Osobní oddělení se ve své nekonečné moudrosti rozhodlo dosadit mne na uvolněné místo poradce pro zvláštní operace v COMPHIBTRALANTu. Pro nezasvěcené uvádím, že COMPHIBTRALANT v námořním slangu znamená COMmander, AmPHIBious TRAining Command
AtLAN1ic, tedy Velitelství pro obojživelný výcvik, Atlantická oblast. Přesto budu nadál pracovat u námořní základny Litt1e Creek, neboť COMPHIBTRALANT se nacházel pouhé dva bloky od velitelství jednotky SEAL 2. Tyto dva bloky však znamenaly hlubokou propast v tradici i chování. Po přidělení ke COMPHIBTRALANTu se totiž ze mě stane štábní důstojník.
U jednotek SEAL i u potápěčů se vše točilo kolem fyzické stránky. Přes den jsme až do úmoru cvičili, v noci jsme se pak společně zpíjeli. Vztah k okolnímu světu se pro nás omezil na silné řeči a postoje toho největšího tvrďáka v celém táboře. Naše uniforma se skládala z trička a šortek, a pokud někdo z nás neměl dokonale učesané vlasy, nic zvláštního se nedělo.
A teď se náhle ze mě má stát ten typ důstojníka, jemuž jsem se vždycky vysmíval - štábní poskok. Představa, že se ze mne stane byrokratická, vylízaná a ukňučená kancelářská krysa, mě ani trochu nelákala a neváhal jsem se o tento názor podělit s každým, s kým jsem měl co do činění.
"K čemu mi celá tahle štábní hovadina bude?" zeptal jsem se jednou večer Kathy-Ann, když jsme seděli v obývacím pokoji.
Děti jsme již dali spát a v rukou jsme drželi plechovky s pivem.
"To já nevím. K čemu to budeš potřebovat?" To byla zajímavá otázka. Na chvíli jsem se zamyslel. "Třeba na služební postup." "Takže bys...?" "Je to až příliš zamotané," odpověděl jsem vyhýbavě. Lokl jsem si piva a přes okraj plechovky hleděl na svou ženu. Ve skutečnosti jsem si z byrokratických šmodrchanců vůbec nic nedělal.
Věděl jsem, že je zvládnu. Trápil mě však daleko podstatnější problém. U COMPHIBTRALANTu budu muset prokázat své kvality na poli, na němž, pokud je mi známo, stojí všechno proti mně.
Ve Vietnamu jsem se s absolventy námořní akademie a rezervními kádry utkával tváří v tvář a vždy jsem zvítězil. Byl jsem tvrdší a zkušenější bojovník než kdokoli z nich a oni to dobře věděli. Jelikož jsem kdysi býval řadovým vojákem, dokázal jsem rozmlouvat 'o ničem s osádkami člunů nebo ze sebe vychrlit dvouminutový vodopád nadávek, za nějž by se nemusel stydět žádný z nižších velitelů. Díky tomu, že jsem posunul hranice možností příslušníka zvláštní jednotky, neexistovalo na bitevním poli nic, čeho bych nebyl schopen - a to ať už s vědomím nadřízených, či bez něho. Pokud jsem byl mimo vlast, bylo to v pořádku, jenže pověst divokého zbojníka, kterou jsem si vydobyl ve Vietnamu, zde představovala něco, co mi v cestě vzhůru po žebříku U. S. Navy zrovna dvakrát dobře neposlouží.
Klasičtí důstojníci Navy - velitelé lodí, letci nebo osádky jaderných ponorek - příslušníkům zvláštních jednotek nedůvěřují. To je holá skutečnost. Dokonce i když jsem byl už velitelem jednotky, podporučíci s mlékem na bradě, kteří sotva vylezli z námořní akademie, hleděli na znak na mé uniformě - orla, kotvu a trojzubec - s pohrdlivým úsměškem. Věděli, že v kastovním systému U. S. Navy jsem naprostý exot; na důstojníky našeho druhu se všichni koukali skrz prsty. Z nich se mohou stát admirálové, z příslušníků jednotek SEAL nikoli.
Úspěch v COMPHIBTRALANTu bude navíc záviset na tom, jak se budu vyjadřovat a chovat, a já,

abych se přiznal, jsem neměl nejmenší ponětí, zda to vůbec dokážu. Navzdory skutečnosti, že jsem byl povýšen do hodnosti poručíka, zůstával jsem i nadál středoškolským odpadlíkem. Maturitní vysvědčení jsem získal během jedné plavby po Středozemním moři na příkaz Eva Barretta, jehož vyjadřovací schopnosti končily kdesi u krátkých slovo třech slabikách. Samozřejmě, během služby u 21. a 22. potápěčské jednotky jsem zpracovával pro Barretta veškerou agendu a ve Vietnamu psával"kartičky o venkovských tancovačkách" (hlášení o průběhu akce), záznamy o stavu a návrhy na pochvaly a čestná uznání pro svá družstva i četu. Neměl jsem však žádné zkušenosti se zhotovováním písemných hlášení a žádný výcvik v psaní všelijakých zápisů. Jako štábní důstojník COMPHIBTRALANTu budu stejně tak zranitelný a bezmocný proti kritice ze strany byrokratů, jako by byli oni, vydáni napospas nemilosrdné palbě u Čau Docu na Nový rok.
Kromě toho hrála v můj neprospěch ještě jedna osoba - KathyAnn. Vždyť má žena se nikdy nezúčastnila ani jediné ze všech těch dobrovolných akcí, jak by se od manželky důstojníka U. S. Navy dalo očekávat. A jak by také mohla, když měla doma plné ruce práce s výchovou dvou děcek a udržováním chodu domácnosti, neboť její muž nebyl po větší část posledních dvou let vůbec doma? Přesto však, hodlám-li strávit zbytek života u Navy a to jsem měl také v úmyslu -, budeme oba muset velice rychle změnit svůj styl života. Já budu potřebovat vysokoškolské vzdělání a Kathy bude muset začít vystupovat jako důstojnická panička, budeme-li chtít postoupit v zaběhnutém systému o stupínek výš. Měl jsem z toho v útrobách mnohem svíravější pocit, než jaký jsem zažil za celý Vietnam.
Definitivní obrat k lepšímu nastal v den, kdy jsem se poprvé setkal s naším admirálem. Toho rána jsem dostal pokyn jít se "přivítat" do jeho kanceláře. Admirál Ray Peet se pyšnil dvěma hvězdičkami a velmi hustým obočím. Byl to dokonalý prototyp důstojníka, vypadal přesně tak, jako kdyby ho do této role obsadil Hollywood. Často jsem ho dřív vídal, jak vjíždí či vyjíždí ze základny ve svém autě. Na mě jakožto ubohého důstojníčka z řad lidu působil mocným dojmem. Nikdy neměl na hlavě ani jediný vlas v nepořádku. Obuv se mu vždy leskla jako zrcadlo, nehty měl pečlivě upravené, kravatu dokonale uvázanou a puky na jeho kalhotách se jen zařezávaly. Jeho vzhled mě naprosto deprimoval. Příprava na setkání s ním mi zabrala plné dvě hodiny času. Domnívám se, že jsem se dosud ještě nikdy tolik neházel do gala - dokonce ani ve svých kouzelnických dobách, kdy jsem u svých bot pilně leštil jak vršek, tak i podrážky.
Vyšňořený pobočník mne zavedl do prostorné, přepychové kanceláře. Za stolem o velikosti menší letadlové lodi seděl zády ke dveřím admirál Peet. Když jsem vstoupil, otočil se na své soudcovské stolici s vysokým opěradlem čelem ke mně. Zasalutoval jsem. Admirál pozdrav opětoval. Poté se mu na líci rozlil úsměv tak milý jako ranní slunce ve Vietnamu. Povstal a vyšel zpoza stolu, aby mi podal ruku.
"Těší mě, že vás mohu uvítat na palubě, synku!" Děkuji vám, pane.
"Posaďte se!" Ukázal rukou na čalouněné křeslo u konce dlouhého konferenčního stolku z višňového dřeva. Posadil jsem se a zůstal v pozoru. Admirál usedl na kraj starožitné pohovky vedle rohu vykládaného stolu, na němž stála zdobená mosazná lampa, vyrobená ze starodávného hasicího přístroje, velký, několikalinkový telefonní přístroj a několik decimetrů silný stoh různých hlášení. Zabarvení vnějších desek jednotlivých fasciklů prozrazovala stupeň utajení materiálu, jenž byl uvnitř obsažen. Celá hromádka tudíž připomínala duhu.
"Nuže, poručíku, co vás tedy přivádí do COMPHIBTRALANTu?" Odpověď na tuto otázku jsem si již předem dobře promyslel.
Kouzelník ve mně by totiž ze sebe vysypal: "Protože nastal čas na nějakou šílenou štábní šaškárnu a ti idioti z personálního mě nechtějí poslat zpátky do Vietnamu!" Já se však místo toho pevně zahleděl admirálovi do očí a odpověděl: "Víte, pane, právě jsem strávil rok a půl ve Vietnamu a napadlo mě, že přišel čas, aby i mladší dostali příležitost otestovat, jak vypadá skutečný boj, a já zatím využil příležitosti k dalšímu vlastnímu zdokonalování." Při těchto slovech jsem ani nehnu1 brvou.
"Vedl jste si tam přímo znamenitě - stříbrná hvězda, čtyři bronzové, dvě čestná uznání U. S. Navy."
‚Ano, pane, jenže..." "Jenže co?" "Pane admirále, jako příslušník SEAL jsem dobrý a baví mě bojovat. Jenomže pokud chci u Navy udělat nějakou kariéru, musím pochopit, jak to v ní chodí, a to se mohu naučit jenom jako štábní důstojník. Kromě toho, pane, při práci zde budu mít možnost rovněž navštěvovat večerní školu. Viděl jste přece mou blůzu, pane. Nemám žádné univerzitní vzdělání.

Domnívám se, že večerní škola je důležitá proto, abych se mohl ucházet u Navy o bakalářské studium v Monterey." Peet přikývl. "Zdá se, že se na to díváte realisticky, synu, " podotkl.
Hovořili jsme spolu ještě asi dvacet minut. Admirál se mne zeptal na rodinu, proč jsem se dal k jednotkám SEAL a jaké to bylo ve Vietnamu. Sdělil mi, co ode mě očekává. Měl jsem začít koordinovat činnost SEAL v rámci velitelství pro obojživelný výcvik a reprezentovat v jeho štábu nekonvenční úhel pohledu na válečné řemeslo. Pak nastal čas odejít. Do místnosti vklouzl admirálův pobočník a diskrétně zakašlal. "Venku čeká další návštěva, pane!" Vztyčil jsem se a předpisově zasalutoval. "Děkuji, že jste se mnou trávil svůj čas, pane!" Ve dveřích jsem se k němu ještě jednou otočil. "Mimochodem, pane admirále, pokud byste měl někdy chuť si zastřílet nebo zaskákat či vyzkoušet své štěstí při odpalování náloží, stačí mi jen říci." Admirálovo obočí vylétlo o centimetr nahoru, jako kdyby právě utrpěl elektrický šok. Poté propukl v hlasitý smích. "Buďte ujištěn, že si to zapíšu za uši, poručíku. Odchod!"
Několik měsíců sice trvalo, než jsem se dokonale přizpůsobil, ale nakonec se mi počátkem roku 1969 práce ve štábu začala zamlouvat. částečně to bylo způsobeno skutečností, že se úhel pohledu příslušníka SEAL stával součástí válečné doktríny pro obojživelné složky, což do mého příjezdu u COMPHIBTRALANTu neexistovalo.
Za každý úspěch, ze kterého jsem se těšil, jsem z velké části vděčil admirálu Peetovi, u něhož jsem jako u svého šéfa nalézal pochopení a podporu, a vytáhlému kapitánovi jménem Bob Stanton, který se ve štábu objevil pár týdnů po mém nástupu. Zatímco se Navy rozhodovala, zda mu ,má udělit první hvězdu či nikoli, zakotvil Bob v COMPHIBTRALANTu. Přijel k nám ve fiatu 600, který vypadal jako nějaké autíčko pro cirkusová čísla, až z Washingtonu. Sledoval jsem, jak se z něj souká ven. Připomínal hada: Pořád jen lezl a lezl. Ještě nikdy jsem neviděl nikoho tak dlouhatánského - Jack musel mít alespoň patnáct čísel přes dva metry.
Stanton kdysi býval důstojníkem u potápěčů, což znamenalo, že oba dva hovoříme stejnou řečí. Patřil rovněž k onomu typu klasických námořních důstojníků, kteří se řídili Barrettovým Prvním mořským zákonem, což znamenalo, že si mě vzal pod svá křídla. Naučil mě figlům, jak získat "pečeť" neboli souhlas nadřízeného, a to i u takového návrhu, který by se nadřízenému nemusel vůbec zamlouvat. Pověřil mě badatelskými úkoly, díky nmž jsem se dopodrobna obeznámil s knihovnou na základně. červeně proškrtával má hlášení a záznamy a nutil mě je přepisovat tak dlouho, dokud se z byrokratických slátanin nestala opět angličtina. Chránil mě před ranami pod pás, o něž v žádném štábu není nouze. V době, kdy nás kapitán Bob opouštěl, jsem už dokázal brázdit štábními vodami naprosto samostatně. I když práce byla velice náročná, uspokojovala mě skutečnost, že ji zvládám stejně dobře jako moji kolegové s univerzitními diplomy.
Pracovní dny, ač dlouhé, se daly celkem snášet. Do práce jsem se hlásil před osmou hodinou a končil kolem čtvrté. Poté jsem absolvoval pětačtyřicetikilometrovou cestu do Vysoké školy WIlliama a Mary nebo Univerzity starého dominia, kde mě čekalo pět hodin večerní školy. Pak jsem zamířil domů, dorazil těsně před půlnocí a rychle zhltl pozdní večeři. Několik minut jsem strávil s Kathy-Ann, do dvou hodin ležel v knihách a do šesti hodin v posteli.
Víkendy jsem měl sám pro sebe. Hrával jsem si s dětmi a věnoval se pracím na domě. Jednoho léta se mi dokonce podařilo vypěstovat rostlinu, která na výstavě získala ocenění! Jednou za měsíc jsem byl přezkušován z pyrotechnických dovedností, každé čtvrtletí jsem osvědčoval své výsadkářské kvality a vždy po půlroce jsem prokazoval rovněž své potápěčské umění. Avšak kromě těchto zkoušek jsem neměl v podstatě žádný kontakt ani se SEAL 2, ani s žádným ze svých dávných kamarádů od potápěčských jednotek. Pokud bych měl nějaký konkrétní dotaz ohledně jejich činnosti, obrátil bych se na ně. Avšak večery v místních barech s pivem a rvačkami byly ty tam. Poprvé od té doby, co jsem se oženil, jsem byl plnohodnotným manželem a otcem. Tato úloha nakonec nebyla ani tak špatná, jak jsem se dřív domníval. .
Necelý rok po mém příchodu vystřídal admirála Peeta na jeho postu starý mořský vlk jménem Ted Snyder, ostřílený kozák z ponorky, jenž měl v předpokoji své kanceláře klakson, který na ponorce oznamuje potopení. Kdykoli se po své whisky trošku odvázal, bylo slyšet půldruhého kilometru daleko, že se na štábu potápí ponorka.
Snyder byl téměř ve všem pravým opakem Peeta. Peet byl byrokrat z povolání, papírový válečník,

zatímco Snyder byl námořník a velitel ponorky. Peet dokonalým chováním připomínal prezidenta nějaké banky; Snyder byl neformálnější, čas od času dokonce i klel jako pravý námořník. Já byl však rád, že jsem měl možnost sloužit pod oběma. Od Peeta jsem se naučil vážit si plánovitosti, která je základem kvalitní štábní práce. Nelze přece řídit velké jednotky tak, že se budou vydávat rozhodnutí za chodu, a Peetův metodický způsob velení s důsledným číslováním mě naučil jak strategickému plánování, tak i jeho taktickému uplatňování. Práce pro Snydera mi přinesla stejně tak cenný poznatek, a sice jak pečovat o vlajkové důstojníky (tj. důstojníky s hodností vyšší než kapitán s právem nosit osobní vlajku pozn. překl.).
Starému pánovi jsem padl do oka. Brával mě s sebou na schůze, kde mě nechával sedět uvIŮtř místnosti. Chodíval jsem s ním na večírky, kde na mě vždy zamrkal a přikývl, což znamenalo buď "Kup tomu chlápkovi něco k pití", anebo "Vezmi si od něj jeho telefonní číslo". Vyprávěl mi o politice důstojnického stavu, poučoval mě o různých doprovodných aktivitách, jako například vedení skautských oddílů nebo přednášení proslovů v místním Rotary klubu (organizace zednářského charakteru - pozn. překl.), které mají značnou váhu u komise při rozhodování o povýšení.
Aby mi pomohl s uvedením do lepší společnosti, nechal mě zapsat do správní rady Planetária, ubytovací kapacity pro vlajkové důstojníky, kteří navštěvují Uttle Creek. Proč "Planetárium"?
lnu proto, že v něm přespávaly samé "hvězdy". Bylo třeba, abych se zbavil špatných návyků. S personálem hotelu přece nelze hovořit ve stylu řeči Eva Barretta. Květnatá námořnická mluva není použitelná arů při úředním styku s manželkami různých admirálů. Taková dokonale vyšňořená panička od tříhvězdičkového admirála nechce z úst mladého poručíka Dicka slyšet slůvko "hovno".
Naučil jsem se také jedno nové slovo: rafinovanost. Objevil jsem, že například taková maličkost jako správně naaranžované čerstvé květiny dokáží člověku z manželky tříhvězdičkového admirála udělat přítele na život a na smrt, což je, jak mi admirál Snyder neopomněl zdůraznit, stejně důležité, jako spřátelit se s admirálem samým.
Aby otupil mé společenské způsoby, doposud založené na nasávání hrášku a špaget nosem, dostal jsem od Snydera rozkaz vzít si na starost pořádání jeho vlastních koktejlových večírků.
A tak jsem se musel obeznámit s proviantním zásobováním základny. Celá má předchozí zkušenost s jídlem se skládala z házení kaše u Gussyho a výpomoci v pekárně během pobytu u potápěčů. Nyní se ze mě pomalu stával expert na studené i teplé občerstvení, exotické nápoje a vína z dovozu. Během této etapy vývoje mé osobnosti jsem dokonce objevil, jaké příbory se používají na která jídla.
Tutéž energii, kterou jsem využíval při výcviku družstva Bravo nebo 8. čety, jsem nyní směřoval do nové a neprobádané oblasti společenského pohoštění. Byl jsem náročný jako úzkostlivá ředitelka hotelu, dbal jsem na to, aby vše bylo dovezeno a přichystáno v pravý čas. Mnohem významnější však pro mne byla skutečnost, že spolu s tím, jak se přede mnou odhalovaly vrstvy vlajkových hodnostářů, rozevírala se zároveň i opona nového životního stylu, o němž jsem nevěděl zhola mc.
Jako potápěč i jako důstojník SEAL jsem se vždy vysmíval všelijakému "růžovému kavalírství". Takové chování jsem napodoboval vždy předtím, než jsem někoho prohodil skleněnou výplní. Nyní jsem poznával, že tato nabubřelost, jak jsem to nazýval, je součástí složitého společenského rituálu. Byl to vlastně jakýsi kód, který jsem se chystal rozluštit. A jak mi admirál Snyder neopomněl zdůraznit, jakmile tento kód jednou úspěšně rozlousknu, nebude již v mé kariéře žádná hranice, které bych nebyl schopen dosáhnout.
Takže jakpak se učí malé děti? Přece tak, že napodobují dospělé. Mé pravidelné styky s personálem proviantních zařízení nám s Kathy-Ann umožnily, abychom začali pořádat vlastní večírky, třebaže to bylo za poručický plat. To jsem vždy zašel do Planetária a řekl veliteli kuchyně: "Veliteli, v sobotu večer se u mě má sejít kolem třiceti lidí. Rozpočet činí šedesát dolarů./I Za těch šedesát dolarů jsme obdrželi dostatečné množství jídla i pití a navrch ještě dva číšníky v naškrobených bílých fracích, aby obsluha probíhala hladce a dokonale. Prostředí možná nebylo tak elegantní jako ve Snyderově ubytovně, zcela nepochybně jsme se však dostali nad ve čírky u ohně s pivem a preclíky vzadu za domem, které jsme pořádali u potápěčů. A stali se z nás pravidelní hostitelé, nebo! takové koktejlové večírky jsme pořádali každý druhý měsíc po celý ten rok a půl, kdy jsem ve Snyderově štábu sloužil. Skladba hostů byla pestrá a sahala od důstojníků z COMPHlBTRALANTu až po mé staré brachy z jednotky SEAL 2 Freda

Kocheye a Jakea Rhinebolta. Přišel i Gordy Boyce, ovšem na svůj Tanec hořící prdele si tentokrát musel nechat zajít chuť!.
Admirál Snyder mi rovněž nařídil, abych sepsal materiál o využití infračervených čidel při válečných operacích na řece, který tak dlouho putoval všelijakými cestami, až byl nakonec uznán jako taktický prvek U. S. Navy a vynesl mi písemnou pochvalu. Na jeho naléhání jsem také předstoupil před Výbor pro obojživelné vedení války, abych jeho členy seznámil se zdokonalenými způsoby dopravy potápěčů nebo jednotek SEAL na místo akce, včetně doporučení jenž bylo později skutečně akceptováno) přestavět jaderné ponorky na podvodní dopravní prostředky pro jednotky SEAL s možností vypouštět pod vodou další prostředky pro dopravu jednotlivých příslušníků.
Má píle se mi taktéž vyplatila. Snyder mi napsal skvělé hodnocení ("Poručík Marcinko je jedním z nejoddanějších a nejpilnějších důstojníků s profesionálními znalostmi, jakého kdy níže podepsaný spatřil. Jedná se o důstojníka, který jí, spí i přemýšlí jako příslušník jednotek zvláštního určení, zejména jednotek SEAL. Ještě lepší však bylo, že zatelefonoval do školy v Monterey v Kalifornii a doslova nařídil, aby mne přijali na školní rok 1971/72.
Tak se i stalo. Opustil jsem základnu a zakoupil maringotku - jednu z těch s vyklápěcí střechou. Pak jsem v květnu roku 1971 k našemu otlučenému renaultu přimontoval tažnou tyč, zabalil věci, rozloučil se s domovem, posadil děti do maringotky a vyrazil do Kalifornie. Pro okolí jsme museli vypadat jako kočující cikáni. V Monterey jsme prožili šestnáct nádherných měsíců a já konečně získal univerzitní vzdělání a titul bakaláře v oblasti mezinárodních vztahů. Pokud jsem zrovna netrávil svůj čas školou, kuželkami, skákáním, kempováním v kalifornských horách nebo ježděním na poníkovi, kterého jsem koupil dětem, věnoval jsem se dobrovolným aktivitám. Stal jsem se vedoucím skautské družiny Lvíčat. (Má Lvíčata byla zřejmě jedinou družinou, jejíž členové při dvoudenních pobytech lovili, zabíjeli i stahovali z kůže žáby a pojídali čerstvá žabí stehýnka. Některým rodičům se z toho zdvihal žaludek, děckám však chutnalo.) Pravidelně jsem se účastnil přednáškového turné pro veřejnost, při němž jsem v občanských sdruženích, církvích i školách hovořil o zvláštních jednotkách u U. S. Navy. Byl jsem navržen na zařazení do knižního vydání "Vynikajících mladých mužů Ameriky/l pro rok 1972. Z vlastní zkušenosti mohu potvrdit, že taktika s vedlejšími aktivitami skutečně funguje. V roce 1972, tedy o dva roky dříve, jsem byl totiž povýšen do hodnosti nadporučíka. .
Během posledního půl roku studia na univerzitě jsem trávil tři dny v týdnu na kurzech vietnamštiny v jazykové škole U. S. Army. Proslýchalo se, že mám být vyslán zpátky do Vietnamu jako hlavní poradce pro všechny jednotky SEAL v jižním Vietnamu.
Na poslední chvíli však byl tento návrh stažen, částečně kvůli vietnamizaci války. Místo toho jsem měl telefonický hovor s admiralitou ve Washingtonu.
"Nadporučík Marcinko?/I "U telefonu./I "hlaste se, prosím, co možná nejdříve u nás na výcvik." "Na jaký výcvik?/I „ve Zpravodajské škole ministerstva obrany. Byl jste vybrán do funkce námořního přidělence pro Kambodžu – nastoupíte ihned, jakmile si doplníte požadovanou jazykovou a zpravodajskou kvalifikaci!"
KAPITOLA 14
Vrátil jsem se s Kathy-Ann a dětmi zpět do Virginia Beach, koupil nový dům a usadil se v něm. Pak jsem se přihlásil do školy a odjel na sever abych strávil osm měsíců ve škole pro špiony ve Washingtonu. Spionážním výcvikem museli projít všichni přidělenci, a to ať měli pracovat na území spojenců, anebo nepřítele.
Rozdíl spočíval pouze v tom, že špehování spojenců je choulostivější záležitost, než jakou je špehování nepřítele. A na rozdíl od zpravodajských důstojníků CIA, kteří pod diplomatickým krytím přímo pracují, je všeobecně dobře známo, že vojenští ataše jednotlivých zemí informace spíše sbírají a veškeré poznatky odesílají na příslušná velitelství.
A tak jsem se spolu s dalšími kolegy věnoval jemnému umění špionáže. Učili jsme se takovým základním věcem, jako například jak správně naexponovat snímek a jak máme sami vyvolat film. Dozvěděli jsme se, jak se máme stát chodícími schizofreniky - zvenčí samý úsměv a uvnitř ostří nože - a udržovat srdečné přátelství se všemi kolem. Naši lektoři probírali otázku společenských styků skutečně velice dlouho. Dostali jsme školení, jak opít všechny okolo a přitom zůstat střízliví a jak si dělat potají poznámky.

(Zapisují se špačkem tužky na malinký kousek papírku, jenž je ukrytý v kapse u kalhot. Vždycky jsem si říkal, že to musí vypadat velice trapně, jako kdyby se dotyčný drbal v rozkroku.) Naučili jsme se jemným finesám, jak z našich kolegů přidělenců vyloudit či jinak získat různé informace, a osvojili jsme si techniku šíření dezinformací.
Já jsem navíc prodělal krátký kurz v oblasti elektronické špionáže, a věděl jsem tudíž, jaký druh antén mám při práci v terénu hledat. Studoval jsem snímky z letadel a naučil se určovat druh nákladu lodi podle typu kontejnerů na palubě.
A dostalo se nám samozřejmě také školení v oblasti psaní tzv. "memkonů". Memkony jsou alfou a omegou diplomacie. Tento výraz vzešel ze spojení dvou slov, a to MEMorandum KONverzace. Můžete si být jisti, že pokud jste někdy v životě hovořili s nějakým diplomatem či špionem při nějaké oficiální příležitosti, pak budou vaše výroky pravděpodobně zaznamenány na papíře a uloženy kdesi v příslušných složkách k vaší osobě.
Abychom si nové dovednosti patřičně vybrousili, museli jsme absolvovat nekonečné testy a cvičení. Snažili jsme se například vytáhnout informace ze sebe navzájem, pořádali večírky v důstojnickém klubu na velitelství Navy a závodili, kdo zůstane nejstřízlivější, a jezdili po Virginii, abychom potají pořizovali snímky státního majetku.
Po skončení této školy se mi podařilo zhustit půlroční kurz francouzštiny do sedmnácti týdnů. Poté jsem se postaral trochu o domácnost, zajistil, aby byla do Phnompenhu odeslána celá paleta hraček od jednotky SEAL 2, a odletěl vstříc svému osudu na bájný Orient.
Neměl jsem žádné výčitky svědomí, že Kathy-Ann s dětmi zanechávám doma. Za prvé, v Kambodži bude pravděpodobně nebezpečno. Phnompenh ležel v oblasti zachvácené boji, a Navy by tudíž nerada viděla, jak někoho z jejích příslušníků doprovází na toto místo jeho rodina. Za druhé, na otce a manžela jsem si doma hrál po dlouhá čtyři léta - a značně úspěšně. Nyní byla tedy řada na Kathy-Ann, aby se o vše postarala opět sama a nechala mě dělat moji práci. Naše domácnost vykazovala vždy tradiční rysy; já pracoval na plný úvazek jako důstojník U. S. Navy a Kathy-Ann zase jako matka a hospodyně. Toto rozdělení úloh jí vyhovovalo - vlastně si to tak i přála - a ani já nebyl vůbec proti.
Před odjezdem jsme si udělali pěkný víkend a odjeli na výlet do Západní Virginie.. Počasí bylo báječné; nebe bez mráčku, chladné noci a západ slunce, jaký lze spatřit jedině v reklamách na filmy Kodak. K jídlu jsem vyráběl hamburgery a hot dogy a zapečené fazole se syrovým zelím. Sedávali jsme před stanem u skomírajícího ohně a hledali na obloze padající hvězdy. Potom si děti zalezly do spacích pytlů a my s Kathy zůstali sedět venku a otevřeli si pár piv na dobrou noc.
Jednou jsem ukázal za záda na spící děti. "Budou mi chybět." "Ty jim taky. Sotva tě začaly poznávat, jedeš už zase pryč!" "Tak moment - stesk po domově, to je každodenní chlebíček příslušníka SEAL." "Víš, Dicku, jsou doby, kdy nám to tvoje povolání začíná jít všem pěkně na nervy!" "Přesně to taky dělám i já, Kathy, jsem zrovna takovej!"
Na cestě do Kambodže mi vadilo pouze jediné: Post vojenského ataše mě na jeden až dva roky vytrhne z byrokratického řetězce, jenž vede ke kariéře velitele. Před odchodem z COMPHIBTRALANTu jsem od admirála Moora, který stál v čele Velitelství pro podporu obojživelných operací Atlantické flotily v Norfolku, obdržel vynikající posudek tohoto znění: "Nadporučík Marcinko je jedním z nejslibnějších mladých důstojníků, jakého jsem kdy potkal, s velkými předpoklady pro dráhu u námořnictva. V zájmu zajištění jeho dalšího rozvoje doporučuji, aby mu po ukončení postgraduálního studia v Monterey bylo svěřeno velení jednotky SEAL. Doporučuji rovněž jeho mimořádné povýšení." Velení jednotky SEAL? Ta věta mému sluchu lahodila. Abych se přiznal, nikdy jsem vlastně doopravdy nepřemýšlelo tom, že bych mohl velet některé z jednotek SEAL - nebo nějaké jednotce vůbec.
Post velícího důstojníka byl předurčen pro absolventy námořní akademie nebo kádrové rezervy Navy, kteří vyrůstali v prostředí papírové války. Byla to práce pro starší příslušníky, nikoli pro takového mladého válečníka, jakým jsem byl já. Navíc jsem se kdesi v hloubi duše stále cítil víc jako Kouzelník, chlap, který dobrovolně opustil střední školu a dal se k U. S. Navy, protože to byl jediný způsob, jak uniknout z ubíjejícího prostředí New Brunswicku.
Po Vietnamu však díky admirálům typu Peeta a Snydera tento pocit postupně mizel a já začal zkoumat možnosti, o nichž se mi .

dřív ani nesnilo. Bylo jasné, že Navy se mi stane vším. Nicméně v této chvíli, kdy jsem měl v kapse službu u štábu a na zdi mi visel univerzitní diplom, mohla má profesionální dráha nabrat nečekaný směr k velitelským výšinám.
Háček byl v tom, že muži, s nimiž budu soupeřit, strávili mnohem víc času vedlejšími aktivitami než já. Stále jsem byl ještě velice mladý nadporučík. Nepatřil jsem mezi členy Sportovního družstva zvláštních jednotek číslo 1 ani 2, ani mi nebyl svěřen úkol sestavit osádku lodi pro regatu v Coronadu či bobové družstvo Navy. Mnohem podstatnější však byla skutečnost, že vyslání do Phnompenhu mi znemožní získat veledůležitou funkci výkonného důstojníka.
Výkonní důstojníci neboli slangově VD představují expeditéry, personální ředitele a vrchní plánovače jednotky. Chcete mít ve 14:25 na vodě tři čluny? Promluvte si s VD! Potřebujete na nějakou nádeničinu osm dobrovolníků? Zeptejte se VD! Velitel vám přidělil nějakého nového parchanta a vy se ho chcete zbavit? Řekněte to VD! Výkonní důstojníci vědí, jak velitelé smýšlejí, chápou, co bude jejich nadřízený potřebovat, a dokáží to zajistit dokonce ještě dřív, než jsou o to požádáni. Jsou také vrbou velících důstojníků, jedinými osobami, s nimiž velitelé mohou hovořit a od nichž by měli naopak obdržet nezkreslený a pravdivý názor na věc. Dobří výkonní důstojníci slouží jednotce ku prospěchu, ti špatní mohou naopak ublížit.
Já jsem však nedostal šanci být ani jedním. V září 1973 jsem přijel do Phnompenhu a s potěšením do sebe nasával onen charakteristický asijský vzduch. Město bylo neuvěřitelnou směsicí prostředí třetího světa a bývalé francouzské kolonie. Na letiště pro mě přijel z velvyslanectví služební vůz. Cestou městem jsem si stáhl okénka a zhluboka dýchal.
Kambodžský řidič se otočil a rychle mě přelétl zrakem. "Vous etes officier de marine? - Vy jste důstojník od Navy?" "D' accord," odpověděl jsem. "Přesně tak. Je suis un phoque Jsem od jednotek SEAL," upřesnil jsem a ukázal na znak na své hrudi. Vyhlédl jsem z okna. Spatřil jsem řeku, plnou člunů a plovoucích restaurací. V dálce se třpytil Stříbrný palác. Prašné ulice se hemžily sympatickými snědými a přátelskými lidmi. "Oui, je suis un officier phoque - Ano, jsem důstojník od tuleňů (slovo ‚seal' totiž znamená v angličtině ‚tuleň' stejně jako francouzské ‚phoque' - pozn. překl.) a už se nemůžu dočkat, až potkám nějaké tulenice!" řekl jsem a hlasitě se zasmál.
Životní podmínky nakonec předčily má očekávání. Místo pokoje někde v kasárnách nebo apartmá v důstojnické ubytovně jsem dostal dvoupatrový dům se zahradou o velikosti přes 1 000 metrů čtverečných, plnou tropických květin a stovek orchidejí.
Místnosti v domě byly prostorné a zdi natřeny bíle, což se mi velmi líbilo. K domu patřil ještě sluha Sothan a řidič Pak Ban, jenže od mého příjezdu neuplynul ještě ani měsíc a objevili se u nás různí synovci, neteře a další příbuzní, což početní stavy služebnictva zvýšilo až na něco přes půltucet lidí. K čertu s tím - na počtech nezáleží! Dal jsem Sothanovi hromadu peněz, aby všechny řádně zaopatřil. Děvčata jsem oblékl do černého sarongu a chlapce do bílých košil a černých kalhot. Jako "coup de maitre" jsem přidal bílé opasky U. S. Navy, na nichž byl ve zlatě vyvedený emblém jednotek SEAL (orel, pistole, kotva a trojzubec), jenž byl právě oficiálně schválen.
A byl jsem v obraze. Nebo jsem si to alespoň myslel.
Vykonal jsem zdvořilostní návštěvu u komodora Vonga Sarendyho, kambodžského velitele pro námořní operace, a byl krutě vyveden z omylu neúprosnou realitou. Za prvé, má pečlivě nastudovaná francouzština mi byla naprosto k ničemu. Kambodžané hovořili svou vlastní odrůdou tohoto jazyka, stejně tak jako mluví svou řečí třebas Haiťané. A tak jsem se všemožně snažil ze sebe něco vykoktat, avšak v podstatě jsem byl donucen mluvit anglicky. Za druhé, velitel pro námořní operace se ke mně choval odměřeně, ba dokonce až chladně. Teprve na velvyslanectví, ještě téhož dne, jsem zjistil, proč tomu tak je. Důstojník, jehož jsem ve funkci vystřídal, měl hodnost, odpovídající takovému velitelskému místu - capitaine de frégate. Kdežto já byl pouhý nadporučík - capitaine de corvette. Místní velitel se tudíž domníval, že Američanům nestojí ani za to, aby sem vyslali toho nejlepšího, a bral to jako diplomatickou urážku. Ať mi vleze na záda - je vidět, že ještě nikdy nepotkal nikoho od jednotek SEAL!
Naše velvyslanectví tvořila velká bílá budova, vzdálená jeden blok od řeky. Dům byl obklopen plotem z tepaného kovu, jehož vršek pokrýval ostnatý drát. Ochrana proti Rudým Khmerum, pomyslel jsem si při průjezdu branou.

Velvyslanec uvnitř nebyl, a tak jsem se hlásil u jeho zástupce Toma Enderse. Enders, žák Henryho Kissingera, byl impozantní postavy. Měřil kolem dvou metrů, měl delší, stříbrné vlasy, které si česal dozadu přes uši, a nosil brýle se sklý, jež připomínaly dno sklenice. Byl produktem connecticutské rodiny z horních vrstev společnosti a univerzity v Yale a vypadal, jako kdyby byl přímo zrozen pro nošení obleků s úzkými proužky.
Aristokraticky hlubokým basem mě obeznámil se situací. Za prvé: Jednotky komunistických Rudých Khmerů v podstatě ovládají celý venkov, tudíž veškeré zásoby pro vládu, od střeliva přes rýži až po mýdlo, jsou dopravovány po řece. Za druhé: Můj předchůdce v této funkci byl dobrý, avšak pro zlepšení situace toho příliš neudělal. Za třetí: Situace není nijak složitá - námořnictvo nedokáže účinně zastavit útoky Rudých Khmerů na zásobovací konvoje, připlouvající po řece z Jihočínského moře. Za čtvrté: Za posledního půl roku dvojnásobně vzrostl počet teroristických pumových útoků uvnitř Phnompenhu, což morálku ani důvěru veřejnosti nijak neposílilo.
"Ještě něco?"
"Ovšem, veliteli - dejte to tady do pořádku!" Jak si kurva přejete, pane, pomyslel jsem si. Nahlas jsem však řekl: "Pokusím se o to, pane!" Enderse jsem měl nakonec vlastně docela rád. Nepatřil k oněm věčně váhajícím pisálkům hlášení s roztřesenými koleny z ministerstva zahraničí, kteří se při sebemenším náznaku újmy na své osobě zakopali hlub oko pod zem. Enders z boje nikdy neutíkal a dobře chápal, že je třeba vést tajné operace i strategickou válku. Neustále naléhal na Kambodžany, aby se konečně rozhoupali a jednou provždy skoncovali s Rudými Khmery.
Dát to tady do pořádku? Nuže dobrá. Poměrně brzy jsem si vytvořil ustálený denní režim. Vstal jsem před pátou, odjel na velitelství kambodžského námořnictva, kde jsem obdržel informace o akcích z předchozího dne a rozvrh současných operací.
V půl osmé jsem se přesunul na velvyslanectví, vypil kávu a ohlásil se Endersovi. Pak jsem jel domů, přibližně hodinu tam pracoval, uklidil po sobě a vrátil se na velitelství. Tam jsem strávil celý zbytek dne a poslouchal nebo sledoval či se přímo vydal na hlídku na řece. K večeru jsem odjel do své rezidence na večeři, na hodinku si zdřímI a kolem desáté hodiny se znovu objevil na velitelství, abych se zúčastnil jednání o nočních akcích.
Pokud Kambodžané právě prováděli nějakou operaci, což bylo zejména v noci, připojil jsem se k osádkám lodí a sledoval, jak si počínají. Mezi třetí a čtvrtou hodinou ranní jsem se trochu doma prospal, poté vstal, oblékl se a v pět hodin jsem byl opět na velitelství. V Phnompenhu jsem strávil celkem 396 dní, z toho 291 v boji.
Navzdory nijak slibnému začátku na velitelství pro námořní operace jsem nakonec dobře vycházel s jeho operačním šéfem, energickým khmerským důstojníkem jménem Kim Samanh, který uměl dobře anglicky a ponechával mi na velitelství volnou ruku. Dokonce i sám velitel, jemuž nikdo nikdy neřekl jinak než komodor Vong Sarendy, poté co mě asi tři týdny viděl přicházet a odcházet, náhle zjistil, že i on umí nakonec anglicky. Jednoho dne ke mně přistoupil, položil mi ruku na rameno a od toho okamžiku neexistovalo nic, co bych od Kambodžanů nemohl dostat.
Stal se ze mne spolupracující Khmeri začal jsem jezdit s hlídkovými čluny, které chránily zásobovací konvoje, a ukazoval khmerským nižším důstojníkům - říkal jsem jim "Minkové",
podle slov Marine National Khmer, tedy národní námořnictvo Khmerů -, jak aktivně vystupovat proti nepřátelským oddílům.
Jednou v noci jsem vyslal po řece dolů dva čluny, aby zlikvidovaly tábořiště Rudých Khmerů asi čtyřicet kilometrů jižně od Phnompenhu, a osobně se této projížďky zúčastnil. Uprostřed úzkého koryta řeky Mekong jsme narazili na malé vyloď ovací plavidlo a zasáhli střelami jeho strojovnu na přídi. Loď se potopila pouze částečně, protože její vnitřní prostory, kterým jsme říkali kesony, zůstaly i nadále naplněné vzduchem. Takže příď lodi vyčnívala asi metr a půl nad hladinu řeky, a jakmile naše čluny zpomalí, aby se této překážce vyhnuly, může na nás nepřítel za- , hájit palbu z obou břehů, vzdálených asi sto metrů od nás. Bylo I jasné, že musíme vrak vyhodit do vzduchu. ..
Vysvětlil jsem Kimu Simanhovi, jak to provedu. Podél kýlu lodi natáhnu drát a na něj zavěsím dvě nálože. Jakmile obě ve stejném okamžiku vybuchnou, vznikne takzvaný bublinový efekt, jak jsme to u žabích mužů nazývali, který člun nadzdvihne o několik centimetrů. Vlastní váha plavidla pak způsobí, že

se jeho trup při dopadu zpět do bahna rozlomí, což uvolní vzduch, usazený uvnitř lodi, a ta si krásně ve dvou či třech kusech sedne na říční dno. Byla to přímo učebnicová ukázka práce ženijních potápěčských jednotek a skvělý příklad pro mladé důstojníky Minků i jejich mužstva. I .
Vrátil jsem se do své rezidence, kde jsem několik hodin připravoval potřebné vybavení. Uřízl jsem patřičnou délku zápalné šňůry, svázal dohromady trhací šňůry a nasadil rozbušky. Poté jsem si přichystal dvě roznětky, natáhl přes ně prezervativy a jejich konce zavázal na uzel, abych je udržel vodotěsné. Byl to starý trik žabích mužů. Na zapálení obou náloží by mi stačila pouze jedna roznětka, avšak Ev Barrett mě vždy učil používat je ve dvojici. "Ty stupidní zatracenej pitomče!" hulákal na mě láskyplně. "A co uděláš, když budeš zatraceně pitomě sedět pět pitomejch metrů pod hladinou a ta jediná zatracená pitomá roznětka, kterou sis s sebou vzal, nebude fungovat? Odpověz, ty ubohej zatracenej byrokratickej kouzelníku Marcinko!" Jediná správná odpověď přirozeně zněla: "Je mi to jasné, veliteli, přidělám tam dvě roznětky, přesně jak to laskavě doporučujete!" První sluha Sotha kritickým okem sledoval, jak balím roznětky do gumových ochran. "Vy budete dneska večer dělat píchypíchy, pane Dicku?" otázal se.
"Bien sur - to si piš! Jdu zapíchnout pár Rudejch Khmerů," odpověděl jsem a prohlédl si své dílo. "Určitě se jim to bude moc líbit!" Sothan nakrčil nos. "Připadá mi to jako mrhání dobrou gumou." Právě končilo monzunové období - byl listopad - a noci byly tak vlhké, že se člověk zpotil i při pouhé procházce venku. Hladina řeky o něco stoupla. Opustili jsme přístaviště, motory hlídkových člunů zaburácely a khmerští kapitáni opatrně vpluli do středu říčního proudu.
Spolu se mnou jel na lodi jeden khmerský nadporučík, dva poručíci a dvanáct řadových námořníků. Bylo důležité, aby se khmerští důstojníci naučili vést své mužstvo z předních pozic. To byl totiž v Kambodži problém; důstojníci měli snahu zůstávat spíš pozadu. a nechávali své muže, aby tu nejhorší práci v boji udělali za ně. Tak se však války nevyhrávají. Proto jsem se rozhodl, že je tak trochu obalamutím. "Proč necháváte své muže," ptával jsem se, "aby si užili veškeré legrace bez vás?" Neurazili jsme od hlavního města ještě ani osm kilometrů, když vtom jsme se ocitli v palbě. První reakcí důstojníků byl příkaz otočit čluny a vrátit se zpět do města. Já však tento rozkaz zrušil, vystřelil směrem k místu, odkud palba přicházela, svět1ici, stoupl si za kulomet a pokropil pobřeží střelami.
"Vidíš?" obrátil jsem se na nejstaršího Minka. "A teď to zkus ty!" Nadporučík přikývl, popadl kulomet a vyslal na břeh dlouhou dávku.
Protivníkova palba ustala. Poplácal jsem Minka po zádech.
"Voila!" .
O hodinu později jsme dorazili k nepřátelské základně.
Džungle byla tichá - dnes večer v ní žádní Rudí Khmerové nejsou. Alespoň do této chvíle. Velitel člunu ukázal rukou na místo vzdálené od nás asi sto metrů směrem na jih. Osvítil jsem ho reflektorem - z vody na nás vykukovala tupá, našedlá příď vyloďovacího plavidla.
"Zkusíme se víc přiblížit!" Zastavili jsme se vedle vraku. Svlékl jsem si zelený úbor a natáhl si plovací vestu, kyslíkovou nádobu s .přívodem, masku, ploutve a závaží a z nylonového sáčku si vzal baterku na dlouhé šňůře.
"Vy počkáte tady!" Urovnal jsem si výstroj, přehodil kolem krku baterku i obě nálože, pozadu došel k boku lodi a skulil se do vody. Proud řeky byl silnější, než jsem očekával, a těch necelých dvacet kilogramů výbušniny, které jsem s sebou vláčel, mu vydatně pomáhalo. Doplaval jsem k potopenému člunu, uvázal k přídi lano, ponořil se a spustil se podél levého boku plavidla.
Jak jsem se tak jednou rukou přidržoval vraku a druhou šmátral po baterce, napadlo mě, že Rudí Khmerové mohli vnitřek lodi zaminovat. Pak buď sbohem, Marcinko!
Voda v řece byla kalná, plná monzunových nánosů, a já neviděl téměř nic. Ručkoval jsem po boční hraně lodi tak dlouho, dokud jsem pod sebou neucítil bahnité dno, a pak se vydal kolem vraku. V místě, kde se jeho konec zapíchl do bahna, jsem uvázal provaz a ve vzdálenosti tři metry od sebe připevnil oba vaky s náložemi. Pak jsem se vynořil a zamával na hlídkový člun, vzdálený asi patnáct metrů. "Hoďte mi lano!" přikázal jsem do mikrofonu.
Vyšplhal jsem se zpátky na palubu hlídkového člunu a objasnil svůj další postup. "Teď toho hajzla vyhodíme do vzduchu!" Bylo to jednoduché: Doplavu zpátky k vraku, přimontuji vodotěsný časový spínač, nastavím ho, vrátím se na hlídkový člun a budu sledovat, jak se vyloď ovací pJavidlo rozpadá na

kusy. Pro žabího muže všední rutina. Až na to, že při druhé cestě k potopené lodi začal působit zákon schválnosti. Nejprve jsem si při sestupu podél lodního kýlu rozřízl ruku. Nic vážného, ale ránu bude třeba sešít. Pak jsem zjistil, že se jeden z vaků s výbušninou uvolnil, a trvalo mi pět minut, než jsem ho našel. Při jeho upevňování jsem seřízl podruhé. Záležitost se začala komplikovat víc, než mi bylo milé. Nakonec bylo vše na svém místě. Znova jsem překontroloval výbušniny, detonátory i všechno ostatní. Zatáhl jsem za spínač u první roznětky - a nic se nestalo. Sáhl jsem po spínači druhé roznětky a škubl za něj. Fungoval bezvadně. Díky, Eve Barrette!
Konečně jsem se vynořil. Moje maska opatrně vyjela na hladinu vedle přídě vraku. Zablikal jsem baterkou, aby mě na člunu mohli zahlédnout. Časové spínače jsem nastavil na deset minut.
Vtom mi kolem hlavy prosvištěla kulka a odrazila se o kovovou konstrukci člunu. Ti zatracení Rudí Khmerové se tedy přece jen objevili. Obeplul jsem vrak a rozhlédl se po svých člunech.
Nikde v dohledu však nebyly - zřejmě měly školu Larryho Baileyho. Přísahal jsem, že jestli se mi ten khmerský nadporučík dostane někdy do spárů, vlastnoručně ho uškrtím. Pak se ozvala spousta cinkání a pleskání, jak střely dopadaly do vody, a já se znovu potopil do temnoty.
Bylo to komické. Sedm metrů pode mnou viselo dvacet kilogramů výbušniny, připravené explodovat za nějakých sedm minut, a z obou břehů na mě pálili Rudí Khmerové. A ty prokleté hlídkové čluny mi daly sbohem!
Připadalo mi, že uplynula celá věčnost, než jsem na hladině zaslechl řev motorů J akuzzi. Vylétl jsem jako špunt z láhve, zamával na ně baterkou a bez ohledu na střelbu letěl po hladině jako šíp pryč.
U člunu jsem se chytil vlečného lana, vytáhl se podél boku nahoru, převalil se na palubu a zařval: "Rychle pryč - už to vybuchne!" Ujeli jsme sotva dvě stě metrů, když nálože vybuchly. Oba čluny zkropil gejzír vody a tlaková vlna nadzdvihla naši loď do vzduchu.
Když jsem se vrátil zpátky, našel jsem na khmerském velitelství Kima Simanha. Ten si prohlédl mé zakrvácené a ucourané oblečení i zarputilý výraz v tváři.
S podezíravým pohledem se zeptal: "Měl jste snad v úřadě špatný den, pane nadporučíku?" Dva dny jsem se na hlídkový člun ani nepodíval. Všechno má své meze.
Největším mým příspěvkem pro velitelství pro námořní operace bylo vytvoření oddílu kambodžských námořníků - třebaže Kambodžané je nazývali námořní pěchotou - o síle dvou tisíc mužů. Jednotka používala houfnice ráže 105 mm, rozmístěné podél řeky Mekong, aby s nimi chránila zásobovací konvoje a aktivně vystupovala proti Rudým Khmerům. Vyprávěl jsem Kimu Simanhovi i veliteli pro námořní operace o svých dvou pobytech v mekongské deltě, vysvětlil jim, jak jsme vojáky Vietkongu nečekaně napadali z kanálů a jak by tato taktika mohla účinkovat i tady.
Kimu Samanhovi se tato myšlenka zalíbila a námořní pěchota skutečně přesně tak, jak jsem doufal, snížila hustotu i intenzitu nájezdů Rudých Khmerů. Tom Enders byl velice potěšen a já měl posít, že si svůj plat zasloužím.
Zivot v Phnompenhu však nebyl jenom samá dřina. Užil jsem si i nějakou tu legraci. Vedl jsem několik akcí, při nichž se mi znovu rozproudila v žilách krev. A vynalezl vodní lyžování bez lyží. Reka Mekong je jižně od Phnompenhu široká, teplá a klidná a já míval ve zvyku skočit do vody, chytit se vlečného lana a surfovat za hlídkovými čluny. Kdybych na to býval pomyslel dřív, mohl bych si nechat od někoho ze SEAL 2 poslat vodní lyže, takto jsem se musel držet toho, co mám - své nohy.
Při jednom takovém výletu, kdy jsme se ocitli asi pětadvacet kilometrů za městem, se můj hlídkový člun dostal do palby. Zpomalil tudíž, aby mne jeho osádka mohla vyzvednout z vody. Zamával jsem na ně a křičel na velitele člunu, aby se hned rozjel na plný plyn: "Rychle odsud pryč, vy idioti!" Pak jsem padl na břicho a nechal se táhnout proti proudu řeky. Zatraceně! Mnohem bezpečnější by bylo, kdybych přes neklidnou oblast mohl surfovat, než abych takto pro nepřítele představoval pomalu se pohybující cíl, na nějž by se mohl snadno zaměřit.
Společenská sféra mého života byla stejně bohatá jako ta profesionální. ženských kolem bylo nepřeberně. Byly zde místní náruživé krásky, jimiž mne do nekonečna zásoboval můj sluha Sothan. Ke konci pobytu se ke mně nakvartýrovala jistá anglická sestřička a kromě ní existovala ještě mladá sekretářka z francouzské ambasády, která se domnívala, že na Američana jsem moc dobrý phoque.
Dvakrát či třikrát v týdnu jsem obědval s velitelem a jeho zástupcem, který se jmenoval - přísahám -

Sous Chef. Plynně jsme spolu konverzovali a přecházeli přitom z francouzštiny přes angličtinu až do lámané khmerštiny, pojídali vykrmená kuřata a popíjeli koňak Hennessy. Minimálně jednou týdně jsem pořádal koktejlové večírky a dvakrát do měsíce slavnostní večeře, při nichž jsem se v duchu nejlepších špionážních tradic setkával s přidělenci z ostatních velvyslanectví. Mým oblíbeným protivníkem byl sovětský námořní atašé Vasilij. Pili jsme spolu skleničku za skleničkou - on svou vodku, já svůj džin - a lhali si navzájem.
"Kolik máte dětí, Mardnko?" „~Sedm. Samý kluky. A vy?" "Žádné. Jsem starý mládenec!" Pěkná blbost! Doma v Moskvě měl manželku a tři děcka, jak se proslýchalo. On pravděpodobně o mých rodinných poměrech věděl také. Přesto jsme tam všichni seděli, pili, lhali a skvěle se bavili za peníze daňových poplatníků.
Stinnou stránkou mé funkce byla skutečnost, že jsem se musel účastnit mnoha khmerských pohřbů. Kambodžané totiž přicházeli o spousty lidí. Ztráty mi jakožto představiteli americké vlády působily etické dilema. Věděl jsem, že velitelství pro námořní operace vybírá zásilky americké humanitární pomoci, stejně tak jako si bere svůj díl i ode všech civilních konvojů, které chrání. Pokud bych se striktně držel předpisů, musel bych takovou činnost ohlásit. Jenže skutečnost byla taková, že oni to dělali proto, aby zaopatřili své lidi. Kambodžské ozbrojené síly na rozdíl od těch amerických neposkytovaly žádné finanční odškodnění v případě úmrtí, takže pokud nějaký námořník v boji zahynul, zmizelo jeho jméno jednou provždy z výplatnice. Velitel pro námořní operace a Sous Chef pak tyto rodiny vypláceli ze své kořisti. Domníval jsem se, že to, co dělají, je skvělé pro morálku lidu, a tak jsem držel jazyk za zuby.
Přibližně půl roku po mém příjezdu se Sous Chef a Kim Simanh rozhodli, že mě pořádně potrápí. Pár jejich khmerských triků jsem již v té době znal a Qplácel jsem jim stejnou mincí. Koneckonců, měl jsem přece bohaté zkušenosti s oblbováním Vietnamců. T1hle však hráli svou vlastní hru. Jako například pojídání želv. Kambodžská tradice říká, že .je-li vám podána hlavou napřed, znamená to ochablé přirození. Když jsem se to dozvěděl, klidně jsem si posloužil, poté mísu otočil o sto osmdesát stupňu a s ostýchavým úsměvem ji podal stejným způsobem, jako jsem ji obdržel, tedy hlavou napřed, nazpět Kimu Simanhovi. Chcete si ze mě dělat blázny? Kdepak, holenkové - blázny si tady budu dělat já z vás!
Když jsem to takto provedl, vyprskl velitel pro námořní operace v hlasitý smích. "Vidíte," řekl svým pomocníkům: "Zapomínáte, že náš starý brach Richard od SEAL měl co dělat s dětinskými hrami Vietnamců!" Začínalo jít do tuhého. Naskládali jsme se do staré černé fordky, kterou používal jako své služební vozidlo Sous Chef, a odjeli ke Kimu Simanhovi. Tam na nás čekalo kolem třiceti vyšších námořních důstojníků. "Bienvenu, Richard!" přivítal mě Kim Simanh. Mávl rukou směrem ke stolu a ukázal mi, kam se mám posadit. "Vítej na kobří hostině!" Usmál jsem se na něj. "Ty jsi ale podlej malej snědej parchant!" "Děkuju uctivě, ty divokej, chlupatej neznabohu!" Zařval jsem smíchy - ten chlap už skutečně začínal mluvit jako člověk od SEAL!
Po této vzájemné výměně zdvořilostí jsme se pustili do jídla.
Prvním chodem byl salát za studena. Ten byl poněkud houževnatý, neboť obsahoval malé kousky kobří pokožky. Dojedl jsem a odložil hůlky. "Dobré to bylo!" "Jsem rád, že ti chutnalo," podotkl Kim Simanh a zazvonil na služebnictvo.
Další chod tvořil kebáb z kobřího masa, které se příliš nelišilo od chřestýšího. Spořádal jsem dvě porce.
"Ty musíš mít kobru nějak rád," poznamenal Kim Simanh.
"Proto se taky mužům od SEAL říká požírači hadů," odpověděl jsem.
Kim se nevyzpytatelně usmál a objednal další chod.
Tím byla kobří vejce. Ta byla poněkud smradlavá, ovšem ne hůř než čínská tisíciletá nebo korejská nakládaná vejce.
Copak bude následovat?
Sluhové přinesli dva podnosy se sklenicemi z lisovaného skla.
Na jednom tácu byl samý koňak, na druhém jakási neprůhledná, tmavá tekutina.
"A co je zase tohle?" otázal jsem se svého laskavého hostitele.
"Ehm," odpověděl Kim Semanh, "Kobří krev." Pozdvihl svou sklenici. "Na zdraví!" Zdvihl jsem tedy svou. "Na tvoje!" Poté jsme se napili. Nejprve krev, potom koňak. Nikdy mi žádný koňak tolik nechutnal.

Sous Chef se již nedokázal ovládnout a doslova nadskakoval na židli. "A nyní zákusek!" Zákusek? To slovo se mi líbilo. Pokud jsem si totiž ve své rezidenci přál "zákusek", znamenalo to, že mi můj sluha Sothan má dodat nějakou hnědou kočičku a já si svůj "zákusek" vychutnám v posteli.
V pokoji se rozhostilo ticho. Pochopil jsem, že žádné hnědé kočičky se nekonají. Místo toho přineslo pět sluhů na tácech cosi, co vypadalo jako obrovské starožitné číše. V každé z nich byl koňak a něco dalšího, co připomínalo marinované chobotničky.
"Co je, ksakru, tohle?" Kim Simanh se zlomyslně ušklíbl. "Tohle je, můj příteli, kobří jed. Je to jedový váček." Tohle bylo ohavné, ba přímo ďábelské. Váček ležel na dně sklenice, tmavý, slizký a odporný. Tohle nebyly žádné velké ústřice.
Ty sice nemám rád, avšak raději bych vycucnul padesát ústřic než jeden tenhle dáreček.
Kim Simanh se zakřenil a pozdvihl svou sklenici. "Na tvé zdraví!" "A na tvoje!" Obrátil jsem do sebe koňak i váček, aniž bych do něj kousl nebo ho ochutnal. Nějakým záhadným způsobem se mi podařilo spolknout ho vcelku. Zato jeho účinky jsem pocítil ihned. Necelé tři vteřiny poté mi na předloktí vyrazily obrovské krůpěje potu. Poté jsem se začal velice silně potit po celém těle - na hrudi, nohou i na zádech. Brzy jsem měl uniformu promáčenou skrz naskrz. Svět kolem mě ztratil barvy a já své okolí vnímal pouze černobíle. Všude jsem viděl samé tečky. Připomínalo to stav pilota stíhacího letounu, jehož tělo právě prochází přetížením 9 G. Snažil jsem se neztratit vědomí. Tento boj trval pro mne celou věčnost, ve skutečnosti však ne déle než půl minuty.
Pak náhle vše pominulo stejně rychle, jako i přišlo. Přestal jsem se potit a připadal si podivně klidný a uvolněný. Rovněž můj zrak nabyl obvyklé podoby.
Protřel jsem si oči, sepjal před sebe ruce a vytvořil tak tradiční kambodžskou pózu, abych Kimu Simanhovi poníženě poděkoval. "Prosím, pane, mohu dostat přidáno?" Kambodžské námořnictvo je malá organizace, takže netrvalo dlouho a zvěst o mé kobří hostině se roznesla do všech míst. Můj výkon mi zjednával respekt všude, kam jsem vkročil. Zároveň však znamenal počátek nehezké tradice u khmerských důstojníků, kteří se pustili do závodění, kdo mě nakrmí bizarnějším jídlem.
Že jsem měl takové jídlo odmítnout? To se nikdy nestalo. Dušené slepičí zobáky? Snědl jsem je. Krokodýlí ocas? Ten jsem ochutnal pečený, smažený, vařený i pouze osolený. Rybí oči? Spořádal jsem jich plnou mísu. Pes? V době, kdy jsem Phnompenh opouštěl, jsem mohl klidně napsat kambodžskou kuchařku s názvem "Padesát způsobů, jak upravit psí maso". Smlsnul jsem si na opečených švábech, pražených housenkách a červech s chili i česnekovou omáčkou. Jeden podnikavý mladý důstojník od námořní pěchoty mi nabídl syrový opičí mozek, který zaživa vybíral z jedné opice. I ten jsem dokázal sníst. Musím se však přiznat, že během tohoto půl roku byly chvíle, kdy jsem na onu kobří hostinu - jedový váček a ostatní lahůdky - vzpomínal s tichou nostalgií.
V Kambodži jsem se poprvé dozvěděl o návštěvách zákonodárců. Tato skutečnost mě také poněkud překvapila. Během mého působení v Phnompenhu jsme dostávali celkem slušný počet návštěv z Kongresu. Tyto výlety, dotované různými poslaneckými a senátními výbory, podvýbory a pracovními skupinami, měly údajně představovat osvětové mise, které měly našim řádně zvoleným zástupcům lidu pomoci učinit kvalifikovaná rozhodnutí při hlasování o budoucnosti národa. Avšak většina delegací, s nimiž jsem měl co do činění, se skládala z kongresmanů a senátorů, kteří si do země přijeli pouze nakoupit nebo zasouložit či obojí.
Zprvu jsem to pociťoval jako urážku, rozčilovalo mě, že se nechtějí dozvědět o Kambodži nebo o historii jejích ozbrojených sil vůbec nic. Pak jsem se však od personálu velvyslanectví dozvěděl věci, které mě přímo zarazily. Existoval nespočet hrůzných příběhů, které popisovaly ostudné chování našich delegací v zahraničí. Sekretářky z velvyslanectví vyprávěly, jak je kongresmani obtěžovali, nebo dokonce přímo znásilnili - to vše bez možnosti jakéhokoli zastání. Důstojníci pro politiku a konzulové měli každý rovněž své historky o tom, jak toho či onoho senátora nebo kongresmana vytahovali z vězení kdesi v Hongkongu, Caracasu nebo Varšavě.
Takže jakmile jsem pochopil, že tyto výlety jsou pouze zástěrkou a dovolenou na účet daňových poplatníků, přestal jsem se svých zákonodárců dotazovat, co bych pro ně mohl udělat nebo co by oni mohli udělat pro mne. Místo toho jsem jim prostě sepsal třístránkový dokument o situaci v kambodžských ozbrojených silách, vložil ho každému velectěnému poslanci a senátorovi do rukou a řekl

mu, aby si to v letadle cestou zpět přečetl.
To mi poskytlo víc volného času pro naplnění skutečné podstaty jejich mise: návštěvu těch nejlepších zlatnictví, nákupy neuvěřitelně laciných kopií chrámových reliéfů a propašování kamenorytin nebo starožitných sošek Buddhy na palubě jejich vojenského speciálu. Nejčastěji se delegáti ptali na to, kde si mohou nejlépe užít nebo kde se dají sehnat nějaké skvělé kočky. Má diplomatická odpověď zněla vždy stejně: "Kdekoli vám to bude nejvíc vyhovovat, pane poslanče!" Poskytl jsem jim svůj vůz a Pak Ban je vzal na projížďku splněných přání. Já se pak mohl vrátit do práce.
Na velvyslanectví často volával Henry Kissinger, který v té době pracoval jako poradce pro národní bezpečnost. Někdy se stávalo, že mě Tom Enders pozval do bubliny - superbezpečné místnosti, kterou jsme používali pro nejtajnější telefonáty a rozhovory - abych si vyslechl Kissingerovy úvahy o proměnlivosti situace v jihovýchodní Asii a plánech na přivedení Rudých Khmerů k jednacímu stolu, pronášené dunivým germánským basem. Zdálo se sice, že si Henry hraje na Metternicha, avšak ve skutečnosti mi připomínal spíš než tohoto velkého státníka z devatenáctého století mého dědečka Joea Pavlika,který sedával v landsfordských hornických barech a přemítal o žalostném obrazu světa. Na jedné straně si Kissinger lámal hlavu zbytečně.
Rudí Khmerové v Kambodži zvítězili proto, že jsou na bojišti nebezpečnější - a jednání můžou jít do háje.
Na druhou stranu je však třeba říci, že jsem se při poslechu jeho úvah mnohému přiučil. Měl jsem možnost osobně poznat, jak ministerstvo zahraničí uvažuje, a dozvěděl se o tajných spolcích v Mlžném údolí, z nichž každý chce sám získat nadvládu nad Kambodžou. Zjistil jsem, jak pracují sekce pro jednotlivé země a jak jsou informace, které velvyslanec do vlasti odesílá, distribuovány v diplomatickém systému. Shledal jsem rovněž, že existuje příliš mnoho diplomatů, kteří věří, že jakékoli jednání je lepší než žádné, a z těchto důvodů budou raději K<imbodžanům ustupovat, než aby se jim tvrdě postavili. ,
Poté, co mi byly vštípeny spletité zásady diplomacie, nastal čas vydat se dál. Ne že bych se do návratu zpět do Států nějak hrnul, a to i navzdory skutečnosti, že mě zcela určitě očekával post velitele jednotky SEAL 2. Nechtělo se mi opustit Kambodžu, měl jsem rád její obyvatele. Oni to vlastně nebyli žádní bojovníci, spíš pasáci holek, avšak pokud by prošli náležitým výcvikem a měli správnou motivaci, dokázali by i bojovat.
Všechny úkoly, které jsem při příjezdu od Toma Enderse obdržel, jsem splnil. Za čtrnáct měsíců mého působení v Phnompenhu se početní stavy velitelství pro námořní operace ztrojnásobily.
Navrhl jsem a vytvořil oddíly námořní pěchoty, které se v boji velice osvědčily. A získal jsem pro velitelství nové lodě - opancéřované čluny, jimž jsme říkali Monitory - i tři baterie houfnic. Příliv nových sil, zbraní a ofenzivní taktiky zapůsobil. Počty konvojů, které padly do rukou Rudým Khmerům, klesly na minimum, pumové útoky z Phnompenhu vymizely.
Svůj pobyt jsem si prodloužil ještě téměř o čtvrt roku, takže jsem mohl setrvat přes období sucha, při němž jsou lodě nejzranitelnější. Poté přijel můj nástupce. George Washington byl příslušník SEAL zcela jiného ražení. Byl to vysoký, štíhlý, aristokratický absolvent námořní akademie, jehož schopnosti spočívaly spíše v hraní si na "le grand phoque" někde u baru v "cercle sportif" než v tvrdém a nelítostném kontaktu s Rudými Khmery. Tento vytáhlý starý mládenec, jenž dokázal s každým zdvořile pohovořit, získal v Phnompenhu přízvisko "le nageur d'amour", plavec v lásce, zatímco já před ním měl pověst "le nageur de combat", tedy plavce v boji. Bylo velice nepravděpodobné, že by se George někdy odvážil surfovat na řece Mekong, stejně tak jako že by byl pozván na nějakou kobří hostinu. Měl jsem sice chuť zůstat v Phnompenhu i nadále, ale byl jsem odsud nakonec doslova vykázán; bylo mi jasně řečeno, že pokud zůstanu v Phnompenhu, ztratím šanci na povýšení do velitelského stavu i možnost velet někdy nějaké jednotce. A tak jsem stanovil datum odletu a v určený den s lítostí město opustil.
Ovšem měsíc před odletem jsme si s velitelem pro námořní operace dali kobru. Měli jsme k ní také spoustu zákusků. Nam ňam!
KAPITOLA 15
Obřad výměny velitele jednotky je rituál starý jako U. S. Navy sama. Předpisy říkají, že: "Velící důstojník, jenž má být ze své funkce uvolněn, svolá v době předávání svého velení k přehlídce veškeré mužstvo. Důstojník, který má být vyměněn, přečte svůj odvolávací rozkaz a předá velení svému nástupci,

který přečte svůj pověřovací rozkaz a převezme velení." Výjimečnost tohoto aktu spočívá v tom, že při oficiálním předávání velení se převádí celková moc a právní i hmotná zodpovědnost - za jednotku i například za loď - z jednoho námořního důstojníka přímo na druhého. S tímto jevem se nelze setkat v žádné jiné součásti ozbrojených sil.
úvod mého přejímání velení se odehrával ve velké tělocvičně na obojživelné námořní základně Uttle Creek, neboť byl říjen a venku už bylo dost chladno. Na severní straně té dlouhé budovy s obloženými stěnami stálo pódium a za ním se majestátně vyjímala americká vlajka o rozměrech devět krát šest metrů. Od bočních vrat až k pódiu byl na naleštěných parketách basketbalového hřiště natažen rudý koberec. Podél jeho okrajů byly chromované pětipalcové nábojnice, ovázané vybleným a naškrobeným námořním lanem. Na pódiu stáli v pozoru první loďmistr a pět loď mistrů, připraveni přivítat oficiální delegaci.
Pro návštěvníky a příbuzné bylo připraveno na dvě stě míst.
Kathy-Ann a děti seděly uprostřed první řady. Objevila se i má matka Emílie se dvěma strýci, což mi dalo nemalou satisfakci. Má kariéra u Navy se u naší rodiny všeobecně setkávala s nepochopením. Nijak je nezajímalo, že jsem přežil Pekelný týden a stal se žabím mužem. Když jsem ukončil důstojnickou školu, jen s nechutí můj úspěch zaznamenali. Nikdo se nepřijel podívat, jak jsem dostal postupně své čtyři bronzové a jednu stříbrnou hvězdu. Avšak nyní, kdy jsem se měl stát velitelem elitní jednotky, byli najednou celí pryč. Přivezli dárky pro děti, nabízeli mi svou pomoc a byli samá poklona. Přesto jsem při vší té slávě pociťoval trochu hořkosti, neboť když jsem z pódia viděl obličej své matky 'a svých strýců a vedle nich tváře svých kamarádů důstojníků a řadových námořníků, připadali mi ti druzí mnohem bližší než má vlastní krev.
Příslušníci jednotky SEAL 2 stáli v pozoru v jednotlivých četách a uniformy se jim jen blyštěly. Na hrudích měli vystavené řady bojových vyznamenání a medailí. Každý, kdo se v jednotce nacházel v letech 1966-1972, prodělal alespoň dva turnusy ve Vietnamu, mnozí bojovali v této zemi třikrát nebo čtýřikrát, několik málo dokonce i šestkrát. Nováčci se dali snadno rozeznat jejich hrudě byly holé. Vedle příslušníků jednotky stáli zástupci potápěčů a dalších složek námořnictva.
Výměna velitele, stejně jako další obřady u U. S. Navy, nezná pojem suchá země. Symbolika i terminologie při ní je ryze námořní. Velitelství jednotky SEAL 2, jež na slavnost právě přicházelo, bylo označováno pojmem ubytovací paluba. Jakmile vstoupíme do tělocvičny, rozezní se lodní zvon - bim - bam, bim bam, bim - bam, bim - bam, budeme přivítáni na palubě, pozdravíme prvního lodmistra a příslušníci jednotky budou řičet, jako kdybychom přelézali z nějakého říčního člunu na bitevní křižník. Bim - bam, bim ..,.. bam! "Přichází nadporučík U. S. Navy!" To jsem byl já. Kráčel jsem po červeném koberci rovně jako pravítko, zasalutoval, vylezl na pódium a čekal, až celá paráda
začne. Netrvalo to příliš dlouho. Kaplan přečetl svou zaříkávací formuli. Poté byl představen hostující řečník, který přednesl krátký projev. Nato přečetl svůj rozkaz Bob Gormly, odstupující velitel SEAL 2. Po něm byla řada na mně: "Nadporučíku Richardu Marcinkovi z personálního oddělení: S platností od 10. října 1974 přejímáte velení jednotky SEAL 2." Bob na mě pohlédl. "Jsem připraven na uvolnění z funkce," oznámil.
Podíval jsem se na něj. "Uvolňuji vás, pane!" Bylo právě 10:38, jak ukazovaly velké hodiny na boční zdi tělocvičny. Před necelou půlhodinou jsem vystupoval na pódium pouze jako jeden z řady jedenatřicetiletých nadporučíků U. S. Navy. Nyní po mém odchodu z pódia první loďmistr zavelel: "Jednotka SEAL 2 - odchod!" Ta slova zněla mému sluchu jako rajská hudba.
I když obřad proběhl v podstatě hladce, má pouť k velitelskému postu nebyla zrovna jednoduchá. Jednou z příčin byl můj rychlý vzestup ve společenství příslušníků zvláštních jednotek.
Střídal jsem ve funkci Boba Gormlyho, jenž v době, kdy jsem byl teprve podporučíkem, měl již hodnost poručíka. Nyní jsme měli oba dva nadporučické výložky, což znamenalo, že Bob byl za těch osm let povýšen jednou, zatímco já celkem třikrát (u U. S.
Navy existuje mezi podporučíkem a poručíkem ještě hodnost tzv.
mladšího poručíka - pozn. překl.). Navíc jsem při postupu do funkce velitele jednotky SEAL 2 přeskočil celou generaci důstojníků jednotek zvláštního určení, což vyvolávalo u některých lidí nelibost, zejména u těch, kteří se cítili opomenuti.

Na druhé straně jsem však na sebe vzal riziko, na jaké by si mnozí důstojníci jednotek SEAL ani netroufli. Většina z těch, které jsem přeskočil, zůstávala v Little Creeku, kde budovali své rodinné zázemí, hrávali o víkendech volejbal a fotbal, skákali s padákem a popíjeli pivo v důstojnickém klubu. Mnohem důležitější však bylo, že spolu vytvářeli kliky a tajné spolky, aby si navzájem pomáhali ve věcech osobních i profesních. Já se vrátil z Phnompenhu a nepatřil nikam. Byl jsem outsider, který strávil tři roky na štábu bez jediného seskoku nebo detonace, odešel na univerzitu a poté letěl pracovat do Kambodže jako námořní ataše. Někteří lidé tyto funkce považovali za dezerci, a nikoli za zvyšování kvalifikace.
To byl však jejich problém, ne můj. Já měl pocit, že tři roky v COMPHlBTRALANTu a následný post námořního přidělence mi poskytly možnost poznat kruhy, v nichž se příslušníci jednotek SEAL dosud neocitli, což by pro oddíly zvláštního určení a zejména pro jednotku SEAL 2 mělo být jenom k užitku. Například v květnu 1974 jsem odjel nakrátko do vlasti, abych podal vrchnímu štábnímu veliteli a veliteli pro námořní operace hlášení o situaci v Kambodži. Přestože jsem pobýval ve Washingtonu, měl jsem možnost navštívit Little Creek u příležitosti slavnostní výměny velitele 2. divize zvláštních jednotek U. S. Navy. Zde jsem se setkal s kontradmirálem Greenem, mužem, s nímž jsem měl pracovat poté, co převezmu velení jednotky SEAL 2. Greene si mě při obřadu sotva povšiml. Pak se otázal, co jsem zač a proč mám na sobě nárameníky se čtyřmi proužky (což mělo znamenat, že představuji čtyřhvězdičkového důstojníka).
Vysvětlil jsem mu, že jsem námořní ataše z Phnompenhu a zastupuji prezidenta Spojených států. Poté jsme s admirálem setrvali na několik minut v rozhovoru. Dotázal se mě na situaci v oblasti a já mu podal stručné hlášení o vývoji v Kambodži, zasalutoval, nechal ho, aby se věnoval znovu svým hostům, a sám se rovněž vydal mezi ně. Čas od času jsem cítil, jak mě Greene sleduje a všímá si, jak dokáži hovořit s tříhvězdičkovými admirály stejně lehce jako s veliteli družstev, jak se při pití koktejlu nepobryndám a jak zdvořile přitakávám poté, co se mi podařilo rozesmát admirálské paničky.
Od této chvíle jsem tedy měl jakožto velitel jednotky SEAL 2 pro tohoto člověka - a jeho štáb - pracovat. V můj prospěch hrála skutečnost, že jsem se s ním setkal při společenské události a . že věděl, že jsem schopný podávat hlášení nejvyššímu velitelství i veliteli pro námořní operace. Zato Bob Gormly, který pro admirála Greenea pracoval téměř půl roku, se s ním vůbec nepoznal. Bob se řídil zásadou, "pokud velitelství samo nezavolá, raději je nebudu obtěžovat". To bylo pro velitele jednotky SEAL charakteristické - já sám jsem se ve Vietnamu choval stejně jenom si vzpomeňte na ta všechna NENAJI).
Ve Vietnamu jsem měl na starosti pouze čtrnáct mužů, a pokud jsem se naštval, odnášeli to jiní. Nyní jsem měl pod sebou 150 příslušníků a černý Petr zůstal v mých rukou. Kromě toho, jako velitel jednotky se budu muset, ať se mi to líbí nebo ne, začlenit a podřídit organizační hierarchii. SEAL 2 spadala do strategického rámce, a třebaže bych mnohem radši viděl úplný opak, nebyla tato jednotka naprosto autonomní. Takže pokud budu chtít vyšší rozpočet, lepší vybavení, exotičtější výcvik a špičkové zbraně, budu se muset obrátit na admirála Greenea a jeho štáb, aby mi je sehnali. Taková byla realita. Pro mě to však byla záležitost, která mi hýbala žlučí. Funkce velitele - ať již lodi, ponorky, letadla nebo třeba jednotky SEAL - je jedinečná zkušenost pro celý život. Většina důstojníků dostává pouze jednu příležitost získat tuto funkci, a proto jsem si předsevzal, že svou šanci u SEAL 2 nepromarním.
A skutečně, mé vedení Dvojky bylo ovlivněno zájmem o mě i o jednotku. Z Kambodže jsem se vrátil počátkem září a strávil spoustu času - někteří lidé se domnívali, že až příliš mnoho tím, že jsem se kolem jednotky ochomýtal. Popíjel jsem s jejími příslušníky a nad pivem naslouchal jejich nářkům. Dozvídal jsem se, jak je těší, že velení mám převzít já, tedy člověk, jenž v těchto jednotkách vyrůstal. Muži se přede mnou chovali otevřeně a uvolněně. Koneckonců, vždyť jsem byl jedním z nich - byl jsem Kouzelník Rick z 22. potápěčské ženijní jednotky, chlápek, který srkal hrášek nosem. Nebo jsem byl pro ně pan Rick, podporučík z družstva Bravo, jehož veselá kopa zabijáků působila pohromu Vietkongu a přiváděla Hanka Mustina k šílenství, či případně Demo Dick, Zraločí muž z delty, chlápek, který pobíhal po džungli bos a říkal plukovníkům od zvláštních jednotek, ať mu políbí prdel.
Pravda byla taková, že jsem byl každou z těchto postav a zároveň žádnou z nich. Ano, měl jsem rád kolem sebe pořádný rámus, rád si dal s chlapci pivo a nečinilo mi žádné potíže říkat důstojníkům

libovolné šarže, ať se jdou vycpat. Jenže dnes se psal rok 1974. Byl jsem od jednotek pryč šest let a za tu dobu se nijak nezměnil, tedy nijak radikálně. Ta vnitřní energie mi zůstala, ovšem většina hrubých rysů se obrousila, a to buď díky různým školením anebo pozorováním, jak si ti nejlepší dokáží poradit s věcmi, které jiní nezvládají. Takže když mužstvo s nadějí v hlase hovořilo o návratu starých dobrých časů, kdy Roy Boehm, první velitel jednotky SEAL 2, odváděl ráno své muže na dvouhodinovou rozcvičku, po níž následoval šestikilometrový běh do místního klubu, kde do sebe po zbytek dne lili pivo, poslouchal jsem, ale nikomu nic nesliboval.
Odjel jsem do Fort A. P. Hillu, kde Dvojka prováděla cvičení v terénu, a sledoval čety při výcviku. Procházel jsem se po kancelářích a díval se, jak se zpracovává dokumentace a jak se vydávají nařízení. Nic z toho, co jsem viděl, se mi nelíbilo. Řečeno hantýrkou příslušníků SEAL, všechno bylo k zblití; finance, předpisy, stav budov i vybavení. Putoval jsem po táboře, nakukoval do každé skuliny a neměl vůbec dobré pocity.
Během tohoto průzkumného období jsem požádal operačního důstojníka Dvojky Richarda Kuhna, zda by se nestal mým výkonným důstojníkem. Kuhn byl chlap jak hora, vysoký sto osmdesát tři centimetry. Nyní měl hodnost poručíka, předtím však jako podporučík prodělal dva turnusy ve Vietnamu. Poté tento sedmadvacetiletý mladík s ulízanými tmavými vlasy prošel výměnnou stáží u proslulé britské Speciální námořní eskadry. Jednalo se o námořní verzi SAS a jejich cvičení byla náročnější než vše, čím jsme dosud u SEAL prošli my. Služba v zámoří Richovi rozšířila obzory stejně tak jako mně můj post atašé v Kambodži.
Od Britů pochytil mnohem víc než jenom chuť na portské víno ukovali si ho podle svého gusta. Do vlasti se vrátil ještě silnější, spolehlivější a tvořivější, než když ze země odjížděl. Britové mu také dokázali vštípit svůj smysl pro organizaci a Rich byl nyní skutečně skvělým manažerem, což je nezbytným základem pro dobrého výkonného důstojníka. Nejlepší ze všeho bylo, že veškeré výše uvedené kvality doplňoval ještě docela obstojný cockneyský přízvuk.
Ačkoli jsem s Richem předtím ještě nikdy nepracoval, učaroval mi jako typ člověka, kterého bych chtěl mít za svého zástupce:
Byl čestný, spolehlivý a v boji ostřílený. Měl vynikající smysl pro humor - ten člověk byl v podstatě ještě lepší a dokonalejší kopií Gordyho Boyce. Navíc měl velice dobré instinkty; dokázal předvídat, jak budu reagovat, a jen málokdy se ve svém odhadu zmýlil. Představoval rovněž onen typ zdrženlivé a silné osobnosti, jaký jsem chtěl u svých důstojníků vidět. Pozval jsem ho tedy na pivo a položil mu svou otázku. A ten blázen mi vztyčením palce vyjádřil svůj souhlas.
Výměna velitele proběhla v pátek ráno. Na víkend jsem dal všem volno a nařídil Richovi, aby na pondělí ráno v 9 hodin svolal všechny důstojníky do mé kanceláře. V pondělí brzy ráno jsem naskočil do svého velitelského džípu, poodjel o šest bloků dál na Velitelství 2. divize zvláštních jednotek a vykonal zdvořilostní návštěvu u admirála Greenea. Přijel jsem k němu v celé kráse, na hlavě s čerstvým ježkem a nakrátko sestřiženými boky, jimž jsme říkali "bílé stěny", a svaly naběhlými po hodinovém cvičení. Pozdravil jsem se s admirálem a sdělil mu, že při přebírání velení jsem nepodepsal převzetí vybavení, neboť neodpovídalo mým požadavkům. Proto se chystám, oznámil jsem, provést celkovou inventuru majetku SEAL 2. A současně s ní by mohl, pokračoval jsem, kapitán Cravener, velitel štábu pro jednotky zvláštního určení, vykonat celkovou administrativní inspekci.
Ve tváři admirála Greenea se objevil pochybovačný úsměv. "To ale znamená spoustu práce - jak pro SEAL 2, tak i pro můj štáb!" "Ano, pane." Celková inventura znamená, že bude třeba každičkému šroubku, každé matce, kulce i úderníku nebo dýchacímu přístroji přidělit číslo. Stejně tak budou přepočteny i veškeré kartotéční lístky, kancelářské sponky a poznámkové bloky. Až skončíme, budeme vědět, kolik je u jednotky dokonce i pitomých svorek do sešívačky.
Administrativní inspekce nás donutí obhájit naše výcvikové metody, válečné plány a výdaje. Každý aspekt operačních a organizačních procedur SEAL 2 bude prozkoumán pod příslovečným mikroskopem.
"Rekl bych, že si myslíš, že to není žádné plýtvání časem ani silami, Dicku." "Pane, žádná administrativní inspekce tu neproběhla alespoň šest let! Naše poslání se od dob Vietnamu změnilo. Nastal čas, abychom se podívali na to, jak máme dělat svou práci." Admirál přikývl. "A říkáš, že jsi nepodepsal převzetí

vybavení?" "Pane admirále, domnívám se, že spousta věcí, které máme, přišla z Vietnamu ve špatném stavu. Inventura sice může ukázat, že žádný kus nechybí, ale sázím pět ku jedné, že většina věcí moc dobře nefunguje. Háček spočívá v tom, že když podepíšu, tak je to moje, ať už to funguje či nikoli." Admirál se na mě upřeně zadíval. "Už ti rozumím," řekl nakonec. Pak zaklepal na stůl na znamení toho, že jsem propuštěn.
"Průběžně mě o všem informuj, Dicku. A řekni veliteli štábu, že s tou administrativní inspekcí souhlasím." Děkuji vám, pane.
O půl hodiny později jsem vyšel z Velitelství 2. divize zvláštních jednotek a zanechal náčelníka štábu i většinu ostatních důstojníků stát s otevřenými ústy. Kdo to vlastně je, ten vyparáděný ostříhaný parchant s býčí šíjí? Marcinko? To není možné!
Richard Kuhn již shromáždil důstojníky jednotky v mé kanceláři. Protože uvnitř stály pouze čtyři židle, rozvalili se někteří z nich na podlaze. Většina důstojníků měla na sobě modrozlatá trička a pracovní blůzy, které tvořily denní uniformu příslušníků jednotek SEAL. To se musí ihned změnit! Rich, který měl zřejmě jakési neblahé tušení, byl oblečen v uniformě. Štěstí pro něj.
Vstoupil jsem. Rich zařval: "PÓÓ - zor' a muži se začali líně škrábat na nohy. Kdosi zvolal: "Nazdar, Zraloku!" avšak zpražil jsem ho pohledem.
"Pánové," začal jsem, "právě jsem byl u admirála a navrhl jsem, aby u nás byla provedena celková inventura a administrativní kontrola." "Co to..." "Dále musím konstatovat, že toto místo je přímo prasečí chlívek," pokračoval jsem. "Poslední měsíc jsem se tu rozhlížel kolem a můžu vám říci, pánové, že je toho jen velice málo, co se mi tu líbí." Položil jsem obě ruce na stůl. "Nelíbí se mi to posraný vybavení! nelíbí se mi ta posraná organizace! Nelíbí se mi ten posranej výcvik! A nelíbí se mi ty posraný bojový plány!" Přelétl jsem očima po místnosti. "Nelíbí se mi vůbec nic" Zesílil jsem hlas, který zněl nyní hlouběji a naléhavěji - to se ve mně začínal ozývat Ev Barrett. "Od této chvíle budete kromě onanování s podřízenými dělat i něco jiného! Naučíte se, sakra, své lidi vést! Naučíte se, jak vyplňovat posraný papíry! Naučíte se, jak se píšou posraný hlášení! A naučíte se, jak se dělají posraný plány!" Obrátil jsem se k Richovi. "Výkonný důstojník?" Rich se vypjal do pozoru po svém nejlepším britském způsobu. "Pane?" "Zavoláte do důstojnického klubu a zamluvíte tam na pět dní v týdnu jeden stůl na oběd pro šestnáct lidí. Od dvanácti třiceti do čtrnácti nula nula. Očekávám, že všichni důstojníci budou každý den obědvat se svým velitelem. V jednotce musí existovat nějaká posraná soudržnost!" Ano, pane.
V místnosti panovalo ticho. Obličeje důstojníků byly jako z kamene. Dva podporučíci zírali s ústy dokořán.
Zasadil jsem jim poslední úder. "A od tohoto okamžiku si budete udržovat své kanceláře v čistotě! Když říkám v čistotě, tak myslím v čistotě! Chci, abyste si umyli okna zevnitř i zvenčí a vydrbali podlahu - ale sami, pánové, ne že na to pošlete nějakého poskoka!" Oslovení se začínali propadat do země. Obrátil jsem se znovu k Richovi. "Výkonný důstojník?" "Ano, pane?" "Vyhlásíte mé nařízení. Nechci vidět žádné bradky ani žádné kníry. Do módy se znovu vrací ostříhané vlasy! Znovu se začíná používat škrob!" "Ano, pane!" "Výkonný důstojník?" "Pane?" "Vyhlásíte mé nařízení. Zavoláte do army a řeknete jim, že si u nich objednáváme vizitky a obřadní meče. Každý důstojník bude mít svoji posranou navštívenku! A všichni důstojníci budou mít posraný meče!" Znovu jsem se otočil ke svým důstojníkům. Vypadali jako zmoklé slepice. "Pánové," prohlásil jsem, "naučíte se chovat zdvořile a podle bontonu." Odmlčel jsem se, aby má slova mohla dostatečně zapůsobit. "Protože počínaje dnešním dnem, pánové, jste všichni, sakra, zase zpátky v posraný Navy!" Poté jsem se otočil opět k Richovi. "Myslím, že to by pro tuto chvíli stačilo, výkonný důstojníku," oznámil jsem mile. "Zítra ve třináct nula nula chci mít svolanou celou jednotku. Můžete odejít!" Vyšel jsem z místnosti, aniž bych se jedinkrát ohlédl. Tohle tedy byla legrace!
Samozřejmě že to na mě zkoušeli. Nejprve s porostem na obličeji. Do kanceláře za mnou přišel chlápek s nejslušivější bradkou a odmítl si ji oholit. Jmenoval se Eddie Mugs a nebyl mi neznámý, neboť jsme spolu sloužili ve 22. ženijní potápěčské jednotce a třikrát se plavili po Středozemním moři na palubě Rushmooru. Podobně jako já i on byl jedním ze svěřenců Everetta E. Barretta a vídával mě, jak v rámci estrádního výstupu dua Mud a Kouzelník srkám hrášek nosem. Společně jsme prožili také ostudu v Barceloně, prohánění šlapky v Římě a opíjeli se v Aténách. Té noci, kdy jsem za volantem nákladního vozu odíral zdi tunelu při předjíždění ostatních vozidel, seděl Eddie vzadu na korbě a ječel jako indián při

útoku, zatímco mi velitel Barrett hlasem o síle sta decibelů nadával do zatracených pitomců.
Byl to tedy starý Mugs, ten parchant s kulatým obličejem a obrovitými prackami, a já byl pro něho Kouzelník, věčný barový rváč. Byli jsme přátelé od nepaměti.
Nyní ho Rich Kuhn uvedl do mé kanceláře. Eddie zasalutoval a já jeho pozdrav opětoval.
Seděl jsem za psacím stolem a před sebou měl kouřící šálek kávy. Vypadal jsem jako pravý námořní důstojník. "Pohov!" Mugs sepjal ruce za zády a mírně se rozkročil. Nastalo trapné ticho.
Usrkl jsem ze šálku a klidně na něj hleděl. V duchu jsem vzpomínal na staré dobré časy a myslím, že on dělal totéž. "Mugsi?" Prosím, pane ?
"Chtěl jsi se mnou mluvit." Přikývl. "Ano, pane... o mé bradce. Chci si ji nechat. Je..." "Podívej, Mugsi," přerušil jsem ho, "nemám nic proti vousům.
Předpisy říkají, že námořník klidně může bradku nosit. Ale u SEAL jsou vousy hazardem. Když budeš mít bradku a nasadíš si na ni masku, je dost pravděpodobné, že nebude dobře těsnit, a to je nebezpečné. Možná že jiní velitelé tomu nevěnovali ani za mák pozornosti, já ale ano. A když už si budeš stříhat vlasy, může zmizet rovnou všechno - takže půjde dolů i ten knírek." Vyloudil jsem na tváři lehký úsměv. "Tak, abych viděl, jak nade mnou ohrnuješ rty!
"Ano, pane, chápu vaše pocity. Jenže předpisy Navy říkají, že můžeme mít vousy. Dokud se nezmění, tak si svoji bradku nechám!" "Můžeš si ji nechat, Mugsi, ale ne u jednotky SEAL 2!" Znovu jsem se napil kávy. "Jsi propuštěn!" Ohromeně na mě zíral, jako kdybych ho právě udeřil.
"Učinil jsi svoje rozhodnutí, Mugsi, a já zase svoje. Tvoji kolegové tě vyslali jako předvoj. Mysleli si asi - a ty s nimi - že neexistuje, sakra, žádný způsob, jak bych si na vás mohl přijít!" Hlas mi ztvrdl. "Problém je v tom, že neexistuje žádnej způsob, jak by si někdo mohl přijít na mě!" V koutcích očí se mu objevily slzy. "Pane, ..." "To je konec, Mugsi! Tvoje působení tady je už minulostí! Dávám ti dva dny. Zjisti si, kam chceš jít, a já udělám všechno pro to, abych zajistil, že dostaneš, co budeš chtít!" Zíral na mne s ústy dokořán, nedokázal však ze sebe vypravit ani slovo. Já měl obličej tvrdý jako kámen. "Mrzí mě to, mohli bychom tě tady potřebovat," prohlásil jsem. "Ale teď můžeš jít a říct ostatním klukům, ať si s velitelem nezahrávají, nebo s nimi tak zatočí, jako ještě nikdo před ním!" "Odchod!" Zasalutoval jsem a otočil se na židli k hromadě papírů, které ležely na stolku za psacím stolem, zatímco Mugs udělal čelem vzad a opustil kancelář. Nechtěl jsem, aby se ohlédl zpátky a viděl, že toto rozhodnutí bylo pro mě zrovna tak těžké jako pro něj.
Našli se tací, kteří se domnívali, že jsem při výkonu funkce velitele jednotky byl na své muže příliš tvrdý. Ti však nebyli ze SEAL 2, neboť příslušníci SEAL 2 byli rádi, když se jim člověk postavil - vím to velmi dobře, protože v době svého působení v této funkci jsem měl mimořádně nízké procento odchodů z jednotky, kdy se mnou zůstaly víc než čtyři pětiny mužstva.
Základní problém, jejž jsem u jednotky SEAL 2 spatřoval, spočíval v tom, že se příliš mnoho mladých důstojníků věnovalo administrativním pracím místo sbírání zkušeností v terénu. Vojsko se však nedá vést od psacího stolu. Potřeboval jsem tedy nalézt nějakého talentovaného papíráře, mladého důstojníka, který by se dokázal starat o chod jednotky v době, kdy si ostatní půjdou hrát na válku.
Tento úkol nebyl nijak snadný. Příslušníci jednotek SEAL nevycházeli příliš dobře s lidmi od konvenčních oddílů a papíráři se ve své funkci jenom střídali. Měl jsem však jistý nápad. Tím byl Dick Lyons, důstojník SEAL a můj dávný přítel. Společně jsme prošli důstojnickou školou a on se pak stal velitelem lodi, zatímco já sešel z nastoupené cesty a vrhl se do dobrodružství u řeky Mekong. Nyní již Dick seděl ve Washingtonu a řídil nějaké oddělení. Takový schopný úředník bude určitě vědět, kde mohu sehnat nějaké čerstvé síly, řekl jsem si a zavolal mu.
"Jo, měl bych pro tebe jeden tip, Dicku!/I "Je mi to úplně jasný, ty zlomyslnej pacholku! Kdo to je?/I "Jmenuje se Tom Williams a je to mladší poručík./I "Kvalifikace?/I "Je důstojníkem v záloze - má za sebou kompletní letecký výcvik, ale protože neměl dost kvalifikace na umístění v nějaké letce, tak ho vyrazili. Byl poslán k jednotce SOSUS na Bermudách, na jednu z těch odposlouchávacích stanic, kde se pomocí podvodních čidel pátrá po přítomnosti sovětských ponorek. Tam s ním taky sehráli habaďůru, protože byl nejmladší a překážel třem ambiciózním parchantům, kteří nechtěli žádnou konkurencí a rozhodli se, že mu osolí hodnocení, aby se ho zbavili. A teď se ho Navy, i když on o tom ještě neví, chystá nakopnout do zadku!/I "Ježíšikriste!/I "Je to nářez. Není to špatnej kluk! Docela schopnej, ale

nikdo toho nedokáže využít./I "Chceš se vsadit?/I Lyons ze zasmál. Byl to hlučný, upřímný a nespoutaný irský smích, který v salonech budil pozornost mužů a ženy přiváděl k úžasu. "To bys mi udělal laskavost! Potřebuju ho totiž někam na půl roku zašít, aby se na něj zapomnělo, a mohl tak zůstat ve službě!/I "Pošli ho ke mně, Lyonsi! Pošli ho do Domova pro vzpurné hochy k tátovi Marcinkovi! Slibuju, že to děcko naučím, jak se má chovatl/l "Jo, bude u tebe skládat přímo maturitu!" zaburácel Lyons.
"Jenom ho, prosím tě, nechej pohromadě, jasný?" O několik dní později (mladší) poručík Thomas R. Williams dorazil k nám. Byl to důstojník menší a hubenější postavy, jehož ostýchavé chování mu dodávalo vzezření typického hollywoodského účetního. Ohlásil se, vzal si pokoj na ubytovně pro svobodné důstojníky a dostavil se do práce. Vypadal přitom víc než jen trochu nejistě.
Sledoval jsem, jak mu důstojníci na ubytovně dávají co proto.
Byli to pěkně troufalí hajzlíci a pohled na toho ubohého smolaře, jenž se snažil vydržet jejich neskrývané buzerování, ve mně vyvolával pocit hnusu. Williams však měl nervy ze železa a dokázal trvat na svém. To dítě mělo také kus odvahy. Potřebovalo se jen naučit troše asertivity a začít na sobě pracovat, neboť hrát roli pětačtyřicetikilového věchýtku není žádná legrace, pokud člověk slouží u jednotek SEAL.
Třebaže byl Tom tou dobou už ženatý, choval se jako svobodný; jelikož své působení u jednotky bral jako dočasnou záležitost.
A tak jsme ho spolu s Kathy-Ann pozvali zhruba týden po jeho příjezdu k nám na večeři. Má žena připravila spoustu piva, těstovin, zeleninového salátu i zmrzliny. Po jídle nás Kathy-Ann opustila, zatímco já vytáhl z lednice další várku piva a odebral se s Tomem do své pracovny.
Tam jsem se složil na pohovku. Tom si vzal své pivo, usadil se do křesla a plechovku postavil na koleno. Pozdvihl jsem pivo směrem k němu a pronesl: "Vítej v Litt1e Creeku!" "Díky!1I odpověděl a zavdal si z plechovky. IIPO Bermudách je to příjemná změna." "Dick Lyons si myslel, že se ti to tady bude chvíli líbit." Prozatím to vypadá, že ano .
Chlapi tě otravujou, co?" Tom pokrčil rameny. Není to tak hrozný." "Pak se teda nesnažej dostatečně! Dopil jsem pivo a postavil plechovku na časopis Time, který ležel na konferenčním stolku. Tome, musím ti nalít čistýho vína." Podíval se na mě těma svýma očima štěněte, kterému se chce spát. Tohle už několikrát zažil- nejprve když ho vyhazovali z letecké školy a pak když ho vyštvali od jednotek SOSUS. výraz v jeho obličeji prozrazoval, že se domnívá, že se ho chystám vy razit. Ztěžka polkl. "Jak je libo, pane." "Navy se tě chce zbavit. Tváře mu zahořely nachem. "Cože?" "Jseš odepsanej, chlapče! Nahoře si myslí, že jseš k ničemu!" "To je... Udeřil plechovkou o stůl a neúmyslně ji zvrhl na koberec. Ach, do prdele, pane, moc se omlouvám..." Zašel jsem do kuchyně pro hadr na nádobí, cestou vzal další dvě piva, vrátil se zpět a utřel koberec. "S tím si nedělej starosti!
Myslím ten koberec." Vzal si z mé ruky své pivo, dopil ho a s třísknutím postavil prázdnou plechovku na stůl. "Zatraceně! Podal jsem mu nové pivo, které ihned otevřel. Tvář měl nyní sinalou vztekem. „Ať jde do hajzlu!" "Kdo?" "Ta zatracená Navy! Kašlu na ni! "Poslouchej, Tome, vždyť ty seš záložák! Tak jim to odkejvej!
Běž domů a začni vydělávat! Vypadni z tohohle bordelu!" Zavrtěl hlavou. Nikdy! Zajímavé: Při těchto slovech tvořila Tomova ústa rovnou čárku. Má pevný charakter.
"Dobře, a co chceš teda dělat?Chci zůstat u tý proklatý Navy! Na okamžik se odmlčel.
"Sráči! Pohlédl na mě a zasmál se sám sobě. "Blbost - ten sráč jsem já!
"Dobrá, pak jdi teda do hajzlu ty, Tome WIlliamsi Dopil jsem zbytek piva, došel pro dvě další, otevřel je, podal jedno z nich Tomovi a přisedl si těsně k němu. "Dick Lyons tvrdí, že jsi dobrej kluk. Mně se taky líbíš. Co kdybychom Navy trochu vyšplouchli? V očích se mu zajiskřilo. To nezní špatně!" "Tady je to otrava. Potřebuju schopnýho důstojníka na administrativu a ty jsi byl vybranej. Dělej svou práci a já tě budu chránit. Celá jednotka tě bude chránit." "Beru!" Ne tak rychle. Je tu ještě něco. Budeš s jednotkou dělat fyzickou přípravu, aby ses dostal do formy. Absolvuješ základní výcvik pro ženijní potápěče a jednotky SEAL." Ježíši...
"Stane se z tebe kvalifikovanej důstojník SEAL!" "Ale... " "Nechci slyšet žádné ale, Tome! SEAL 2 je rodina a já chci, abys byl jejím členem, a ne žádným pitomým vzdáleným příbuzným! To znamená, že projdeš křtem - myslím tím ten základní výcvik pro ženijní potápěče a jednotky SEAL. Dělej to, co ti říkám, a já ti budu pomáhat. A pak se vrátíme, najdeme si ty vylízaný byrokratický zatracený pitomý

idioty, který ti to zavařili, a nakopeme je pořádně do zadku!" Ten kluk se zasmál přesně tím smíchem, jaký se mi zamlouvá.
Nastavil ruku, plivl si do dlaně a nabídl mi ji. "Ujednáno, veliteli!" Učinil jsem tedy totéž.
Tom mě vzal vážně - a naše jednotka jeho rovněž. "Kvalifikovaní" lodní důstojníci ho nemilosrdně trápili, ovšem na můj příkaz uplatňovali pouze Barrettův První zákon moře. Ukazovali mu naše řemeslo a krůček po krůčku ho zasvěcovali do tajů potápění, základů ženijní práce, parašutismu a taktiky nekonvenčního vedení boje. Tom trávil s mužstvem každé ráno a posouval hranice svých fyzických možností mnohem dál, než kdy tušil.
Procházel všemi disciplínami - běhy, plaváním, šplháním na laně i střelbou.
Po půl roce byla jeho příprava u konce a přišel čas vyslat ho na onen základní výcvik pro ženijní potápěče a příslušníky jednotek SEAL. Hladce jím prošel a v říjnu 1975 jsme ho uvítali zpět u nás. Téměř přesně po jednom roce se i on dočkal svého znaku na blůze uniformy.'.
K této vzpomínce se váže jeden dodatek. 30. listopadu 1990 zazněl lodní zvon, první lodmistr zvolal: "Přichází velitel United States Navy," a po červeném koberci k pódiu v obřadním sále obojživelné námořní základny Litt1e Creek kráčel muž jménem Tom Williams.
O čtyřicet minut později se při jeho odchodu rozezněl zvon opět, bim - bam, bim - bam, avšak tentokrát první loďnistr oznamoval: "Jednotko SEAL 2 - odchod!" a Tom Williams hrdě zasalutoval a odpochodoval po červeném koberci jako šestnáctý velící důstojník jednotky SEAL 2.
Netrvalo dlouho a já po převzetí funkce velitele jednotky zjistil, že ve způsobu, jakým Navy nazírala na oddíly zvláštního určení, a zvláště na jednotky SEAL, se změnilo jen velice málo. Naše akce plánovali idioti z Washingtonu, kteří byli buď kapitány lodí, nebo veliteli jaderných ponorek, tedy důstojníky, kteří neměli ponětí o schopnostech jednotek SEAL ani o vlivu takových činitelů, jakými jsou terén, počasí či to, co velký stratég a filozof devatenáctého století von Clausewitz nazýval "třením" - komplikace hladkého průběhu bitvy v intencích Murphyho zákona, jenž říká: "Může-li se něco pokazit, pak se to pokazí." Výsledkem tohoto scestného myšlení Pentagonu byla skutečnost, že při cvičeních jsme dostávali úkoly typu "neutralizovat nepřítele pětihodinovým přesunem přes desetikilometrový úsek bažiny". Bažinu není přece možné překonávat rychlostí dvou kilometrů za hodinu ani ve člunu, natož pěšky a na nepřátelském území!
Zkusil si někdo z těchto lidí někdy klestit cestu kolem řeky Mekong mezi všelijakými nášlapnými pastmi, zamaskovanými jámami a nataženými dráty? Jednotka, kterou jsem vedl, nebyla oddílem bezejmenných tupců, kteří by bezhlavě pochodovali jedním směrem. A "neutralizovat nepřítele"?
"Má to znamenat, že ty hajzly můžeme pozabíjet, admirále, Vaše Veličenstvo, pane?" "Ne - obáváme se, že pokud byste způsobili vysoký počet obětí, mohlo by to vyvolat nelibost ze strany masmédií. Jenom je neutralizujte!" "Mohl byste mi poradit, jak to mám udělat, admirále, Vaše Blahorodí? Mohu třeba najmout stádo kurev, aby je zaměstnalo, zatímco já se vplížím dovnitř a svážu je do kozelce." "To je váš problém, veliteli! Hlavně vyplňte trojmo plán, podepište každou kopii, abyste stvrdil, že pokud dojde k nějakým průšvihům, je to všechno jenom vaše vina, a ne naše, a pak je všechny spalte, abychom nenechávali za sebou žádné stopy pro sdělovací prostředky a Kongres." Rozkaz , vaše výsosti.
Musí přece existovat nějaký lepší způsob práce! Struktura velení byla tak těžkopádná, že bránila těm věcem, které jednotky SEAL umějí nejlépe. Proto bylo jedním z mým prvořadých úkolů změnit cestu, po níž nahoru po žebříku stoupaly naše žádosti a zpět dolů přicházely rozkazy.
Tento cíl mi ve velení 2. divize jednotek zvláštního určení usnadnil příjezd nového komodora. Byl to kapitán Dick Coogan, velitel lodi, jenž však kdysi sloužil na řece Mekong, takže věděl o jednotkách SEAL, znal prostředí kolem řek a byl přístupný novým nápadům. Mnohem větší význam, jak se posléze ukázalo, měla skutečnost, že svou ženu i děti zanechal doma v Newportu ve státě Rhode Island. Coogan byl célibataire géographique a bydlel v ubytovně pro svobodné důstojníky, jež se čirou náhodou nacházela přímo proti velitelství jednotky SEAL 2.
Spolu s Cooganem přijel i nový náčelník štábu Frank Anderson, příslušník SEAL ze západního pobřeží. To mělo rovněž velký význam. Především proto, že SEAL z východního pobřeží nesmýšlely o svých soukmenovcích z pobřeží západního nijak valně. Ve Vietnamu se totiž oddíly ze SEAL 1 chovaly mnohem pasivněji než my a místo výpadů do vesnic a okolí raději seděly v zóně Rung Sat na zadku.

Ve Spojených státech tíhly jednotky ze západního popřeží k organizační struktuře daleko víc než ty z Litt1e Creeku. Rečeno hudební terminologií, zatímco my ze SEAL 2 hráli rokenrol, SEAL z Kalifornie dmkaly ukolébavky.
Frank Anderson tedy u nás zahájil činnost. Neměl rád východní pobřeží, stejně tak jako neměl rád jednotku SEAL 2 ani mne.
Na jeho vkus jsem až příliš často používal neslušných slov, holdoval alkoholu a choval se divoce. Mě však nebavilo odcházet z práce přesně o půl páté, sedávat doma v jídelním koutě se svou ženou a vyptávat se, jak se přes den měla. Neříkal jsem „5 dovolením" pokaždé, když jsem se chtěl upšouknout, a měl jsem ošklivý zvyk chodit rovnou za komodorem, pokud jsem potřeboval ihned zodpovědět nějakou naléhavou otázku. To Frankův smysl pro pořádek a dekorum přímo deptalo.
Přišel jsem třeba o půl čtvrté s tím, že něco od komodora potřebuji, a snažil se k němu dostat. Nejčastější Frankovou frází v takovém případě bylo: "Je zaneprázdněn, Dicku! Objednám tě na zítra!" "Ale já to potřebuju vědět hned ted', Franku!" "Jenže to je nemožné. Má plno práce!" Potom co jsem si vyslechl až příliš "To je nemožné!", vymyslel jsem si alternativní metodu.
Komodor Coogan přece bydlel na ubytovně pro svobodné důstojníky přímo naproti našemu velitelství! Každé odpoledne po práci Dick Coogan přijel k ubytovně, zaparkoval, vytáhl z vozu svůj kufřík a zamířil do baru na ubytovně, aby si dal nějaké to pivo, předtím než se ve svém pokoji pustí do práce, kterou si s sebou přinesl. Nebyl ten typ, který by si užíval radostí života, a tudíž pro něj existovala pouze práce.
Svolal jsem tedy k sobě do štábu všechny mladé důstojníky..
"Od tedka," oznámil jsem jim, "budete mít dozor nad komodorem. Uděláte si rozpis služeb. Budete hlídat, až přijede, a půjdete za ním do baru na ubytovně. Sednete si na podělanou stoličku vedle něj a budete mu dělat společnost. Budete se mu starat o podělanou zábavu! Budete mu vyprávět podělaný historky o tom, co děláme a jak dobře to děláme! A každý z důstojníků pro dozor nad komodorem se mi přijde předtím, než půjde do služby, ukázat, to pro případ, že bych komodoru Cooganovi chtěl některý den naservírovat nějaký podělaný obzvláště pikantní sousto!" Rozběhl jsem cosi jako osvětové přednášky. Jednoho večera se komodor dozvěděl o mém programu na zvyšování fyzické kondice, jindy mu důstojníci vyprávěli o cvičeních ve Fort A.
P. Hil1u, příště o naší nové protipartyzánské taktice. Dokonce ho i pozvali, aby si s námi zahrál naše bojové hry - a on nabídku přijal. Jednou jsem musel do Ft. Braggu, asi 370 kilometrů daleko, abych zde absolvoval nějaké přezkoušení. Seděl jsem tehdy s Cooganem nad pivem a zeptal se ho, zda by chtěl jet také.
"Ovšem, Dicku!" A tak jsme jeli spolu. Následujícího rána shlížel Andersonův šéf na svého podřízeného spatra - vždyť byl se mnou, sledoval cvičení zvláštních jednotek a dozvěděl se nové věci o jejich schopnostech.
Všechny tyto kousky Franka Andersona nesmírně štvaly. Nesnášel, když jsem ho obcházel tak, že jsem si s komodorem povídal po pracovní době v baru na ubytovně a pak mu předkládal již hotová rozhodnutí, která jsme učinili předchozího večera.
"To nemůžeš dělat!" kňučel.
"Tak to udělej sám, Franku!" říkával jsem. "Dobře mě poslouchej: Já nepracuju pro tebe. Pracuju pro komodora!" Tento stav se záhy vyhrotil. U jednotky SEAL 2 jsme měli výměnou na stáži dva důstojníky ze zahraničí. První z nich byl Brit od SBS - Special Boat Squadron (Zvláštní námořní eskadra) -, u nichž sloužil kdysi Rich Kuhn. Druhý byl Němec z Kampfschwimmerkompanie, tedy od německých bojových potápěčů.
Domníval jsem se, že by jednotky SEAL měly trénovat s jinými zvláštními jednotkami z NATO, a obdržel Cooganův souhlas s návrhem jet do Evropy a uskutečnit svůj úmysl. Pak Rudy, onen Němec, který byl u nás umístěn na dobu jednoho roku, navrhl, že by mohla být docela legrace, kdyby k nám na návštěvu mohl přijet oddíl z Kampfschwimmerkompanie a společně bychom odjeli za zábavou do Portorika.
A tak Rudy poslal zprávu svému veliteli, který nápad schválil a poslal jeden oddíl, aby s námi cvičil. Protože to byl správný, pořádkumilovný Němec, zaslal kopii svého rozkazu také na Ministerstvo obrany v Bonnu. Byrokraté v Bonnu šli do vývrtky, neboť byl opomíjen služební postup a nenašlo se dost lidí,

kteří by říkali: "S dovolením?" Do Pentagonu přišla rozhořčená výtka od německého ministra obrany. Odtud putovala na velitelství pro námořní operace, jehož šéf setřel velitele Atlantické flotily. Ten zasypal stížnostmi velitelství 2. divize pro oddíly zvláštního určení, kde se věci vděčně chopil Frank Anderson, který si mě zavolal na kobereček a pořádně mě seřval.
"Co si o sobě, sakra, myslíte, Marcinko, že žádáte důstojníky na stáži, aby posílali zprávy svému zatracenému ministrovi obrany?! Je možné, že nepracujete pro mě, ale ten zatracený služební postup platí i pro vás - a pokud jde o zasílání zpráv, což je administrativní úkon, a ne žádná taktická operace, jsem tady pánem já, rozumíte mi jasně?!!" Měl mě vlastně na lopatě. "Rozumím, pane!" "Takže od tedka, Marcinko, každou zprávu, kterou budete chtít poslat, předáte nejdřív na štáb, to znamená mně osobně! Jasné?" "Ale... " "Žádné ale! Obcházel jste služební postup! Snažil jste se ze mě udělat hlupáka! A teď se vám to vrací! Každá zatracená zpráva, která odtud půjde ven, bude muset být odsouhlasena štábem a podepsána mnou, jinak nepůjde nikam!" Po práci jsme si s Richem Kuhnem zašli do jedné útulné hospůdky na pivo a promluvili si o tom. Já byl plný zášti, on mne uklidňoval. Popisoval jsem barvitě všelijaké způsoby mučení a on, jakožto vynikající výkonný důstojník, mou energii směroval k realističtějším a konstruktivnějším cílům. Pili jsme pivo, kuli pikle a osnovali intriky.
Frank mě sjel ve čtvrtek. V pátek jsme neposílali žádné zprávy. Během následujícího víkendu jsem vytvořil družstvo sekretářek, které dokázalo napsat kolem sta padesáti návrhů. V pondělí o půl sedmé ráno jsem se u všech podepsal do kolonky "navrhovatel", označil datumkou a odnesl je na štáb.
"Dobré ráno, Franku!" Oslovený spatřil hromadu papírů v mém náručí. "Co to, sakra, má..." "Nesu ti pár zpráv k podpisu." "Nech je u sekretářky. Až budu mít čas, tak si je vyzvednu." Podíval se na mě se zlomyslným úsměškem. "Jestli nějaký čas mít budu!" "Jak myslíš, Franku. Ale na všech je razítko s datem a spousta z nich spěchá, takže pokud se s jejich odesláním opozdíš, padne to na tvůj vrub a ne na můj!" A odešel jsem.
Když jsem dorazil zpět do své úřadovny, měl jsem tam už od Franka vzkaz, abych se okamžitě vrátil na štáb. "Ať se jde vycpat!" řekl jsem našemu písaři. "My pro něj přece nepracujeme!
Ať si počká!" Půl hodiny poté mi Frank zavolal.
"Dávám ti přímý rozkaz - přijeď sakra, zpátky a vezmi si ty zatracený zprávy!" "Cože?" "Slyšíš mě dobře, Marcinko - přijeď, sakra, sem, to je rozkaz!" "Nezlob se, Franku, ale když pro tebe nepracuju, tak mi nemůžeš ani nic nařizovat! A co se týká těch zpráv, tak jsem jenom postupoval podle tvých pokynů. Chtěl jsi vidět všechny zprávy, tak tady je máš! Takže teď je řada na tobě, ty sráči! Budeš je muset odeslat! Já nemůžu, protože ty jsi ještě ani jednu z nich nepodepsal, a navíc jsem jenom navrhovatel, žádný schvalující důstojník! A kromě toho, Franku, ty jseš přece štábní pošťák - tak se o ty zatracený papíry starej, já mám na starosti velení!" "Marcinko.. ." "Jdi se vycpat, veliteli! Vlez mi na hrb, jak se říká!" S řevem se vyřítil za komodorem, avšak nepochodil. Musel vlastnoručně podepsat každou zprávu. Ještě téhož dne odpoledne dorazil ze štábu na velitelství SEAL 2 papír podepsaný samým Frankem, v němž stálo, že mám znovu oprávnění odesílat své vlastní zprávy.
Toho večera jsem si vzal dohled nad komodorem na starost já sám. Uvelebil jsem se na baru vedle Dicka Coogana, objednal si bombej s ledem a otázal se: "Tak jak se vede, pane?" Komodor se na mě šibalsky zadíval. "Slyšel jsem, že jste se dneska s Frankem nějak nepohodli!" "Ježíšmarjá, o tom nic nevím, komodore! Víte, on si řídí svůj štáb, já svou jednotku a oba se snažíme, aby vše probíhalo hladce." "Dneska to moc hladce nevypadalo! Frank tvrdí, že ho naprosto opomíjíš!" "Komodore, někdy se jeho pokyny řídím. Ale když se mi nelíbí, tak mi velíte vy. Myslím, že tohle se mu příliš nezamlouvá!" Coogan se zasmál. "Rekl bych, že se mu to nezamlouvá vůbec!" Objednal si nový drink a nakázal barmanovi, aby mi nalil další bombej s ledem. "Něco ti povím, Dicku," pokračoval. Přitom si přiťukl svou sklenicí o moji. "Ten parchant běhal po baráku sem a tam a prskal vzteky. Díky tobě si dneska opravdu povídal sám pro sebe!" Pozdvihl jsem gin a ochutnal ho. "Dělal jsem jenom svoji práci, pane!"

KAPITOLA 16

Nikdy jsem se nesnažil dělat si všude nepřátele, ale jelikož jsem byl odjakživa velice důrazný a cílevědomý typ, dělám vždy všechno pro to, aby práce byla hotova, a to bez ohledu na následky. Tento styl mi v řadách konzervativních důstojníků Navy nezískával zrovna hromady přátel, neboť mnohé z nich jsem zastrašoval, násilím nutil, vyhrožoval a občas i zatloukal do země.

Přesto jsem slavil v zaběhnutém řádu úspěchy. Jedním z důvodů byla skutečnost, že mě moji protivníci zpravidla podceňovali. Spatřovali ve mně pouze opilce, hospodského rváče a válečného šílence. Nevěděli, že má služební hodnocení jako štábního důstojníka a námořního atašé byla stejně tak pochvalná jako ta z Vietnamu. Smýšleli o mně tak proto, že mám obvod hrudníku devadesát, zatímco kolem pasu jenom osmdesát centimetrů, a že jsem admirálům říkal, ať se jdou vycpat, jako kdybych byl nějaký pouhý neotesaný, obhroublý křovák. Samozřejmě že jsem admirálům říkal, ať se jdou vycpat, ale ne všem - jenom těm, kteří si s tím začali. Už se o mně ví, že umím používat i jiná slova než sprostá a že dokáži psát věty i prostým oznamovacím způsobem.
Mým cílům vždy dobře posloužilo, když jsem dokázal vyvádět lidi z rovnováhy. Ve Vietnamu jsem permanentně rozhazoval Charlieho tím, že jsem ho tvrdě zasáhl tam, kde to nejméně očekával. Důstojníky i řadové příslušníky SEAL 2 jsem nenechával v klidu tak, že jsem jim nakládalo sto procent víc, než si mysleli, že mohou zvládnout. A štábní parchanty typu Franka Andersona jsem vyváděl z míry směsicí nepředvídatelného chování, byrokratického šikanování, drsné mluvy a skrytého čistě fyzického zastrašování. Většinou se jednalo pouze o divadlo, herecký výstup, který měl přinést své politické ovoce, jenže to si Frank a jemu podobní neuvědomovali.
A skutečně, moji nepřátelé tradičně přehlíželi fakt, že jsem byl vždy politické zvíře. Poměrně brzy jsem zjistil, že v mém povolání je jednodušší na lidi něco pustit z velké výšky, než věci postrkovat nahoru podle služebního postupu. Nápad se studiem na univerzitě jsem raději probral s admirálem Peetem, než abych se ptal nějakého velitele. Jako námořní atašé jsem podával hlášení přímo admirálům, kteří khmerskému námořnictvu mohli pomoci, místo toho, abych marnil čas s nižšími důstojníky, kteří jim pomoci nemohli. A když jsem chtěl například vzít jednotku SEAL 2 na komplexní cvičení do Portorika, nepsal jsem žádné oznámení, jež bych přinesl Franku Andersonovi, a poprosil ho, aby je laskavě poslal dál.
Narafičil jsem si schůzku s jedním viceadmirálem, s nímž jsem se znal, a prodal mu nápad s přesunem celé jednotky SEAL 2 v plné polní do Roosy Roads na desetitýdenní komplexní cvičení. Měl jsem pádný důvod: V případě americko-sovětské války nebudeme přesouvat jednotku četu po četě, ale umístíme ji na předsunutou pozici rovnou celou.
Jenže přesun celé jednotky najednou dosud nikdo neprováděl, nemyslí si tedy pan admirál, že je na čase, abychom se podívali, zda je to vůbec možné uskutečnit?
Samozřejmě, řekl admirál a dodal, že dohlédne na to, aby byla celá věc schválena.
A tak jsem jako nezúčastněný divák sledoval, jak se můj návrh snáší z tříhvězdičkových nebeských výšin dolů, na hlavy nic netušících nižších důstojníků. Když za mnou začali přicházet různí komodoři a kapitáni a ptali se mne, co to provádím a proč jim způsobují tohle svinstvo, pohlédl jsem na ně nevinnýma očima a otázal se: "Já?" To bylo vše, co jsem odpověděl. Samozřejmě že jsem věděl svoje a v duchu si říkal: Jen počkejte, budete skákat, jak já budu pískat!
Zvládal jsem to s celkem přijatelným sebezapřením - a nakonec ten přesun mohl uskutečnit. Byl to obrovský úspěch: První přesun celé jednotky SEAL se vším vybavením v historii. Přesto si ti důstojníci, které jsem urazil, zřejmě zapsali mé jméno do seznamu nepohodlných osob.
Býval jsem obviňován z arogance - a přiznávám se k tomu.
Býval jsem obviňován z toho, že namáčím lidem nos do hnoje a že se mi to až moc líbí. Ano, jsem vinen v plném rozsahu obžaloby. Abych řekl pravdu, vždycky ve mně byla jakási sebevražedná část mého já, část, která chce "otevřít padák co nejníže" bez ohledu na to, jaké mohou být následky. Určitým vysvětlením může být skutečnost, že mám rád život na hranici rizika, na hranici absolutních možností, pocit nesmrtelnosti.
V dobách mého působení coby řadového příslušníka byly tyto sebezničující pudy přičítány na vrub dravosti (či bláhovosti) mládí. Jako nižší důstojník ve Vietnamu jsem se v boji přímo vyžíval - v té chvíli mi stoupal adrenalin v krvi, jak se říká. Avšak nyní neexistovala žádná omluva pro mé pokusy prorazit zeď hlavou, které jsem uplatňoval u svých nadřízených a které se mi později vrátily jako bumerang.
Přesto jsem se tak choval, třebaže jsem byl za své chování potrestaný. Ve většině případů jsem bojoval za své muže - za jejich platové podmínky, pohodlí nebo abych jim zajistil' co nejlepší vybavení a výcvik. Jindy jsem se naštval na své kolegy důstojníky, protože se mi prostě nelíbilo jejich stanovisko.

Například při druhém pobytu ve Vietnamu v roce 1968 byl velitelem jednotky SEAL 2 nadporučík jménem Ted Lyons neboli Edward Lyons ml., jak se puntičkářsky podepisoval na všechna hlášení. Byl to předčasně prošedivělý, asketicky hubený maratonec s rovným držením těla, jehož spartánské, pedantské a předpisové chování připomínalo - alespoň mně - onen druh strohé mentality, která je často smutným produktem výchovy v duchu neustálého pocitu viny v církevních školách pod nadvládou zlých jeptišek s pravítky v ruce.
Ted byl jako velitel celkem dobrý, nechával mě na pokoji a napsal mi dobré hodnocení. ("Dynamický, cílevědomý důstojník atletické postavy a dobrého chování... doporučuji bez váhání po příslušné době povýšit," zní výňatek z umělecké tvorby.) Avšak jako vůdci příslušníků SEAL, k němuž by ostatní vzhlíželi s úctou, mu podle mě scházely ony nepopsatelné vlastnosti dravé šelmy, které z vojáků dělají skvělé válečníky. Když jsem o Tedovi přemýšlel, což popravdě řečeno nebylo nijak často, vídal jsem ho ve svých představách spíš s ořezanou tužkou než s nabitým samopalem.
Uplynulo osm let. Píše se rok 1976, já mám hodnost nadporučíka a zastávám někdejší Tedovu funkci velitele jednotky SEAL 2. Ted rovněž povýšil a je velitelem 21. ženijní potápěčské jednotky. Naše slavnostní obřady, spojené s předáváním velení, se měly odehrát téhož dne. přibližně dva měsíce před jejich konáním mi Ted zavolal. .
"Dicku, mohl bys změnit datum svého slavnostního přejímání velení? Rád bych využil přehlídkového prostoru, ale v rozpise jsem viděl, že sis to už zamluvil pro svůj obřad ty. Jelikož jsem služebně starší než ty, tak by sis to mohl přesunout zpátky na středu a nechat mi ten pátek!" Jeho hlas mi připadal takový... afektovaný. To je ono! Ted byl afektovaný, kancelářský sráč a já ho nemohl ani vystát. Tak ať se jde vycpat! "Jdi do prdele!" odpověděl jsem mu. "Já si to naplánoval už dávno!" "Já taky!" "Tak potom si teda měl plánovat líp, ty zabedněnče, ne? Já mám ten zatracenej přehlídkovej plac zablokovanej a taky tak zůstane! Ovšem pokud se chceš o něj podělit, je tam spousta místa!" Z Tedova hlasu zazněl chlad.
"Ne, děkuji, Dicku! Zařídím si to jinak!" A také zařídil. Předávání velení u něho probíhalo za opravárenskými dílnami na malém, olejovými skvrnami posetém makadamovém parkovišti, zatímco já měl svůj obřad na neposkvrněném a vyparáděném prostoru pro přehlídky se sedátky pro diváky a velkou kapelou, která hostům při příjezdu vyhrávala Zdvihněte kotvy..
Na tento incident jsem brzy zapomněl. Ted Lyons však nikoli.
Po odchodu od jednotky SEAL 2 jsem strávil deset měsíců v Montgomery ve státě Alabama, kde jsem na Maxwellově letecké základně navštěvoval kurz pro velitele a štábní důstojníky letectva. Zároveň jsem na univerzitě v Aubumu získal bakalářský diplom z politických věd. Z Alabamy jsem se poté přesunul přímo do Washingtonu, kam za mnou o dva měsíce později přijela i Kathy s dětmi. Bylo zde totiž volné místo v OP-06 čili Kanceláři zástupce velitele pro námořní operace, krátkodobé plánování a metodiku.
Postup mé kariéry se zastavil: Nebyl jsem vhodný pro další velitelský post a neměl jsem odsloužený dostatečný počet let v hodnosti nadporučíka. na to, abych mohl být opět povýšen. Proto jsem potřeboval najít ptáci, kde bych mohl počkat, až nashromáždím dostatečný počet ‚zastánců k posunu do kapitánské hodnosti a ke skoku do vod vlajkových důstojníků.
Navíc jsem dosud nepodnikl cestu do Pentagonu a pomyšlení, že bych mohl poznat. oněch osmadvacet kilometrů chodeb - nemluvě () té hromadě admirálů -, se. mi tehdy docela zamlouvalo.
Realita však byla zcela odlišná od mých plánů. Jednací důstojníci Navy, ať již v hodnosti nadporučíka anebo výše, stáli v žebříčku služební hierarchie, který klesal z velitelství pro námořní operace a spojeného štábního velení, na těch nejnižších příčkách. Byrokracie v Pentagonu se velice podobá té v Kongresu. Tam v Kapitolu mohou sice sedět lidé, kteří hlasují o návrzích zákona, ovšem pozor, aby nedošlo k nějakému nedorozumění: Skutečnou práci v pozadí odvádějí kongresoví zaměstnanci. Většinu bratrovražedných jednání, díky nimž máme své zákony, vedou zástupci pro legislativu a precizní podobu těmto zákonům dávají zaměstnanci všelijakých výborů a podvýborů.
A my, bezejmenní hrdinové, jsme dělali pro velitelství pro námořní operace totéž, stejně tak jako pracovali pro své náčelníky štábu i jednací důstojníci dalších složek ozbrojených sil. Každý z nás byl napůl výzkumníkem a napůl lobbistou, který se při jednáních se svými protějšky snažil hájit zájmy své vlastní složky.
Jakmile jsme dostali pokyn, psávali jsme podklady pro plánovací důstojníky, hodností většinou kapitány.

Byli to služebně starší členové vrchního velení, kteří měli přístup do tří a čtyřhvězdičkových nebeských výšin, aby podávali hlášení těm nejvyšším z nejvyšších. Někdy se stávalo, že byl i takový mladý zelenáč jako já pozván, aby nesl něčí kufřík, obsluhoval promítačku nebo cvičil s ukazovátkem. Všeobecně však platilo pravidlo, že jednací důstojníci neměli mnoho příležitostí - pokud vůbec nějakou měli - setkat se osobně s admirály. Tolik k organizační struktuře.
Jestliže jsme se s admirály nestřetávali my, pak naše agenda ano, protože jsme pro velitele námořních operací připravovali doslova veškeré podklady na porady Sboru náčelníku štábů. Svá hlášení jsme samozřejmě nepředávali přímo veliteli pro námořní operace, ale informace mu po lžičkách dávkoval jeho zástupce nebo spousty pobočníku, poradců nebo zástupců pomocníku. Těm zase podávali hlášení důstojníci pro plánování, kterým jsme podléhali my.
Připomínalo to známou dětskou hru na tichou poštu.
Pokud velitel pro námořní operace nadhodil nějaký dotaz, dopadlo to k nám jako hloubková puma. Vrhávali jsme se do zkoumání a psávali odpověď: Naši nadřízení pak naši práci svým podpisem schválili a poslali ji po žebříku vzhůru. Na každé jeho příčce pak náš záznam nebo hlášení obdržel další podpis. Pokud se tak nestalo, byl odeslán nazpět a my ho museli víc rozpracovat nebo změnit jeho obsah či tón.
Mně však štěstěna dvakrát neuvěřitelným způsobem přála, což mne vystřelilo mnohem výš a mnohem rychleji, než bych kdy očekával. První ze šťastných náhod byla skutečnost, že jsem měl možnost pracovat pro kapitána Ace Lyonse. Ace byl absolventem námořní akademie a byl to velitel lodi s úzkým pasem a objemnou hrudí hodně přes čtyřicet let věku, který po tři roky zastával funkci staršího asistenta zástupce velitele pro námořní operace (pro plánování a metodiku). Byl jedním ze zlatých hochu U. S. Navy a na nejlepší cestě stát se admirálem. Na rozdíl od většiny vlajkových hodnostářů dokázal Frank uvažovat jako válečník a často také klel jako pravý námořník. Uklidnilo mě, když mne nazval "sráčem", a považoval jsem za pokrok, když se tento výraz změnil na "blbce". Nejednou mne napadlo, že si Ace s Evem Barrettem jsou v lecčems podobní.
Další šťastný zásah osudu přišel necelých pět měsíců po mém nástupu do funkce, kdy mi byl svěřen další úřad - funkce zpravodajského důstojníka. Stávající důstojník totiž právě ze svého postu odcházel a věděl, že jsem kdysi pracoval jako námořní atašé, což znamenalo, že jsem se zpravodajskou činností obeznámen. Navíc jsem jako příslušník jednotek zvláštního určení chápal, jak cenná mUže být taková "horká" zpravodajská informace. Ace mi dal volnou ruku v začlenění bojové strategie nekonvenčních jednotek do plánu Sboru náčelníku štábů a díky této skutečnosti jsem se mohl setkávat s většinou klíčových postav na čtyřhvězdičkovém nebi. Zpravodajská funkce mi dala v Pentagonu skutečně výjimečnou moc: přístup k utajovaným informacím.
Nyní jsem měl oprávnění číst materiály, které nesměl kromě velitele pro námořní operace a jeho zástupce spatřit nikdo jiný. To mi poskytlo spoustu příležitostí k osobním setkáním s oběma.
Každý den ráno jsem přicházel do práce o dvě hodiny dřív, pročítal kabelogramy, procházel hlášení od CIA a DIA (Defence Intelligence Agency - vojenská rozvědka USA - pozn. překl.) a kontroloval záchyty od NSA. Poté jsem barvami zvýraznil nejdůležitější úseky, upravil si kravatu, navlékl si tvídové sako a odešel podat hlášení zástupci velitele námořních operací pro plánování a metodiku, charakternímu tříhvězdičkovému admirálovi jménem William Crowe, který později stanul v čele Sboru náčelníků štábu.
Crowea jsem měl rád. Byl to přátelský chlap medvědí postavy, který měl pověst prvotřídního, i když poněkud pedantského úředníka. V roce 1946 ukončil studium na námořní akademň, na univerzitě ve Stanfordu získal magisterský titul, na Princetonu se stal doktorem filozofie a pracoval jako poradce vietnamského námořnictva. Navzdory svému uhlazenému chování vůči podřízeným a měkkému přízvuku člověka z Kentucky patřil Crowe mezi ty admirály, před nimiž jsem si nemusel brát servítky. Jeho kancelář ve čtyřposchoďovém pavilonu E byla obrovská a police za psacím stolem byly plné úžasných exemplářů pokrývek hlavy. Leželo tam vše od starých hasičských přileb, přes francouzské barety a helmy londýnských bobíků až po kostkované golfové čapky.
Uplynulo sotva pár měsícu a Crowe mi začal volat pokaždé, když potřeboval něco ze zpravodajských kruhu. Stal se ze mne jakýsi pseudodůstojník pro zažehnávání krizových situací, který jednal se styčnými důstojníky z CIA, NSA, DIA, NSC a dalšími z celé plejády špionážních organizací. Měl jsem takřka neomezená oprávnění, která mi umožňovala vidět vše od družicových snímků až po záchyty

radiokomunikace pod vodou.
Konec sedmdesátých let probíhal ve znamení neustálých změn ve špionážních kruzích. Reditel Ústřední zpravodajské služby, dosazený prezidentem Jimmym Carterem, přesměroval priority od špionáže prováděné lidmi, zvané "HUMINT" (ze zkratky HUMan INTelligence - pom. překl.), k zachytávání rádiových signálů, technickému zpracování informací a elektronickému dozoru, tedy SIGINTu (SIGnal INTelligence), TECHlNTu (TECHnical INTelligence) a ELlNTu (ELectronical INTelligence).
Neosobní povaha SIGINTu, TECHlNTu a EUNTu se zřejmě zdrženlivému Tumerovi zamlouvala. On sám byl bývalý velitel jaderné ponorky u Navy a typ člověka, který před skutečným životem dával raději přednost statistickým údajům, neboť čísla jsou neměnná a nikdy si na nic nestěžují. Věc má ovšem jeden háček: Válka se žádnými statistickými údaji neřídí. Válka je totiž naprosto nepředvídatelná, je to nekonečná série průšvihů, z nichž je jeden horší než druhý.
Dokonce i ti nejprostší vojáci tuto skutečnost věděli už za druhé války. Na otázku "Jak to vypadá, vojíne?" totiž zpravidla odpovídali: "SNAFU" čili "Situace normální, všechno je v prdeli" (Situation Normal, AU Fucked Up.) Kromě toho existovalo ještě TARFU - Things Are Really Fucked Up Je to opravdu v prdeli) a FUBAR - Fucked Up Beyond AU Repair (Naprosto nenapravitelně v prdeli). Tumerovi hoši však žádné SNAFU, TARFU ani FUBAR neznali, protože z nich nikdy nelil pot jako z konve, když v džungli čekali, až se objeví Charlie, a sledovali, jak se situace mění k horšímu.
Největší svízel TECHlNTu spočívá v tom, že se opírá o vyhodnocování údajů. Dejme tomu, že Spojené státy mají na oběžné dráze nějakou špionážní družici a že je cíl objektivů jejích kamer zakryt mraky. Jelikož vy potřebujete mít informace právě teď, dochází nejčastěji k tomu, že techničtí kouzelníci prostě vezmou předchozí údaje a provedou simulaci reality. "Tohle se dělo předtím," říkávali, "tak se to musí dít i nyní" Jenže tito techničtí kouzelníci byli matematici, analytici a profesoři, po nichž nikdy nikdo nestřílel. Nerozuměli klamným manévrům a léčkám, nechápali nepřítelovu touhu po vítězství nebo myšlenkové pochody jednoho konkrétního velitele. Nedokázali určit, zda poréznost písku, na nějž se díváte, unese váhu jedné C-130 nebo letadla s krátkou přistávací dráhou či zda je ten pruh písku o tři sta kilometrů níž skutečně pouze jezerem plovoucího písku, které se vytvořilo teprve před čtrnácti dny.
A tak jsem často při předávání zpravodajských informací Croweovi a jeho lidem připojoval i své vlastní poznatky, získané z jiných zdrojů, abych jim nabídl víc možných alternativ. Dozvídali se, jak příslušníci zvláštních jednotek mohou poskytovat informace, které není schopen dodat žádný satelitní systém nebo ve velké výši operující "Kos" SR-71. Na sklonku roku 1978 jsme si s Billem Crowem téměř tykali: on mě osloval "Dicku" a já jeho "Admirále" .
4. listopadu 1979 obsadili íránští útočníci americké velvyslanectví v Teheránu a veškeré diplomatické osazenstvo vzali jako svá rukojmí. Osm dní poté byl generálmajor James Vaught pověřen Sborem náčelníků štábů, aby vytvořil akční jednotku, nazvanou TAT (Terrorist Action Team - Protiteroristická akční jednotka - pom. překl.), jež vypracovala plán vojenské operace na záchranu rukojmích. Já byl do TAT zařazen jako jeden z dvojice zástupců Navy.
Vaught se mi nějak instinktivně zamlouval. Byl to kostnatý, nakrátko ostříhaný výsadkář a bývalý střelec, který prošel druhou světovou válkou, Koreou i Vietnamem. Mluvil pomalu a vždy rozvažoval s chladnou hlavou. Nikdy se necítil pohodlně v saku nebo naženleném stejnokroji, místo toho nosil obnošené maskáče, které mu padly jako ulité. Vaught vyhlížel i hovořil jako moji dávní kamarádi z 8. čety z Vietnamu Frank Scollise nebo Kůň Kucinski, tedy muži, kteří neustále vypadali usouženě, přesto však šli stále dál a dál.
S mužem, který byl vybrán, aby vedl záchrannou operaci, plukovníkem Charliem Beckwithem, jsem se setkal již ve Vietnamu.
Dravej Charlie, jak ho často nazývali, byl jedním z nejlepších nekonvenčních vojáků U. S. Army. Tento veterán zvláštních jednotek se zkušenostmi ze stovek akcí, jehož klení a přízvuk rodáka z Georgie byly proslulé, brzy pochopil, že je třeba vytvořit nějakou elitní, mobilní a skvěle vycvičenou jednotku, která bude bojovat proti terorismu, provádět akce v nepřátelském týlu, shromažďovat zpravodajské informace a poskytovat nekonvenční hledisko na vývoj situace v ohniscích konfliktů. Jednotka, kterou pro tyto účely založil a vybudoval, dostala název SFOD-D - Special Forces Operational Detachment - Delta (Akční oddíl zvláštních jednotek Delta) - neboli častěji Delta Force.

Předseda Sboru náčelníků štábů generál letectva David Jones byl přesně tím nejméně vhodným mužem pro post člověka zodpovědného za všechny akce spojené s jednotkami zvláštního určení. Představoval typ člověka, jehož charakterové vlastnosti by mu zaručovaly úspěšnou kariéru v libovolné větší společnosti.
Byl vysoký, chytrý, vzdělaný, distingovaně vyhlížející a údajně i schopný, i když poněkud chladný, manažer. Avšak nikdy se o něm nehovořilo jako o charismatickém vůdci mužů.
Generál Jones velice rád probíral veškeré možnosti, a to nekonečně dlouho. V jednom okamžiku nám nařídil, abychom mu sepsali a přinesli dvaačtyřicet možných eventualit při záchranné operaci, přičemž jedna z nich byla přitaženější za vlasy než druhá. Jeden z techniků přišel s možností havárie vrtulníku, v němž budou přepravováni rukojmí, osvobození jednotkou, která přistane ve vrtulnících na střeše velvyslanectví. A jak poté utečou?
Aha - jen tuhle malou chybičku najděte ve svém plánu!
Podobně jako většina aparátčíků z ozbrojených sil i Davey Jones měl panickou hrůzu při představě nějaké nepředvídané okolnosti. Tuto skutečnost jsem odhalil během plánování pokusu na zjištění poréznosti písku v místě přistání, které jsme nazvali Poušť jedna. Tento pokus bylo třeba provést, abychom se přesvědčili, zda země unese zátěž plně naložených letounů C-130.
Tehdy někdo položil zcela samozřejmou otázku: "A co když se při provádění pokusu najednou objeví nějací íránci?" A já bez přemýšlení odpověděl: "Tak ty hajzly zabijete!" V místnosti se rozhostilo ticho. Obličej Davida Jonese zkameněl. Díval se přímo na mne, a pokud by pouhé pohledy mohly stavět před válečný soud a soudit, makal bych již dávno v trestném táboře v Leavenworthu.
"Jak vás to vůbec mohlo napadnout?" A proč by ne? "Promiňte, pane generále, ale pokud se tam někdo objeví, pak poruší íránské stanné právo a já tak budu jenom vykonávat Alláhovu vůli!" snažil jsem se zmírnit napětí.
Generál však na mých slovech neshledával nic zábavného. Já si však povšiml, jak Jim Vaught jen s námahou potlačuje smích.
Měl jsem jistý žertovný nápad, který však Jones zavrhl, neboť se domníval, že by mohl přinést příliš mnoho obětí na straně Iránců. Slo o to, že jedním z problémů, jimž bude Delta muset čelit, bylo íránské letectvo. Záchranný plán totiž počítal s tím, že rukojmí budou dopraveni vrtulníky z Teheránu na jedno nepoužívané íránské polní letiště jménem Manzariyech, ležící asi půl hodiny letu od Teheránu. Při nakládání, letu vrtulníkem a dopravě do vlasti budou Delta i rukojmí v nebezpečí kvůli útokům ze strany íránského letectva. Má myšlenka spočívala v bombardování ranvejí na teheránském letišti, jež bylo využívané k vojenským účelům, takže by Deltu s rukojmími nikdo nemohl pronásledovat. Navrhoval jsem útok jediného letadla a nazval ho Útokem dřevěných vojáků.
Jednalo se o vskutku jednoduchou operaci: Jeden stroj C-130, z něhož já spolu s dalšími dvěma příslušníky SEAL budu vyhazovat desítky železničních pražců s výbušninami, které budou přivázány k padákům. Dřevění vojáci pak budou vybuchovat až při dopadu a ty třímetrové krátery, které v rozjezdových dráhách nadělají, vyřadí letiště z provozu.
Kromě toho budeme rozhazovat ještě další, menší nálože. Budou to trubice napěchované plastickou trhavinou a střepinami, které zlikvidují pozemní živé cíle. Trubice budou obaleny řetězy, jejichž články se při výbuchu roztrhnou a rozletí kolem jako kartáčové střely. Rozžhavené kusy železa pak budou ničit veškerou techniku, pronikat do palivových nádrží a zapalovat je a způsobovat všeobecnou paniku. Další várka dřevěných vojáků by mohla mít na sobě připevněné bouchací kuličky, takže by se jejich pád mohl podobat útoku výsadkářů ze vzduchu.
Při hladkém průběhu by tato akce mohla postavit teheránské letiště mimo hru. Důležitou roli by zároveň sehrál fakt, že by na sebe přilákala pozornost, zatímco Charlie by se svými hochy mohl vtrhnout do areálu velvyslanectví v centru města. A pokud by nás snad Íránci sestřelili, přijdeme pouze o jedno letadlo C-130, pět letců a tři příslušníky SEAL - tedy nic, co by stálo za řeč.
Z bezpečnostních důvodů, neboť Sověti neustále odposlouchávali a sledovali, zda v daném vlnovém pásmu není zvýšený rádiový provoz, se Charlie Beckwith s Deltou přesunul ze svého domova ve Ft. Braggu, ležícím hned za Fayettevillem v Severní Karolíně, do jistého menšího a utajenějšího výcvikového prostoru. Příslušníci Delty ho nazývali Camp Smokey, avšak ve skutečnosti se jednalo o Camp Peary,

rozsáhlý areál CIA pro výcvik špionů, tajných agentů a nasazených špiclů. Tuto Farmu, jak je místo nazýváno ve špionážní hantýrce, tvoří pozemek o velikosti přes čtyřicet čtverečních kilometrů severovýchodně od Wllliamsburgu ve státě Virginie, sevřený řekou James a dálnicí číslo 64. Právě tam CIA pro Charlieho a jeho jednotku postavila model areálu teheránského velvyslanectví, aby si mohli nacvičit každý pohyb.
Já jsem mezitím vylepšil svůj plán s dřevěnými vojáky. Po práci v Pentagonu jsem odletěl nebo odjel za příslušníky SEAL, které jsem si přibral na pomoc - oba pocházeli ze SEAL 2 a jmenovali se Larry a Bob -, a společně jsme se pustili do práce, která nám často trvala po celou noc. Ještě za tmy jsem se vydával zpět na sever a přijížděl právě včas, abych stihl přečíst balík denních zpravodajských informací a seznámit s nimi admirála Crowea dřív, než v 8:00 oficiálně začne pracovní den.
Nápad s dřevěnými vojáky se líbil Charliemu Beckwithovi, nikoli však Davidu Jonesovi. Aby zabránil jeho uskutečnění - a jemu podobným akcím -, vydal generál směšné obiter dictum: Vy nesmíte zabíjet, oznámil svým vojákům.
Další - a také závažnější - chybou bylo selhání v oblasti HUMINTu. Stručně řečeno, tato činnost vlastně vůbec neexistovala.
CIA neměla v Íránu jediného rezidenta, alespoň pokud mi je známo. Získávali jsme sice útržky informací prostřednictvím zahraničních velvyslanectví a v Iránu stále ještě žil velký počet lidí jiných národností - Turků, Němců, Francouzů, Irů a Kanaďanů, avšak žádná organizovaná síť zde nebyla a neměli jsme nikoho, kdo by zvláštní jednotky zásoboval "horkými" informacemi, které jsou k provedení záchranné operace tolik zapotřebí.
Jednim z ,úkolů TATu bude tudíž nasazení co největšího počtu agentů do Íránu, abychom z tohoto území měli alespoň nějaké informace. Každá z tajných služeb dostala rozkaz hledat ty, kteří ovládají jazyk farsi, a já byl vzhledem k bezpečnostním požadavkům záchranné akce zvolen za spojku pro všechny potencionální agenty ze strany Navy. Vyhledávání námořníků, kteří hovořili místním jazykem, probíhalo prostřednictvím počítače. Vybraní příslušníci poté obdrželi rozkaz opustit svou jednotku, aniž by věděli proč, a odletět letadlem do Washingtonu. Na letištích kolem hlavního města se tak shromáždila víc než desítka námořníků. Já pro ně osobně přijel, odvezl je k sobě domů, nechal je složit a podepsat slib mlčenlivosti a předal je k dalšímu zpracování manipulantům s lidskými osudy z Vaughtova štábu. Někteří neprošli, jiní odmítli. Mezi těmi, kteří vyhověli požadavkům na členy této mise, byl i jeden kapitán Navy z Annapolisu, který souhlasil, že bude řídit nákladní vůz vezoucí příslušníky Delty do Teheránu.
Mezi osobami určenými k nasazení do Íránu skončili rovněž dva příslušníci jednotek SEAL. Oba dva přitom pracovali se mnou v době, kdy jsem velel SEAL 2. První z nich, jemuž jsem říkal "Klein", byl Američan, jehož rodiče pocházeli z Německa, a v jeho domově se tudíž hovořilo německy. Ten byl do !ránu nasazen jako německý obchodník a jeho informace o areálu velvyslanectví se ukázaly jako neocenitelné. (Vrchnost se mu "odvděčila" tím, že ho po debaklu v Poušti 1 ponechala napospas svému osudu, aniž by mu přitom dala jedinou zprávu o tom, co se vlastně stalo. Jelikož byl příslušníkem SEAL, a tedy zvyklý spoléhat pouze sám na sebe, neváhal se Klein vydat na bezmála tisícikilometrový pochod z Teheránu k hranicím s Tureckem, dostat se do bezpečí a najít si ty špiclovské parchanty, kteří ho nechali na holičkách. Jako naprosto neuvěřitelná se jeví skutečnost, že Klein, jehož informace v reálném čase byly pro misi prvořadé, nebyl za svou činnost nikdy odměněn. Zádné medaile, žádná čestná uznání, povýšení nebo alespoň pochvaly! Nelze se divit, že zahořkl. Druhým příslušníkem SEAL byl malý chlapík jménem Joey, jenž v Iránu působil v roli mnicha. Spíše by se mu mělo říkat Nenasytný Dick, protože byl vyhlášeným sukničkářem.
Joey nebyl v akci nijak dlouho, pouhých několik dní, ovšem svůj díl práce odvedl a vyvázl s čistým štítem.
Noc 24. dubna 1980 byla pravděpodobně tou nejdelší v mém životě. Ve zvláštní tajné místnosti pro zpravodajské účely ve druhém patře Pentagonu, hned naproti velké situační místnosti Sboru náčelníků štábů s promítacími plátny po celé zdi, nejmodernější spojovací technikou a dalším špičkovým vybavením, se nás tehdy tísnilo zhruba čtyřicet. Na druhé straně chodby seděli v čalouněných otáčivých křeslech za silnými, polstrovanými dveřmi generál Jones se zbytkem spojeného velení a čmárali si do svých zápisníků nebo se věnovali jiné ušlechtilé činnosti, typické pro čtyřhvězdičkové hodnostáře.

My, služebně mladí jednací a plánovací důstojníci, špioni a příslušníci jednotek zvláštního určení, jsme seděli na židlích z tvarovaného plastu a trpěli bolestmi hlavy z přepracování a předávkování kofeinem. Naše tajné útočiště byla v podstatě místnost o rozměrech 5 krát 15 metrů, včleněná do jiné, větší, čímž byl znemožněn případný odposlech. Dovnitř se vcházelo pouze přes tři kontrolní stanoviště DZO - Divize pro zvláštní operace, u kterých hlídaly ozbrojené stráže. Tajná místnost měla zdviženou podlahu, snížený strop a zářivkové osvětlení, které dávalo všemu nazelenalý nádech. Uprostřed místnosti stály dva dlouhé konferenční stoly, na nichž kromě umělohmotných kelímků, zaprášených papírových tácků a přeplněných popelníků leželo také několik malých, hranatých reproduktorů, které byly napojeny na kabely, vedoucí do zdířek ve zdi.
Dva reproduktory byly označeny nápisem NSA. Ty budou přinášet záchyty ELINTu z NSA. Zbytek bude mít na starost přenos vysílání z Wadi Kena, Masirahu, Pouští 1 a Teheránu, kde měl jeden z amerických agentů v terénu u sebe vlastní transceiver PRC-10, napojený přímo na telekomunikační družici. Všichni byli naladěni na stejné frekvenci, takže uslyšíme komunikaci Delty, rozhovory pilotů vrtulníků i komentář generálmajora Vaughta, a to vše najednou.
U jedné zdi stály přepážky, za nimiž jsme od listopadu uplynulého roku, kdy jsme byli svoláni dohromady, tábořili my, členové TAT. Další stěna byla pokryta mapami; tabulkami a fotografiemi cílových oblastí. Hned před ní spočívaly v kolejnicích tmavé závěsy, které mohly být ihned spuštěny, pokud by měl do místnosti vstoupit někdo bez patřičných oprávnění. Dále se zde nacházelo několik řečnických pultů a pod stoly, proti přepážkám a podél zdí ležely hromady tříkroužkových rychlovazačů a sešitů s informacemi o Iránu, militantních skupinách, íránských ozbrojených silách, rukojmích a jejich rodinách. Kromě nich zde bylo možno nalézt i materiály popisující scénáře veškerých možných způsobů, jak dostat naše lidi ven.
Seděl jsem na kraji kovově lesklé přepážky, oblečený pouze v košili, usrkával z papírového kelímku studenou kávu a připadal si bezbranný a bezmocný. zdálo se mi, že jsem měl být raději s Deltou nebo nasazen do Iránu, abych pomáhal naší misi, místo toho, abych byl odsouzen k sezení za stolem. U Charlieho Beckwithe se nacházel jediný důstojník Navy - onen kapitán, který souhlasil s úlohou řidiče nákladního vozu - a žádný příslušník SEAL. Zatraceně, měl jsem tam být také! Očima jsem putoval po místnosti, zamlžené cigaretovým kouřem. V ten moment jsem chápal, jaké napětí asi museli pociťovat lidé v řídicím středisku v Houstonu, když měsíční přistávací modul opustil Apollo11 a snášel se na povrch Měsíce. V případě, že by se něco pokazilo, nemohli udělat zhola nic. Stejně tak bychom nemohli udělat nic ani my v případě, že by se něco přihodilo Deltě. Dopil jsem zbytek kávy, zmačkal pohárek a obloukem ho poslal do olivově hnědého odpadkového koše, vzdáleného tři metry. Žuch!
Dva body! Snad to je nějaké osudové znamení!
V reproduktorech jsme slyšeli každý pohyb Delty. Náš bezpečnostní satelitní komunikační systém SATCOM přenášel americkou konverzaci. Velké uši NSA ve Fort Meadeu zase monitorovaly íránskou komunikaci a zprostředkovávaly nám ji v reálném čase. Připomínalo to živé vysílání nějakého velkého mezinárodního rozhlasového pořadu, jen s tím rozdílem, že zde nebyli žádní moderátoři ani žádný scénář. Slyšeli jsme, jak Charlie Beckwith opouští Egypt a přijíždí do Masirahu, vnímali jsme zvuk motorů osmi vrtu1níků RH-53D, které opouštěly palubu letadlové lodi Nimitz v Ománském zálivu a mířily na dostaveníčko v Poušti 1, kde měly naložit záchranný tým, letící z Masirahu v dopravních letadlech MC-130. Našemu sluchu se doneslo zvolání "Nohy v suchu!", jež patřilo pilotu prvního vrtulníku, který právě přelétával íránské pobřeží západně od Chah Baharu.
Téměř vzápětí začaly v Íránu zvonit zvony na poplach. Vojenská pozorovací stanoviště hlásila do Teheránu vpád vetřelců, jednotky národních gard se daly do pohybu, stíhací letouny se chystaly na start. Co se to, ksakru, děje? Jak se o tom mohli dozvědět tak brzy?
Trvalo dlouhých pět minut, než jsme zjistili, že Íránci nereagují na nás, nýbrž na nějaký ruch na severozápadě, poblíž hranic s Irákem. Na jižní hranici podél moře, kde jsme operovali my, bylo vše bezvadné.
Další vrtulník ohlásil nohy v suchu a pak se nad pobřežím ocitlo i zbývajících šest. Delta se v té době nacházela na palubě MC-130, přibližně v polovině cesty k Poušti 1.
Ještě ve vzduchu se objevily první náznaky potíží. Ze záchytu NSA jsme se dozvěděli, že jeden z

vrtulníků má mechanickou závadu. Poslouchali jsme, jak postižený stroj dosedl na poušť a jeho posádka byla naložena na palubu dalšího. Další dva vrtulníky se dostaly do písečné bouře a ztratily se. Nic mimořádného, se ztrátou jedné či dvou helikoptér se předem počítalo. Stále jsme se ještě nacházeli v režimu SNAFU: Situace normální, všechno v prdeli.

První část přistání Delty na Poušti 1 proběhla hladce. Poté začaly vskutku řádit Murphyho zákony. Kolem místa přistání projížděl íránský autobus. Byl zastaven a přibližně pětačtyřicet cestujících bylo zadrženo a ponecháno pod ozbrojeným dozorem.

O několik okamžiků později se z opačného směru přiřítila benzinová cisterna. Ta byla sice zastavena jednou lehkou protitankovou střelou, ale její řidič stačil naskočit do jiného vozidla, které po silnici projíždělo, a uprchnout. Mezitím se plameny z hořící cisterny vyšplhaly do výše třiceti metrů nad obzorem pouštní krajiny. Přesunuli jsme se do polohy TARFU.

"Co máme dělat s těmi Iránci z toho autobusu?" zeptal se někdo z Pouště 1 generálmajora Vaughta, který byl v Egyptě. .

"Zabijte ty svině!" odpověděl jsem za něj.

Moji kolegové se na mě nevěřícně zadívali. "To si dělám jenom legraci," uklidňoval jsem je. Ve skutečnosti jsem to myslel naprosto vážně.

Vaught vydal vysílačkou rozkaz, aby je naložili do jedné C-130, odvezli pryč a po skončení akce zase vrátili.

Z anonymních hlasů v našich reproduktorech začal zaznívat zmatek. Nic nevycházelo podle plánu. Nastalo příliš mnoho komplikací. Bylo zde mnoho letadel. Ve vrtulnících seděli piloti, kteří se navzdory svému výcviku necítili ve své kůži při dlouhých letech nad pouštním terénem. Dalším faktorem byl gordický uzel v podobě kompetencí, kdy se velitel leteckých jednotek v Poušti 1 zodpovídal armádnímu dvouhvězdičkovému oficírovi v Egyptě, který podléhal stanovisku valné hromady tří a čtyřhvězdičkových hodnostářů ve Washingtonu. Tím byl porušován nejdůležitější zákon zvláštních operací, jaký znám: Průběh akce má být co nejjednodušší, pak t9 možná vyjde.

Pocity, které jsem při dění v Iránu prožíval, nebyly nijak dobré.

A přesto, přece to musí vyjít! Vždyť jsme na tom pracovali pět měsíců! Tohle bylo finále všech superpohárů, hrané na jedno utkání.

Za stolem vedle mě chlápek od CIA, nazývejme ho třeba Jones, zavrtěl zklamaně hlavou. "Víš, měl jsi pravdu," řekl. Jones byl starý válečník, který bojoval proti narůstající byrokracii v CIA a technokratickým zálibám jejího ředitele Stansfielda Turnera. Byli jsme spolu naladěni na stejnou vlnu.

"Tohle bude Průser!" pronesl tiše.

Kývnutím jsem přitakal, třebaže bychom si v té chvíli ze srdce přáli, aby to nebyla pravda.

Do Pouště 1 dorazilo pouze šest vrtulníků z osmi a z toho jenom pět v provozuschopném stavu. Plán však počítal s minimálně šesti stroji na dopravu Delty na tajné místo a let do Teheránu, kde by měly vyzvednout rukojmí i jejich zachránce. Charlie Beckwith byl pro zrušení akce. Generál Vaught chtěl, aby pokračovala dál, stejně tak i ostatní, mne nevyjímaje. člověku v terénu však nelze nic nařizovat. Břemeno spočívalo na Char1iem a on se rozhodl operaci zastavit. V okamžiku, kdy oznamoval svůj návrat domů, zněl jeho hlas tak, jako kdyby právě přišel o svého nejlepšího přítele.

Pak se stalo něco hrozného. Jeden z vrtulníků při manévrování kvůli doplnění paliva před dlouhou cestou zpět na Nimitz narazil do létající cisterny EC-130, do níž se právě naložil Modrý oddíl Delty. Oba stroje vybuchly v jedinou ohnivou kouli. Operace se ocitla v režimu FUBAR.

Se sevřenými pěstmi, někteří z nás polykali i slzy, jsme v němém úžasu naslouchali výkřikům hrůzy a paniky, kdy stateční muži uhořívali k smrti. Nakonec, po nekonečně dlouhé chvíli plné křiku, utrpení, zmatku a výbuchů, jsme zaslechli, jak se zbývající C-130 zdvihly ze země a odnášely zbytky Delty zpět do Masirahu.

Všichni jsme seděli nehnutě v kouřem zahalené místnosti a v tichu, které panovalo, by bylo možno uslyšet spadnout špendlík. Tohle bylo nepředstavitelné. Právě jsme neuspěli v operaci, jež byla plánována téměř půl roku a stála miliardy dolarů.

A neexistuje způsob, jak věc ještě zachránit. Černá skvrna, kterou pověst Spojených států ve světě utrží, se bude smývat dlouhou, předlouhou dobu.

údajně největší světová velmoc právě shořela jako cár papíru v konfrontaci s hrstkou teroristů s hadrem na hlavě a můžeme si za to sami. Bye-bye, au revoir, ciao, aloha, adios, sayonara! Žádné zítra již nebude.
Mám-li být upřímný, zbytek té noci si už moc nepamatuji. Jistě, bylo třeba ještě udělat nějaké práce. Záchranné práce - jako například doprava lidského potenciálu, který jsme zanechali v Teheránu, nazpět do vlasti. Nepamatuji si vůbec nic z toho, co kdo řekl nebo co jsem já či někdo jiný udělal. Vzpomínám si jen na skutečnost, že jsem měl ohromnou chuť omlátit někomu hlavu o zeď, jenom jsem nemohl přijít na to, čí hlava to má být.
Dokonce ani Risherova smrt na mě tak negativně nezapůsobila jako fiasko v Poušti 1. Risher byl zodpovědný sám za sebe a zabila ho jeho vlastní neopatrnost. Navíc k tomu došlo v boji. Ve válkách muži umírají. V Iránu jsme měli na smrti mužů, kteří zahynuli naprosto bezdůvodně, svůj díl viny všichni. Ti stateční chlapi zemřeli dřív, než mohli předvést to, k čemu byli cvičeni.
Odshora až dolů to byl jeden velký prúser.
KAPITOLA 17
Pokud by se jednalo o film, pak by zazněla bojová píseň a chrabří vojáci by povstali z mrtvých, aby vítězně dokončili svoji bitvu.
Skutečnost je však jiná. V reálném životě vojáci opravdu umírají. V reálném světě si bohové na Capitol Hil1u v Bílém domě žádají lidské oběti. A tak jim Davey Jones a ostatní vrchnost nabídli Charlieho Beckwithe a Jima Vaughta, třebaže ono příslovečné máslo nebylo na těchto dvou hlavách.
Charlie, jelikož nebyl politikem, si neuvědomoval, co se děje, až bylo příliš pozdě. Necelý týden po fiasku v Íránu jsem ho potkal v jedné chodbě pavilonu E. V očích se mu zračil zmatek a zklamání.
"Dicku," oslovil mě a ukázal palcem za sebe směrem k úřadovnám spojeného velení, "právě mi tam řekli, že už se mnou nepočítají!" Tato zkušenost byla pro mě osobně rovněž velice poučná. Viděl jsem, jak odvrhli Charlieho Beckwithe, skvělého chlapa, který neváhal nasadit svůj život, neboť věřil ve své poslání a důvěřoval svým chlapcům, avšak nedostal šanci konat podle svých úvah. A poté, co mu odebrala většinu pravomocí a kompetenci, ho byrokratická mašinérie obviňovala ze svých chyb.
"Aha," ozýval se v mém nitru hlas, který mi vždy připomínal Everetta E. Barretta. "Marcinko, ty vymazanej podělanej kouzelníku, jestli ti někdy dají podobnou příležitost, tak vem na to jed, že tě pak vykoupou stejně tak krutě, jako v tom vykoupali Charlieho Beckwithel" Třebaže nezněly žádné vojenské písně ani nic podobného, byly 26. dubna 1980, tedy pouhé dva dny po krachu v Poušti I, zahájeny práce na přípravě operaci Sněhule a ‚Medojed, dalších dvou akcí na záchranu amerických rukojmí v iránu. Současně byla na příkaz ministra obrany Harolda Browna zřízena JTF neboli Spojená akční jednotka Joint Task Force). Jejím úkolem bylo plánování a vedení vojenských operací proti teroristickým činům, které budou namířeny vůči Spojeným státům, jejich zájmům nebo občanům. Třebaže JTF bude zahrnovat jednotky z řad armády, námořnictva i vojenského letectva, bude každá ze součástí stát mimo obvyklý administrativní rámec a podléhat pouze jistému armádnímu generálovi ve Ft. Braggu v Severní Karolíně. Myšlenka to byla na tehdejší ozbrojené síly značně radikální.
Znamenalo to, že místo toho, aby pracovali odděleně a často si vzájemně přímo konkurovali, budou jednotky, vybrané do JTF, působit společně, jejich velení a řízení bude jednotné. Tím pádem bude levá ruka vědět, co dělá pravá, neboli konečně dojde, jak jsem to prosazoval u svých čet SEAL ve Vietnamu, k soudržnosti celé jednotky. Tento návrh byl tudíž vpravdě revoluční.
Já byl do JTF přidělen jako jednací důstojník Navy a podílel se na tvorbě základních ustanovení, která definovala cíle a organizační strukturu jednotky. Pracoval jsem v jedné sklepní kanceláři v útrobách Pentagonu, což mi, vzhledem k náladě, která v této budově panovala, velice vyhovovalo.
Tři patra nade mnou pomáhal s tvorbou dokumentace k JTF i Charlie Beckwith. Společné velení u zvláštních operací bylo něco, o čem Charlie snil již celá léta. Protože byl loajálním příslušníkem zvláštních jednotek U. S. Army, věnoval se Charlie ve svých návrzích zejména výjimečným schopnostem Delty. Jelikož však byl zároveň i realistou, brzy pochopil, že JTF bude potřebovat rovněž oddíly SEAL, které by měly na starost námořní cíle:
tankery, křižníky, námořní základny, letadlové lodě a jaderné ponorky.
I já jsem pokládal přítomnost příslušníků SEAL za nutnou, ovšem ne jako doplňkové součásti, kterou bude mít pod palcem někdo jiný. Byl jsem přesvědčen, že do JTF patří celá jedna jednotka SEAL. A

tak jsem poté, co se mi v květnu 1980 dostaly na stůl první návrhy, drobátko upravil původní verzi Dravého Charlieho. V té se hovořilo o "složce" SEAL. Tento výraz jsem přemazal a nahradil ho slovem "velitelství".
Rozdíl ve významu obou slov byl nesmírný. "Složka" SEAL byla malá skupina - jedna až dvě čety, která by se stala námořním pomocníkem Delty Force, což by Navy postavilo do neudržitelné pozice pomocné síly U. S. Army. Přestože byla JTF vytvořena proto, aby se snížila vzájemná rivalita mezi jednotlivými složkami ozbrojených sil, ocitala se v sázce určitá privilegia a hrdost Navy bez ohledu na to, co si o tom mohl myslet ministr obrany nebo někdo jiný.
"Velitelství" SEAL znamenalo soběstačnou jednotku SEAL se svým vlastním velícím důstojníkem. Velitelství SEAL se tak stane v JTF rovnocenným partnerem jednotky Delta a 1. perutě zvláštního určení vojenského letectva.
Poté jsem materiál poslal dál. Když se mi objevil na stole příště, slovo "velitelství" v něm zůstalo. V polovině června se o konečné formě návrhu mělo hlasovat na Sboru náčelníků štábů. Pokud bude schválen, což bylo značně pravděpodobné, bude rozeslán jako nová doktrína na všechna hlavní velitelství stejně tak jako na vedoucí místa všech vojenských tajných služeb. Tím bude nové velitelství SEAL jednou provždy vytesáno do kamene.
Ovšem při své redakční úpravě jsem vytvořil jeden drobný, nepatrný problém: v té době neexistovalo žádné velitelství SEAL, jež by se mohlo stát součástí JTF. Proto budu muset do doby, než návrh vstoupí v platnost, nějakou takovou jednotku vytvořit.
Otázka zněla, které jednotky mají být do JTF zařazeny. Navy již do té doby pro jednotky SEAL zavedla speciální protiteroristický výcvik. Na západním pobřeží jím prošly čtyři z celkem dvanácti čet jednotky SEAL I, na východním pobřeží z deseti čet SEAL 2 prodělaly čety dvě. Jistý mladý nadporučík, jemuž budu dál říkat Paul Henley, který vedl protiteroristický výcvik u Dvojky, své čety nazval MOB-6 neboli MOBilita-6.
Navzdory skutečnosti, že západní pobřeží mělo víc příslušníků s protiteroristickým výcvikem než pobřeží východní, byly Henleyovy protiteroristické operace lépe rozpracovány a prováděny než cokoli jiného na západním pobřeží. Jedním z důvodů byl fakt, že u SEAL 1 prodělali příslušníci tento výcvik a poté se vrátili ke svým normálním četám, kdežto na východním pobřeží pracovaly MOB-6 jako samostatná jednotka i nadále. To se mi líbilo. Znamenalo to, že u MOB-6 panuje týmová integrita.
Kromě toho, jelikož jednotka SEAL 2 operovala především (i když nikoli výhradně) v zemích NATO, absolvovala MOB-6 společná cvičení s britskou SBS (Special Boat Section), německou GSG-9 (Grenzschutzgruppe-9), francouzskou GIGN (Groupement d'Intervention de la Gendarmerie Nationale), italskou GIS (Groupe Interventional Speciale) i jednotkou bojových potápěčů "Fromankorpset" Dánského královského námořnictva i s protiteroristickými jednotkami z Turecka, Španělska a Belgie. To se mi zamlouvalo rovněž.
Na západním pobřeží se protiteroristický výcvik soustředil zejména na střelbu. Velitel MOB-6 Paul Henley se svými muži tuto disciplínu piloval také, ovšem na rozdíl od svých kolegů ze západního pobřeží trénoval se svými četami také prúniky na lOĎ v pohybu za asistence jednotek SBS, šplhal po ropných plošinách v Severním moři a nacvičoval záchranu rukojmí a zneškodnění útočníků. Henley vedl své muže přesně tak, jak bych si počínal i já, pokud bych setrval ve funkci velitele Dvojky. Nicméně ať byli v MOB-6 jakkoli dobří, pořád to byly jen dvě čety a já potřeboval k vytvoření základů nové jednotky čet alespoň šest. To znamenalo, že čtyři čety budou muset být budto ze západního pobřeží, anebo být vytvořeny z ostatních příslušníků SEAL 2. To se však velícím důstojníkům nebude ani trochu líbit. Jenže těch šest čet budeme skutečně potřebovat. Sest čet divokých vlků. A z teroristů se stanou beránci.
V duchu jsem provedl několik aritmetických úkonů a několik hrubých náčrtů a poté se pustil do sepisování návrhu na vytvoření nové jednotky SEAL, která by byla speciálně vycvičena pro boj s terorismem v námořním prostředí. Své dílo jsem přepisoval celkem tři dny, dokud nezářilo leskem stejně jako mé boty z časů Kouzelníka Marcinka.
Můj oficiální nadřízený, kapitán Jim Baker, byl již natolik přivyklý mým loupeživým nájezdům do světa konkurenčních projektů a jednotek zvláštního určení, že si dokázal nacvičit malou scénku, při níž si před pohledem na mou práci zakryl oči rukou a poté prsty na jeden centimetr rozevřel.

"Proboha, Richarde!" říkával. "Copak mi to děláš? Jen mi to ukaž!" Jakmile spatřil, co jsem napsal, znovu si přikryl oči. "Nechci nic vidět, nechci nic vědět!" "Tak jak naložíme s tímhle materiálem, který nikdo neviděl a nikdo o něm neví a který je jako časovaná bomba?" ptával jsem se vždy zdvořile. "Napodob můj podpis a pošli ho nahoru!" Pak jsme oba vypukli v smích.
Tentokrát jsem si však své dílo nechal pro sebe. Kapitán Baker sice neustále slídil kolem mého stolu a snažil se do něj nahlédnout, což jsem mu neumožnil. Složil jsem ho totiž vždy ještě dřív, než mohl něco spatřit, vyskočil ze židle a posadil se na něj.
"Ty bestie!" říkal a pokoušel se mne odsunout stranou. "Já jsem tvůj nadřízenej! Dej nám taky trochu šanci!" Já jen krčil bezmocně rameny. "Máš snad tři hvězdičky?" "Richarde. . ." „Jedl jsi snad někdy kobru?" "No tak, Richarde..." "Jime, tyhle materiály můžou vidět jenom ti, co mají buď tři hvězdy na ramenou, anebo jedli kobru! Vidíš?" mávl jsem mu před očima titulní stránkou.
Baker zacouval zpět ke svému stolu. "Ty nás jednou přivedeš do hrobu, Richarde!" Poté sledoval, jak jsem svůj líbesbríf vsunul do desek na tajné spisy, zřetelně označených čtyři centimetry širokým pruhem fialové barvy který se příčně táhl po přední i zadní straně. Jim byl na takové věci zvyklý, neboť většina mé práce měla co do činění se špionáží. .
"Ach, už to chápu, tak o takovejhle materiál teda jde!" Zamrkal jsem na něj a zamával deskami. "Přesně tak, kapitáne! Mohl bych ti sice povědět, co v něm je, ale potom bych tě musel zabít!" Jim zrudl jako pivoňka a zachichotal se. "Ach bože, bože! Dobrá, dobrá, dobrá! Nic jsem neviděl, nic jsem neslyšel! Nevím ani, jak se jmenuješ!" Zasunul jsem si složku pod křídlo jako ragbyový míč, tryskem vyběhl pět poschodí, ve čtvrtém patře vešel do pavilonu E a kráčel chodbou tak rychle, až podrážky mých bot zanechávaly na mramorové podlaze černé šmouhy.
Před svatyní Billa Crowea jsem se zastavil a snažil se popadnout dech. Chystal jsem se hrát hru o vysoké sázky a chtěl jsem při ní vypadat klidně. Crowe byl tehdy zástupcem velitele námořních operací pro plánování a metodiku. Navzdory skutečnosti, že byl podřízen místoveliteli pro námořní operace admirálu Jamesovi Watkinsovi, vystupoval Crowe jako nejbližší a nejdůvěryhodnější poradce velitele pro námořní operace Thomase Haywarda a vytlačil tak z této funkce admirála Watkinse. Byl to přirozený důsledek dělby práce: Crowe měl na starost operace, Watkins šéfoval administrativě. Proto byl Croweův vztah k veliteli podobný spíš vztahu mezi velícím důstojníkem jednotky a jeho výkonným důstojníkem, tedy méně formální. Ať už to bylo jakkoli, tamtamy v Pentagonu hlásaly, že Crowe již docela nahradil Watkinse na pozici největšího zvířete na velitelství. Proto pokud budu chtít získat souhlas velitele pro námořní operace, budu nejprve potřebovat kladné vyjádření od Billa Crowea.
Otevřel jsem dveře do Croweovy úřadovny. Jeden z jeho pobočníků, jakýsi kapitán, ke mně vzhlédl přes celou místnost od svého stolu. Zamával jsem na něj deskami tak, aby mohl zahlédnout charakteristický fialový pruh.
"Musím za starým! Tajná záležitost!" Pobočník mne pohybem ruky poslal dál. Vklouzl jsem do admirálovy kanceláře a zavřel za sebou těžké dveře.
Crowe zdvihl zrak od svého stolu. "Pojď dál, Dicku!" Ukázal na židli před stolem a vyzval mě: "Posaď se u nás! Tak co máš na srdci dneska, kromě toho, že ti padají vlasy?" Položil jsem před něj svou složku. Admirál Crowe si nasadil na nos brýle, vyhodil nohy na stůl, přitáhl si složku na břicho a pustil se do jejího pročítání. Pomalu procházel stránkami a čelo se mu přitom mračilo.
Vtom zdvihl zrak od řádků, aby se mě otázal: "Ví o tom ještě někdo?" "Ne, pane, pracoval jsem na tom úplně sám." Cosi zamručel a ponořil se zpět do četby. Já mezitím trávil čas prohlížením ohromné sbírky pokrývek hlavy, která zabírala půl tuctu polic za Croweovým stolem.
Konečně byl se čtením hotov. Brýle se posunuly na čelo, kde zůstaly v poloze těsně nad obočím. Admirál se na mě upřeně zahleděl a výraz v jeho tváři neříkal nic o tom, co se mu honí hlavou. Poté se mu na tváři rozlil široký úsměv. "Moc se mi to líbí!
Armáďáci z toho budou na mrtvici! Ručím za to, že se to bude zamlouvat i veliteli!" Podíval se .mi do očí a plácl dlaní o stůl. "Dej se do toho, Dicku - jsem s tím spokojen!"
Materiál, který jsem vypracoval, pojednával o vytvoření nové jednotky SEAL, jež by se věnovala výlučně boji proti terorismu.
Jednotka se stane spolu s Deltou a zvláštní perutí vojenského letectva rovnocennou součástí JTF,

zodpovědnou za námořní oblast po celém světě. To však neznamenalo, že by naše pole působnosti končilo u značek mělké vody. Pokud budeme mít v našich polních lahvích vodu, pak se budeme stále nacházet ve vodní oblasti - nebo, dle mého pohledu, alespoň blízko ní.
Jednotku jsem nazval SEAL 6. Sestka proto, že zahrnovala šest čet, které prodělaly protiteroristický výcvik. A šestka také kvůli tomu, aby si Sověti mysleli, že někde existuje ještě pět dalších jednotek, zatímco ve skutečnosti byly pouze dvě. K čertu s vámi, Rusáci!
Jednotka SEAL 6 bude silná - sedmdesát pět řadových příslušníků a patnáct důstojníků, kteří budou vypadat jako civilisté. Nekonvenční přístupy k ústrojové kázni - dlouhé vlasy, náušnice, bradky a kníry - budou zachovány, takže členové jednotky budou moci vystupovat jako tovární dělníci ve všech zemích světa.
Budou zdokonalovány jazykové znalosti. Na rozdíl od SEAL 2, jehož působnost byla geograficky omezena, bude jednotka SEAL 6 schopna přesunout se ze své základny ve Virginii kamkoli na světě nejdéle za čtyři hodiny.
Prvním úkolem Sestky je účast ve druhé operaci na záchranu rukojmích, jež se již plánovala, třebaže přesné časové rozvržení nebylo dosud provedeno. Cílem jednotky bude proniknout tajně na území Íránu, kde zničí určitý počet íránských vojenských cílů těsně předtím, než Delta podnikne svůj druhý pokus o záchranu rukojmích. Konečný záběr protiteroristických akcí Šestky však bude mnohem širší. Je nevyhnutelné jak jsem psal ve svém návrhu, aby jednotka byla připravena doslova na každý možný scénář.
Můj materiál sebevědomě hlásal, že jednotka SEAL 6 bude připravena k nasazení půl roku poté, co obdržíme souhlas k zahájení výběrového řízení. Sest měsíců na to, aby se schopnosti devadesátky mužů zdvihly z povrchu zemského až do úrovně mraků. Věřil jsem, že je to "možné. Načrtl jsem dokonce výcvikový kalendář pro první rok Sestky. Na papíře to představovalo 12 kolonek pro měsíce a 365 polí pro jednotlivé dny a já víc než týden strávil pokusy vměstnat do oněch 365 políček 408 výcvikových dní. Rozhodl jsem se, že spát se bude v letadlech.
Konec jara a počátek léta roku 1980 patřil vyhlazování logistických detailů, fantazírování o rozpočtu a vybavení a podrobnému rozpracování každičké maličkosti. Projekt jednotky SEAL 6 byl uzavřený - nesl označení "Tajné" - a já pracoval v byrokratickém vakuu. I přesto se však zřejmě mezi zvláštními jednotkami Navy rozneslo, že se něco chystá. Po konci pracovní doby v Pentagonu jsem začínal podnikat víc než tříhodinové jízdy do Litt1e Creeku.
Mé návštěvy byly neformální. Trávil jsem čas se služebně staršími veliteli družstev jednotky SEAL 2 a u piva jim kladl otázky typu "Jak byste udělal tohle, velite1i?" nebo "Kdybyste měl udělat to či ono, jaký je nejlepší způsob, jak to provést potichu?" Každou noc jsem trávil v kuchyni s jedním starým přítelem, námořním kapitánem jménem Mac, s nímž jsem se znal z dob svého působení u ženijních potápěčů, neboť jsme spolu prošli jejich základním výcvikem. Tam jsme společně s jedním hlavním lodním poddůstojníkem, jehož jsem nazýval Prstík, na kousíčcích žlutě linkovaného papíru sepisovali požadavky na týlové zabezpečení nové jednotky SEAL. Zde jsme rovněž načrtli předběžné finanční krytí a organizační strukturu a sestavili nákupní seznam nových báječných hraček, s nimiž si naši muži budou hrát. Navrhli jsme výcvikový cyklus, v němž by se neustále střídaly dvě skupiny o třech četách při střelbě, parašutismu, potápění a nácviku záchrany rukojmí. Pokud se projekt ujme, budu doporučovat, aby se Mac stal hlavním lodním důstojníkem. Byl to tvrdý, šlachovitý chlapík, jehož cynický, často až výsměšný styl velení bude udržovat jednotku při životě a jehož dlouhodobé zkušenosti z působení u potápěčů zaručí, že vše bude běžet jako po másle. Prstíka jsem chtěl mít u sebe rovněž. Oba dva se vyjádřili v tom smyslu, že by se jim líbilo, kdyby si s námi mohli hrát, ačkoli Mac si hořce stěžoval na parašutistickou část. Nikdy nesnášel, když musel dobrovolně opustit krásné a pohodlné letadlo.
Mnoho pozornosti jsem věnoval také tomu, co prováděl s MOB-6 Paul Henley. Paul byl čerstvě povýšen do horlivosti nadporučíka a připravoval se na přesun na západní pobřeží, kde měl působit ve funkci výkonného důstojníka základní výcvikové jednotky v Coronadu. Těsně předtím, než spolu se svou ženou Marilyn odletěl do Kalifornie, mne navštívil v mém sklepním útočišti. Přijel k nám na sever proto, aby poznal kádrováky z personálního oddělení a vynadal jim do bezvědomí za své přeložení.
Přestože jsem s Paulem nikdy nepracoval, dokázal jsem si ho oblíbit. Bude z něj, jak jsem se již rozhodl,

skvělý výkonný důstojník pro jednotku SEAL 6. Paulova životní pouť byla příběhem skutečně úspěšného muže: z chudého a drsného prostředí jedné irské čtvrti Filade1fie, zvané Rybárna, se vypracoval až na námořní akademii.
Byl to pomenší chlápek s tmavými vlasy a ostře řezanými rysy, s nímž si nebylo radno příliš zahrávat. Kdysi udělal tu chybu, že během prvního roku v Annapolisu řekl svým poradcům o svém úmyslu stát se žabím mužem. Neexistuje, byla jejich reakce, absolventi námořní akademie nepatří mezi takovou sebranku! Pokud prý chce uspět, bude řídit loď. A tak byl Paulovi poté, co v roce 1970 obdržel podporučické výložky, přiřčen osud velitele lodi.
Přesto se k potápěčům dostal, a to díky nejlepšímu důvodu ze všech, které jsem znal: výtržnosti. Jednoho večera se totiž nacházel v klubu pro nižší důstojníky a vložil se do rvačky, jejíž Účastníky tvořili jakýsi velitel, který trochu přebral, na jedné straně a dvojice urostlých, hromotluckých poručíků, kteří se rozhodli, že svému protivníkovi vytlučou do obličeje nové výložky. Paul oba dva poručíky složil na zem a vyvedl velitele z klubu dřív, než se objevila lítačka. Do čtvrt roku byl u potápěčů v důsledku několika kamarádských telefonátů mezi veliteli.
Na člověka, který byl u jednotek SEAL necelých deset let, stihl Paul udělat spoustu dobrých kroků. Stal se výtečným členem elitního výsadkářského družstva Navy. Dvacet šest měsíců sloužil společně se západoněmeckými "Kampfschwimmers", oddíly bojových potápěčů ze základny Ekernforde v Baltském moři, a díky tomu hovořil plynně německy. Jelikož mluvil smířlivým tónem, vycházel dobře s podřízenými a měl i značný respekt a po brzkém povýšení by ho zřejmě neminul post velitele jednotky. Jenže Paul měl duši válečníka a přímo se hrozil myšlenky, že by měl strávit dva roky ve funkci, v níž bude sedět přikován ke stolu a psát hlášení o nějakých pitomcích, kteří při výcviku spadli z klády a zvrtli si kotník.
Poslední červnový týden seděl tedy Paul v mé sklepní kanceláři a stěžoval si na nepřízeň osudu. "Co si teď jenom počnu, Dicku?" Pokrčil jsem rameny. O SEAL 6 jsem se mu nic říci nechystal alespoň prozatím. "Pojedeš tam a tu práci vezmeš." "A co MOB-6?" "Co je s ní?" "Zrovna jsme se dostávali do formy. Začínali jsme nacvičovat pár dobrých technik. Vyprávěl jsem ti už o té naloď ovací technice SBS? Loď v pohybu. No tak tu jsem přepracoval a..." Přerušil jsem ho. "Poslouchej, kamaráde, MOB-6 za tebe může převzít nějakej mladej důstojník! Ber to jako společenskou aktivitu!" Paul tedy do Kalifornie odjel, avšak odjížděl nerad a s křikem.
Kdyby tak jen věděl, co mám pro něj uchystáno, pokud vše půjde podle plánu!
Podle plánu znamenalo, že musím provést několik změn také ve svém vlastním časovém rozvrhu. Byl jsem totiž vybrán, abych v letech 198D-81 navštěvoval Národní válečnou univerzitu ve Ft. Leslie McNair. Výběr do této univerzity je totiž naprosto nezbytným předpokladem pro povýšení do hodnosti kapitána, komodora a další cestě vzhůru po žebříku směrem k vlajkovým výšinám. Výuku vedou vysoce postavení specialisté a v jedné třídě se člověk může setkat s vybranou elitou ozbrojených sil, ministerstva zahraničí a CIA. Období jednoho akademického roku nijak intenzivního studia a nabitého společenského programu na této univerzitě pak umožňuje vznik profesionálních vztahů, které jsou k nezaplacení v pozdějších dobách, kdy je skutečnost, koho znáte, stejně tak důležitá, jako co umíte.
Na rok plný volnosti a společenských událostí jsem byl připraven stejně jako Kathy. Naše děti již byly v pubertálním věku a nepotřebovaly kolem sebe neustále mateřskou péči, kterou jim má žena tak dlouho poskytovala. Byl jsem u Navy téměř dvaadvacet let a počátkem roku 1980 se mě Kathy začínala ptát, zda nepomýšlím na odchod do penze. Její obavy jsem naprosto chápal: bylo to, jako kdyby se dobrovolně stala manželkou příslušníka Navy na dvacet let a nebyla si jistá, zda to je schopná dotáhnout do třicítky. To se dalo ostatně očekávat :- třicet let je dlouhá doba na to, aby člověk žil v neustálém citovém i fyzickém odloučení. Uvnitř srdce však Kathy také cítila, že já ještě nejsem zralý pro odchod do výslužby, a rok na válečné univerzitě nám tudíž připadal jako vynikající kompromis. Bude to dovolená v délce dvanácti měsíců. Budeme moci odpočívat, mít dost času jeden na druhého a užívat si večírků, pikniků, výletů a dalších radostí, které nám Ft. McNair nabídne.
Musím se nicméně přiznat, že jsem ve svých plánech na vytvoření SEAL 6 počítal se sebou ve funkci velitele jednotky a cítil jsem, že nebudu šťastný, dokud nebude po mém. Vojenská univerzita zahajovala svůj školní rok v srpnu. Kathy jsem sice nic neřekl, ale poslední červnový týden jsem požádal o schůzku s Billem Crowem.

"Je tu jeden problém, admirále," oznámil jsem mu.
"Tak si o něm promluvme, Dicku." "Příští rok mám nastoupit na válečnou univerzitu." "A tam bys také jít měl, Dicku!" přerušil mne. "Podívej se, Dicku, potřebuješ si odpočinout! Rok v McNairu ti hodně prospěje!"
"O tom nepochybuju, pane! Ale jak víte, posledních pár týdnů už pracuju na tom návrhu SEAL šestky a pořád ještě nevíme, kdo jí bude velet. Vaše volba může ovlivnit mé rozhodnutí, zda do té školy půjdu nebo ne." "No, já myslím, že pokud bychom se po nějakém ohlíželi, byl bys na prvním místě. Sestku bys měl vést ty. Jenže Dicku, na výběr velitele jednotky ještě nikdo ani nepomysleli" "Víte, admirále, řeknu vám to naprosto otevřeně. Rád bych na tom první místě byli" "To je mi jasné. Na druhou stranu, už toho máš za ty dva roky dost, Dicku. Možná že by bylo lepší, kdyby sis místo toho udělal trochu času na sebe a svou ženu. Užij si času na válečné univerzitě! Pouč je tam o požíračích hadů!" "Pokud si myslíte, že je to cesta, kterou bych měl jít, admirále, pak tam pojedu. Ale pane, už se tou protiteroristickou problematikou zabývám skoro tři roky, od pádu šáha do Pouště 1!" "To já vím." "Víte, pane - prostě admirále, všechno až dosud byl jeden velký průser, alespoň pokud jde o zvláštní jednotky. Charlie Beckwith vyhořel, protože lidi kolem něj neměli ani ponětí co jsou to zvláštní jednotky a jak se dají využít. Zatraceně, admirále, tohle idiotský přemýšlení se táhne už od Vietnamu! Moji chlapi od SEAL byli vždycky vysílán,i nějakým kreténem, který nevěděl ani ň o tom, co děláme nebo jak to děláme! Možná se pletu, možná že to je jenom moje zatracená hrdost, ale věřím že když do toho půjdeme podruhé, bude to úplně jiné! Znám ty lidi, znám tu společnost. .. " "Já vím já vím" zarazil mě admirál.
"Jenže my jsme se tím opravdu vůbec nezabývali, Dicku! Teď když vím, že na tom tak visíš, tu záležitost nanesu. Ale pamatuj, že konečné rozhodnutí o veliteli jednotky SEAL 6 náleží veliteli pro námořní operace, ne mně!" "Myslíte pane, že bych si měl tedy promluvit s admirálem Haywardem?" Crowe si očistil čočky svých brýlí, pečlivě je zkontroloval a nasadil zpátky. "Nemělo by ti to být nijak na škodu." Pak na mne šibalsky zamrkal. "Ale Dicku..." Ano pane.
"Dám ti jednu dobrou radu. Nepoužívej před admirálem Haywardem slovo průser!"
Zasmál jsem se a zasalutoval. "Rozkaz, pane! Věděl jsem však, že to Crowe myslí vážně. Jestliže jsem chtěl Sestce velet a po tom jsem toužil víc než po čemkoli jiném v životě - pak je mi jasné, že na to abych admirála Haywarda o tuto funkci požádal budu mít jenom jeden pokus.
Opatrně jsem srovnal svůj krok i slova a v duchu si přehrával různé situace tak dlouho, dokud jsem si nebyl jist, že ať se mne Hayward zeptá na cokoli, budu reagovat správně. Ani ne za týden jsem byl požádán, abych do kanceláře velitele pro námořní operace zanesl balík zpravodajských informací. To byla příležitost na niž jsem čekal.
Doručil jsem požadovanou složku a poté se postavil před admirálův stůl. Velitel pro námořní operace byl vysoký, hubený námořní pilot, který vždy vyhlížel tak, jako kdyby měl nosit velké letecké sluneční brýle. Zatímco z velkého, blahosklonného plešatícího Billa Crowea sálala žoviálnost, Tom Hayward byl ztělesněním formálnosti.
Promiňte, pane.
Velitel zdvihl své zraky a podíval se na mne. "Ano?" "Kdybyste laskavě ráčil omluvit mou troufalost, pane, dovolil bych se otázat, zda byste mi mohl prokázat nesmírnou laskavost a poskytnout mi svou radu." Doufal jsem, že by takový úvod mohl na velitele zapůsobit. Admirálové obvykle .rady udělovali rádi, jenomže Tom Hayward nebyl žádný obyčejný admirál. Byl v Navy jediným svého druhu. U velitele pro námořní operace se člověk nezastavuje na kus řeči. Mou povinností bylo přinést mu požadované dokumenty a poté se rychle a tiše vytratit.
"Ovšemže, Dicku!" Zrak měl upřený stále na mě. Stál jsem v pozoru, neboť mě nevyzval, abych se posadil.
"Pane/" začal jsem pevným hlasem, "Nevím, zdali je vám to známo, ale mám rozkaz hlásit se v srpnu na Národní válečné univerzitě." Doufal jsem, že bušící srdce neprozrazuje mé vzrušení.
Cítil jsem, jak mi ve spáncích, na zápěstí a v hrudi pulzuje krev.
"To jsem nevěděl. Blahopřeji!" "Děkuji, pane! Víte, nyní tu vyvstává otázka nového velení toho u jednotky SEAL 6. A já si říkal, pane, zda byste nebyl tak laskav a nesdělil mi, zda se o mně bude uvažovat jako o potencionálním kandidátu na tento post. A v případě že ano, tak jaké místo bych měl

podle vás vzít - to na válečné univerzitě, nebo to u jednotky SEAL 6?"
Admirál Hayward se opřel zády o vysoké čalounění křesla a sepjal ruce do stříšky. Vím, jak pilně pracuješ, Dicku, řekl.
Vím, že jsi v neustálém stresu. A vím, kolik času své práci obětuješ." Ani na okamžik přitom ze mě nespouštěl oči. Jako kdyby sledoval v terénu nějaký cíl. Jak se daří tvé rodině? Dobrá otázka. Její podtext byl jasný: vydrží tvoje manželství další dva roky neustálého odloučení nebo se rozpadne? Velmi dobře jsem věděl, že se pravděpodobně rozpadne, neboť jsme s Kathy již na tom v domácích záležitostech nebyli nejlépe, avšak přál jsem si využít této příležitosti a získat ono velitelské místo. Rozhodl jsem se úder vykrýt. Pane, jsem ženat s manželkou příslušníka Navy a i obě mé děti mají za otce příslušníka Navy. Admirálovo obočí se o půldruhého centimetru nadzdvihlo a poté se vrátilo do své obvyklé polohy. "To zní hezky," podotkl.
Na okamžik se odmlčel a pak pokračoval. "No, Bill Crowe povídal, že jsi jeho člověk, protože se tou otázkou boje proti terorismu už nějakou chvíli zabýváš. Ale bude to tvrdá práce! Otázka je, Dicku, čemu bys dal přednost ty? Ta funkce bude moje, jestliže si o ní řeknu, blesklo mi hlavou.
Najednou mne ovládl neotřesitelný klid - tentýž pocit klidu, jaký jsem znal z boje. Cas plynul pomalu. Vpíjel jsem se do každé milisekundy. Myslí se mi přehnaly obrazy několika mužů, kteří mě na tuto neuvěřitelnou pozici dovedli. Ev Barrett. B. B. Witham. Orel Gallagher, Jim Finley, Metál Watson a Ron Rodger z družstva Bravo, prvního bojového oddílu pod mým velením. Harry Humphries, Kůň Kucinski, Frank Scollise a Gordy Boyce z mé skvělé, bláznivé party zabijáků z 8. čety. Na okamžik jsem se ocitl zpátky v Čau Docu a znovu držel ve svém náručí tělo Clarence Rishera. Budou v nové jednotce také takoví? Zřejmě ano. Budu se s tím umět vyrovnat? Dokážu snést ten tlak? Zatraceně, ano, dokážu! Věděl jsem, že jsem celý svůj život věnoval přípravám na tuto jedinou šanci z milionu, jak se stát znovu opravdovým válečníkem a stanout v čele jednotky, kterou jsem vytvořil podle svých představ.
Pohlédl jsem veliteli pro námořní operace do očí. Můj hlas zněl vyrovnaně a klidně. Hovořil jsem spisovně, neboť tak to má Hayward rád. Pane, bude mi velkou ctí stát se prvním velitelem Šestky. Post velitele je nejdůležitější funkcí v mysli každého námořníka a pro mne bude mít u této jednotky mnohem větší význam, neboť jsem si s její přípravou dal tolik práce.
Admirál přikývl. Budu jenom rád, Dicku! Budu rád, když budeš prvním velitelem jednotky SEAL 6. V hlavě mi vypukl ohňostroj jako na Nový rok, nevěnoval jsem mu však pozornost. Mnohokrát vám děkuji, pane! V tom případě si myslím, že válečná univerzita již víc není předmětem naší diskuse!"
Admirál napřáhl ruku. Uchopil jsem ji, potřásl jí, ustoupil o krok dozadu a zasalutoval. Děkuji vám, pane!" Jakmile jsem se ocitl mimo úřadovnu velitele pro námořní operace, vyrazil jsem ze sebe vítězoslavný výkřik, který byl zřejmě slyšet až do Litt1e Creeku. Jako splašený jsem proběhl chodbou, sklouzl se kolem rohu a vpadl do kanceláře k Billu Croweovi. Tajemníci a pobočníci neměli naprosto žádnou šanci dokonce ani zareagovat a já se dveřmi vřítil přímo k němu. Nedokázal jsem ze sebe vypravit ani slovo, jenom jsem vztyčil oba palce.
Crowe na mě hleděl s velkým, širokým, milým úsměvem, jenž mi napovídal, že chodbu přede dveřmi pomazal vrstvou vazelíny. Rekl bych, veliteli SEAL 6, že si slůvka průser nepoužil!
KAPITOLA 18
V červenci 1980 se v Little Creeku konala konference jednotek zvláštního určení, které jsem se zúčastnil. Zde jsem spíš naslouchal a jen velmi málo hovořil. Velice bych si sice přál, abych mohl komodorům, kteří stáli včele 1. a 2. divize - Daveovi Schiblemu a Tedu Lyonsovi - oznámit, že formuji novou jednotku a že po 15. srpnu přijedu do jejich stájí vybírat čerstvé kusy. Velitel pro námořní operace mi však nařídil, abych nikomu o SEAL 6 neřekl ani slovo, a fakt, že jsem jeho rozkazu uposlechl, byl záležitostí normálního uvažování a elementární matematiky. Ted a Dave byli oba kapitáni a ať to sečtete jakkoli, tak čtyři proužky a čtyři proužky nikdy nedají dohromady čtyři hvězdy.
Při práci na finanční stránce Sestky jsem si začínal uvědomovat hloubku závazků Navy vůči této jednotce. Příděl cvičné munice pro devadesát mužů SEAL 6 byl větší než souhrn cvičné munice pro celou námořní pěchotu. Celkový rozpočet na první rok existence Sestky byl vyšší než náklady na SEAL ze západního i východního pobřeží dohromady - ta částka se rovnala ceně dvou stíhacích letounů F-14. Peníze však neznamenají téměř nic bez správných mužů.

16. srpna, den poté, co byla jednotka oficiálně "stvořena" na papíře, jsem se vydal do Little Creeku, abych se pustil do zpovídání potencionálních členů jednotky. Předtím jsem však musel vykonat zdvořilostní návštěvu u komodora divize jednotek zvláštního určení Teda Lyonse.
Ted byl stále tak afektovaný jako tenkrát, kdy se se mnou přetahoval o přehlídkový prostor v Litt1e Creeku. Můj vzhled ho nijak nevyváděl z míry. V té době jsem si zrovna nechával narůst bradku a dlouhé vlasy, takže jsem vyhlížel neobyčejně zpustle.
Místo nažehleného stejnokroje jsem měl na sobě džíny, košili s knoflíky a rozhalenkou a sportovní sako. Ty tam byly mé po kouzelnicku naleštěné botky. Místo nich se na nohou skvěly ošoupané maratonky. Padl jsem na židli v Tedově spartánské, úzkostlivě zařízené kanceláři a pozdravil ho. "Zdravíčko, Tede!" Odpovědí mi bylo předpisové zasalutování. "Veliteli!" To zase bude den, pomyslel jsem si. Povstal jsem a opětoval pozdrav. "Pane!" Nahlas jsem pronesl sice "pane", ale v duchu si říkal ty zmetku!
Vysvětlil jsem mu, co v Litt1e Creeku pohledá vám a že začnu ihned s rozhovory s kandidáty na členství v jednotce. Ted však zavrtěl hlavou. "Ne, to nezačneš! Nemám tady o tom žádný písemný materiál, Dicku! A na rozdíl od jistých lidí dělám já všechno podle předpisů! " Zaklepal na desku, aby zdůraznil každou slabiku. "Podle předpisů!" Nevěřícně jsem se na něj podíval. "To nemyslíš vážně!" "Ale ano, myslím! Co si o sobě, sakra, vlastně myslíš? Přivalíš se sem a začneš tady dělat zmatek! Tahle součást není zvyklá na tvoje chování! Tady se dodržují určité formality! Takže jestliže od tedka budeš něco chtít, Dicku - ať je to cokoli - dej nám to písemně a pošli to služebním postupem! Pošli to na štáb, ať tam tvůj požadavek posoudí! Když to na štábu schválí, tak tvůj návrh půjde nahoru, kde budou učiněna příslušná opatření!" „v tom případě jdi do prdele, Tede!" "A přestaň se mnou takhle mluvit! Na rozdíl od těch dob, kdy jsme byli oba veliteli jednotky, jsem nyní tvůj přímý nadřízený!" Ve skutečnosti však nebyl. Tedovi já podléhat nebudu, neboť jeho součást nepatřila k nadřízeným složkám Sestky. Jenomže Tedův úhel pohledu byl takový, že každá jednotka SEAL z východního pobřeží, včetně Šestky, musí patřit pod jeho administrativní pravomoce. A byl rozhodnut donutit mne, abych ho poslouchal.
Zde však nebyl čas ani místo, abych si s ním zahrával. A tak jsem zatnul zuby, povstal ze židle a zasalutoval. "Rozkaz, komodore!
A teď mi řekněte, jaký písemný materiál byste rád viděl, pane, abych mohl začít s rozhovory s potencionálními kandidáty na příslušnost v mé nové jednotce?" Ted se ušklíbl. "Pokyn od velitele pro námořní operace, poslaný přes velitelství Atlantické flotily a velitelství pozemních složek Atlantické flotily na divizi pro jednotky zvláštního určení by mohl stačit - pokud ho dokážeš sehnat!" "Něco ti povím, Tede - dneska je sobota. Půjdu si dát s kluky pár piv. Příští týden se sem vrátím a pak si promluvíme!" Příští středu v 9.15 Jeho výsost komodor Edward Lyons m. vrtěla nevěřícně hlavou nad ostrým vzkazem od admirála Haywarda, který jsem poslal na vědomí přímo Tedovi. Dokument byl dálnopisem poslán přes velitelství Atlantické flotily, velitelství pozemních složek Atlantické flotily a divizi pro jednotky zvláštního určení, přesně jak Ted nařídil. Jeho smysl byl v podstatě jasný: "Ty sráči, kliď se Marcinkovi z cesty nebo tě rozmáčknu jako červa! Dej mu všechno, co chce! Následuje krátké sdělení. Pozdrav a pusu posílá Thomas Hayward, VNO." Pohled, jímž mne poté Ted vítal, byl plný nenávisti. Není divu. Jeho dcera, která pracovala v jednom baru jako servírka, mě přes víkend viděla, jak popíjím s hromadou příslušníků SEAL, a ohlásila tuto skutečnost svému tatíčkovi, jenž mě na úvod našeho setkání zahrnul výčitkami, že prý porušuji předpisy pro nakládání se služebním tajemstvím. Kromě těchto pohledů a obvinění však neexistovalo nic, co by Ted mohl s celou věcí udělat.
O tři hodiny později jsem již zpovídal kandidáty pro službu v jednotce SEAL 6.
Zkoumáním námořníků u jednotky SEAL 2 a ženijních potápěčů v Litt1e Creeku jsem strávil celkem čtyři dny. Pro většinu z těch, kteří pode mnou sloužili předchozích šest let, to byl šok.
Pamatovali si mě jako úzkostlivého velícího důstojníka s ježkem na hlavě, který vyžadoval, aby všichni příslušníci jednotky chodili ostříháni nakrátko, a který důstojníkům nařídil nosit meče a vizitky. Nyní před nimi stál chlápek, který vypadal jako poustevník a trval na tom, aby se nedávali ostříhat a nechali si propíchnout uši.
Koho jsem to tenkrát hledal? Střelce, to samozřejmě. Pokud nedokážete svého protivníka zabít, pak je vše ostatní FUBAR. Další otázka: jak se nejlépe ke zločincům dostat? Odpověď mi poskytl ostrov no-no. Nač zdvořile klepat u vchodu a čekat, až přilétnou kulky, když k nim lze vpadnout zadními

dveřmi, odkud to nejméně očekávají, a nakrmit je trochu olovem! A výběr možností, jak se k těmto zadním dveřím dopravit, je velmi pestrý: lze k nim doplavat, dojet na lodi, přiletět vrtulníkem, vyšplhat se k nim zdola či seskočit k nim padákem.
Třetí otázka: jaký typ lidí umí zadními dveřmi pronikat nejsnáze? Odpověď: dělníci. Dělníci obvyklých profesí - řidiči nákladních vozů, jeřábníci, zedníci, elektrikáři, přístavní dělníci. Hledal jsem motivované dělníky, chlapy, kteří se museli hodně snažit.
U každého jsem procházel záznamy z dob základního výcviku, abych zjistil, na kolikátém místě se ve svém kurzu umístil. Zatímco první v pořadí mohl výcvikem projít s lehkostí jarního vánku, chlápek na sedmdesátém sedmém místě prožíval pravděpodobně peklo ve vodě, nerad se plazil v blátě a nenáviděl pyrotechnickou část - přesto se však nevzdal. Zkušenost mě naučila, že právě ti, kteří si zkusili své, jsou v boji lepší než ti, kterým jde vše samo.
Byl jsem s výběrem hotov - měl jsem necelou polovinu jednotky. Zbytek Šestky bude pocházet z Kalifornie. Pak jsem zavolal do Coronada Paulovi. "Nazdar, výkonný důstojníku Paule! Jak se vede? Jak se ti líbí v práci?" "Není to špatné. Je to holt moje živobytí!" Zachechtal jsem se. "Výborně! Co takhle živobytí jako můj výkonný důstojník?"
"Co... ?"
"Slyšíš dobře! Mám pro tebe práci." "Co je to?" „0 tom po telefonu nemůžu mluvit. Zejtra letím do San Diega na nějaký pohovory." Sdělil jsem Paulovi číslo letu. "Počkej na mě na letišti a já ti všechno vysvětlím! A řekni Marilyn, ať začne balit! Do dvou tejdnů budeš zpátky na východě!" 1. září byl Svátek práce (v Kanadě a v USA se Svátek práce slaví tento den - pozn. překl.). 2. září jsem opouštěl Pentagon, abych se ujal své nové funkce. Vřele jsem se rozloučil s admirálem Crowem, vyjádřil poděkování dvouhvězdičkovému admirálu Artu Moreauovi, který mě v době, kdy jsem jednotku SEAL 6 dával dohromady, mnohokrát podržel, a zavolal Aceovi Lyonsovi, který právě obdržel druhou hvězdičku a stál v čele mobilní jednotky týlového zabezpečení 7. flotily v Tichém oceánu. Poslední mé kroky směřovaly do kanceláře velitele pro námořní operace, kam mě doprovázel Bill Crowe.
Tom Hayward povstal zpoza stolu, obešel jej a postavil se před něj.
"Rád bych vám poděkoval, pane, za příležitost stát se velitelem SEAL 6." "Byl jste pro tuto funkci tím nejlepším mužem, veliteli," prohlásil Hayward.
"Máte pro mě nějaké shlvko na závěr?" Velitel uchopil mou ruku do své a vážně, avšak srdečně mi s ní potřásl. "Ano, Dicku," odpověděl. "Chci ti říci jenom toto: Ty nezklameš! To je rozkaz!"
Když jsem kolem osmé hodiny večer projížděl branou Uttle Creeku, čekal tam na mě hlouček budoucích příslušníků mé jednotky. Připomínali mi děti při návratu otce z daleké cesty: "Tatí, tatí, co jsi nám přivezl?" Odebrali jsme se do jednoho klubu, zřízeného Podpůrným spolkem pro potápěčské a SEAL jednotky při základně Uttle Creek, kde jsem jim během několika piv v hrubých rysech nastínil, co od nich budu vyžadovat, a sdělil, aby neočekávali příliš volného času, a to od následujícího rána až tak do roku 1996. Jejich čelisti rázem poklesly o několik centimetrů.
"Říkal jsem vám přece, chlapi, že to bude dřina! Neříkal jsem, že by to měla být nějaká legrace!" Vzal jsem si jeden ubrousek, vypůjčil si tužku a nakreslil zeměkouli, orámovanou starodávným záchodovým prkénkem ve tvaru podkovy. Nad obrázek jsem napsal PHOC-6 a pod jeho dolní část písmena N. V. P. N. S.V. N. J. Z. "To je emblém jednotky," vysvětlil jsem a nechal ubrousek kolovat.
Kdosi se otázal, co to vše má vyjadřovat.
"Phoc je francouzsky tuleň. Ta zeměkoule znamená, že budeme působit po celém světě, a písmena dole říkají, že ‚Nakopeme víc prdelí, než se vejde na jeden záchod'." Toho večera se nás sešlo přibližně třicet - uzavřené jádro jednotky SEAL 6, tvořené důstojníky, veliteli družstev a řadovými námořníky v jedné rovině. To bylo na Šestce jednou z nejlepších věcí - U mé jednotky nebude panovat žádný kastovní systém. Pokud je někdo dost dobrý na to, aby vedle něj člověk dokázal zemřít, pak je dost dobrý i na to, aby vedle něj bylo možno jíst, pít i souložit. Jednotka SEAL 6 se bude řídit Barrettovým Prvním mořským zákonem a Marcinkovým Prvním zákonem týmové soudržnosti: Ať jde každý kromě nás do prdele!
Paul Henley seděl po mém boku, poslouchal a téměř nic neříkal. Na tom nebylo nic divného. Já byl hot, Paul byl čehý. Zatímco já byl hlasitý, hloupý a nepříjemný, on byl tichý a uzavřený. Paul sice ještě ve

skutečném boji nebyl, v jeho prospěch však hovořilo vše ostatní: jazykové znalosti, protiteroristický výcvik, mozek a především nervy. A navíc byl absolventem námořní akademie. Jestliže já byl cosi jako nemanželský syn, pak jsem měl alespoň legitimního syna jako svého zástupce.
Poručík Mugsy dopil pivo a řekl si o další. Mugsy byl rovněž absolventem námořní akademie. Boxoval v polotěžké váze a prošel pyrotechnickým kurzem, tudíž uměl zacházet s výbušninami. A rozuměl také protiteroristickému výcviku, neboť po Paulovi převzal funkci velitele MOB-6. Byl to veliký, ošklivý a agresivní chlápek - tedy člověk podle mého gusta.
Dalším poručíkem byl Senátor, vysoký - měřil kolem metru devadesát - uhlazeně vyhlížející studentský typ, jenž měl pověst kavalíra, který ví, jak objednávat ta "správná" vína, a umí používat příbor. Byl mladý a výcvik prodělal teprve před nedávnem.
Domníval jsem se, že by se mohl hodit v případě, kdybychom chtěli někoho nasadit jako vysoko postaveného úředníka. A pokud by to nevyšlo? Nic se neděje. Každá jednotka přece potřebuje nějakého obětního beránka!
Zní to krutě, že? Jenže tak to v ozbrojených silách ve skutečnosti chodí. Každá složka opravdu nějakého obětního beránka potřebuje. Obětním beránkem jsou malé jednotky zvláštního určení, vyslané na nepřátelské území - v tomto případě pro pluky a divize. Průzkumné čety představují obětní beránky pro oddíly, jejichž součást tvoří. Každý muž, jenž má při bojové hlídce na starosti průzkum, ví, že je obětním beránkem, a tudíž nahraditelný. Rozdíl však spočívá v tom, že já jsem mužům, které jsem vybral, řekl, za jakým účelem tak činím. Sdělil jsem jim, že jsou nahraditelní - koneckonců, všichni jsme nějak nahraditelní. Přesto šli do toho se mnou.
Poručík Tvářička obdržel svou přezdívku proto, že vypadal jako veverka, která si v ústech schovává oříšky. Jakožto bývalý příslušník U. S. Marine měl Tvářička ve Vietnamu možnost poznat skutečný boj. Věděl jsem, že je to agresivní parchant, chlápek, u něhož jsem si mohl být jist, že skočí na nějakého tanga dřív než on na něj - nebo na mě. Oženil se s Filipínkou a ovládal filipínštinu natolik dobře, že byl k nerozeznání od domorodců, což mu dávalo výhodu dalšího jazyka.
Bílý baret nosil dřív na hlavě jako řadový námořník i Vévoda, který si svůj díl práce ve Vietnamu odvedl ještě předtím, než nastoupil na důstojnickou školu. Nyní měl hodnost mladšího poručíka a mezitím se z něj stal zkušený výcvikový důstojník, tedy muž, jakého Sestka potřebovala. Což byl pro mne vedle zkušeností z boje další důvod pro jeho přijetí.
Podporučíka Holátka jsem vytáhl rovnou z důstojnické školy v Newportu na Rhode Islandu. Stačil mi jeden pohled na jeho naivní dětský obličej, abych pochopil, že tohoto muže budeme moci vyslat kamkoli na světě jako vysokoškolského studenta. Býval vždy hladce oholen (nikdy si nenechával narůst žádné vousy myslím, že by mu ani žádné nenarostly), tváře měl jako jablíčka, dobře lezl po skalách a lyžoval a živil se jenom ořechy, výhonky a dalšími zdravými věcmi. Avšak hluboko v nitru spočívala ještě jiná, temnější stránka jeho osobnosti. Právě tento agresivní náboj, jehož existenci jsem nějak instinktivně vycítil, mne vedl k tomu, abych ze skupiny podporučíků, kteří mi byli nabídnuti, vybral právě jeho. "
Posledním důstojníkem u stolu byl podporučík Indiánský Žid.
Ten v mých očích ztělesňoval ideálního důstojníka zvláštních jednotek: byl vysoký, šlachovitý, duchem obdařený a kdysi patříval mezi řadové námořníky. Připomínal mi mě samotného, když jsem byl ještě dítě. Až na to, že on lépe vypadá a já zase lépe bojuji. V době, kdy sloužil jako řadový příslušník SEAL 2, jsem se s ním setkával jakožto velitel jednotky. Měřil něco přes sto osmdesát centimetrů, měl tmavé vlasy, svalnatou postavu a vypadal jako filmový herec. Pamatuji si ho jako bezstarostného kluka, který se každý den mořil s činkami, dokázal lehce zdvihnout víc než sto osmdesát kilo a jehož jedinou starostí v životě byla jeho milovaná modrá corvetta.
Žid na mě při cvičeních v terénu učinil dojem již jako mladík.
Vždy si nechával dobrovolně nakládat ty nejtěžší úkoly, s nimiž se dokázal sebejistě vypořádat. Byl agresivní a chytrý, přesně ten typ, u něhož bych jen nerad viděl, jak si tu odslouží své a odejde pryč. Zvláštní jednotky takové mladíky, jako je Žid, potřebují a já mu hodlal, pokud by chtěl, zajistit u Navy řádnou kariéru.
Jednoho večera jsem se ho otázal, co chce po zbytek svého života dělat. Odpověděl mi, že vždy snil o tom, že se stane důstojníkem a bude sloužit ve zvláštních jednotkách. Je to přímo posedlost, řekl mi.

Dobře jsem věděl, o čem Žid hovoří, neboť v jeho věku jsem smýšlel naprosto stejně. A tak jsem ho vzal pod svá ochranná křídla podobně jako poručíka Toma Williamse. Byl jsem k němu tvrdý, ale spravedlivý. Přesvědčil jsem ho, aby začal chodit do školy a postaral se, aby si vybral správný obor, jenž mu bude v Navy k užitku. Pak, když jsem se přesunul do Pentagonu, jsem vlastnoručně prokormidloval Židův osobní spis byrokratickým bludištěm. Díky mému postrkování a pomoci několika odvážných důstojníků skončil Žid nakonec v důstojnické škole. Mezitím se oženil s mladou krásnou dívkou jménem Denise, se kterou chodil od té doby, co jí bylo patnáct a jemu osmnáct nebo devatenáct. Sbohem, corvetto, a buď zdráv, dostavníku!
V mém scénáři to byl jenom plus: ten chlapec se potřeboval naučit nějaké zodpovědnosti.
Poté, co ukončil důstojnickou. školu, jsem zatáhl za další nitky a dokázal ho dostat do SEAL 2. Sestka se už nacházela ve stadiu příprav a já chtěl, aby se Žid stal jejím členem. Díky umístění v Litt1e Crreku tak bude pěkně čekat doma, dokud se nevrátí tatka Demo.
Zivotní příběhy mužů, kteří se toho večera v klubu nacházeli, měly děj stejně pestrý jako osudy důstojníků. Vybral jsem si je pro jejich mládí a dobrou postavu, pro jejich bojové schopnosti, jazykoVé znalosti i agresivitu. Vzal jsem také několik mladíků, neboť Sestka, stejně jako všechny jednotky, potřebovala nějaké obětní beránky.
Jedním z nich byl i Baby Rich. Když jsem prováděl pohovory s kandidáty na členství v jednotce, stačil mi jeden pohled na Richův naivní dětský obličej, vytáhlé, dlouhé tělo a ruce jako lopaty, abych se nedokázal ubránit smíchu. "Co tě, sakra, vede k tomu, aby sis myslel, že to dokážeš, mladíku?" Já vím že ano, pane. Zavrtěl jsem hlavou. "Vždyť si ještě dítě, úplný holobrádek!
Když tě vezmu, tak jen jako pokusného králíka, chlapče! Jestliže třeba budeme muset šplhat po nějakém provaze a bude se zdát, že může prasknout, pak to budeš ty, kdo na něm poleze, aby se to vyzkoušelo! Pokud bude zapotřebí někoho, kdo by skočil z letadla, aby se zjistil směr větru, tak to budeš ty!" Podíval jsem se na něj svým nejtvrdším žraločím pohledem a svraštil obočí. "Tak jak se ti to líbí?" "Připadá mi to zatraceně prima, veliteli!" Na potvrzení svých slov praštil do stolu. "Můžete se mnou počítat! Sakra, pane, já jsem chtěl bejt vždycky u SEAL - a teď, když u nich jsem, chci bejt u těch nejlepších, co existujou! Takže kdyby to mělo znamenat, že zahynu ve vaší jednotce místo toho, abych se někde škrábal na zadku, tak říkám, že jdu do toho!" Samozřejmě že jsem ho vzal - kdo by také nebral?
Další jsem si vybral kvůli tomu, že jsem je považoval prostě za šílence. Domníval jsem se, že když máme skákat z letadel ve výšce deset a půl kilometru, letět volným pádem a potom plachtit dalších pět kilometrů vzduchem, tak je k tomu šílenství nezbytným předpokladem.
Je libo někoho bláznivého? Dobrá, pak tu máme Hada, který si neustále pohrával se závěrem své zbraně. Had byl tmavovlasý poddůstojník třetí třídy, bývalý člen 81. paradesantní jednotky a kvalifikovaný radista, v němž se snoubily přirozené fyzické schopnosti s neobvyklou silou a vynalézavostí. Měl jsem ho rád, neboť se člověka nesnažil přechytračit - on ho prostě pokaždé předčil svým výkonem.
Dalším poddůstojníkem třetí třídy byl Kohout Pooster. Ten byl speleologem ze Severozápadní tichomořské, jehož specialitou byla střelba a ženské. V obou disciplínách byl velice nebezpečný.
Svou přezdívku získal při pobytech jednotky SEAL 2 u Středozemního moře od Italů. Má totiž rezavě hnědé vlasy, jejichž kadeře mu neustále stojí téměř jako kohoutí ocas. Domorodci v Římě a Neapoli si na něj ukazovali a volali na něj: "Kohoute!" Toto oslovení mu zůstalo.
Larry s Frankem byli mými Zlatými dvojčaty. Setkali se spolu při základním výcviku, vytvořili spolu potápěčskou dvojici a nakonec se z nich stali téměř bratři. Třebaže pak Larry sloužil u SEAL 2 ve Virginii, zatímco Frank byl odeslán do výcvikového tábora v kalifornském Coronadu, dokázali i nadále myslet jako jeden člověk.
Našly se však mezi nimi i rozdíly. Zlatý Larry měl špinavě blond vlasy a jeho obličej vypadal, jako kdyby prošel mnoha hospodskými rvačkami. Zlatý Frank se pyšnil vlasy tmavými a vyhlížel jako nějaká objemnější verze herce Marka Harmona. Larry byl náladový - když byl nadšený, vyhlížel, jako kdyby ve svém životě neměl jediný Mastný den. Frank byl temperamentní a oči mu úsměvem jen' hrály - byl typem člověka, který je schopen chodit po barech a vést nenucenou konverzaci s dámami.
Mezi Larryho dovednosti patřila práce s výbušninami (pomáhal mi vyrábět mé dřevěné vojáky pro nálet na Irán) a letecký výcvik - uměl pilotovat letadlo. Jako příslušník námořní pěchoty byl v boji, tudíž jsem

věděl, že v případě potřeby zmáčkne spoušť. Navíc jsem byl na krátký čas jeho velitelem v SEAL 2. Přijel totiž právě tehdy, když jsem svému nástupci předával velení. Třebaže jsem ho tolik neznal, působil na mě dojmem vyrovnaného a spolehlivého člověka, jenž přichází jako první a odchází mezi posledními. Pokud bych měl někdy popsat typ člověka, kterého jsem ve svých představách viděl jako typického zakladatele jednotky SEAL 6, pak jím byl právě Larry. Byl to námořník dle tradic Eva Berretta, poddůstojník druhé třídy, který nikdy nepřestával pracovat se svými podřízenými. Larry byl do Sestky přijat ještě dřív, než o tom ve skutečnosti věděl.
Zlatý Frank byl zato pro mě prozatím neznámou veličinou.
Avšak během jednoho, na pivo bohatého večera, kdy jsem v Little Creeku prováděl své osobní pohovory, hlasoval za kvality svého kamaráda Larry, který napsal jméno svého Zlatého dvojčete na promočený ubrousek z baru a vsunul mi ho do kapsy. "Pracuje jako instruktor ve výcvikové jednotce, velite1i!" Když jsem se objevil v Coronadu, abych zde prováděl nábor, položil jsem si ubrousek před sebe na stůl. Jakmile dovnitř vstoupil Frank, zeptal jsem se: "Jméno?" Rekl mi ho. Dosud se se mnou ještě nikdy nesetkal a nevěděl, co může očekávat. Předvedl jsem mu tedy bláznivý velitelský výstup. Zdvihl jsem promáčený ubrousek a ze všech sil se snažil něco přečíst. Všelijak jsem ho obracel, kroutil obličejem a pokoušel se přeslabikovat nápis na něm. "Nejmenujete se náhodou Fnmmunnk Fynmmufff?" "Ne, pane." Zopakoval své jméno.
Přeměřil jsem si ho kritickým zrakem a poté se vrátil znovu k ubrousku. Zavrtěl jsem hlavou. "Jste si jist, že se nejmenujete Fnmmunnk Fynmmufff?"
Ano, pane.
"Jaké máte osobní číslo?" Sdělil mi požadovaný údaj.
"Vy jste Larryho potápěčské dvojče!" Jo.
Zmuchlal jsem ubrousek do kuličky za tři body zavěsil do opodál stojícího odpadkového koše. "Jste přijat! Odchod!" "Ehm, veliteli..." "Ano?" "Kam přijat?" "Chcete naznačit, že vám Larry nic neřekl?" "Ne, pane, povídal jenom, abych sem přišel, a když se mě zeptáte, zda tu práci chci, abych odpověděl že ano." Frank se nakonec ukázal být v pořádku. Stalo se z něj eso.
A pomáhal nám zdokonalit se v parašutismu a střelbě, neboť byl jak nápaditým a vynikajícím výsadkářem, tak i skvělým ostrostřelcem. Ovšem hned první večer v Litt1e Creeku jsem ho seřval jako malého kluka. Procházel se totiž po základně v tričku se znakem SEAL. Poslouchej, ty pitomče!" popadl jsem ho za sporný kus oděvu. "Říká ti něco slůvko ‚utajení?!" Koňskej ksicht byl volbou Paula Henleye. Tento bývalý přeborník země v zápase opustil řady Navy a právě práškoval z letadla půdu kdesi v Ohiu, když jsem mu zavolal a nastínil jeho možnosti, pokud se nechá znovu zapsat. Pár dní nato se objevil v Litt1e Creeku a jeho širokánský úsměv zářil už z dálky. Byl statný, silný a pohled na něj naháněl hrůzu. Patřil k oněm vzácným typům lidí, kteří neznají, co je to strach. Nejlepší na něm byla skutečnost, že neexistovalo nic, s čím by neuměl létat - od větroně až po Boeing 747. Stačilo mu vlézt do kokpitu a za pár minut jsme se již vznášeli ve vzduchu.
Prstík byl velitelem družstva, který mě znal dost dlouho na to, aby mě oslovoval Demo Dick, a dobře věděl proč. Nevypadal jako typický příslušník SEAL. Vážil s bídou sedmašedesát kilogramu, měl uši jako plachťáky, velké modré oči a metabolismus, který fungoval tak rychle, že při každém mrknutí zřejmě spálil stovky kalorií. Jako specialista na výbušniny mohl na svých prstech počítat pouze do devíti, což vysvětluje, jak přišel ke své přezdívce. Měl také ústa která se nikdy nezavřela. Prstík měl minimálně jeden názor na všechno. Někdy ty názory byly i dva nebo tři. Jestli si navzájem odporovaly či nikoli, na tom nezáleželo - po chvíli jsme si řekli, že má zřejmě rozdvojenou nebo roztrojenou osobnost. Prstík byl dělník, bojový dříč, který by obdržel za svůj styl čtyřku - vypadal jako skutečný divoch - avšak za své výsledky jedničku s hvězdičkou. Pomáhal Makovi a mně dát Sestku dohromady a byl přesně tím druhem ctižádostivého parchanta, jakého jsem hledal.
Jednotka SEAL 6 bude mít trvalou základnu asi pětačtyřicet kilometrů od Norfolku. Náš areál však nebude dokončen ještě téměř rok. Mezitím potřebujeme někam složit hlavu, naskládat naše vybavení, nechávat si tam telefonovat a rozbít tam náš hlavní stan. Pro většinu z nás představoval Little Creek vhodné a dobře známé místo, a tak jsme se usadili ve dvou slepičích kurnících, stojících patnáct metrů za velitelstvím SEAL 2. Nebo jsem je podle vzhledu za kurníky alespoň považoval - byly to dřevěné stavby

z druhé světové války dvanáct metrů široké a pětadvacet metrů dlouhé, rozložené na betonových pilířích. První z nich využíval ke svým schůzkám místní ženský spolek a druhou skautský oddíl.
Já se spolu s výkonným důstojníkem, velitelem pro operace a hlavním lodmistrem Makem dělil o prostor v téže místnosti.
Přivlastnil jsem si ten nejlepší nábytek - kovový, ocelově šedý psací stůl se třemi nohami, který jsme vyhrabali z hromady šrotu, a rozvrzanou otáčecí židli. Paulova souprava byl podobná, avšak v horším stavu. Tapety na stěnách zůstaly tak, jak je tu zanechali naši předchůdci. Jedinou výjimkou byla umělecká koláž, při níž jakýsi vtipálek přilepil mou fotografii nad čtyřhvězdičkové tělo velitele pro námořní operace.
Naše situace nebyla nijak ideální, a to zdaleka nejen proto, že naše prostory byly stísněné a našim potřebám nevyhovující. Jednalo se o jejich polohu, která byla až příliš na očích. Naše jednotka má přece být přísně tajná! Chodili jsme oblečeni do civilních šatů. Nařídil jsem také, aby z vozidel byly odstraněny nálepky označující příslušnost k základně a místo toho byly přichyceny pouze magnetem tak, aby se při výjezdu z brány daly snadno schovat. Do práce jsme chodívali v nepravidelných časech. Na jednotce SEAL 6 nebylo nic vojenského - a přesně tak jsem to i chtěl. Avšak o necelých třicet metrů dál postávali. příslušníci jednotky SEAL 2, oblečení ve svých zelených úborech, a s ústy dokořán zírali, jak k nám přijíždějí kolony nákladních vozů a jak
z nich vykládáme spousty krabic se zajímavým obsahem. Občas jsem musel dojít k drátěnému plotu, který mé muže od těchto diváků odděloval, a odehnat je pryč. "Nemáte nám co závidět!" peskoval jsem je.
K závidění toho však byla spousta. Smrtonosný a nákladný inventář, který se hromadil v našich halách, zahrnoval vše: teplé kožešinové bundy, vysoké boty, padáky i horolezecké vybavení, přilby i brýle. Ruksaky a nylonové vaky. Lyže, dýchací přístroje, potápěčské kombinézy a maskovací obleky pro každý druh prostředí, od arktické zimy po pouštní krajinu. Revolvery Smith & Wesson ráže 8,925 mm z nerezavějící oceli, s nimiž lze bez obav plavat. Automatické beretty ráže 9 mm. Samopaly Hl(s tlumiči i bez nich. Rugery Mini-14 z nerezavějící oceli. Automatické pistole ráže 5,5 mm s tlumiči. Odstřelovačské pušky. Ohlušující granáty, výbušniny C-4, miny s vějířovým rozptylem, vysílačkou ovládané detonátory a tisíce a tisíce nábojů.
Na střechách jsme vztyčili antény a sestavili naši vlastní komunikační síť. Používali jsme krátkovlnné vysílačky, přenosné vysílací stanice, SATCOMy a miniaturní parabolické antény. Každý muž obdržel jeden beeper. Pokud se rozezněl, znamenalo to, že dotyčný má čtyři hodiny na to, aby dorazil k jednotce, naložil si plné vybavení a byl připraven k boji. Pokud by byla zorganizována další operace na záchranu rukojmí, budeme schopni vyrazit - dokonce i přesto, že jsme dosud nedokončili svůj výcvik.
Trvalo nám několik týdnů, než jsme se plně usadili. Z Washingtonu jsem k sobě přivezl Kathy i děti. Věděli pouze to, že je po válečné univerzitě a že jejich táta má novou práci, o níž sice nemůže mluvit, ale - jéminářku, co to je? - zato vlasy a vousy začíná mít pěkně dlouhé. Také muži, kteří přijeli ze západního pobřeží, si museli najít nějaké domovy, zakoupit dopravní prostředky a sžít se s prostředím. Ovšem výcvik započal neprodleně. Naznačil jsem, že budeme hodně šplhat, a tak chlapci začali navštěvovat posilovnu na základně a věnovali se silovému rozvoji horní části těla. Pustili jsme se také do práce se střelnými zbraněmi. Mnozí z příslušníků si o sobě mysleli, že jsou výtečnými střelci. Já si však na druhé straně pamatoval, jak špatně jsme dopadli s družstvem Bravo tenkrát v roce 1967 před Vietnamem, kdy jsem já s pěticí Vilémů Tellů dokázal vyvrtat v pomalu se pohybujícím kousku dřeva o rozměrech 2 krát 2,5 metru pouhé dva otvory z 360 možných.
Střelci ze SEAL 6 budou muset umět zlikvidovat cíl jednou či dvěma ranami, a to za jakýchkoli podmínek. To znamená, že naše střelba musí být jak vžitá, tak i přesná. K dosažení tohoto cíle jsem vytvořil výcvikový program, v němž každý příslušník této jednotky nastřílí týdně minimálně 2 500 ran, což představovalo víc ran, než kolik většina příslušníků jiných jednotek SEAL nastřílí za celý rok.
Ačkoli se ozývalo reptání, začali jsme na mé naléhání od základu. Každého večera, kdy se brány na střelnici u štábní školy ozbrojených sil zavřely, přicházeli jsme na řadu my a od 17.00 až do 23.00 nacvičovali střelbu. Během prvních několika dní jsme dokonce ani nepoužívali munice. Každý z mužů si do příslušné dráhy zavěsil figurínu, zaostřil na cíl a cvakl kohoutkem u svého Smith & Wessonu, model 66. Se střelbou na sucho jsme všichni začínali nejprve ze vzdálenosti tří metrů, poté se posunuli na pět,

sedm, deset, patnáct a nakonec dvacet metrů. Zprvu bylo cvičení jednoduché, začínalo se pomalu, potom se však stále zrychlovalo: zaostřit na cíl, poté vystřelit. Zaostřit, pak vystřelit.
Zaostřit, vystřelit. Zaostřit a vystřelit.
Třetí den jsme provedli znovu cvičení na sucho a pak celý postup opakovali s ostrou municí. Každý terč jsme pečlivě prozkoumali, abychom zjistili, kdo to strhává, kdo střílí vysoko, kdo svírá zbraň příliš pevně, což mu vede střely dolů doprava nebo dolů doleva, kdo má problémy se zpětným rázem a škube se zbraní či kdo ohýbá zápěstí příliš nahoru nebo dolů. Všechny problémy byly zaznamenány a učiněna opatření k jejich nápravě. Za necelý týden již chlapci stříleli rovně. Nyní se ještě museli naučit, střílet tak, aby zabili.
Z prken o rozměrech jeden a půl krát půl metru a plachtoviny jsme vyrobili zárubně dveří. Znovu jsme začali bez munice a učili se, jak procházet dveřmi samostatně, ve dvojicích, v čtyřčlenných skupinkách a nakonec v šesti lidech. Muži se kroutili v tajemné, složité choreografii pohybů, dokud plně neovládli umění, jak protančit dveřmi a vstoupit do místnosti, aniž by přitom byl ohrožen život jejich či život kolegy před nimi. Pustili jsme se do probírání techniky, jak vyčistit místnost nebo odlišit svého člověka od nepřítele. A zatímco se jedna skupina věnovala vcházení, další o dvě řady dál vylepšovala své střelecké schopnosti a pálila o sto šest do figurín.
Jenže tou dobou jsem přidal nový prvek. Každý z mužů nalepil na svou figurínu štítek o velikosti sedm krát dvanáct centimetrů. Někdy na hlavu, jindy na tělo, rameno, rozkrok či krk.
Body se počítaly pouze při zasažení štítku. Další otvory v cíli znamenaly, že dotyčný musí začít znovu od začátku. Vyzýval jsem své muže také k tomu, aby utvořili dvojice a soutěžili mezi sebou o pivo. Zlatá dvojčata Frank a Larry byli tradičními a hlasitými soupeři. Mac s Prstíkem se dali dohromady a nadávali jeden na druhého, pokud prostřelili papír. Paul, jehož krátce sestříhaný ježeček přerůstal v roztomilé vlnky, střílel proti Židovi a Had proti Kohoutovi. Slyšel jsem, jak na sebe při střelbě pokřikují - a bůh buď milostiv tomu ubožákovi, který štítek minul.
Druhý týden jsme začali opatrně vysílat vždy po jednom člověku na střelbu za pohybu, a to za současné palby naostro. To bylo pro všechny cosi nového. Jedna věc je zaostřit a vystřelit na terč, který stojí proti vám. Zcela jinak však musíte postupovat v případě, že k němu musíte běžet, navíc ještě přikrčení. Ke konci týdne jsem již mohl do scénáře zařadit dveřní zárubně a sledovat, jak čtveřice mužů v jediném okamžiku "pronikne" do místnosti a vyčistí ji střelbou.
Práce však neprobíhala bez problémů a bez rizika. Krytá střelnice nebyla vybavena patřičnou ventilací, a tak jsme byli nuceni dělat pravidelné přestávky, abychom ji vyvětrali. Od betonových zdí a podlahy se někdy odrážely střely. Několikrát kulky jen o vlásek minuly něčí tělo a sem tam došlo k nějaké té modřině, když jsme nacvičovali ostrou střelbu z úhlů, na něž toto zařízení nebylo stavěno. Bylo však jediné, které jsme měli k dispozici, a proto jsme ho museli využívat.
Každý večer po práci jsme se vyvalili v koloně branou číslo pět, proletěli po bulváru Virginia Beach, zabočili doleva a po třech blocích zaparkovali před sešlou jednopatrovou budovou, natřenou tmavou barvou blíže nedefinovatelného odstínu. To byl náš oblíbený lokál - bar, který jsme navštívili tehdy první večer, kdy jsem přijel do Little Creeku jako velitel Sestky. Jednalo se o bar noční, jehož provozovatelem bylo podpůrné sdružení potápěčských SEAL jednotek. Tvořily ho dvě skromně zařízené a spoře osvětlené místnosti s hracími automaty, karetními stolky, nálevními pulty a mikrovlnnými troubami na zapékání sendvičů a pizzy. Uvnitř se to hemžilo družnými žabími muži v činné službě i na penzi, obdivovatelkami SEAL, přítelkyněmi jejich příslušníků a sem tam dokonce i něčí manželkou. Zařízení mělo otevřeno po celou noc, a pokud měla být někde vybudována týmová integrita jednotky SEAL 6, pak to bylo během prvních tří týdnů září roku 1980 právě zde.
Díky tomu, že jsme stříleli, byli jsme všichni cítit kouřem a olovem - ne sice jako po spáleném nitroglycerinovém střelném prachu, avšak lidé poznali, že se rozhodně nenudíme. Z výcviku jsme byli rozkuráženi a chlapi ze západního pobřeží si obvykle utahovali z kolegů z pobřeží východního a naopak - jako první den ve školce, kdy se děti přou, kdo si bude hrát na písku jako první. ženských kolem bylo nepřeberně a nebyly nedostupné.
A jelikož jsme byli ve čtvrti noví, chtěli si nás starousedlíci otestovat. Testování většinou probíhalo pomocí pěstí a židlí.

Pozoroval jsem, jak se vytvářejí přátelské vztahy a kdo s kým jak vychází. Seděl jsem u baru, usrkával svůj bombej s ledem a dělal si v duchu poznámky, kdo se umí k pití postavit a kdo nikoli. Sledoval jsem, kteří z mých mužů jsou agresivní a kteří se chovají pasivně. Když došlo na pěsti, stál jsem opodál a nechal je, ať si to vyřídí, vkládal jsem se mezi ně, abych je oddělil, pouze v případě, kdy začínalo hrozit, že by mohlo dojít k nějaké vážnější újmě. Tyto akce byly užitečné. Moji muži se sice prali mezi sebou, ale jakmile mezi ně vstoupil někdo cizí, obrátili se proti němu, aby ho společnými silami zatloukli do země.
Zatímco se jednotka pomalu dostávala do formy, vybrušovali jsme spolu s Paulem plán výcviku. Ke konci čtvrtého týdne jsme již v Litt1e Creeku prošli vším, čím se dalo. Většinu vybavení jsme měli pohromadě a zbývající části mohou být odeslány za námi. Nyní nás čeká důležitá etapa - první přesun po silnici na Floridu, kde v odlehlém koutku letecké základny Eglin započneme s opravdovým výcvikem.
Chod událostí byl natolik rychlý, že jsem dokonce ještě ani nestihl uspořádat hromadnou schůzi naší jednotky. A tak jsem dva dny před cestou na Floridu zamluvil na večer na základně aulu a svolal celou jednotku. Paula a Maka jsem nechal stát za dveřmi, aby odháněli případné zvědavce.
Poté jsem vystoupil na pódium, kde v pozadí visela pro tuto příležitost příhodná obrovská americká vlajka. Pokud by snad někdo hledal nějakou podobnost mezi naším shromážděním a úvodní scénou filmu Patton, pak právě v tomto okamžiku se obě situace značně lišily. Scházel mi totiž revolver s rukojetí ze slonoviny a nablýskané boty, o třpytivé helmě ani nemluvě.
S dlouhými vlasy a vousy jsem vypadal jako divoch a můj následující projev byl poněkud rozdílný od hrdelní chraplavé řeči George C. Scotta.
Přehlédl jsem zrakem své námořníky, kteří zabrali prvních dvanáct řad posluchárny. "Jděte všichni do prdele, pitomci!" pozdravil jsem je na úvod.
Tu a tam se ozval nesmělý smích. Přecházel jsem sem a tam a prohlížel si jejich tváře. Ten pohled se mi docela zamlouval.
„Pánové“, řekl jsem,“ teď půjde do tuhého!“
Ozvalo se souhlasné mručeni. "Dobře víte, kvůli čemu tady jsme - abychom bojovali proti terorismu. A co takový boj znamená?
Znamená to, že jim to budeme muset udělat, kurva, dřív, než to oni udělají, kurva, nám!" Z několika míst bylo slyšet jásot. "Přesně tak," pokračoval jsem, "už je taky, sakra, na čase nebo ne?" Poté jsem rukou máchl směrem ke svému obecenstvu. "Všichni jste talentovaní příslušníci zvláštních jednotek! Všichni jste teď už ano - talentovaní střelci! Každý z vás si už dostatečně zašukal..." V ten okamžik byl můj proslov přerušen smíchem. "A teď se tedy vydáme na cestu a znovu probereme všechno od začátku!" Ozval se nesmělý potlesk a pískot. "Ale dřív, než k tomu dojde, bych vám chtěl říct několik věcí.
Za prvé. Nemusí se vám líbit všechno, co budete dělat. Je pravda, že mě ani trochu netrápí, jestli se vám to líbí nebo ne.
Ale udělat to musíte!
Za druhé. hlavními články jste vy! Jenom vy! Černej Petr je v rukách každého z vás! Koupil jsem vám to nejlepší vybavení, tak se o něj budete taky starat! Máte ty nejlepší hračky, jaké se dají za peníze sehnat! Jestliže nějaká část techniky selže, tak je to jedině vaše chyba! Proto nebudu trpět žádný zatracený výmluvy typu ‚Ono to nefungovalo, pane!' nebo ‚Mám vadnej náboj, pane!', ani ‚Nevzal jsem si tu správnou zbraň, pane!'.
Odpovědnost leží jenom na vás! Chyba je jen a jen na vaší straně! Nechci slyšet žádný výmluvy! Zádný! Sem k vám mě vyslal sám velitel pro námořní operace Hayward! A víte, co mi, kurva, řekl, pánové? Rekl mi: ‚Dicku, ty nezklameš!' Takže nesmím, kurva, zklamat, já, pánové, a nesmíte, kurva, zklamat ani vy!" Přecházel jsem před vlajkou sem a tam. "U jednotky SEAL 6 určuju, kurva, pravidla hry já! To už jste zjistili na střelnici. A teď mě dobře poslouchejte: každej z vás bude u sebe neustále nosit zbraň! Ve službě, mimo službu, ve volnu při přesunech - což je velice nepravděpodobná možnost, v posteli, prostě pořád! A víte proč? Protože čím víc si na její váhu a umístění zvyknete, tím míň nepřirozená se pro vás stane, tím míň na ni budete myslet a tím víc se stane součástí vašeho těla! Když půjdeme na nějakou tajnou akci - a to si, kurva, pište, že půjdeme - tak nechci, aby si někdo z vás hrál se suspenzorem, do kterýho zastrčil svoji osmatřicítku, a nějakej přitroublej opičák z letištní ostrahy v Ouagadougou ho přitom chytil a strčil pod zámek! To se za mýho vedení, kurva, nestane!

Dobře mě poslouchejte, pánové, protože tyhle slova uslyšíte ještě mockrát: Bezpečnost je na prvním místě! Budeme trénovat stejným způsobem, jakým budeme bojovat - až nadoraz! To znamená, že některý z vás při výcviku utrpí nějaká zranění, někdo může třeba i zahynout! Takovej je ale život! Ale budeme na sebe dávat navzájem pozor, budeme se k sobě chovat opatrně! Jestli to zkurvíte a zlikvidujete svýho parťáka, pak já zlikviduju vás! Věřte mi, že je snadný zařídit to jako nějakou tragickou nehodu, a myslím to vážně! Budete patřit minulosti!
Vaše oddanost musí směřovat především k vašemu partákovi, vašemu družstvu, četě a jednotce! Já jsem tu zákon, pánové a moje vůle je jednoduchá: v týhle jednotce bude, kurva, nějaká soudržnost!" V místnosti panovalo naprosté ticho. To bylo. dobré. Získal jsem si jejich pozornost.
Nahrbil jsem se a přešel do docela obstojné napodobeniny taliánského přízvuku Vita Corleoneho. "Tah1e jednotka... bude jako nějaká zatracená mafiánská organizace! Já jsem... Capo di tutti capi, váš Padrone Já dělám nabídky, které se neodmítají! A já... se starám o vás všechny! Navíc jsme jedna velká rodina!
A o rodinných záležitostech se nikde mimo rodinu nemluví!
Když máte nějaký problém - přijdte za mnou! Než půjdete někam jinam, přijdte nejdřív za mnou!" Přešel jsem k zakrytému stojanu v pravé části pódia a odhrnul černý závěs. Objevila se mapa Iránu. "Dostali jsme za úkol provést jistou operaci. Nejsme sice ještě ani jednotka, ale už jsme dostali svůj úkol, což je skvělé. Takže, tady vidíte mapu. Dobře víte, kde to je. Víte taky, kdo je tam pořád držen. Máme být k dispozici. Přesné informace se dozvíme každou chvíli." Vyměnil
jsem mapu za seznam sedmi cílů, které máme za úkol zneškodnit, zatímco se Delta pokusí o záchranu rukojmích. Jeden po druhém jsem je odškrtával.
"Tak takhle vypadá naše akce, pánové. Je pěkně podělaná, přímo na hovno, chcete-li znát můj názor. Ale víte přece dobře, že náš úkol se nám líbit nemusí - splnit ho však musíme!
Takže až půjde při výcviku do tuhého a vy si budete říkat, že jste unavení a že vás ten dědek tak dře z kůže, nebo když budete vyděšení, protože budeme postupovat příliš rychle a protože to budou pořádná jatka, tak si pamatujte - líbit se vám to nemusí, ale udělat to musíte!
Teď tedy víte, jaký úkol nás čeká. Chtěl bych, abyste v každém okamžiku výcviku přemýšleli o tom, jak svůj trénink uplatníte vůči těmto cílům. Pokaždé když si budete myslet, že jsem na vás moc tvrdý, vzpomeňte si na tyto cíle. Pokaždé když budete chtít polevit, pomyslete na ně.
To je v kostce asi tak všechno, pánové! Závěr je tedy takový:
dávám vám nástroje, dávám vám příležitost. Poskytuju vám svou podporu a kryju vám záda. Když nastane nějakej problém, vyřeším ho za vás. Když na nás půjdou hromy a blesky, nastavím jim svoje záda. Vy se budete starat jenom o to, abyste si ve svý práci vedli, kurva, tak dobře, že budete mod dělat všechno možný.
A o ty vylízaný, pitomý, byrokratický z Pentagonu se postarám já! To je zase, kurva, moje práce! Ani mně se to nelíbí, ale musím to dělat!"
KAPITOLA 19
Často slýchám otázky, zda jsem někdy míval výčitky svědomí, že jsem stávající řád tolik let obcházel. Cožpak jsem neměl žádný pocit viny, že jsem používal takových hrubých výrazů? Cožpak jsem neměl výčitky svědomí kvůli svým zastrašovacím metodám, jichž jsem používal, abych dostal to, co jsem chtěl? Cožpak jsem se necítil vinen, když jsem trápil své nadřízené?
Odpovídal jsem pokaždé stejně: Ano, cítil jsem se vinen, naprosto vinen. Vinen v plném rozsahu obžaloby. Vinen tím, že jsem své muže chránil před byrokratickými nesmysly. Vinen tím, že jsem utrácel tolik peněz, kolik jsem jen mohl dostat, abych své muže patřičně vycvičil. Vinen tím, že jsem se připravoval na válku místo na mír. Ve všech těchto bodech jsem skutečně vinen.
Mea culpa, mea culpa, mea maxima, kurva, culpa!
A tak zatímco moji svěřenci odletěli na Floridu, aby zahájili na letecké základně Eglin svůj výcvik, pustil jsem se do papírové války ohledně toho, jak bude jednotka SEAL 6 řízena a jak bude zapadat do organizační struktury. Moji muži se vrhali z letadel, sjížděli po lanech z vrtulníků a stříleli, až jim z toho bylo špatně.
Já zase válčil s papíry, a to doslova stránku po stránce.. Nelíbilo se mi to, ale udělat jsem to musel.

Podle tabulek byla Sestka podřízena veliteli Spojeného velitelství zvláštních operací - SVZO - generálu Dicku Scholtesovi, jenž sídlil ve Ft. Braggu. Ten se zase zodpovídal Uřadu národního velitele, řízenému Sborem náčelníků štábů. Můj filozofický náhled na to, jak bude tato posloupnost fungovat, byl následující: prezident mě vlastní, Sbor náčelníků štábů mě řídí a Spojené velitelství zvláštních operací mi dává pokyny, kdy se mám pustit do akce. Administrativní struktura Navy měla podle mého názoru zastávat vůči jednotce SEAL 6 jedinou funkci, takzvanou Funkci SDS - "Sedět na zadku, držet hubu a solit peníze".
Organizačně však bylo mým finančním manažerem Velitelství pozemních jednotek Atlantické flotily. Právě zde se proplácely účty SEAL 6. Jenže podle byrokracie Navy spolu toto velitelství a jednotka SEAL 6 nemohly komunikovat přímo a místo toho byl mezi ně vklíněn organizační prostředník. Ptáte se proč? To je příhodná otázka, na niž však nemám žádnou odpověď. Jediným rozumným důvodem, který mne napadl, byla neschopnost Velitelství pozemních jednotek Atlantické flotily hovořit řeč(SEAL a má údajná neschopnost hovořit řečí U. S. Navy. Podstatné však je, že oním prostředníkem mezi námi dvěma byla 2. divize pro jednotky zvláštního určení, v jejímž čele stál komodor Ted Lyons.
Ted neuměl příliš dobře mluvit ani řečí SEAL, ani řečí Navy.
Zato nesmysl hatmatilku ovládal plynně. A aby byla záležitost ještě zajímavější, přesvědčil Ted sám sebe, že je významným článkem v mém nadřízeném velení.
Tak jsme spolu bojovali. On ve mně viděl vzpurného psa, který musí být přiveden k rozumu, a tak mi při každé možné příležitosti zkracoval řetěz. Já ho považoval za omezeného mravenečka, a když se mi ho snažil přitáhnout, vycenil jsem na něj zuby. Zpochybňoval doslova každý kus speciálního vybavení, který jsem zakoupil, a hlásil do Washingtonu, že je zbytečné a neodpovídá předpisům. Objednal jsem pro Šestku například bezbublinkové dýchací přístroje Draeger německé výroby. Ted prohlásil, že je nemůžeme dostat, protože jsou prý jednak zahraniční provenience a jednak má pro nás nejnovější typ zařízení značky Emerson. Převálcoval jsem ho jako parním válcem a získal své draegery.
Příště jsem zakoupil německé samopaly Hekler & Koch MP5 ráže 9 milimetrů. Ted měl znovu námitky. "Proč zbraně ze zahraničí? Vždyť za třetinu ceny můžeme mít naše MAC-10!" "Protože hákáčka jsou lepší, Tede! Jsou přesnější a lépe budou vyhovovat našemu poslání!" "Jen přes moji mrtvolu!" . Zavolal svým rabínům a já zavolal svým. Sestka byla vyzbrojena samopaly HK.
Navy nám zapůjčila čtyři vozidla Jeep Eagle jako takticko-operační dopravní prostředky. Používali jsme je sice, ovšem po pravdě řečeno, příliš k užitku nám nebyly. Na cvičení ve Spojených státech byly dobré, avšak v zámoří je těžké na ně sehnat náhradní díly. Navíc v těch oblastech ve světě, v nichž si budeme hrát, může pouhá přítomnost vozu americké výroby vzbudit nežádoucí pozornost. A tak jsem využil několika kontaktů v Bonnu a vyčaroval pro nás dva na zakázku vyrobené pancéřované sedany Mercedes, řady 500, a čtyři džípy téže značky, to vše za cenu 160000 dolarů, což představovalo slevu víc než 60 procent. Sedany navenek vypadaly jako limuzíny běžně používané v Evropě, na Středním východě a ve všech zemích Latinské Ameriky. Ovšem uvnitř byly upraveny pro německou protiteroristickou jednotku GSG-9 a vybaveny skrytými otvory pro střelbu, strkacími nárazníky, skrytými policejními majáky, sirénami a komunikačním zařízením. Džípy měly střelecké věže a další technická vylepšení.
Ted šel do vývrtky. Vsunul jsem mu však mercedes do krku, zavřel mu ústa a nechal ho to přežvýkat a spolknout.
Mezi jednotlivými koly klání s Tedem jsem si odskakoval ke svým mužům, kteří pokračovali ve výcvikovém programu.
V polovině října prošel již každý z nich parašutistickým výcvikem typu VVNO - velká výška, nízké otevření (dokonce i hlavní loďmistr Mac, jenž musel být při svém prvním seskoku doslova odvlečen z rampy C-stotřicítky). Začali jsme také pracovat na spouštění po laně, což byl způsob, jak dostat šest mužů z výšky dvacet metrů na palubu za necelé čtyři vteřiny.
Lana, která jsme používali, pocházela z Velké Británie. Jednalo se o kroucený měkký nylon, utkaný v obráceném směru, což nám umožňovalo brzdit na něm rukama. Na rozdíl od slaňování, při němž se využívá lano připevněné k bezpečnostnímu řemeni, bylo spouštění po provaze řízeným pádem. Pokud bychom se například chtěli spustit na záď jedoucí lodi, přiblížil by se náš vrtulník těsně nad hladinou k

lodi zezadu, čímž by se vyhnul zpozorování. Zvuk jeho motorů by byl přehlušen hlukem lodi. Pak by se na poslední chvíli prudce zvedl nebo "sklouzl" nad záď chvíli se nad ní vznášel, zatímco z jeho útrob by byla vyhozena dvě lana a po nich se spustilo šest mužů. Pak by vrtulník provedl rychlou obrátku a zmizel za obzorem.
Tato technika vyžaduje naprosto přesné časové sladění a prvotřídní pilotáž. Pilot vrtulníku musí kompenzovat posun těžiště stroje v okamžiku, kdy z něj budou vyhozena lana, na něž se přemístí šestice mužů. Je také nutno pohybovat se zároveň s vlněním vodní hladiny. Metrový pokles může znamenat na konci lana dvoumetrový pád, pokud pilot selže.
Pokračovala taktéž střelecká příprava. Každým dnem se přesnost střelby zvyšovala. Zatímco zprvu jsem se mohl s kterýmkoli členem Sestky směle poměřit, nyní jsem to byl já, kdo nakonec po pár hodinách na střelnici platil pivo. Družstva o sedmi lidech pálila tak intenzivně - týdně padly přibližně tři tisíce nábojů na hlavu, až se u některých berett objevily pod závěrem praskliny a musely být u výrobce upraveny do té míry, že od té doby měla jednotka SEAL 6 v podstatě na zakázku vyrobené pistole.
Avšak ne vše probíhalo tak hladce. V Eglinu došlo k první tragické nehodě. Stalo se tak při jednom ostrém nácviku čištění místnosti a obětí se stal mladý chlapec s čínskými předky, benjamínek Šestky, jehož budu nazývat Donnie Lee.
V odlehlém koutu Eglinu jsme postavili několik konstrukcí, které měly spolu s plachtovinou uvnitř představovat místnosti.
Tyto místnosti, jejichž tvar i velikost jsme si mohli libovolně upravit - velké, malé, obdélníkové, čtvercové i různoběžníkové měly také zárubně a dveře ze dřeva. Uvnitř stěn z plachtoviny byly rozmístěny figuríny, které měly představovat teroristy a jejich rukojmí. Úkolem dvojice příslušníků SEAL bylo vniknout do místnosti a "vyčistit" ji, to jest zlikvidovat zločince a neublížit rukojmím. Tento cvičební prvek byl u jednotek na záchranu rukojmí obvyklý. I Charlie Beckwith používal několik let předtím téže techniky při výcviku své Delty.
Cílem bylo rozvinutí rychlosti a posílení střelcovy intuice. Člověk, jemuž trvá určení, kdo je dobrý a kdo špatný, celou vteřinu, je nepoužitelný. Civilisté dokážou odlišit mezi dobrým a špatným přibližně za osm desetin vteřiny. Příslušníci protiteroristických jednotek musí reagovat v setinách vteřiny a jejich rozhodování musí být instinktivní a správné.
Záchrana rukojmí je rovněž prvek, jehož choreografie je rozpracována do nejmenších detailů. Každý zlomek vteřiny je nacvičován po celé měsíce téměř v každé možné kombinaci, takže pokud se stane A, pak příslušník bude pudově reagovat s B. Toho osudného dne jsme začali s revolvery. To je důležitá poznámka, neboť jsme tyto zbraně ráže 9,125 mm nosili nenatažené, a stříleli s nimi tudíž nadvakrát.
Po malé přestávce jsme přešli na beretty, což jsou dvojčinné poloautomatické pistole. Při nácviku čištění místnosti jsme je nosili s ostrým nábojem v komoře a nataženým kohoutkem, což z nich dělalo pistole jednočinné. Tlak potřebný k výstřelu z jedno činné pistole je značně nižší než při režimu dvojčinném.
Kromě toho jsme také změnili pořadí, v němž muži procházeli dveřmi. Obvykle vstupovaly dvojice příslušníků SEAL do dveří stále v témž pořadí. To jsme však záměrně obrátili, protože v reálném životě platí Murphyho zákony. Chtěli jsme být připraveni na eventualitu, při níž se to, co se může pokazit, skutečně pokazí.
Donnie po celé dopoledne kryl svému kolegovi záda. Nyní však procházel dveřmi jako první. Jeho parťák, jemuž budu říkat Jake, šel za ním. Najednou Jake zakopl, naklonil se dopředu a zmáčkl spoušť. Dávka skončila v zádech chudáka Donnieho Leea.
Zranění nebylo naštěstí smrtelné a Donnie byl rychle převezen do nemocnice na základně. Přijel jsem za ním zrovna v okamžiku, kdy už byl na operačním sále. Donnie byl dobrej kluk - sice trochu zelenáč, ale instinkty měl výborné. Měl vždy po ruce úsměv a udělal vše, oč byl požádán. Na této nehodě mě nejvíce deptal fakt, že újmu nezpůsobil on, nýbrž byla naopak způsobena jemu. Zcela skleslý na duchu jsem seděl na chodbě před operačním sálem, v ruce pohárek s kávou z automatu a čekal, až vyjde doktor a sdělí mi, jak to vypadá. Jeho názor byl optimistický a mně se trochu ulevilo.
Přibližně dva dny poté jsme Donnieho převezli do jedné z nemocnic U. S. Navy. Zde lékaři trvali na tom, že je třeba ho znovu otevřít. Po této druhé operaci se jeho stav zhoršil. Kdo by to také vydržel, být rozpárán od přídě k zádi dvakrát během jediného týdne. Ačkoli jsem byl stále ještě z této nehody

rozrušen, začínal jsem přivykat faktu, že při výcviku SEAL 6 bude docházet k nešťastným událostem. Ovšem slovo, které jsem dal svým mužům, jsem také skutečně dodržel: Neuplynulo ani dvacet čtyři hodin a Jake, Donnieho parťák, již nebyl příslušníkem jednotky SEAL 6. Nebyl zařazen ani do žádné jiné jednotky SEAL. Nechal jsem ho přeložit k úplně jiné složce U. S. Navy. Spáchal totiž největší hřích jednotek SEAL - zranil své dvojče. Kdyby se jednalo o skutečnou bojovou akci, pochybuji, že by to byl Jake přežil.

Z Havaje jsme přivezli k Donniemu jeho matku. Situace byla pro ni velice obtížná, vždyť neměla ani ponětí, co její syn prováděl, a nemohla pochopit, jak mohl ke svému zranění přijít. Nejhorší na tom bylo, že jsem jí nemohl říci vůbec nic.

"Jak se mu to stalo?" ptala se paní Leeová pořád dokola.

Při výcviku.

"Při jakém výcviku?" "Je mi líto, madam, ale to vám nemůžu říct." Asi po týdnu se u Donnieho objevil ošklivý stafylokokový zánět. Upadl do kómatu. Každý den jsem trávil v nemocnici několik hodin a díval se na toho kluka, napojeného na respirátor. Pokoušel jsem se na něj volat. "Probuď se, kurva, Donnie! křičíval jsem.

Jeho tělo se při těchto momentech častokrát pohnulo. Paní Leeová z toho byla celá pryč: "On vás slyší, on vás slyší!" říkávala mi.

Byla to správná matka. Nevzdávala se až do samého konce.

Donnieho smrt nenarušila tempo ani intenzitu našeho výcviku.

Nemohl jsem si to dovolit. Ve skutečném životě se přece také najednou nezastavíte, nestrčíte si palec do pusy a nezačnete povídat a povídat a povídat. Nikdy ne tehdy, je-li před vámi nějaká akce. A všechny ty hollywoodské filmy, ve kterých někdo zahyne při výcviku a všichni jeho kamarádi se z toho podělají a nemohou létat (namátkou mě napadá Top Gun) nebo dělat svou práci, jsou naprostá hovadina.

Kdyby se s tím moji muži nedokázali vypořádat, věděli, že by to byl jejich konec. Ne snad během několika měsíců, týdnů nebo dní - nýbrž během několika hodin či minut. U elitních jednotek člověk nedostává tutéž šanci dvakrát, nikdo je nehýčká a nefouká jim na bolístky. Právě proto jsou tyto jednotky elitní. Muži se hlásí do Delty Force nebo SEAL 6 kvůli tomu, že chtějí dělat to, co nikdo jiný neumí. Nevstupují do jejich řad kvůli medailím a pochvalnému plácnutí po rameni. Stávají se jejich příslušníky proto, že se chtějí posunout za hranici svých dosavadních možností - a buď uspějí, anebo při svém snažení zahynou. To není žádné zveličování, taková je holá skutečnost!

Takže úmrtí neúmrtí, život v jednotce běžel dál. Bylo důležité nezastavit se. Chtěl jsem, aby jednotka SEAL 6 otevřela nové možnosti a byla schopna proniknout k nepříteli zezadu způsobem, jakým to dosud nikdo nedokázal. Rozdělil jsem jednotku na dvě skupiny - Modrou a Zlatou - a zatímco Modrá odjela do Louisiany, aby zde nacvičovala šplhání na tankery, odletěla Zlatá do Arizony, kde jsem pro nás zabral padesátikilometrový úsek vzdušného prostoru, v němž jsme se pustili do výsadkářského cvičení typu VVNO - velká výška, nízké otevření.

Tato technika mi připadala smysluplná. Představte si, že jste zločinec. Najednou zaslechnete letadlo, pohlédnete vzhůru a uvidíte, jak se na vás snáší hrstka pitomců od SEAL. A tak je zlikvidujete ještě ve vzduchu. Smrt tuleňům! Ale při VVNO letí letadlo ve výšce deseti kilometrů, a třebas i třicet kilometrů stranou od vás. Nikdy ho nespatříte, ani neuslyšíte. A najednou vám zčistajasna poklepe zezadu na rameno smrt.

Začali jsme své padáky používat i k plachtění vzduchem. Zakoupili jsme miniaturní kyslíkové láhve, abychom předešli možným ztrátám vědomí, přimontovali si na helmy světla a na zápěstí kompasy. V noci jsme vyskočili z letadel C-141 StarLifter, letících tak vysoko, že bychom bez kompasů nedokázali určit, která ze světel pod námi patří Tusconu a která Phoenixu. Při jednom z denních cvičení typu VVNO selhal jednomu z nejlepších výsadkářů, chlapci, jehož budu nazývat Nestle, přibližně v šesti kilometrech padák. Pokoušel se odříznout, to znamená uvolnit vadný padák, letět pár kilometrů volným pádem a pak vypustit padák záložní. Nestle se úspěšně odřízl, avšak jeho rezervní padák vypověděl poslušnost rovněž.

Tato událost byla oficiálně vedena jako nehoda při sportovním parašutismu v soukromém areálu, z něhož jsme se vznesli do vzduchu, a Nestleho tělo bylo převezeno do márnice. Během několika hodin se objevil

reportér místního tisku, jenž se začal vyptávat na asi čtyřicet "sportovních parašutistů", kteří si pronajali celý vzdušný prostor i s letištěm a seskakovali z tmavých letadel bez označení. To jsme byli my. Já osobně jsem u toho přítomen nebyl, ale Holátko a další bleskurychle uvažující důstojníci prožili těžký den. Nakonec to dopadlo tak, že Nestleho tělo z místní márnice unesli a odvezli ho do jistého vojenského komplexu dřív, než se k tomu mohly nachomýtnout místní úřady a tisk. Jednotka SEAL 6 nebyla stavěná proto, aby se kdekomu zpovídala.

V době, kdy jsem se u ní objevil, dokončila Zlatá skupina svůj výcvik VVNO. Muži nyní věděli, že si nemohou dovolit držet nějaký velký smutek - a tak ho nedrželi. Jejich tiché, nesmírné odhodlání pokračovat ve své práci mě naplňovalo hrdostí, což je jen velmi zjednodušený popis mých pocitů.

Na tomto místě mi dovolte malé vysvětlení. Jako příslušník jednotek SEAL člověk netráví moc času přemýšlením o tom, co dělá, nýbrž to prostě jen udělá, přesně jak zní slogan. Avšak ti z nás, kteří těmito jednotkami prošli, vědí, co ono "udělat" znamená. Víme, co to je překonávat bolest. Víme, že při našich hrách je smrt vždy nablízku. Taková je holá skutečnost, jíž se však nijak hluboce nezaobíráme. Sportovní komentátoři, zejména amerického fotbalu, velice rádi hovoří o tom, jak hráči hrají se zlomenými kostmi, podvrtnutými kotníky či vyhozenými klouby. Hráči sami se o tom nerozšiřují. Zatnou prostě zuby a jdou do toho. A přesně tak jednají příslušníci SEAL.

Když byl výcvik skoků s otevíráním padáku v malé i velké výšce u konce, začal jsem si klást otázku, jakým dalším způsobem lze k protivníkovi proniknout zezadu. Napadlo mě, že tajný výsadek je možné uskutečnit též z běžného civilního letadla. Stačí k němu pouze malá odchylka od stanoveného kurzu na dobu několika minut kvůli "potížím s motorem" nebo "poruše tlaku v pilotní kabině".

Dejme tomu, že bychom dostali za úkol proniknout například do Libye a vyhodit do povětří továrnu na výrobu chemických zbraní, o níž Kaddáfí tvrdí, že neexistuje, nebo zaútočit na nějaký výcvikový tábor v libyjské poušti a zlikvidovat dvě desítky teroristů. Rešení by bylo následující: Zabereme si pro sebe - samozřejmě za pomoci místních státních orgánů - některý z pravidelných letů egyptských nebo marockých aerolinií, který prolétává libyjským vzdušným prostorem v blízkosti místa, jež chceme poctít svou návštěvou. Zařídí se to tak, že letadlo vzlétne podle letového řádu, ovšem cestující zůstanou na zemi a místo nich poletíme my. Jakmile se dostaneme do cílové oblasti, oznámí pilot závadu, sestoupí na několik minut z výšky dvanáct kilometrů řekněme do devíti a půl kilometru a odkloní se od kurzu o nějakých sto až sto padesát kilometrů. V příhodný okamžik vyskočí Sestka ven. Pilot poté na zem ohlásí, že všechny poruchy byly odstraněny, a vrátí se na svou původní trasu. My mezitím doplachtíme o dalších sedmdesát kilometrů dál, přistaneme, sešikujeme se, zlikvidujeme továrnu nebo teroristy a v tichosti se vytratíme. K čertu s tebou, Muammare!

V ozbrojených silách dosud ještě nikdo takovou věc neprováděl. A tak jsem pro nás u Braniff Airlines najal jeden Boeing 727 se dvěma piloty. Poté jsme s Koňským ksichtem na místě druhého pilota vyrazili nad úrodnou Arizonu a vrhali se z letadla. Tato cvičení nebyla žádná legrace ani pro Dickieho. Dal jsem svým mužům slib, že po nich nikdy nebudu žádat nic, co bych jim nedokázal předvést. "Nikdy vám nedám rozkaz, abyste šukali někoho, koho bych já nešukal, nebo abyste šli někam, kam bych já nešel!" - takhle jsem jim to řekl. A tak jsem skákal z letadla spolu se Zlatou skupinou, poté se zregeneroval bombejem a odletěl do Louisiany, abych zde šplhal na ropné plošiny s Modrými. Pak jsem se doplazil zpět do Little Creeku, kde si ze mě Ted Lyons udělal svého osobního fackovacího panáka.

A nebyl jediný. Rouška tajemství, která Sestku zahalovala, ovlivnila můj soukromý život mnohem víc než jakákoli povolání, která jsem kdy vykonával. Kathy se nemohla těšit z požitků a společenských privilegií, jichž se manželce velícího důstojníka obvykle dostává, jako je například příslušnost ke špičce společenské hierarchie na základně, vážnost a úcta u mladších paniček a místo na výsluní zájmu ze strany okolí. Má práce byla přísně tajná a já byl při ní neustále na cestách. Díky tomu byla Kathy nejen stranou obvyklých společenských klípků, ale zůstávala též po většinu času sama. Když jsem velel jednotce SEAL 2, pobýval jsem velice často na cestách rovněž, avšak tehdy se mohla o své starosti podělit s jinými mladými matkami. Nyní byla starší než většina manželek ostatních důstojníků, děti byly již odrostlejší tudíž ji tolik nepotřebovaly - a ona ani nevěděla, co vlastně dělám, a to málo, co by si dokázala domyslet, nesměla stejně nikomu prozradit. V důsledku těchto skutečností naše manželství trpělo.

Hádali jsme se o každou maličkost a postupně se navzájem odcizovali. Náš dům se pro mě stal místem, kde jsem odložil svá zavazadla, vypral si a pár nocí přespal. Nebyl to žádný domov. Nechtěl jsem však, aby můj soukromý život ovlivňoval mou práci. Není přece možné, aby vaše city k manželce a dětem stály v cestě výkonům - pokud se tak stane, přestanete být opatrní a neopatrnost v mém případě může mít tragické následky.
Není pravdou, že manželství nemohou přežít, a také nepřežívají ten neuvěřitelný tlak, který velení takových jednotek, jakou je SEAL 6, na člověka klade. Charlie Beckwith se spolu se svou ženou Katharine dokázali vypořádat s vytvořením a ustanovením Delty Force naprosto hladce. Rovněž manželský svazek raula Henleye se dokázal klidně přenést přes období formování Sestky. Avšak manželství slabá, jakým se stalo i to mé, jsou zřejmě ztracena. A dlužno dodat, že já tehdy nebyl v žádném případě citlivým a vnímavým manželem.
Uvědomuji si, že to má žena měla se mnou těžké. Vím, že jsem jí naordinoval bolehlav zvaný Sestka. Vždyť sám fakt, že SEAL 6 byla tajná jednotka, by dokázal způsobit předčasné šediny na skráních mnoha důstojníků z administrativy.
Oficiálně totiž Šestka vůbec neexistovala I Mohl jsem být tedy klidně velícím důstojníkem, jenže bez jednotky. V záznamech jsem byl veden jako ředitel civilního výzkumného institutu v Tidewateru, asi padesát kilometrů od Norfolku. Kromě toho Sestka téměř po celý čas cestovala. Zádná jiná jednotka Navy nikdy nestrávila na cestách tolik času - a nepřebývala přitom většinou v civilních zařízeních.
Používali jsme - a také zneužívali - auta z půjčoven, létali běžnými linkami (zbraně jsme museli na palubu propašovat) a ubytovávali se po hotelích a motelích bez možných výhod, které by nám poskytovaly služební průkazy: Náš výcvik sice mohl probíhat v EgHnu, my se však raději potulovali po motelech v okolí než na základně. Byrokratická mašinérie kňučela jako raněný pes, já jim však řekl, ať se jdou se svými námitkami vycpat.
Týlové zabezpečení SEAL 6 se pro mne stalo administrativní noční můrou. Představte si, jak se snažíte vést záznamy zhruba osmi desítkám mužů, kteří po devětadvacet dnů v měsíci cestují pod různými identitami. Bylo tu nesčíslné množství účtenek, hromady poukazů a spousty potvrzení, které bylo třeba zaúčtovat. Zmatek byl ještě umocněn tím, že jsme většinou pracovali s penězi v hotovosti, abychom za sebou nenechávali žádné stopy (vždyť jsme měli být tajná jednotka!). A pokud jsme cestovali na služební cestovní příkaz, používali jsme falešné průkazy, neexistující označení příslušnosti a účty jsme podepisovali všemi možnými jmény, jenom ne těmi našimi. Z těchto věcí námořním papírářům zřejmě naskakovala permanentně husí kůže. Z ,:;lastní zkušenosti vím, že pak oni naordinovali bolehlav zvaný Sestka Tedu Lyonsovi.
Dokonce i když jsme neletěli civilní linkou, působili jsme Navy problémy. V tehdejší době vojenské letectvo zrovna začínalo používat obří dopravní letadla C-SA. Tento gigantický stroj dokázal pojmout celou jednotku i s veškerým vybavením naráz, zatímco přeprava v C-130 či C-141 vyžadovala letadel několik a my jsme přitom museli dorazit všichni najednou. Soudržnost jednotky, pamatujete? Několikrát jsme si nalodění procvičili, poté si objednali od letectva jeden C-SA a nechali se dopravit do Louisiany, kde jsme přistáli na záložním polním letišti nedaleko New Orleansu.
Nijak jsme se neobtěžovali s předběžným upozorněním nebo "dovolte nám přistát, pane". Základna se o nás dozvěděla teprve tehdy, až náš stroj -.a že je C-SA zatraceně velké letadlo! - dosedl na plochu, zaroloval stranou, zastavil a otevřel přední část trupu. Z ní se vyvalilo několik osobních a nákladních automobilů, obsazených vlasatými dělníky s automatickými zbraněmi v rukou, a zamířilo rovnou k bráně, aniž by řeklo někomu alespoň ahoj.
Samozřejmě že se našel jeden bláznivý důstojník, který k nám doběhl po asfaltové dráze, aby nás pozdravil a zapsal si náš přílet.
Supěl, těžce oddychoval a mával divoce svými deskami. "Co jste zač? Odkud jste přiletěli? Kdo vám řekl, že tady můžete přistát? Kam letíte?" Poslal jsem mu vzduchem hubičku, ukázal mu několik falešných průkazů, které jsem stvořil, podepsal se do jeho papírů jako Dwight David Eisenhower a vyzval ho, aby odprejskl. "Nelamte si s tím hlavu, poručíku!" Pak jsem sešlápl pedál až na podlahu a zmizel mu z očí.
Nějakým záhadným způsobem došlo k tomu, že se o naší návštěvě dozvěděli i v Litt1e Creeku.
Vytvořil jsem pro Šestku rovněž krycí firmu s názvem "Svobodná námořní společnost". Měli jsme vlastní

navštívenky a hlavičkové dopisní papíry a při ubytování v zájezdních hostincích i pronajímání automobilů v půjčovnách jsme požadovali slevu.
Spřátelil jsem se s jedním velitelem louisianské státní policie jménem. Bi11y Poe, jenž vedl národní útvar rychlého nasazení. Bi11y nám dodal poznávací značky a řidičské průkazy, takže jsme po příletu z Little Creeku mohli na svých autech vyměnit poznávací značky státu Virginie a zapisovat se po hotelích a motelích pod řádnými louisianskými doklady. Navy se však to, co jsme dělali, pranic nelíbilo.
Věci dostoupily vrcholu v posledních dnech roku 1980. Po celou dobu jsme spolu s Tedem Lyonsem jídali svůj každodenní chlebíček, to jest boje o všechno, od nákupu vybavení až po strukturu velení, a já každý z nich vyhrál. Porazil jsem ho dokonce i na jeho vlastním bitevním poli: papírovém. Jako komodor 2.
divize jednotek zvláštního určení psal Ted na mě hodnocení. To, které složil na období podzim/zima 1980, bylo vpravdě umělecké dílo.
"Velitel Marcinko je novátorský, revoluční typ důstojníka, který si ve funkci velitele jednotky SEAL 6 vedl velmi zdatně," napsal Ted. Starosti mu ale dělalo, že: "Marcinko se však neustále vyznačoval povahovým rysem, který velice znepokojuje níže podepsaného důstojníka a velitele naší složky; konkrétně řečeno, častokrát (sic!) se mu nedostává úcty vůči vyšším velícím složkám... Vztah, jenž existuje mezi dozrávající jednotkou velitele Marcinka a jinými složkami, by bylo možno charakterizovat slovy ‚Budeme si dělat, co se nám zlíbí' či ‚Kdo vás potřebuje?'. Domnívám se, že toto je přímým odrazem muže zodpovědného za chod jednotky... Velitel Marcinko se však musí přizpůsobit řádu Navy a mým cílem je, aby tak učinil." Nyní si mne Ted předvolal k sobě do kanceláře znovu, aby mi na červeném koberci, který jsem tak důvěrně znal, sdělil další. ze svých názorů.
"Dicku, zjev mužů pod tvým velením je ostudou Navy!" Vysvětloval jsem mu - domnívám se, že dost trpělivě -, že jednotka SEAL 6 dostala svolení vystupovat podle modifikovaných přepisů o ústrojové kázni.
"Modifikované předpisy je jedna věc a nepřijatelný vzhled
druhá! Tvoje jednotka vypadá nepřijatelně! Chci, abys zjednal nápravu!" "A co ta civilní vizáž, kterou mají mít, Tede? Vždyť mají vystupovat jako dělníci, studenti nebo..." "Tak ať nosí paruky!" přerušil mě.
"To je skvělý nápad, Tede! Jenom taková malá poznámka. Už je vidím, jak letí volným pádem z vejšky sedm a půl kilometru v nějaký zkurvený paruce! Nebo jak sjedou po laně, proskočej oknem a řeknou: ‚S vaším dovolením, pane Teroristo, ale dřív, než vás odprásknu, musím si upravit paruku! "Dicku. . ."
"Co je to za nesmyslnou hovadinu, Tede? Tyhle kluci musejí umět tajně proniknout na cizí letiště nebo projít přes zkurvený hraniční přechody hlídaný zasranými tajnými policajty a ty po nich chceš, aby nosili zatracený paruky?! Copak ses, kurva, úplně pomátnul?" Ted se naježil. "Mám na mysli udržování nějaké disciplíny!
Tvoji lidé jsou nezvladatelní!" Vtom se zamračil. Cosi na jeho stole nebylo v pořádku. Opatrně posunul kelímek s ostře seřezanými tužkami o jeden centimetr na patřičné místo a obrátil se zpět ke mně. "Podívej se, Dicku, nikdo tady nemluví o žádných ježcích. Ale modifikovaná ústrojová kázeň znamená, že se vlasy budou dotýkat uší, a ne žádné kníry a koňské ohony. Takový styl je pro Navy urážlivý. Tvoji muži pak vyčnívají z řady, což vede k dalšímu problému. Dostávám stížnosti od jiných velitelů, že začínají mít potíže s vlastními lidmi. Jednotka SEAL 6 má špatný vliv a působí rušivě na celou základnu." "To je teda zlý, Tede! Vzpomínám si, že když jsem velel SEAL 2, zavedl jsem neměnný pravidlo o tvářích bez vousů a trval na něm. Jestli současný velitel svoje muže neumí zvládnout, je to jeho problém, ne můj!" Ted zakoulel očima a propustil mne. Přibližně o týden později jsem zjistil, že již předtím obdržel dlouhý dopis od velitele pozemních jednotek Atlantické flotily admirála J. D. Johnsona, který si stěžoval na ústrojovou kázeň Šestky a požadoval, aby s tím Ted něco udělal. Nemohu sice nijak dokázat, že admirálovu stížnost zosnoval přímo Ted, je mi však naprosto jasné, že za ní rozhodně vězel.
Naštěstí existovaly způsoby, jak na komodora Lyonse jít. Jednou z prvních pouček, kterou jsem se ve Vietnamu naučil, bylo "Nečekej, až nepřítel přijde k tobě - běž mu naproti!" Komodor Edward Lyons o této taktice pochopitelně nevěděl. Nikdy totiž nemusel bojovat ve Vietnamu. K čertu s tebou, Tede!
Zavolal jsem brigádnímu generálovi Richardu Scholtesovi, veliteli Spojeného velení zvláštních operací ve Ft. Braggu. Scholtes byl mým skutečným šéfem. Stejně jako s Billem Croweem i s ním jsem si již říkal

křestním jménem.
"Generále," oznámil jsem mu, "pořád se tu do krve hádám s tím pitomým komodorem Tedem Lyonsem. Co kdybyste přijel vykonat inspekci vy osobně? Jste velitel všech operací, a pokud jsou naše vlasy příliš dlouhé nebo jestliže tady máme nepořádek, pak byste mě měl postavit do latě vy, a ne Ted!" Scholtes souhlasil a řekl, že se u nás objeví příští sobotu v devět hodin ráno.
Normálně by byla inspekce jednotky vykonána v přehlídkovém prostoru. Jelikož však Sestka podléhala utajení, konala se ta naše uvnitř jednoho z dvojice kurníků za ležením jednotky SEAL 2. V pátek všichni členové jednotky - důstojníci i řadoví námořníci - celé okolí vypulírovali a shrabali spadané listí a borové šišky. Uvažoval jsem o tom, že bychom k chodníčkům přidělali lemování z plechovek od piva dle Eva Barretta, nakonec jsem však usoudil, že v tomto případě bude méně znamenat více. Poté jsme co nejlépe upravili oba kurníky, třebaže na jejich doslova ubohém stavu se toho mnoho vylepšit nedalo.
V sobotu v sedm hodin ráno jsem nechal nastoupit celou jednotku v parádních modrých uniformách s vyznamenáními na hrudi. Důstojníci měli navíc meče a bílé rukavičky. Byli jsme skutečně impozantní skupina. Jeden z mých poddůstojníků, Mikey T, získal za své zásluhy ve Vietnamu Cestnou medaili Kongresu USA, kterou si zavěsil kolem krku. Kromě ní zde byla k vidění pestrá paleta dalších ozdob, sahající od stříbrných a bronzových hvězd přes různá čestná uznání a vyznamenání za statečnost v boji až po purpurová srdce.
Já jsem si na medaile nikdy příliš nepotrpěl. Tenkrát ve Vietnamu Drew Dix spolu s Harrym Humphriesem zachránili během bitvy o Cau Doc zdravotní sestru Maggie a několik dalších civilistů. Armáda udělila Drewovi za jeho výkon čestnou medaili; já jsem Harryho navrhl na bronzovou hvězdu, a když jsem se dozvěděl, co armáda Drewovi provedla, změnil jsem svůj návrh na stříbrnou. Harry podle mne totiž jen dělal svou práci příslušníka SEAL a nějaké medaile nám mohou být ukradené. Jiní si však na vyznamenáních zakládají. A tak měl každý z nás všechna uznání, která kdy obdržel. Několikrát jsem jednotku postavil do pozoru, abych správně sladil jejich pohyby. Kovové cinkání jejich hrudí znělo jako nějaká zvonkohra. Probrali jsme spolu několik detailů a pak jsem se přesunul do kurníku, v němž jsem měl svou pracovnu, a čekal, až se objeví Dick Scholtes. Chtěl jsem s ním být na pár minut o samotě.
Scholtes nebyl příslušníkem zvláštních jednotek. Třebaže absolvoval jejich školu, vždycky odmítal nosit odznak příslušnosti k nim, zelený baret. Byl to spíše staromódní voják, rovný, málomluvný, houževnatý příslušník konvenčních jednotek, který hrdě nosil svou sponu do kravaty a přezku na opasek se znakem 88. paradesantní jednotky pokaždé, když se oblékl do civilních šatů.
Měl jsem neustále pocit, že svou funkcí velitele SVZO byl poněkud zklamán. Raději by dal přednost velení nějaké parašutistické divize. Pokud však zklamaný byl, rozhodně se to nedalo usoudit podle velení, které bylo chápavé a přísné, tedy přesně v jeho stylu.
V 9.00 dosedl velký vrtulník generála Scholtese na hlavní přistávací plochu v Uttle Creeku. Poslal jsem jednoho ze svých mladých papírářů, aby ho vyzvedl s vysvětlením, že jsem v uniformě, a tudíž se nemohu na základně ukázat.
Aby se dostal k našim kurníkům, musel Scholtes projít přes prostory jednotky SEAL 2, které nebyly zrovna příliš upravené.
Generál si to pečlivě zaznamenal a pak vstoupil předními dveřmi do mého velitelství.
Zasalutoval jsem. "Pane!" Odpověděl mi na pozdrav a vyvalil oči na mou uniformu, meč, bílé rukavice, jednu stříbrnou a čtyři bronzové hvězdy a hustý plnovous. "Krásná bradka, Dicku! To si vždycky necháváš padnout obočí až na tváře?" "Jenom když mám povolenou modifikovanou ústrojovou kázeň nebo v džungli, pane!" Scholtes pokrčil rameny. "To zní docela rozumně." Pak se pustil do bedlivé obhlídky okolí a jeho obličej se přitom zachmuřil.
"Zádné rohožky - to nemáte nic na podlahu?" "Ne." "Ani nic na zed?" "Bohužel, pane."
"Tyhle psací stoly vypadají jako ze šrotu "To také jsou, generále." "Ježíši, Dicku, vždyť to je chlívek. To vám dokázali dát jenom tohle?" „Jsem rád, že jste si toho všiml. Toto je kancelář, o kterou se dělím se svým výkonným důstojníkem, operačním šéfem a hlavním loďmistrem. Jestli chcete, zavedu vás k oběma vedoucím. TI jsou zaplaveni velením alespoň z poloviny svého času." "Nech to být," řekl Scholtes. "Máš tady nějakou kávu?" Ano, pane.
"Tak jak to jde - kromě ubytování?" "Dobře." Naplnil jsem kávou jeden hrníček a podal mu ho. "Tenhle

binec mi ani tak nevadí, protože se přestěhujeme na naši novou trvalou základnu, jakmile skončí její výstavba. Kromě toho tady příliš nepobýváme, generále. Když se podíváte za budovu, uvidíte, že nikde není žádná vrtná věž na šplhání ani loď na nácvik průniku na palubu. A naše utajení nám nedovoluje, abychom šplhali po kotevních řetězech dole na obojživelné základně. Proto jezdíme lovit lodi kus na oceán. Střílíme na Floridě, skáčeme v Arizoně a lezeme v Louisianě. Navíc je tady kolem příliš mnoho příslušníků SEAL. Oni znají nás a my známe je, což vytváří tlak na každého." "Souhlas. A co ten slavný služební postup?" "Myslím, že se s tím budu prostě muset smířit." Scholtes pokýval souhlasně hlavou. "Velké organizace," řekl, "mají potíže Sv novými tendencemi. Chtějí, aby vše probíhalo podle plánů. Zijí podle souboru pevně stanovených pravidel.
Jenže ve vašem případě, Dicku, žádný plán neexistuje. U zvláštních jednotek neplatí žádná pravidla - nebo alespoň taková, která by byla pochopitelná pro někoho, kdo po celý svůj život myslí konvenčně. Vezmi si Teda Lyonse..." "Opravdu musím?" Generál se zasmál. "Myslím, že jsi jím přímo uchvácenI Podívej se, Ted se na tebe zřejmě dívá týmž způsobem, jakým štábní důstojníci nahlížejí na všechno nebo všechny, kteří vybočují z řady - jako na nějakého divokého slona, který jim šlape po jejich vlastním trávník. Ted s tvými požadavky nakládá stejně, jako se nakládá s objednávkami na další toaletní papír nebo kuličková pera. Lidé jako on nemají žádnou představivost, nedokáží si domyslet, proč ti tvé poslání dává nějaké priority. Chtějí, abys počkal v řadě s ostatními idioty." "Já to chápu, pane - čistě teoreticky. Ale když s tím člověk musí žít každý den, začíná to být opravdu těžkél" "Je mi to jasné," souhlasil Scholtes.
"Problém je v tom, generále, že jsou to všechno jen takové idiotské nesmyslné malichernosti, jako třeba ta kravina s ústrojovou kázní, kvůli které jste dneska přijeli" A pověděl jsem mu o Tedově nápadu s parukami.
"Ten chlap je asi opravdu blázen!" zavrtěl hlavou Scholtes.
"Podívej, udělám pro tebe, co budu moci." Dopil svou kávu a vstal. "Tak jdeme na to, Dickul" Přešli jsme po škvárové cestě k dalšímu kurníku. U dveří jsem zavolal: "Přichází inspekcel" Dveře se zevnitř otevřely. Za nimi se objevil Mikey T. Generál na mě pohlédl přes rameno. "Ty pacholku!" řekl s úsměvem ve tváři. Poté Mikeyovi zasalutoval. Předpisy totiž nařizují, že je třeba zasalutovat každému nositeli čestné medaile. Mikey pozdrav opětoval a obličej mu přitom zdobil široký úsměv. Z nitra budovy jsem zaslechl Paulovo zvolání "Pozorl" a celá jednotka scvakla podpatky jako jeden muž.
Stanul jsem generálu Scholtesovi po boku. "Pane," oznámil jsem, "jsme připraveni na vaši přehlídku " Generál se tedy vydal mezi šiky mužů. U každého z nich se zastavil, aby si prohlédl vyznamenání a překontroloval ústrojovou kázeň. Nikdo neměl žádné náušnice nebo koňské ohony a vlasy všech byly umyté a učesané. Mužstvo nevypadalo sice nijak oslnivě, avšak docela slušně.
Po osmi až deseti minutách již generál viděl dost. Postavil se před jednotku a nařídil mi: "Vel pohov, Dicku" Pokývl jsem na Paula. "Jednotka - pohov" "Jsem rád, že mohu být s vámi" začal Scholtes svůj proslov.
"Rád, protože jsem na vás hrdý - hrdý na to, kolik jste toho za tak krátkou dobu dokázali! Hrdý proto, že jste se dali na tvrdé povolání, které budete, jak vím, vykonávat dle rozkazů A hrdý proto, že se zdáte být výtečně připraveni!" Odkašlal si. "Jsem dojat medailemi, které máte. Je mi jasné, že svou práci znáte a že jste v ní dobří. Pociťuji však smutek nad tím, v jakých podmínkách zde žijete. Udělám, co bude v mých silách, abych vašemu velícímu důstojníkovi pomohl tuto situaci zlepšit Dostává se vám, pánové, odbornosti, jakou nemá nikdo na světě - jen dál pokračujte ve své dobré práci a pánbůh vám všem požehná!" Následující týden jsem se dozvěděl o ostrém dopise, který zaslal generál Scholtes admirálu Johnsonovi. Jeho obsah byl následující: Milý admirále, s potěšením Vám oznamuji, že jsem úspěšně vykonal inspekci mužstva u jednotky SEAL 6. Její příslušníci splňují mé požadavky na ústrojovou kázeň vzhledem k tajnému, celosvětovému poslání, které mají plnit. Byl jsem však zděšen podmínkami, v nichž musí v Litt1e Creeku žít. Dále jsem konsternován žalostným stavem areálu jednotky SEAL 2, jímž jsem musel cestou na návštěvu k jednotce SEAL 6 projít. Množství plechovek od sody a piva, cigaretových oharků a dalších odpadků na zemi bylo šokující a představovalo evidentní důkaz skutečnosti, že odpovědní činitelé nevěnují pozornost patřičným podrobnostem. Zdá se mi, že místo obtěžování jednotky SEAL 6 by se administrativní nadřízené složky v 2. divizi zvláštních jednotek pod vedením komodora

Edwarda Lyonse m. měly raději věnovat péči o záležitosti, které se jich skutečně dotýkají. Pozdrav, pusu a polibte nám prdel, Vaši kamarádi na SVZO.
K čertu s tebou ještě jednou, Tede!
Na období mezi výcvikovými cykly jsme spolu s Paulem nachystali našim chlapečkům vždy nějakou zábavu. Strávili jsme například celý den na moři asi čtyřicet kilometrů od pobřeží, kde jsme v tříapůlmetrových vlnách nacvičovali průniky na loď. Šplhání na palubu, která pluje rychlostí, dejme tomu pětatřicet kilometrů za hodinu, bylo jednoduché. Stačilo pouze, abychom se svými čluny nepozorovaně přirazili k obrovské zádi, devítimetrovou tyčí na ní zahákli ocelový žebřík a vylezli po něm nahoru.
Vlny kolem lodi pochopitelně mlátily jako šílené, žebřík byl studený a kluzký a museli jsme být připraveni sestřelit ze žebříku každého, kdo by se nahnul nad prodlouženou záď. A pokud by někdo z nás uklouzl a spadl dolů, lodní šroub, jehož hukot nám zněl pod nohama, by ho rozsekal na kaši.
Podle mě byl tento úkol hračkou - když to dokázali moji muži, tak i já jsem sunul své tělo po laně, z průlezu či do vody. Přesto se z nějakých neznámých příčin vraceli chlapci zpět do Litt1e Creeku z těchto krásných čtrnáctihodinových radovánek vyčerpáni. A tak jsem je omluvil z velitelské hlídky v našem baru, což je vznešený název pro naše společné popíjení, a poslal je na pár
hodin domů k manželkám a přítelkyním. Já si zatím s Paulem dal pár piv o samotě.
Pak, když jsme již téměř slyšeli ono vzdychání a hekání, jsme všem zapípali na poplach, abychom viděli, za jak dlouho se dohrabou zpět na základnu. členové jednotky mě za to sice nenáviděli, byl to však jeden ze způsobů, jak je udržet ve střehu a zjistit, jak kdo se v takovém případě objeví, kdo v posteli vypíná svůj beeper nebo kdo si zapomene zbraně či padák.
Po několika planých poplaších byla na mě celá jednotka nadurděná za to, že jim spílám za pomalost, když by měli mít nárok na pár hodin prostojů. Jejich chyba. Existuje jediný způsob, jak se v této činnosti zlepšit, a to cvičit a cvičit a cvičit. Nadávali, skuhrali a nazývali mě jmény, o nichž dokonce ani Ev Barrett neměl zdání. Dřeli však až do úmoru, ale zůstávali přitom na palubě. Během mého tříletého působení ve funkci velitele SEAL 6 opustili jednotku pouze ti, které jsem sám vyřadil. Navzdory úděsnému výcvikovému plánu, nedostatku volného času a neuvěřitelnému tlaku se procento odpadlíků rovnalo nule.
Tu a tam jsme také měli čas i na nějakou legraci. Uspořádali jsme závody ve střelbě a ve Ft. Braggu se zúčastnili soutěže s Deltou. Delta tenkrát vybrala své nejlepší střelce, zatímco já vyslal Paula a každého, kdo se zrovna ten týden v Litt1e Creeku nacházel. Oficiálně závody skončily nerozhodně. Ve skutečnosti jsme však zvítězili my a všichni to věděli. Toto klání bylo dobré pro obě jednotky, neboť kromě nás dvou tu vlastně nebyl nikdo jiný, kdo by se nám alespoň trochu přibližoval.
Vzájemná konkurence byla přirozená: Delta byla víc než dvakrát početnější než SEAL 6 a já se s Charliem Beckwithem donekonečna přel o všechno, počínaje velikostí mé jednotky, přes volbu zbraní (Delta používala jako základní boční zbraň automatické pětačtyřicítky, zatímco SEAL 6 pistole ráže 9 a 9.125 mm) a konče řízením a taktikou. Já se domníval, že Delta zcela kopíruje administrativní podobu a výcvikové schéma britských SAS;
Charlie byl' přesvědčen, že na SEAL 6 mají neblahý vliv bratři Marxové. Viděli jsme rozpory ve všem, a jestliže střelecký souboj přinesl nějaké ovoce, pak to byl důkaz, že můj frenetický a chaotický výcvikový plán je stejně účinný jako řízenější a stabilnější plán Charlieho Beckwithe. V jedné oblasti však panoval mezi Deltou a Sestkou vždy naprostý souhlas a úplná spolupráce: Obě jednotky si spolu vyměňovaly důležité informace o munici. Náboje, speciální střeliyo, trhavé střely, zápalné a třaskavé granáty - jakmile někdo ze Sestky zaslechl něco nového, zavolal Deltě, aby zjistil, zda se to již ve Ft. Braggu zkoušelo, a totéž činili příslušníci Delty ve vztahu k nám.
Ačkoli jsme nacvičovali průnik na loď za chodu, neuspořádali jsme dosud se Sestkou komplexní cvičení, při němž by byl proveden útok na civilní osobní loď unesenou teroristy. Tento scénář nám připadal logický (nejenom nám, nýbrž též palestinské Frontě národního osvobození. Tato teroristická skupina, jejíž styky sahají do Iráku, Sýrie a Libye, pak o pět let později unesla křižník Achille Lauro). A tak jsem zavolal jednomu svému příteli, jehož budu nazývat Italský hřebec, který pracoval jako výkonný důstojník v protiteroristickém komandu FBI. Setkali jsme se spolu v době, kdy byl instruktorem na Akademii FBI v Quantiku. Hřebec se stal součástí mé soukromé zpravodajské sítě, kterou jsem si během působení v Pentagonu sestavil. Tento bývalý policejní důstojník ze středozápadu s postavou kulturisty, zálibou ve

zbraních a výtečným smyslem pro humor se brzy stal mým přítelem.
Většina agentů FBI, s nimiž jsem se kdy setkal, vystupovala jako pojišťovací agenti. Hřebec byl vzpěrač, lev salonů (a pravý lovec ženských skalpů) a zatraceně dobrý střelec. Jestliže měl někdo vědět, kde mohu sehnat nějakou pramičku pro zamilované k pronajmutí, pak to byl právě on.
"Podívám se na to a za pár dní ti zavolám zpátky, kámo!" řekl Hřebec. .
Za pár dní se ohlásil s dobrou zprávou: Norské námořní linky jsou prý ochotny zapůjčit nám jednu lodičku, která pluje prázdná mezi Jacksonvillem a Miami. Hřebec mi sdělil, že osádka lodi si ráda zahraje na "pasažéry", jeho agenti z FBI se ujmou role teroristů - což bude pro ně cenná zkušenost - a v roli statečných zachránců vystoupí Sestka.
Sestavili jsme plán operace a sledovali loď, jak opouští Jacksonville a vplouvá do jižních námořních tras, a poslouchali, jak ji "teroristé" přepadli - posádka vyslala do éteru falešné volání o pomoc a teroristé se zmocnili vysílačky, aby oznámili své požadavky. Ustanovili jsme krizový štáb, přikryli danou oblast tajnou rušičkou (víme bezpečně, že tajná skutečně byla, neboť Hřebcovi hoši od FBI po nás pátrali, leč bezúspěšně), a když jsme byli připraveni, vyrazili jsme do akce.
Byl jsem ve velitelském vrtulníku a průlezem v palubě sledoval, jak jedno družstvo sjíždí po laně na prodlouženou záď lodi.
Měl jsem u sebe komunikační zařízení, které mi umožňovalo promlouvat ke všem hlasem božím, tedy do sluchátek všech mužů najednou. K útoku jsme použili také šest člunů, jimž velel Paul.
Kulometčíci v jednom z nich a odstřelovači ve dvou malých vrtulnících se postarají o každého tanga od FBI, který by náš příchod zpozoroval. Zabijeme je dřív, než stihnou varovat své kamarády nebo zlikvidovat rukojmí.
K lodi jsme dorazili ve 22.00, kdy byly světelné podmínky nejvýhodnější pro nás (měli jsme přístroje pro noční vidění) a nejhorší pro teroristy (ti nic takového neměli). Vše bylo naplánováno do posledního detailu, každý z mužů znal svůj díl práce. Nikdo z nás však nepamatoval na to, že na výpravě nejsme sami.
Spolu s námi se totiž vezl i pan Murphy a jeho zákeřné zákony.
Nedáme-li si pozor a nebudeme-li mít štěstí, můžeme se snadno dostat do stavu TARFU.
Zděšeně jsem sledoval, jak se oba vrtulníky s odstřelovači div nesrazily, protože jejich piloti se spolu nebyli schopni pořádně domluvit. Viděl jsem, jak se Paulovy čluny blíží k lodi pod špatným úhlem, a ti zatracení tangové je také hnedka uviděli. Pak se blackhawk, v němž jsem letěl, snesl nad prodlouženou záď lodi příliš brzy a moji chlapci se dostali na palubu dřív, než je odstřelovači mohli krýt.
Sakra! Strhl jsem z hlavy sluchátka, popadl tlustý nylonový provaz a začal se spouštět dolů také. Přesně v momentě, kdy jsem se ocitl na konci provazu, zdvihl blackhawk svůj čumák k nebi a začal se odklánět od lodi pryč. Do prdele!
A pan Murphy se zachechtal. "Marcinko, ty pitomej kouzelníku. Piloti vrtulníku viděli, jak šest mužů z lana zmizelo, a neměli vůbec tušení, že tam jsi také!" Pohlédl jsem dolů. Pode mnou byla paluba lodi a ta se stále zmenšovala. Pustil jsem se tedy lana, letěl necelé čtyři metry dolů a dDpadl do kotoulu. Záď lodi se zrovna v tu chvíli zhoupla dolů a já začal sjíždět k jejímu okraji. Brzdil jsem zuřivě nohama, avšak bezúspěšně. Připadal jsem si jako na kuželníkové dráze.
"Ty zabedněnče!" pošklebovalo se pan Murphy. "Tohle je osobní loď a ty mají paluby navoskované!" Pan Murphy měl pravdu. Na voskované paluby si nikdo z nás nevzpomněl. U Navy totiž žádné navoskovované paluby nemáme!
Přišli jsme o výhodu momentu překvapení, takže "teroristé" již byli na nás rovněž připraveni a začal ohňostroj. Otázka, kdo zabije koho, nepředstavovala žádný problém, neboť jsme stříleli speciální kanadskou cvičební municí, při níž byly patrony naplněny fluorescenčním červeným barvivem, takže když někdo dostane zásah, budeme všichni vědět, že byl zastřelen. Cervené fleky rovněž pomohou zjistit, zda se nám naše dřina s malými štítky skutečně vyplatila.
Jakmile jsme se zapojili do hry, situace se zlepšila. Příslušníci SEAL tančili ve svých nacvičených pohybech, čistili kajuty a salonky, osvobozovali rukojmí a likvidovali nepřítele. Svým hemžením po lodi v černých kombinézách, kapucích, rukavicích a se začerněnými tvářemi připomínali démony smrti. Náš komunikační systém fungoval perfektně, takže jsme věděli, kde se kdo nachází a co které družstvo právě

provádí. Naše střelba stála za to. Byli jsme daleko lepší než "teroristé" z FBI. Navzdory tomu, že jsme "ztratili" tři příslušníky, dokázali jsme dobře mířenými ranami zneškodnit všechny zločince. Podle mne jsou tři oběti na první cvičení celkem přijatelný počet.
Z této akce jsme si přinesli mnohá ponaučení. Zjistili jsme například, že kdybychom měli zabít všechny teroristy, kteří po nás střílejí, nebudeme mít dost lidí na to, abychom mohli vyslechnout všechny pasažéry a postarat se, aby na nás nikde nečíhala nějaká teroristická "překvápka". Neměli jsme dostatek příslušníků ani na zajištění lodi, tím méně na ošetřování zraněných rukojmí a uklidňování hysterických pasažérů, to vše v jednom okamžiku. Pochopil jsem, že pokud někdy k takové akci dojde doopravdy, bude SEAL 6 potřebovat podporu Delty nebo FBI.
Po cvičení jsme si spolu s Hřebcem udělali rekapitulaci, abychom si připomněli, kde vše probíhalo správně ay kde došlo k chybám. Hřebcovi například dělal starosti fakt, že Sestka nezajistila důkazy, ale hýbala se vším kolem. "To přece nejde, kámo!" naléhal na mě. "Když pak přivezete loď zpátky do amerických teritoriálních vod, bude vyšetřování muset probíhat podle předpisů ministerstva spravedlnosti, jinak ty parchanty hnedka zase pustí na svobodu!" "Jestli to přežijou!" Aha, už chápu. Usmál se Hřebec.
Přesto zůstávalo skutečností, že pokud bychom na nějakou loď zaútočili v mezinárodních vodách a dostali rozkaz přivést nazpět
několik živých teroristů, budeme si muset dávat pozor na způsob, jakým svou práci vykonáváme a jak nakládáme s důkazy i podezřelými. Snažil jsem se tedy svým mužům vštípit pravidla o varováních - i když pochybuji, že je někdy budeme nahlas vykřikovat. Jediné varování, které jsem chtěl teroristům dát, znělo: "Apríl, ty hajzle!"
Časem se má "buzerace" stala určitým problémem. Náš výcvik totiž komplikovaly časté falešné poplachy, v nichž nás SVZO nejprve zburcovalo a pak nám dalo volno. Jednou to byl únos letadla, příště útok teroristů, jindy zase pár bláznivých Kubánců. Probíhalo to tak, že jsem nechal nastoupit celou jednotku a přednesl jim projev o tom, že přišel náš čas a že jdeme zabíjet a kopat do zadku, kurva, všechny teroristy a, kurva, všechny komunisty a, kurva, celej svět kromě, kurva, jednotky SEAL 6. Vždycky jsem se dokázal opravdu rozparádit.
Nato povstal Paul Henley a řekl: "Velitel totiž chce oznámit, že..." a přeložil mé vzteklé výkřiky do srozumitelné řeči. Vysvětlil, že to vše byly zatím jenom předběžné příznaky a že konečné rozhodnutí dosud nepadlo, a tak dále, a zachránil mě tak od přešlapování na místě a dělání ze sebe šaška. Došlo to tak daleko, že jsem na SVZO zavolal, abych si postěžoval na jejich neustálé šikanování. Nechtěl jsem již žádná další cvičení. Chtěl jsem první noc družstva Bravo tenkrát na řece u Juliina přechodu. Chtěl jsem ostrov Ilo-Ilo. Chtěl jsem 8. četu u Cau Docu. Chtěl jsem, aby jednotka SEAL 6 vyrazila do světa a postřílela pát teroristů. , Zádné zabíjení se nekonalo ani v Íránu. Mezitím totiž proběhla jistá zákulisní jednání a přesně na Inaugurační den (20. ledna, kdy je prezident USA slavnostně uveden do svého úřadu - pozn.
překl.), když se Jimmy Carter vracel letadlem do Plains v Georgii, propustili šíitští teroristé všech třiapadesát amerických rukojmí. Tolik k našemu původnímu poslání, při němž jsme se měli podílet na druhém pokusu o osvobození rukojmích. Naše protiteroristická role nám však zůstala.
Proto jsem se na konci ledna roku 1981, kdy portorikánská teroristická skupina Macheteros vyhodila do povětří několik letadel poblíže San Juanu, domníval, že konečně přišel náš čas. Od SVZO jsem dostal informace o ukradené jaderné hlavici a námořním prostředí - ostrov Vieques, na němž jsem prodělal svůj výcvik jako žabí muž. Situace vypadala dobře, byly zde všechny příznaky skutečné operace: čerstvé zprávy z NSA, skutečný zmatek a rychlý start do akce - a hromadný noční seskok šestapadesáti mužů z velké výšky s následným patnáctikilometrovým plachtěním k cíli, tedy prvek, který dosud žádná jednotka nepředvedla.
A tak jsme vyrazili, seskočili a letěli. Nakonec se však ukázalo, že i Vieques patřil k falešným poplachům. Bylo to pouhé cvičení, jemuž se říkalo nácvik komplexní operace.
Když jsme tenkrát den po návratu z Portorika seděli s Paulem v našem baru, napadlo mě, že by pro mé muže mohlo být určitou satisfakcí, pokud nebudou za své snahy odměněni, kdybych jim nařídil vzít útokem SVZO.
Paul tehdy dopil své pivo, objednal další rundu a řekl: "Neboj se, šéfe, už brzo se na nás usměje štěstí!"

KAPITOLA 20

Trvalo však dlouhý čas, než se na jednotku SEAL 6 štěstí skutečně usmálo. Navzdory prezidentovým řečem o teroristech, kteří sice mohou před námi utíkat, ale nemohou se schovat, došlo v období od října roku 1980, kdy byla jednotka SEAL 6 vytvořena, do července roku 1983, kdy jsem se vzdal funkce jejího velitele, ke stovkám teroristických incidentů a Spojené státy proti nim nehnuly ani prstem. Ne však kvůli tomu, že bychom pro tuto práci neměli dostatek mužů nebo schopností. Navíc SEAL 6 mohl proti teroristům podniknout preventivní útok, pokud by snad zpravodajské služby přinesly jasný důkaz o tom, že má být zasažen nějaký americký cíl. Skutečnost, že došlo k tolika teroristickým akcím a naše jednotka proti nim nevyvinula žádnou činnost, mi podsouvala myšlenku, že je buď náš zpravodajský systém nenávratně prohnilý a neschopný získat aktuální informace, nutné pro prvotní úder, anebo naše administrativa nemá dostatek odvahy či vůle jednat.

Kromě toho nazíral Ronald Reagan na terorismus skrze své ideologické prizma místo toho, aby se na něj díval jasným pohledem vojáka. Považoval terorismus za vedlejší produkt bitvy mezi Východem a Západem, za další formu náhražkové války, již vedou Sověti proti Západu, a nikoli za mnohem nebezpečnější boj anarchie proti pořádku, kultury proti kultuře, odpadlictví proti společnosti, které přežije studenou válku. Hluboce se však mýlil.

A tak jednotka SEAL 6 trénovala, nacvičovala a pilovala vždy až nadoraz. Skutečnou proti teroristickou činnost jsme však nevyvíjeli. Hráli jsme si na ni ve vlacích, v letadlech i automobilech. Odjeli jsme do Washingtonu a procvičovali osvobození rukojmích ze soupravy podzemní dráhy - jednou v noci, kdy se brány metra zavřely, nám totiž město dovolilo, abychom si spolu s Deltou hráli v jeho síti. Navštívili jsme At1antu a útočili na různé typy letadel, parkujících v areálech společnosti Eastern Airlines. V Kalifornii jsme si pro sebe zabrali jeden závodní okruh a po několik týdnů se na něm zdokonalovali v řidičskokaskadérských kouscích. Procvičovali jsme všechny triky od pašeráckých obratů až po kontrolované čelní srážky.

Prošli jsme horolezeckou školou - muži byli v oblasti lezení po čemkoli natolik dobří, že když jsme se zapsali někde v hotelu a já jim řekl, ať jdou do svých pokojů, činili tak často šplháním po vnějších zdech budovy. Jednotka také odcestovala do Německa, kde se zúčastnila společného cvičení s komandem GSG-9 generála Rickyho Wegenera. Na válku jsme si hráli a strategii slaďovali rovněž s Brity, Francouzi a Italy. Avšak naostro jsme neprovedli jed!nou akci.

Čtyři z mých lodních posádek (zapamatujte si, že vždy dvě posádky tvoří dohromady družstvo, neboť se s tímto údajem setkáte později znovu) strávily půl roku v Egyptě, kde učily několik příslušníků Rangers prezidenta Husního Mubaraka základním protiteroristickým prvkům. Uspěchu s výukou ovšem bylo jen poskrovnu. Mohli jsme se snažit sebevíc, avšak naučit Egypťany vedení zvláštních operací bylo téměř nemožné. Jejich schopnosti byly, mírně řečeno, neumělé. I když jsme pracovali s těmi nejvybranějšími, shledávali jsme jejich střelecké umění neuspokojivým, jejich fyzickou kondici podřadnou a motivaci neexistující.

Jedním z důvodů těchto nedostatků byl kastovní systém v egyptských ozbrojených silách. V Egyptě, stejně jako ve většině zemí takzvaného třetího světa, se totiž s řadovými příslušníky, kteří jsou doslova pěšáky, zachází jako s otroky, zatímco důstojníci, z nichž byli mnozí do své funkce jmenováni politicky, se měli jako princové. Castokrát se dokonce stávalo, že se důstojníci ani neobtěžovali objevit na nácviku v domnění, že půjde-li do tuhého, budou to řadoví příslušníci, a nikoli oni, kdo bude bojovat. Koncepce s vedením z čela jednotky jim byla naprosto neznámá a výraz "integrita jednotky" neměl v arabštině žádný ekvivalent.

Rozhodl jsem se, že důstojníky budu motivovat po svém, a propleskl jsem pár kapitánů a poručíků před zraky jejich podřízených za to, že nedokázali nebo nedokáží udělat svou práci pořádně. Tato událost uvedla důstojníky do střehu. Zároveň také způsobila několik migrén v prezidentském paláci, který zahrnul výčitkami americké velvyslanectví. Nato jsem byl zdvořile, leč nesmlouvavě požádán, abych laskavě upustil od dalšího fackování Egypťanů. A tak jsem této činnosti zanechal. (Mělo mi však být dovoleno, abych ve svých násilných metodách pokračoval, neboť měly alespoň nějaký účinek. Ale za těchto okolností neměla ani naše, ,ani žádné další jednotky zvláštního určení, které Káhiru navštívily za účelem konzultací, pomoci, osvěty, výcviku nebo výuky, na egyptské ozbrojené síly téměř žádný kladný vliv.

Když v roce 1985 opravdu přišlo na věc a egyptské "speciální komando" na Maltě zaútočilo na unesené egyptské letadlo, zabilo při pokusu o osvobození rukojmích před zděšenými zraky amerických zvláštních poradců padesát sedm cestujících a zničilo celé letadlo.) Ohlédnu-li se za těmito událostmi nyní, domnívám se, že ke zlepšení mé nálady nijak nepřispěla skutečnost, že jsem neustále pociťoval velký tlak na pravou nohu, kterou jsem si zlomil při seskoku těsně před cestou do Káhiry. Celá končetina byla pak poněkud citlivější a Egypťané, kteří měli problémy s ovládáním malých člunů i za normálních podmínek, neustále do zraněné nohy naráželi okraji člunů pokaždé, když jsme ve vodě nacvičovali průniky k cíli a návraty zpět. Paul mě posílal k lékaři, já však odmítal - bolest jsem dokázal překonat a kromě toho jsem se obával, že jakmile se jednou ocitnu v nějakém zdravotnickém zařízení, mohli by mi lékaři zakázat skákat, plavat a střílet spolu s jednotkou. Bez seskoků, plavání a střílení není ani velení a já se nechystal odstoupit z postu velitele Sestky do té doby, než nám bude svěřena nějaká skutečná protiteroristická operace. A tak jsem tiše trpěl, třebaže se častokrát můj nedobrý fyzický stav odrážel v divokém chování. Našla by se spousta otlučených důstojníků egyptské armády, kteří by to mohli potvrdit.

Pozitivní stránka našeho půlročního pobytu v Egyptě spočívala v tom, že jsme tak měli možnost trochu poznat arabskou mentalitu - alespoň tu egyptskou. Naskytla se nám rovněž příležitost potají sledovat lodě v Suezském průplavu a rozpracovávat plány útoků proti skutečným nepřátelským cílům - nic netušícím obchodním lodím v Búr Saídu nebo Suezu. Veškeré naše poznatky se zakládaly do dokumentace. Kdo ví, jestli někdy nebudeme muset provádět v Egyptě tajné operace nebo zda tato země zůstane spřátelenou zemí Spojených států. Kromě toho zde jednotka SEAL 6 byla na diplomatické misi a jak jsem se tenkrát v sedmdesátých letech naučil ve zpravodajské škole, všichni vojenští diplomaté jsou špioni. A tak jsme při výuce svých žáků také sestavovali vlastní operační svazky a sbírali taktické údaje.

A když jsme si hráli, sledovali jsme, jak na nás izraelská a sovětská špionáž líčí pasti a snaží se zjistit, co tu sakra ta hrstka šašků od Navy kromě toho, že učí Egypťany plavat a lézt po kotevních řetězech, vlastně dělá.

Díky naší mezinárodní úloze jsme trénovali s protiteroristickými jednotkami po celém světě. Bylo vysoce pravděpodobné, že pokud nám někdy bude svěřena skutečná operace, budeme svou činnost koordinovat s některou ze zahraničních jednotek a čím víc jsme spolupracovali v minulosti, tím lépe si budou střelci z obou' táborů rozumět a tím snáze se bude. pracovat, když budou v sázce životy rukojmích. Vážil jsem si jich všech - britských SAS, francouzských GIGN, italských GIS i norských speciálních potápěčských bojových jednotek; všichni byli výteční. Avšak jednotkou, která nám připadala nejbližší, byla zřejmě německá Grenzschutzgruppe-9 (GSG-9). V jejím čele stál zlý a umíněný brigádní generál U1rich Wegener. GSG-9 aktivně vystupovala v říjnu roku 1977 v somálském Mogadišu, kde osvobodila devadesát jedna cestujících a posádku uneseného letadla Boeing 737 německé letecké společnosti Lufthansa. V roce 1979 odletěla část jednotky do Saúdské Arábie, kde šiitští fundamentalisté ve Velké mešitě v Mekce zajali spousty rukojmích. Wegener, tehdy ještě plukovník, působil v roli poradce saúdských jednotek, třebaže to nakonec byla francouzská GIGN, kdo provedl finální útok, a nikoli jeho GSG-9.

Poprvé jsem se s Wegenerem setkal v roce 1979. Tehdy přijel do Washingtonu, aby na SVZO přednášel o protiteroristických operacích. Sledoval jsem ho, jak vstoupil do přednáškového sálu rovný jako pravítko a v dokonale padnoucí pohraničnické uniformě. Z jeho vzezření čišela sebejistota, mimika jeho pohybů křičela do světa: Věděl jsem, co je třeba udělat, a také jsem to, kurva, udělal! Clenové Spojeného velení byli jeho vystupováním uchváceni. Stejně tak i já - po dvacetiminutovém poslouchání Herr Obersta Wegenera - jsem byl ochoten jít hlavou proti zdi a sám se přihlásit do jeho jednotky. Později jsem to navlékl tak, aby se mé jméno dostalo na seznam hostů jedné party, pořádané různými generály a jejich pobočníky na jeho počest, a mohl se tím pádem setkat s docela jiným Ulrichem Wegenerem.

Tento vynikající voják si sám říkal Ricky, nikoli plukovník. Byl to společenský, dobře vychovaný důstojník, jenž uměl správně uchopit skleničku s vínem a okouzlovat generálské paničky.

Když se mi později podařilo ho přesvědčit, aby navštívil několik lepších salonů v okolí Washingtonu, zjistil jsem, že si s oblibou podupává svými kovbojskými botami do rytmu při poslechu country, vypráví

vtipy sám na sebe, dokáže vypít SEALovské množství piva (přičemž si nahlas stěžoval, že je oproti tomu v Německu příliš slabé) a je naprosto přístupný. Podnikali jsme spolu celonoční túry po barech od Staré Alexandrie až po Georgetown a ujišťovali se navzájem, že je to láska na první pohled.
V době, kdy jsme si dávali dvojitou porci vajec se šunkou, topinky a dobrou silnou kávu, jsme byli navzájem uchváceni nejen ranním svítáním, ale ustanovili si též tajné šifrové spojení a přísahali, že pokud se nám v budoucnu naskytne nějaká příležitost k udržení našeho vztahu, využijeme jí.
A právě díky tomu jsem se v listopadu 1982 ocitl uprostřed ledového Severního moře, vzdálen od nejbližší pevniny přes pětačtyřicet kilometrů, držel se zábradlí uvnitř zaprděné kormidelny remorkéru německého námořnictva a sledoval, jak se přes příď přelévají třímetrové vlny a cloumají s příslušníky SEAL i muži z Rickyho skupiny, kteří se snaží zabezpečit, aby šestice člunů, které jsme přivázali k palubě, nebyla smetena do vody i s dvaačtyřiceti vynikajícími námořníky - společnou akční jednotkou, sestavenou pro útok na těžební věž B/44, situovanou asi devadesát kilometrů severozápadně od ostrova Sylt u dánského pobřeží. Na plošině u věže jež pro toto ranní cvičení dostala jméno Sviňárna, na památku oné nesmírně obtížné a bolestivé překážkové dráhy, která mne při potápěčském výcviku málem zabila) na nás čekali západoněmečtí vojáci, kteří měli hrát role jak rukojmích, tak i teroristů. Naším úkolem bylo zaútočit na objekt pod rouškou tmy, zlikvidovat "teroristy" a osvobodit "rukojmí".
Hračka, že? Vždyť SEAL 6 přece již několikrát útoky na těžební plošiny nacvičoval! Trénovali jsme v Mexickém zálivu a u jihovýchodního pobřeží australské Tasmánie, kde jsme objevili nejefektivnější lezecké metody a procvičili nejlepší způsoby, jak strhnout obrovské kovové konstrukce. Tedy hračka - chyba lávky!
Dnes jsme se nenacházeli v klidných vodách Mexického zálivu.
Kolem nás nebylo jenom ledové počasí, nýbrž ta nejhorší kombinace moře a větru, s níž jsem se kdy setkal.
Ach bože, jak jen v podobných případech oceán nenávidím!
Čtyřicetimetrový remorkér se z vody zdvihal a klesal nazpět do ní v nekonečných sériích otřesů, při nichž vše v lodi skřípalo a chřestilo. Pokaždé když jsme se vznesli do vzduchu, musel jsem se chytit držadla. Bylo to, jako když vás někdo kope do rozkroku - bez ohledu na to, jak je kop silný, bolí vás to stejně při každém zásahu.
Venkovní teplota se pohybovala pod minus jedním stupněm a sychravý vítr jí ještě dalších deset stupňů ubíral. Celý remorkér byl pokryt ledem. Byla to nejstudenější voda, jakou jsem kdy zažil - a také nejzrádnější. Atlantik má své dlouhé vlny, při nichž vás zdvihne z vody natolik vysoko, že spatříte obzor, a pak vás mrští rychle a hlub oko dolů, až se v chvilkovém záchvatu paniky chytáte okraje člunu a sjíždíte po skluzavce pořád níž a níž.
Tichý oceán si svými dvacetimetrovými vodními stěnami a kilometry hlubokými příkopy zjednal respekt u celých generací námořníků, mne nevyjímaje. Avšak žádná voda nebyla tak nevlídná, tak odporná, tak vražedná jako ta v Severním moři. Byl to skutečný ráj pro masochisty, mizérie ve své nejhorší podobě.
Je libo důkaz? Výrobci našich člunů kategoricky prohlašovali, že se jejich výrobky nemohou v žádném případě převrátit. Kecy.
Babské tlachy. Během prvního dne našeho cvičení u německého pobřeží obrovské vlny Severního moře, zrádné proudy a mocný vítr naše čluny vyhodily do vzduchu a převrátily celkem třikrát a nechaly prokřehlé příslušníky SEAL 6 a GSG-9 potácet se v ledové vodě, dokud se jim nepodařilo čluny narovnat a přivolat odtah. Plavidla byla z vody zdvižena nárazem vlny, poté uchopena větrnými poryvy, obrácena ve vzduchu jako lívance a mrštěna zpět do vody. Naši promrzlí, promočení a podchlazení skopčáčtí bratři ve zbrani nás podezřívali, že čluny vyhazujeme do vzduchu schválně, že jde o nějaký zasvěcovací obřad šílených Amerikaner, dokud jsme jim nevysvětlili, že tento akt součástí scénáře není. Pak nás začali obviňovat z toho, že po nich chceme nemožné.
Kapitán remorkéru opovržlivě pohlédl na můj nazelenalý obličej a zapálil si dýmku, čímž se již tak dost zatuchlá kormidelna naplnila ještě štiplavým pachem silného černého tabáku. Kapitán i jeho posádka měli z našeho očividného trápení upřímnou radost. Vyškrábal jsem se ven a s přidržováním se dosunul na palubní nástavbu na zádi lodi. Zde se Holátko, Kohout a Koňskej ksicht v anglických potápěčských oblecích s kapucemi a vysokými botami, přes které měli navlečené černé nákladní bojové vesty SEAL,

starali o provazy, které držely naše čluny na vodě. Had, jemuž se na kníru tvořily rampouchy, právě kontroloval bojové vybavení na člunech. Ten patřil spolu s Holátkem a Kohoutem k mým nejlepším lezcům a všichni věděli, že je dnes večer čeká práce.
"Všechno v pořádku?" křikl jsem dolů.
Had vztyčil oba palce. "Jasně, veliteli! Ale že bude dneska kurevsky zima, až polezeme po těch zatracenejch sloupech a trubkách!" "Chtěl sis přece hrát s dospělými, pitomče! Mohls bejt klidně obyčejným námořníkem!" Had se chytil tyče u mých nohou, přitáhl se nahoru a překulil se přes zábradlí vedle mne. "Nikdy, veliteli! Kdo by taky chtěl bejt uvázanej na palubě nějaký podělaný lodi?" Měl samozřejmě pravdu - půl roku bez chlastu a ženské náruče bylo běžným údělem všech námořníků a Had jako bývalý parašutista nebyl na takový styl života stavěný.
A tak se místo toho nacházel napůl zmrzlý, nasáklý vodou a obalený ledem na perverzní cvičné akci, kterou jsme s Rickym Wegenerem naplánovali s cílem přiblížit se skutečným podmínkám až na maximum, aniž by přitom došlo k nechtěným osudovým událostem. Jak velitel GSG-9, tak i já jsme na tuto záležitost měli shodný názor. I on se domníval, že pokud cvičení nebudou vedena na samé hranici možností, nemohou pak mužům pomoci přežít v reálných situacích.
Oba jsme nesli břímě několika úmrtí při výcviku. Avšak jak jsme to v minulosti spolu probírali, neexistuje žádná vina, pouze pocit úzkosti, nutnost zatnout zuby a migrénu vyvolávající stres
z vedení. Byla to nedílná součást odpovědnosti, kterou jsme si na svá bedra dobrovolně naložili. Ani jednomu z nás se to sice nelíbilo, avšak oba dva jsme to museli vydržet.
Naše cesta již trvala bezmála čtyři hodiny - třebaže se to zdálo jako celá věčnost - a já se dopotácel zpět do kormidelny, kde mi kapitán lodi sdělil, že se nacházíme téměř na útočné pozici, tři námořní mí1e od těžební plošiny.
"Ale Fregatten-Kapitain - veliteli, chceme ten objekt alespoň dvakrát obeplout, abychom se ujistili, že je to ta správná plošina, a také abyste zjistili, jak budou místní proudy působit na vaše čluny, ano?"
"Souhlas!" Neměl jsem mu proč odporovat. On zdejší vody znal, kdežto já byl pouhý nový splávek vhozený do cizího rybníku. Jakmile uvidíme, jak se proudy pohybují, budeme moci určit<, z jakého směru zaútočíme.
Sel jsem znovu na záď a vysvětlil situaci ostatním.
V obličejích se jim objevil stín zklamání. První promluvil Holátko. "Proč sakra musíme čekat, veliteli? Pojďme na to hned!" Ozvala se souhlasná zvolání v němčině i angličtině. Chápal jsem je. Všechno bylo lepší než utrpení, které jsme prožívali na palubě remorkéru. Nyní však nebyl čas na žádnou improvizaci. Dřív než opustíme loď", musíme vyhodnotit směr proudů a větru.
O hodinu a půl později jsme začínali spouštět čluny. Zní to snadněji, než to ve skutečnosti probíhalo - celkem nám tato činnost zabrala víc než hodinu. Dostat čluny do vody bylo značně obtížné, bylo třeba dávat pozor, aby se jejich trup nerozbil o boky remorkéru. Ještě těžší bylo nalodění dvaačtyřiceti střelců. Bylo třeba správně propočítat výkyvy moře, vzít v úvahu náklad výbušnin, zbraní, munice a lezeckého náčiní, pak skočit a doufat, že vás vítr o rychlosti 80 kilometrů v hodině nezanese do vody.
Překročil jsem zábradlí. Dole pode mnou se houpal a poskakoval malý člun. Hlavou mi v rychlém sledu probíhaly všechny možnosti. kterým směrem mám skákat, padat nebo plavat, pokud člun minu? Když dopadnu do vody, měl bych se víc obávat lodních šroubů na člunech, nebo těch obrovských u remorkéru? Dopadnu-li za záď lodi, vtáhne mne vír pod remorkér a nadělá ze mne sekanou? Kolik bolesti asi vydržím? A co tady vůbec sakra dělám?
V okamžiku seskoku mi najednou bylo zcela jasné, proč Ricky Wegener - není to holt žádný blázen - zdvořile odmítl nabídku na výlet na člunech výměnou za roli pozorovatele na těžební plošině, kam přeletěl vrtulníkem ještě za denního světla. Právě proto má on na sobě hvězdy a já pouze šrámy.
Po téměř hodinové práci se nám konečně podařilo dostat všech čtyřicet dva nepříjemných a nevraživých střelců do malých člunů. Možná že to nebyli přesně ti, kdo byli napsáni na papíře, ale alespoň unikli z toho zatraceného remorkéru a mířili k cíli, což znamenalo, že až ho zlikvidují, dostanou teplé šaty a studené pivo - jestli do té doby vůbec vydrží. Doslova na poslední chvíli se na palubě lodi rozhodlo, že s každým člunem pojedou tři muži: jeden kormidelník, jeden radista a jeden provozuschopný střelec, jenž bude opětovat palbu, zachraňovat plavce a starat se o lana, která budou ukotvovat malé čluny u plošiny

a remorkéru. To odsoudilo zbývajících čtyřiadvacet střelců ke skoku do milovaného Severního moře. Vytvořilo se dvanáct plaveckých dvojic, vždy dvě na každou ze šesti noh těžní věže.
Počasí bylo natolik špatné, že jsme dokonce i na tisíce metrů často ztráceli těžební plošinu z dohledu a museli spoléhat na informace od lidí z paluby remorkéru, kteří nás pomocí radaru a transpondérů navigovali. Za normálních podmínek bychom se k cíli přibližovali z několika úhlů, abychom zajistili úspěšné provedení tajného útoku. Avšak při této viditelnosti jsme se snažili zůstat navzájem na dohled, aby žádný ze člunů nemohl zabloudit.
Kličkovali jsme směrem k obrovské plošině, jejíž světla se v temnotě stále ztrácela. Pohlédl jsem na hodinky. Ukazovaly 01:45. Zdálo se, že jsme v člunech už celou věčnost, třebaže když jsme opouštěli loď, bylo nám řečeno, že k místu, v němž se spustíme do vody, zbývá pouhých padesát minut plavby. Jaké že to počasí vlastně bylo? Tak špatné, že pro nás bylo přímo potěšením opustit čluny a vlézt do ledové vody. Alespoň nás nebičoval vichr. Upevnil jsem si dýchací přístroj a s provazem v ruce se převrátil přes okraj člunu. Každá dvojice měla jeden provaz. Myšlenka spočívala v jeho uvázání u paty plošiny, takže nás proud nebude zanášet pryč. výraz "Pohřešovaný v akci" nemám zrovna rád.
Plaval jsem směrem k jednomu z obrovských nosníků konstrukce, z něhož se budeme moci dostat na svislé vzpěry, což nám umožní vyšplhat se na plošinu a proniknout do obývacích prostor. Desetipatrová železobetonová konstrukce plošiny se nade mnou tyčila jako nějaký futuristický model kosmické základny. Natáhl jsem ruku k jednomu z masivních sloupů, jenže mohutná vlna mě smetla zpět. Začal jsem plavat proti proudu, když vtom se mne zmocnilo moře a mrštilo mnou pod plošinu proti řasami pokrytému ocelovému pilotu.
Vynořil jsem se nad hladinu a prskal vodu. Na třetí pokus se mi podařilo uvázat lano kolem jedné ze vzpěr. Přitom jsem si všiml, že se s námi na projížďku vydal i pan Murphy a hned dal o sobě vědět velkolepým způsobem: Veškerý kovový povrch plošiny byl potažen přibližně třímilimetrovou vrstvou ledu.
Rychle jsem svolal své nejlepší lezce - Holátka, Hada, Kohouta a Koňského ksichta - a vysvětlil jim situaci. Vyšplhají se někudy nahoru a spustí žebříky, zabezpečené titanovými háky, po nichž budeme moci vylézt my ostatní.
Jako první šel Kohout. Drápal se po kluzkém oblém povrchu vzpěry nahoru a klel způsobem, který by srdce Eva Barretta naplnil hrdostí. Na naší hlučnosti nezáleželo, neboť při větru o rychlosti osmdesát kilometrů v hodině stejně nikdo nemohl nic zaslechnout, a navíc jsme si byli jisti, že nás teroristé tak brzy neočekávají. .
Pohledem jsem sjel na hodinky. 02:25. Jen těsně za časovým plánem. Šlapal jsem vodu a přemýšlel o existenci, kterou jsem si pro sebe zvolil. Čekání trvalo celou věčnost.
"Kúúúúrva!" Z temnoty vylétlo Kohoutovo tělo a s hrozivým žuchnutím dopadlo o pět metrů dál do vody přímo na záda.
Plaval jsem k němu v přesvědčení, že je mrtev či v bezvědomí nebo že má zlomenou páteř. Kohout ležel ve vodě a hýbal prsty.
Pak sebou jeho malý rezatý knírek pod maskou škubl a nakonec se ozvalo zasténání. "Do prdele, tam nahoře to ale klouže!" Byl v pořádku, díkybohu. Usmál jsem se a obrátil oči v sloup.
"Vstávej, ty blbče, vstávej! Měl jsi jít tamtudy!" Ukázal jsem nad hlavu.
Kohout se překuli1, čubičkou doplaval k nosníku a začal lézt znovu nahoru jako malý, ale neúnavný stroj. Tentokrát si na to svlékl gumové rukavice. "Ruce se mi pořád smekaly!" "Takhle se ale odřeš!" "Tak ať, aspoň budu mít lepší přilnavost!" Tou dobou již stoupali vzhůru také Had, Koňskej ksicht a Holátko. Nakonec to byl právě posledně jmenovaný, kdo upevnil první jeskyňářský žebřík, který vypadá jako jedna z těch věcí, po nichž lezou akrobaté na visuté hrazdě, a dal signál prvním šesti mužům, aby se vydali na cestu nahoru. Krátce poté byly spuštěny i další tři žebříky, každý z nich vklíněný do vzpěry pomocí titanových háků. Popohnal jsem zbytek jednotky a ta začala lézt vzhůru.
Náš plán byl v podstatě jednoduchý. Po jeskyňářských žebřících zdoláme svislé vzpěry. Jakmile se dostaneme na konstrukci plošiny, vylezeme nahoru, přeskočíme zábradlí a zlikvidujeme teroristy. Náš počet čtyřiadvaceti mužů musí stačit na to, abychom dokázali zaútočit na všechny důležité kouty plošiny najednou.

Sledoval jsem, jak se dva příslušníci GSG-9 šplhají po žebříku, který jim shodil Koňskej ksicht. Tři metry nad hladinou se do nich opřelo malé tornádo a vyrvalo hák ze svého místa. Oba Němci padli naznak do vody, stále ještě navzájem spojeni lanem, vynořili se na hladinu, doplavali k nosníku a chyt1i se ho. Zebřík byl doslova na maděru. Pokusil jsem se vypočítat škodu. Každý titanový hák se rovnal ceně letenky z New Yorku do Londýna na palubě concordu.
Mávnutím ruky jsem oba skopčáky poslal ke Kohoutovu žebříku a ukázal jim směrem nahoru. Když jsem viděl, že budou v pořádku, vydal jsem se za nimi - jako poslední muž na cestě na plošinu.
Uprostřed stoupání mi došel dech. Co tady ksakru takovej starej chlap jako já pohledává? Visel jsem ve volném prostoru dvanáct metrů nad zčeřeným oceánem a díval se na hodinky. Bylo 5:18. Trvalo nám víc než tři hodiny, než jsme se po opuštění remorkéru dostali až na konečnou pozici pro útok.
Udýchaný a navzdory mrazivému větru propocený jsem se převalil přes zábradlí a díval se, jak všichni zaujímají předem určená postavení v internacionálním stylu, tedy ve smíšených střeleckých dvojicích. Kromě obvyklých zvuků větru a moře a syčení, skřípání, vrčení a funění pneumatických, hydraulických a elektrických přístrojů nebyl na palubě žádný jiný pohyb. Třebas, říkal jsem si v duchu, ten parchant pan Murphy spadl ze žebříku a utopil se v moři. Rukou jsem vydal signál. Holátko a Baby Rich, každý s německým partnerem, položili k hlavním dveřím nálož. Další z mých nebezpečných chlapců, temperamentní chlapík menší postavy, jemuž jsem říkal Malý Carlos, společně s Hadem, jedním urostlým příslušníkem SEAL s přezdívkou Hohoho, Kohoutem a německými spolubojovníky zajistili okna, nouzové východy a elektrárnu.
Tato část proběhla až příliš snadno, nebo! po teroristech nikde nebylo ani památky. Cožpak si z nás někdo dělá blázny? Má se snad tohle stát dalším průšvihem? Zapnul jsem vysílačku.
"Vpřed!" Bylo právě čtvrtého července, výročí dobytí Basti1y a královské jubileum zároveň. KRACH! Dveře vylétly do vzduchu. PRASK!
Moji svěřenci vhodili do řídicí místnosti oslepující granáty a rychle vnikli dovnitř.
Držel jsem se vedle Holátka. Jeho smith byl natažený a připravený k výstřelu. Vtom se za elektrickým panelem, zahaleným do oblaku kouře z granátů, mihl stín.
Holátko instinktivně mávl svým revolverem a vypustil tři dávky speciálních cvičných nábojů s barvivem. "Chcípni, hajzle!" Na hrudi teroristy se objevily tři rudé hvězdy. Napravo od něj jsem zahlédl další pohyb. Holátkův německý partner otočil svým HK P-7 a zasáhl teroristu dvěma devítimilimetrovými voskovými kulkami přímo do krku. Navzdory ochranným vycpávkám, které ten chlap na sobě měl, nebude se moci hezkých pár dní pořádně nadechnout.
"Vyčištěno!" ohlásil Holátko do vysílačky. V tom okamžiku začali Carlos, Had, Hohoho, Rich, Koňskej ksicht a ostatní svůj metodický tanec po hlavních částech plošiny. Já se vysílačkou spojil s remorkérem a čluny a přivolal je k nám. V pozadí jsem slyšel roztroušené krátké dávky z pistolí a samopalů.
"Mám rukojmí - jsou naživu!" ozval se ve vysílačce hlas Zlatého Larryho. "Ale mají na sobě dráty!" Do prdele! Sedí tedy na výbušninách. Kde je detonátor? Je řízený na elektriku nebo na vysílačku? Byl..
Vtom mi do uší zazněl Kohoutův nezaměnitelný hlas. "Mám toho kreténa s odpalovačem - chrápal a měl ho zastrčenej pod matrací! Můžeš je odvázat, Larry!" V 7:30 jsme cvičení ukončili. Rozhodčí (tři Němci a tři Američané) spočítali skóre. Dva teroristé zabiti, tři zraněni, osm zajato.
Dva ze zachránců zraněni, dvanáct rukojmích osvobozeno bez újmy na zdraví. Celkem vzato, na ráno nijak špatný výkon.
Rickyho jsem nalezl v kuchyňce nad kouřící mísou hovězí polévky, s krajícem černého chleba, potřeným německým bílým máslem, ve volné ruce a s hrnkem černé kávy u lokte.
"Dáváme si do nosu, Herr General?" Ricky na mne pohlédl se škodolibým úsměvem. "Ja, blbečku! Bylo to zajímavé ráno. Dobrej pokrok!" Odmlčel se a nabral si plnou lžíci polévky. "Ale při těchh1e cvičeních mi vždycky hrozně vyhládne! /I Zakousl se do žitného chleba. "Tobě ne?/I Mně ne? Stál jsem tam v potápěčském obleku, s prokřehlými, rozedřenými prsty a bolavými klouby a z vousů mi odkapávala voda. Ve svém obleku jsem si také ulevil, což je při akcích běžná praxe, a nyní smrděl jako latrína. "Ty zlomyslnej pitomej nacistickej skopčáckej parchante! Ty si tady sedíš a cpeš se tou zkurvenou polívkou a zkurveným chlebem a chlastáš si tu svoje zkurvený horký kafe, zatímco mně tam v tom tvým zkurveným Severním moři mrzne moje posraná prdel, a pak se mě zeptáš na tohle?! To mi

teda polibte prdvel, Herr Genera1! Wegener vyprskl smíchy. "Rekl bych, blbečku, že dneska ráno vypadáš jako zmoklej tuleň!" Ten pacholek mě dostal. Ale koneckonců, on se tehdy pyšnil hvězdami a já jenom jizvami.
Při naší návštěvě u GSG-9 jsme sice možná nastydli a všechno nás bolelo, avšak alespoň jsme si mohli zahrát s lidmi, kteří se nám hodili. Brzy po návratu do vlasti jsem byl totiž zavolán na SVZO, kde mi bylo řečeno, že část SEAL 6 odcestuje na tajnou operaci do Libanonu. V Libanonu jsem nikoho rád neměl. V zimě roku 1982 se však v této zemi nacházely americké námořní jednotky jako součást mnohonárodnostních sil, které byly do Libanonu vyslány hned po masakrech v utečeneckých táborech Sabra a Chatila, při nichž falangističtí ozbrojenci odvetou za vraždu svého milovaného vůdce Bashira Gemayela postříleli v září zhruba tisícovku neozbrojených palestinských mužů, žen i dětí.
A tak se SVZO a ministerstvo zahraničí (váhavě) rozhodlo, že do Bejrútu budou tajně vyslány dvě redukované osádky člunů z jednotky SEAL 6, to jest dvanáct mužů místo plných čtrnácti.
Naším úkolem bude předvídat možné teroristické útoky na americké cíle, dohlížet na velvyslanectví a pozice námořnictva a navrhovat zlepšení. A jak tomu bývalo již dřív, i nyní jsem odjížděl těsně před Vánocemi.
Své spolucestující jsem si pečlivě vybíral. Vzal jsem si s sebou pochopitelně Paula a k němu ještě Vévodu. Domníval jsem se, že Indiánský Žid také nebude k zahození. K nim jsem přidal Zlatá dvojčata, Hada, Koňského ksichta, Prstíka, Kohouta a velkého, vousatého divocha, jemuž jsem kvůli tomu, jak se smál, říkal Hohoho. Přibral jsem také svého oblíbeného zelenáče všech zelenáčů z řad prostých námořníků, obětního beránka Baby Ritche.
(Sdělil jsem mu, že bychom ho mohli potřebovat v případě, že budeme muset někoho předhodit vlkům. Rich se zeptal, zda si s sebou má vzít svou jezdeckou kuklu, které říkal Cervená karkulka. "Jestli vypadá alespoň trochu jako kaffiyeh," odpověděl jsem, "přibal ji!")
Té zimy roku 1982 přišly deště do Libanonu daleko dřív, a tudíž zde v době, kdy jsem se prodíral zalidněnou halou bejrútského mezinárodního letiště, oblečený pouze do lehké bundy a roláku, panovalo chladné a sychravé počasí. Přehodil jsem si ruksak přes jedno rameno, popadl do ruky malou příruční tašku a nechal se unášet lidským proudem k celnici a imigračnímu úředníkovi.
Předtím jsem letěl z Norfolku do Washingtonu, odtud do New Yorku a z New Yorku do Paříže. Zde jsem přenocoval a užil si trochu sváteční nálady - ani nevím, jak se jmenovala, pocházela však z Vietnamu a byla nádherná - v pět hodin vstal a taxíkem dorazil na letiště Orly, ležící asi půl hodiny jízdy na jihozápadním okraji města, odkud odlétala linka Middle East Airlines do Bejrútu. Cestoval jsem nalehko, pouze s příručními: zavazadly a malou pistolí ráže 9,5 mm, kterou bylo možné snadno skrýt před letištními detektory.
Naše obvyklé vybavení, těžké zbraně a speciální technika, cestovaly s Vévodou, Larrym, Frankem a Baby Richem. 11 místo přepravy měli krásný výlet; let vojenským speciálem na leteckou základnu Sigonella na Sicílii, pohodová noc plná chlazeného piva a pak časně ráno nástup na palubu letadla C-2 Greyhound, patřícího U. S. Navy, které je nedaleko libanonského pobřeží snese na palubu lodi Independence. Odtud se mé kvarteto příslušníků SEAL dopraví na pevninu, skryté v řadách oddílu námořní pěchoty. Pak se rychle převlékne, rozptýlí se do davů a zamíří na severní okraj města. Zde bych je měl u letištní budovy spolu s jejich kořistí za dvaasedmdesát hodin vyzvednout.
Paul, Koňskej ksicht, Kohout a Had poletí do Amsterodamu a poté se vlakem přesunou do Atén. Tam se na pár dní zdrží, aby se ubezpečili, že jsou "čistí", a poté odletí na Kypr, odkud se trajektem přeplaví do Bejrútu. Za osmačtyřicet hodin se budou nalézat na přechodu u muzea, jednom z mála míst, kde je možné procházet z východního Bejrútu 4,0 západního, aniž by se přitom člověk stal terčem odstřelovačů.
Žid, Hohoho a Prstík měli trasu nejspletitější a nejnebezpečnější: Londýn-Paříž-Frankfurt-Damašek. Jakmile se ocitnou v syrském hlavním městě, najmou si taxíky a po souši se dopraví do Bejrútu, kde se ubytují v hotelu Summerland, ležícím na pobřeží severně od letiště.
Na této bojové hlídce jsem byl průzkumníkem já. Necelý den budu operovat s610, poznávat ráz krajiny, organizovat dopravu, hledat vhodné skrýše a sledovat všechno kolem.
Usmál jsem se na kníratého imigračního úředníka, jenž mi právě razítkoval pas. Ještě předtím než jsem k němu došel, vložil jsem do svého irského pasu úhledně složenou růžovožlutou bankovku v hodnotě

padesáti libanonských liber. Nyní isem měl vízum na dva měsíce a padesát liber z pasu zmizelo. "Sukran - děkuji!" "Aufwan - není zač!" Vystoupal jsem po schůdkách ke dveřím ven. Za nimi to vypadalo, jako kdyby právě probíhala nějaká demonstrace, jednalo se však pouze o každodenní shon, naprosto běžný u všech letišť třetího světa, Káhirou počínaje a Karáčím konče.
Do boje o mou osobu se pustili celkem tři taxikáři. Zvítězil malt snědý chlapík s jediným hustým obočím a J.qivým úsměvem na špatně srovnaném zaječím pysku. Vedl si mne k čemusi, co kdysi mohlo bývat chevroletem. Kráčel jsem za ním a sledoval, jak přede mnou poklusává a kroutí přitom rameny. Když jsme došli k vozidlu, zastavil se a otočil se ke mně. Husté obočí se zdvihlo o dva centimetry nahoru. "Kam my jet?" "Hotel Commodore." Ukázal mi vztyčený palec. "Sahafa - tisk? Novinář?" "Ano. Sahafa. lrish Weekly Flagpole. Slyšel jsi o něm?" Díval jsem se, jak na mě vrhl zřejmě nějakou bejrútskou odrůdu tázavého pohledu. "Ne, pane." "To je v pořádku - ostatně ani nikdo jiný ne." Vylezl jsem na sedadlo vedle řidiče, odhodil svá zavazadla dozadu a po krátkém zápase téměř zavřel dveře. "Jak se jmenuješ, habibi?" "Habibi? Vy umět arabskyr "Ne - jenom pár slov. Umím ti říct, ať se jdeš vycpat, a zeptat se, kde jsou záchody." "To docela stačí." Pak se otočil ke mně a jeho úsměv byl ještě víc umocněn tvarem jeho rtu. Vyrazil vpřed, aniž by dbal na dopravu v obou směrech. "Říkat mi Abú Saíd, habibi." Zavrtěl hlavou, sáhl za sebe a poklepal na má zavazadla. "Ya, habibi - prosím, toto nedělat - dělá to lákání. Položit to pod nohy, prosím!" Uklidil jsem tedy zavazadla na správné místo a náš taxík se začal divoce řítit pryč od letiště. Projeli jsme dvěma silničními zátarasy a po rozdělené dálnici zamířili do města. Nějakých sto metrů před námi spolu závodila dvě volva. Vtom jedno z nich narazilo bokem do druhého. To se nebezpečně odrazilo, otočilo se o sto osmdesát stupňů a zastavilo u kraje vozovky. První volvo zajelo ke svodidlům a se smykem zabrzdilo. Z obou vozů vyskočili řidiči a začali mávat pistolemi. Abú Saíd sešlápl plynový pedál až na podlahu a prohnal se mezi výstřely. Vítejte v Bejrútu!
Bez zastavení jsme projeli jedním z kontrolních stanovišť námořní pěchoty, obsluhovaným sotva ochmýřenými dětmi s nenabitými samopaly M16. Jedno z těch idiotských "pravidel boje", které byrokraté z Washingtonu proklamovali, totiž námořníkům zakazovalo chránit sebe. Ohlédl jsem se přes rameno. Stáli tam vydáni nepříteli napospas. Otočil jsem se znovu dopředu, abych se podíval na vybombardované rozvaliny městečka před námi.
"Bourj al Baranjeh - palestinský tábor," vysvětloval cestou Abú Saíd. "Izraelci nemít rádi." Na jedné z křižovatek zahnu! prudce doprava a krátce poté kolem zbytků po dopravním okruhu doprava. Znak na budově po mé levici napovídal, že jsme právě minuli kuvajtské velvyslanectví. Nyní jsme projížděli kolem stavby, která připomínala fotbalový stadion. "Sportovní centrum," objasnil Abú Saíd. "OOP používat pro zbraně. Izraelci bombardovat. Syřané střílet z tanků. Všichni dělat bum!" Jeli jsme dál. Domy po pravé straně se tiskly do země jako lívance. "Tábor Chatila," řekl můj řidič. "Kataeb - falangisté..." Přejel si prstem po hrdle. "Mnoho Palestinců tady zabito." Odbočili jsme doleva, pak doprava, znovu doleva a pokračovali dál po úzké silnici, procházející rezidenční čtvrtí a lemované zaparkovanými auty a činžovními domy, na nichž válka nezanechala téměř žádné viditelné stopy. Po další sérii kliček se před námi náhle otevřel široký výhled na modrozelené Středozemní moře z přístavní strany. I přes rozsáhlé škody byl tento výjev skutečně impozantní; muselo to být neuvěřitelné město, než se Libanonci rozhodli spáchat národní sebevraždu. Uvelebil jsem se na sedadle a relaxoval. Urazili jsme sotva pár set metrů, když vtom se taxík otřásl prudkým nárazem vzduchu, po němž téměř ihned následovala hrozivá ozvěna výbuchu kdesi za našimi zády. Obrátil jsem se a spatřil, jak se ze čtvrti, již jsme právě opustili, valí hnědočerný sloup dýmu.
"Co to bylo?" Abú Saíd zajel k chodníku, zastavil, vystoupil z auta a pohlédl ke kouři. "Bomba v autě," oznámil nevzrušeně. "Nebezpečné./I "Nekecej!" Vrátil se do vozu, zabouchl dveře, nahrbil se nad volantem a rozjel se. "Já nekecat, habibi!" Sunuli jsme se příkrou, úzkou uličkou, která přetínala osídlené návrší, poté se na druhé straně kopce spustili dolů a proplétali se mezi chodci a zaparkovanými auty. Proti nám se přitom bez ohledu na provoz řítily požární vozy s ječícími sirénami. Konečně taxík, jemuž se z chladiče jen kouřilo, zastavil před vchodem do hotelu. Podal jsem jehg řidiči sto libanonských liber. Abú Saíd se uklonil a zazubil. "Sukran, habibi! Mít tu hezký pobyt - a v míru!" "Děkuji, Abú Saíde!" Sehnul jsem se pro zavazadla. "Budu potřebovat na pár dní řidiče - jsi volný?" Souhlasně přikývl. "Tři sta americké dolary na den a padesát navíc za pokaždé, když překročit Zelenou linii při střelba." Nastavil

jsem ruku. "Dvě stě padesát na den a padesát za každé překročení Zelené linie pod palbou, aniž bychom dostali zásah!" Taxíkář se zasmál. "Ujednáno! Mám na vás teď čekat, habibi?" "Ne, sejdeme se zítra v osm. Dneska se chci ubytovat a pak se pěšky podívat po městě./I Vzal jsem svá zavazadla a odkráčel do vstupní haly hotelu Commodore, kde jsem je u recepce postavil na zem. Přede mnou a po mé levici jsem spatřil luxusně vyhlížející, do červena laděný bar a skleněné dveře, které zřejmě vedly k plaveckému bazénu.

Hotel Commodore měl dobrou pověst po celém světě. Byl zařízený ve starosvětském stylu. Pravý ráj pro účtování cestovních nákladů. Účty z baru se stávaly "prádelnou", jídla v restauraci se platila jako "dálnopis" nebo "mezistátní hovorné". Totéž se provádělo i se zlatem nebo klenoty; host si je mohl zakoupit a byly mu vyúčtovány jako nocležné. Rovněž hotelový sklep byl vyhlášený; místní sklepmistr dokázal sehnat a nabídnout téměř vše pokud měl ovšem čas nechat si vytisknout příslušné viněty.

Zapsal jsem se do knihy hostů, hodil zavazadla do ošuntělého pokoje s výhledem do dvora, zastavil se v baru na pár bombejů a vydal se na procházku.

Od hotelu jsem zamířil na ulici Hamra, obchodní centrum západního Bejrútu. Zde hlídkovali francouzští parašutisté, kteří se procházeli po chodnících ve dvojicích se samopaly kolem krku.

Jejich přítomnost byla znát, neboť ulice žila čilým ruchem. Auta a taxíky troubily na klaksony v neustálé kakofonii kvílivých zvuků. Rychlá občerstvení vydělávala na falafelech a dozlatova grilovaných kuřatech, zvaných "švarma". Bary chrlily chlazené nápoje a prodavači, válkou vyhnáni ze svých krámků, nabízeli své zboží a uzavírali obchody přímo na chodníku.

Navzdory této zdánlivě mírové atmosféře jsem při pohledu na hloučky mladých mužů v džínách a kožených bundách s nedokonale ukrytými zbraněmi, které okouněly před několika činžovními domy a provozovnami, pociťoval stejný druh mrazení, jaký jsem prožíval při sledování pana Charlieho v mekongské deltě před deseti lety. Vešel jsem do jedné cukrárny, abych si koupil větrník, a s úžasem jsem zíral na jakousi podzemní továrnu na bomby, která se mým zrakům odhalila při letmém otevření dveří do sklepních prostor obchůdku. Hlavou se mi mihl záblesk poznání. Bejrút byl naprosto stejný jako Vietnam, kde mírumilovné chýše často skrývaly vchody do tajných skladišť zbraní v pod~emních tunelech. Dobrá, Libanonci, k čertu s vámi! Přijel k vám Zraločí muž z delty!

S pomocí mapy jsem se ubíral směrem k Americké univerzitě, procházel kolem zdí a bran a pomalu se proplétal mezi betonovými, trsy buganvílií porostlými rozvalinami, po nichž tu a tam pobíhaly zlé a nevrlé divoké kočky, až k silnici na okraji srázu, Avenue de Paris, odkud jsem se podíval, jakou stranou je sedmipatrová budova amerického velvyslanectví natočena k moři.

Minul jsem areál ambasády, pozůstatek z časů, kdy velvyslanectví ještě byla tak otevřená a nechráněná jako veřejné knihovny, na několik minut se zastavil, abych se posadil a obdivoval oblohu jako ze Starého zákona, tedy tak neústupnou a urputně modrou, a poté svou procházku po městě ukončil. Netrvalo mi nijak dlouho, abych zjistil, že velvyslanectví není vlastně nijak zabezpečeno. Podél silnice byly sice vysoko navršeny pytle s pískem, které měly budovu chránit před střelbou z ulice, avšak kdyby teroristé po nechráněné příjezdové cestě přijeli s automobilem
naloženým binitrotoluenem, směřoval by výbuch přímo na ambasádu místo toho, aby se od ní odrazil pryč. A k přednímu vchodu mohl dojet kdokoli. Nikde totiž nestály žádné pořádné zátarasy, které by vozidlům ve vjezdu zabránily, ale pouze lehké překážky a naftové barely, naplněné pískem. Většina z libanonských stráží vně budovy nosila pistole, avšak nic silnějšího. Příslušníci námořní pěchoty a jejich odstřelovači se nacházeli uvnitř, kde jich bylo zapotřebí nejméně.

Po zbytek dne jsem se toulal ulicemi, ukládal si do paměti trasu od velvyslanectví do hotelu a hledal byty, kterých bychom mohli využít jako útočišť. Potíž tkvěla v tom, že jsem neuměl arabsky natolik, abych si dokázal přečíst cedule s nápisem "K pronajmutí" nebo alespoň určit, zda tu vůbec něco takového existuje.

Sero nastalo poměrně brzy, těsně po půl páté, a jakmile se na ulicích začalo stmívat, vydal jsem se zpátky do hotelu a jeho útulného baru. Nahoře v pokoji jsem si pozorně prohlédl svá zavazadla - někdo se v nich přehraboval. To bylo v pořádku, nebylo v nich nic, co by mohlo o mé osobě cokoli prozradit vyjma skutečnosti, že jsem s sebou neměl nic na holení, že mé čtivo bylo vydáno v Británii a že můj reportérský poznámkový blok zel prázdnotou. Dole v baru jsem si dokonce ještě ani nestačil sednout na

stoličku, když přede mne barman postavil dvojitý bombej s ledem. Jestliže stěny v mém pokoji byly ušmudlané, koberec ošoupaný a matrace zprohýbané, pak hotelový bar byl skutečně pětihvězdičkový. Je to totiž otázka priority - a hotel Commodore měl tu svou pevně stanovenou.
Následujícího rána seděl Abú Saíd v osm hodin před hotelem v nastartovaném autě. Vyskočil jsem na přední sedadlo a vybídl ho: "Yallah - Jedem!/I "Kam?/I "Na kávu. Vezmi mě do té nejlepší kavárny, jakou tady znáš! "Ujednáno, habibi!" zazubil se Abú Saíd přes svůj knír, šlápl na plyn a vyrazil z kopce směrem k moři.
Podél pobřeží jsme ujížděli jižně na Chalde. Ujížděli je slabé slovo. Abú Saíd řídil jako pravý člen SEAL. Oba směry na dálnici byly od sebe oddělené, a kdykoli mu provoz v našem směru připadal příliš pomalý, přeskočil dělicí pás, zapnul světla, stiskl klakson a hnal se v protisměru. Manévroval přitom u krajnice a kličkoval z pruhu do pruhu podle toho, jak auta proti nám uhýbala z cesty. Kousek od letiště zabočil na vyježděnou blátivou cestu, urazil po ní několik set metro. a poté se skřípěním zastavil před jakousi malou, anonymní provozovnou, jejíž okna zakrývala dvojitá řada pytlů s pískem.
"Nejlepší káva v Bejrút. Kavárna mého bratranec. "Výborně! A teď buď tak laskav, Abú Saíde, a pojď se mnou.
Potřebuji tvou pomoc a radu.
Toho dne mi všudybyl Abú Saíd pomohl najít dva příbytky, jeden pro můj "zpravodajský štáb" a druhý pro "fotografy a techniky, kteří přijedou příští den odpoledne. Zaplatil jsem nájemné na měsíc dopředu plus stejnou částku jako bakšiš, onu nezbytnou, neodmyslitelnou a všudypřítomnou odměnu, která maže kolečka na celém Středním východě, a stal se majitelem dvou klíčů.. Odhlásil jsem se z hotelu a rozbil svůj stan ve větším z obou bytů. Najal jsem si druhého řidiče, jímž se stal další z nevyčerpatelných zásob Abú Saídových bratranco.. Tím pádem jsem měl k dispozici dva pseudochevrolety a dva kníraté řidiče jménem Abú Saíd, takže jsem jim promptně začal říkat taxi alfa a taxi bravo.
V podvečer třetího dne dorazila celá jednotka. Vévodu, Larryho, Franka a Baby Riche jsem vyzvedl na letišti, Paula, Hada, Kohouta a Koňského ksichta u muzea a pak sám zajel do hotelu SUIntnerland, jenž stál u pláže západně od Chatily, kde jsem nalezl Žida, Hohoho a Prstíka, jak u baru zasekávají udičku. Trvalo mi téměř dvě hodiny, než se mi je podařilo oddělit od tří rozkošných dívenek, které se s námi chtěly za každou cenu svézt.
Naše tajné domy, lépe řečeno tajné byty, nemohly být situovány lépe. Jeden z nich ležel na silnici na úpatí kopce ani ne šest set metro. od amerického velvyslanectví. Jednalo se o čtyřpokojový byt ve třetím poschodí, jehož okna vedla na sever ke Středozemnímu moři, s výhledem na Juniyah, pevnost maronitských křes!ano.. Druhý byt se nacházel nedaleko sídla UNICEF. Byl sice malý, avšak útulný a poskytoval nám dobrý přístup k zadním dveřím velvyslanectví.
Důležitým prvkem součinnosti bylo spojení. Vévodova skupina s sebou přivezla několik utajených vysílaček a sestavili jsme tři nezávislé komunikační sítě. První měla spojovat oba byty, další byla za pomoci miniaturních transceiveru určena pro pouliční komunikaci. Měli jsme k dispozici dokonce i přenosnou parabolickou anténu a SATCOMy, takže jsme v případě potřeby mohli hovořit přímo S SVZO. Vždy opatrný Vévoda s sebou vzal také nejnovější vynález, příruční scrambler. Jeho použití je následující:
Na přístroji navolíte scramblovací kód a pak na magnetofonovou pásku nahrajete svoji zprávu. Poté zavoláte běžným telefonem z budky, hotelu či odjinud - a přehrajete pásku do sluchátka. Příjemce na druhé straně vaši zprávu nahraje a použitím téhož numerického kódu ji odšifruje. Kombinaci čísel lze měnit v případě potřeby každý den nebo dokonce i každou hodinu.
Podmínky k práci jsme měli napjaté. Na ambasádě sice věděli, že k nim z SVZO vysílají nějakou speciální jednotku, avšak ti diploimbecilové s námi nechtěli mít nic společného. Podle nich bylo velvyslanectví dokonale zabezpečeno a nebyl důvod mít nějaké obavy; byl čas se bavit a radovat z vánočních svátků.
K čertu s nimi - budeme je chránit, ať chtějí nebo ne!
Rozdělil jsem nás do dvoučlenných družstev - jako dvojičky u potápěčů. Paul s Vévodou~ Had s Kohoutem, Zlatá dvojčata spolu, Rich s Hohoho a já s Židem. Úkolem bylo zjistit, zda nehrozí nějaký teroristický útok, a pokud ano, tak jak se s ním vypořádat. Věděli jsme, že námořní pěchota se již

několikrát ocitla pod palbou, vedenou ze šiitských slumů u letiště, a tak jsem vyslal Paula s Vévodou, aby v dané oblasti provedli průzkum z jedné strany, zatímco Zlat~ dvojčata si vezmou na starost stranu opačnou. Had, Kohout, Žid a já se budeme věnovat velvyslanectví. Další dvě dvojice budou sbírat informace, zjišťovat náladu ve městě a snažit se vymezit specifické oblasti našeho zájmu.
Specifické - sakra, vždyť nás zajímalo celé město! Následujícího rána jsme si s Židem vyšli na klidnou procházku podél úhledně upravených stezek kolem Americké univerzity v Bejrútu, rozprostírající se za velvyslanectvím. Žid měl s sebou fotoaparát s automatickým zaostřováním a pro všechny kolem představoval jen dalšího blázna, který občas pořídí nějaký ten snímek. Ve skutečnosti Žid prováděl klasické vyhodnocování objektu, kdy pořizoval "obrazový materiál", na němž bylo vidět, jak nedokonale chráněná je zadní část velvyslanectví a jak snadno se k ní dá proniknout ze všech stran.
Takto jsme se procházeli, povídali si a fotografovali asi hodinu a pak se rozhodli, že si někde dáme něco k obědu. Před jedním malým obchůdkem na ulici Bekhaazi se Žid ke mně otočil.
"Usměv...!" A zdvihl svůj fotoaparát.
Zamával jsem do objektivu. "Ahoj, mami!"
Žid zmáčkl spoušť a potom jsme se oba obrátili, abychom pokračovali po ulici dál.
Najednou se na nás z uličky mezi domy vyřítilo šest mladíků, přičemž čtyři z nich drželi natažené pistole a další dva měli samopaly AK-47. Brebentili cosi v arabštině, ukazovali na Židův fotoaparát a naznačovali nám, abychom zastavili.
Žid chtěl už už reagovat tak, jak byl vycvičen. Pohybem obočí jsem ho však zastavil - nechtěli jsme žádné potíže za jasného denního světla a na hustě zalidněné ulici. Zdvihl jsem ruce a opřel se zády o zeď. Žid učinil totéž. "Co se děje?" usmál jsem se bezelstně na pistolníky. Zádná odpověď. "Par1ez vous francais?" "Co jste zač?" odpovědělo jedno z děcek francouzsky se silným arabským přízvukem. "Je suis journaliste. Sahafa. Tisk." Přeložil má slova svým kamarádům. Neučinilo to na ně žádný dojem. AK-47 mířily na naše hrdla. Všiml jsem si, že přepínače na nich jsou nastavené na automatickou palbu a že jejich držitelé mají prst na spoušti. Snažil jsem se rozpomenout, jak velký tlak je třeba vyvinout k tomu, aby samopal spustil. Nakonec jsem se rozhodl, že je to taková maličkost, kterou mohu klidně pustit z hlavy.
Mluvčí party se znovu obrátil ke mně. "Váš přítel vyfotografovat tajný vojenský objekt!" Rekl jsem Židovi, co provedl. "Dělej, že se stydíš, pitomče!" plísnil jsem ho.
Žid svěsil hlavu a zamumlal cosi pod vousy. Pak odklopil víko na zadní straně aparátu, uchopil film a vytáhl celou roli na světlo. "Zeptejte se jich, jestli je to už v pořádku, protože kdyby ne, tak ty hajzly zadupu do země!" Mluvčí si vzal od Žida film a hlavně zbraní se sklopily k zemi.
„O jaký objekt se jedná?" Chlapec ukázal na obchůdek. "Bydlí tady milice. Murabitounská." "Proto je to tajný objekt?" Mladík vážně přikývl. "Celá tahle ulice patří Murabitounům." "A co támhleta?". ukázal jsem směrem na západ.
Zavrtěl hlavou. "Ta patří amál-šiitské milici," vysvětlil.
"A támhle?" mávl jsem rukou na východ.
"Jedna ulice - Murabitoun, další ulice - Syrská národní strana." Poté ukázal na slumy za Hamrou. "Tam je Hizballáh, šiitská milice Božské strany." v " Naznačil jsem úklonu. "Sukran. Merci beaucoup! Oba s Židem jsme se otočili a odcházeli pryč.
"Tady to vypadá jako v tom zatraceným jižním Bronxu," poznamenal Žid. "Každá ulice patří jinýmu gangu!"
Na konci prvního týdne jsme již věděli, že velvyslanectví je sledováno. Nevěděli jsme však přesně kým. Zaznamenali jsme příliš mnoho nezdravých příznaků. V nepravidelných časech se objevovala tatáž auta, tytéž zarostlé tváře se u areálu zastavovaly, jako kdyby chtěly spočítat, kolik strážných je právě ve službě, stále stejné taxíky a nákladní auta zkoušely projet boční i přední branou, aby zjistily, zda je někdo zastaví či nikoli.
Některé poznatky jsem učinil i já sám. Pozorovali jsme velvyslanectví čtyřiadvacet hodin denně a používali přitom kamery, dalekohledy a infračervené brýle. Had s Kohoutem, kteří měli směnu od půlnoci do rána, si zvykli přicházet a odcházet oknem.
Díky lezení po vnější zdi domu tak nerušili místní ozbrojence, kteří často spávali na schodištích, a nikdo také neslyšel jezdit výtah.

Podle našich dosavadních vědomostí se po západním Bejrútu kromě mnohonárodnostních sil, Izraelců, Syřanů a nás pohybovalo zhruba na dvacet různých ozbrojených skupin, které zahrnovaly milice, soukromé armády, pouliční gangy, obyčejné zločinecké bandy a náboženské fanatiky, takže jsme si měli svého protivníka skutečně z čeho vybírat.
Počátkem druhého týdne našeho pobytu v Bejrútu jsme napočítali v pořadí šestý výbuch nálože ukryté v automobilu. Několikrát jsme se přispěchali podívat na rozsah škod po takové explozi, jenž byl značný. Naložíte-li mercedes metrákem výbušniny, metrákem hřebíků a jiného kovového svinstva a odpálíte-li ho ve špičce na zalidněném prostranství, dokážete nadělat celkem obstojné škody.
Na explozích náloží ukrytých v automobilech je cosi děsivého, co způsobuje vnitřní paniku. Vždyť každé auto může být to, které v příštím okamžiku vybuchne. Tyto bomby mají za cíl zabíjet lidi úděsným způsobem, bez použití speciální techniky jsou téměř nezjistitelné a mohou být odpáleny pomocí časovače, infračervených paprsků nebo rádiového signálu.
Paleta zbraní, které měly údajně odzbrojené bejrútské bojůvkyk dispozici, byl hrozivý. Avšak žádný tank či pancéřová pěst, žádný minomet, ba ani žádná houfnice se nemůže svým účinkem rovnat příšernému efektu výbuchu pumy v autě.
Paulovy výpravy do chudinských čtvrtí jižního Bejrútu přinášely rovněž chmurnou předzvěst. "Mariňáci jsou vtahováni do boje, v kterém nemůžou zvítězit," hlásil. Vysvětlil nám, že námořní pěchota stojí proti šíitským a druským partyzánským skupinám. Na jihu provádějí Izraelci průzkum tak, že pálí do šíitských slumů u Hay al-Sellumu. Naše pěchota se drží dole u letiště, zatímco ozbrojené skupiny obsadily výšiny na východ od něj. To bylo již samo o sobě šílené. Avšak desatero, jímž se námořní pěchota řídila, se podle Paula zcela vymykalo lidskému chápání:
,,- Při službě na stanovišti nebo motorizované či pěší hlídce měj nabitý zásobník zasunutý ve zbrani, závěr nenatažený, zbraň zajištěnu a žádný náboj v komoře.
- Nikdy zbraň nenabíjej, pokud k tomu odpovědný důstojník nevydal pokyn nebo pokud nejednáš v nutné sebeobraně, kdy je použití smrtícího účinku zbraně povoleno.
Zapomněli těm chudákům ještě říct, že až se začne střílet, ať se předkloněj, strčej si hlavu mezi nohy a políbí si na rozloučenou prdel!" durdil se Pau1.
"Zabezpečení mariňáků, uzavřel své vyprávění Pau1, je stejně "mizerné jako zabezpečení velvyslanectví."
Štědrý večer jsme oslavili plížením po okolí ambasády, abychom zjistili, jak daleko se dostaneme, aniž bychom přitom byli zahlédnuti. Odpověď na tuto otázku nás nijak nepotěšila. Prstík, Vévoda a Baby Rich se dostali tak daleko, že mohli umístit "nálože" - plastikové láhve naplněné vodou - jež by celou budovu proměnily v hromadu betonových sutin, a nikdo z odpovědných činitelů je ani nespatřil, ani se jim nepostavil do cesty. Larry a Frank si vzali kus umělohmotné trubky, který svými rozměry připomínal pancéřovou pěst, a procházeli se"po pláži před budovou s trubkou namířenou na kancelář, v níž by podle našeho úsudku měl sídlit štáb CIA.
Had s Kohoutem vylezli po zadní straně velvyslanectví, protáhli se k zavřenému oknu a zanechali na něm ceduli o rozměrech patnáct krát deset centimetrů, na níž stálo: "Byli jsme tady a polibte nám všichni prdel!" Já s Paulem jsme prozkoumali přední vchod. Kdybychom byli vrazi, nastala by skutečná jatka. Libanonské stráže spaly, mariňáci byli uvnitř a ostraha velvyslanectví byla k smíchu. Dokonce i Egypťané by dokázali odvést lepší práci.
Na Boží hod jsme se shromáždili ve větším z bytů a nad hostinou, skládající se z grilovaných kuřat, smažených hranolků a piva, debatovali o tom, jakým způsobem by tangové mohli na velvyslanectví zaútočit.
"Pancéřovkami," řekl Kohout. "Ty jsou v téhle oblasti normální, každá ozbrojená skupina jich má na stovky." "Kromě toho," přidal se Frank, "pancéřovkou je možný střílet odkudkoliv - vloupat se někde do bytu v sousedství a namířit přímo na tu zatracenou kancelář velvyslance!" "Ne na jeho kancelář," opravil ho Paul, "ale na kancelář jeho sekretářky, ta má totiž okna ven!" "Máte pravdu, veliteli," ozval se opět Kohout. "Já chci jenom říct, že jich jsou hromady, snadno se daj používat a jsou účinný." "Útok pancéřovkami se dá snadno koordinovat," vmísil se Baby Rich. "Může jich najednou vystřelit dvacet nebo třicet a způsobit tak pořádnej zmatek." Prstík odtrhl víčko u plechovky s heinekenem a zhluboka si z ní přihnul. Poté si hlasitě říhl a povzdychl. "Já bych to tak neviděl!" "Co neviděl?" zeptal se Kohout,

popadl stroužek česneku a strčil si ho do pusy.
"Útok pancéřovkama, Kohoute. Zdá se mi, že kdyby chtěli na ambasádu zaútočit, tak to budou chtít provést tvrdě." "Partyzáni stříleli na velvyslanectví v EI Salvadoru taky pancéřovkama," poznamenal Had.
"Já vím, používali je i na Filipínách. No a co? To ještě nic neznamená!" trval na svém Prstík. "Za prvý, byli to partyzáni, a ne teroristi. A za druhý, neměli k dispozici nic těžšího." "Takže?" otázal se Kohout a hodem za tři body uklidil kost do odpadkového koše.
V tom okamžiku se do diskuse zapojil i Hohoho. "Myslím, že Prstík má pravdu. Pancéřovky jsou sice jedna možnost, ale jsou tu taky minomety a kromě toho má Amál k dispozici několik obrněnejch transportérů, který tu zanechala OOp, a jeden až dva tanky." "Hizballáh má tanky taky," podotkl Vévoda. "A možná dokonce i nějakou houfnici." "Do prdelel" zavrčel Paul. "Ty zatracený falangisti mají možná stejně tolik zbraní jako celá libanonská armáda - ale co to všechno dokazuje?" v "Dokazuje to," odpověděl mu Žid, "že tohle místo je sud se střelným prachem!" Zlatý Larry seděl na kraji okenní římsy, tiše usrkával pivo a rozjímal nad Středozemním mořem. Pak se otočil a přejel nás zasmušilým pohledem.
"Svěřím vám jedno malé tajemství, chlapci," spustil líně. "Kurva, kdybych já byl tango, tak bych se nevzdával výhody momentu překvapení kvůli nějaký zkurvený pancéřovce. Když chcete přilákat něčí pozornost, tak ho musíte trefit rovnou mezi oči něčím zasraně mrňavým. Sestrojíte si tu největší pecku, jakou můžete za prachy sehnat - a tou je ta zatracená bomba v autě a to je celá zkurvená pravda a tím končím, tvá Máňa!" Po těchto slovech se obrátil zpět a věnoval se znovu své vodní hladině.
Rozchechtal jsem se. "Tak to jdi teda do prdele, veliteli!" Dopil jsem pivo a prohlásil: "Pánové, tohle je ten nejdelší proslov, jaký jsem kdy od Larryho slyšel, a zřejmě i ta nejdelší řeč, jakou kdy vůbec pronesl! Tudíž si myslím, že by ji bylo třeba chovat v úctě!" "Asi má pravdu," řekl Prstík.
"To si piš, že má!" potvrdil jsem. "Použij ou právě nálož v autě! Takže se teď na to podíváme obráceně. Oni se chtějí dostat k zadním dveřím strejčka Sama a my jim v tom chceme zabránit.
Jak to uděláme?"
O pět dní později jsme na tuto otázku dostali odpověď. Zavolal jsem totiž SATCOMem našim technokouzelníkům a vysvětlil jim náš problém. Ti nám pak poslali dva zázraky v podobě černých skříněk a jedinou stránku návodu na jejich obsluhu.
Princip byl v podstatě jednoduchý. Rádiem odpalované bomby se aktivují vysláním signálu na určité frekvenci. Budete-li tedy vysílat široké spektrum frekvencí, které používají rádiem ovládaná zařízení, a narazíte na tu aktivní, spustí se detonátor a njlož vybuchne. .
Cerné skříňky měly dosah tři sta metrů. Otázka však zněla, zda budou skutečně fungovat.
Existoval pouze jediný způsob, jak to zjistit. Spolu s Paulem jsme každou z nich uložili do jednoho nylonového batohu a poté se ve dvojicích - Paul s Prstíkem a já s Larrym - vydali na spanilé jízdy po západním Bejrútu. Já použil služeb Abú Saída Alfa, Paul si vzal Abú Saída Bravo.
Jeli jsme pomalu. Larry seděl na zadním sedadle a na klíně mu ležel diplomatický kufřík, speciálně upravený pro samopal HK MP5K, který byl ukrytý v jeho nitru. K jeho spuštění stačilo Larrymu pouze stisknout tlačítko na držadle kufříku, jenž na sobě nesllogo televizní společnosti. Já seděl vpředu a na kolenou držel batoh se zapnutou černou skříňkou.
Po ulici AI Mazraa jsme dorazili do severního cípu Fakahani, městské části, v níž měla v době okupace Libanonu své úřadovny OOP. Nyní ty nejméně poničené budovy obsadili noví nájemníci, libanonští muslimové. Jak nám sdělil Abú Saíd, mnozí z nich byli chudí šíité. Z těchto míst jsme zamířili jižně do Bir Hassanu a Bir Abedu, dvou nejchudších šíitských čtvrtí. Tato oblast nám připadala jako přímo stvořená pro výrobce bomb.
"Co vy chtít prvně?" zeptal se Abú Saíd.
"Ukázat svému kolegovi bývalé stanoviště OOP," odpověděl jsem. "On je televizním producentem z Ameriky, velmi významný člověk, velké zvíře, jak se říká," lhal jsem s klidnou tváří.
"Ach tak - velké zvíře," zamručel Libanonec. "Zavezu vás tam." Odbočili jsme z hlavní silnice a sjížděli ke spleti vybombardovaných domů, bunkrů a kanceláří, které kdysi bývaly domovem Arafatových legií. Ulice, stále ještě poseté sutinami a obrovskými kusy betonu, byly zaplněné lidmi.
"Tady být jedna z kanceláří Jásir Arafat," ukázal Abú Saíd na vypálený dům po naší pravici.
"Hm," zabručel Larry.

"A tady, přes ulice, další kanceláře OOP." Larry vykoukl otevřeným oknem ven a otázal se: "Kdo tady bydlí teďka?"v "Šíité žít tady. Šíité, kteří přijít o svůj domov." Objeli jsme celý blok a Abú Saíd nám ttkázal další bývalá stanoviště OOP. Poté zatočil znovu na jih a vydali jsme se ke starému izraelskému táboru.
Vtom třípatrová budova dva bloky před námi náhle vybuchla jako činná sopka a celý dům pohltila obrovská ohnivá koule.
Ozvěna exploze nám rvala ušní bubínky a tlaková vlna nadzvedla náš taxík půl metru do vzduchu.
"Kristepane...!" Larry sebou hodil na podlahu a na střechu našeho vozu dopadl úlomek betonu.
"Otoč to a počkej tady na mě!" nakázal jsem řidiči, vyskočil ven a utíkal směrem k IIÚ§tu výbuchu.
Larry běžel za mnou, kufřík připravený k výstřelu. Cím víc jsem se k epicentru blížil, tím mi bylo větší horko. Plameny šlehaly všude kolem. Několik aut bylo nárazem vymrštěno do vzduchu a rozhozeno po okolí jako dětská autíčka. Tam, kde stával činžovní dům, zel nyní téměř deset metrů hluboký kráter, plný hořících trosek. Na ulicích ležela těla desítek Libanonců, často roztrhaná na kousky. Dvojice mužů zápasila s dveřmi u hořící dodávky, v níž zůstaly uvězněny dvě ženy. Oheň se však rychle šířil a muži nakonec své marné snahy zanechali. Lidé se směsicí lítosti a odporu, přesto však neschopní se odvrátit, sledovali, jak vozidlo i s oběma ženami pohlcují plameny.
V dálce se ozvalo kvílení sirén a troubení klaksonů. Do ulice se vřítila dvojice nákladních automobilů s otevřenými korbami a napevno uchycenými kulometnými trojčaty ráže 20 mm, za nimiž stáli dva střelci, oblečení do krátkých černých kožených bund s vycpávkami a originálních džín (trochu nezvyklé oblečení na kulometčíky, pomyslel jsem si), a pálili naslepo do vzduchu. Určitě se domnívali, že ten pumový výbuch mají na svědomí Izraelci.
Uchopil jsem Larryho za rameno a začali jsme se davem hysterických Libanonců prodírat nazpět k taxíku. "Byla skutečná, nebo to byl jen memorex?" otázal jsem se.
"Opravdu na tom záleží, šéfe?" Zastavil jsem se a pohlédl za sebe na tu spoušť. "Teď už ne."
Má žádost o setkání s nějakým vyšším úředníkem amerického konzulátu byla sice s nevolí, ale přece jen vyslyšena. Kvůli utajení bylo rozhodnuto, že se schůzky zúčastním pouze já s Paulem a že se pokusíme svou vizáž pozměnit pro případ, že by pozorovatelé ambasády pořizovali snímky nebo videonahrávky těch, kdo do budovy vcházejí a zase ji opouštějí.
Na velvyslanectví jsme byli uvedeni do prostorné kanceláře v jednom z horních pater budovy. Po několika minutách přišeí náš úředník i se svým pobočníkem. Byl to další typický hollywoodský představitel své role: vysoký, šedovlasý a aristokraticky blazeovaně vyhlížející diplomat. Zcela zjevně se mu jeho přítomnost na tomto setkání nezamlouvala a dával to na sobě znát. Proběhlo vzájemné představení. Úředník nám oběma chladně potřásl rukou, usadil se na pohovku a čekal, až předneseme, co máme na srdci.
Přinesl jsem s sebou naši černou skříňku a několik důkazů o nekvalitním zabezpečení velvyslanectví, které jsme nashromáždili. Sel jsem rovnou k věci: "Pane, spolu se svými muži jsem strávil tři týdny zkoumáním tohoto areálu a máme právo se domnívat, že jeho ochrana proti vnějšímu útoku není dostatečná!" "Je-li to váš názor, veliteli, pak vás mohu ujistit, že o něm budu uvažovat." "Sledovali jsme vaši ostrahu a podle nás má značné mezery!" Diplomat si odkašlal. "Podívejte se, veliteli, toto velvyslanectví jaksi dokázalo přečkat libanonskou občanskou válku, která s neztenčenou silou zuří od roku 1975. Přežili jsme OOP, Syřany i Izraelce. Pořád jsme ještě tady. A teď si přijedete vy, strávíte v zemi tři neděle a pak mi po svém bystrém úsudku začnete tvrdit, že múj bezpečnostní aparát má značné mezery. Dovolte, abych vám připomněl, veliteli, že já tuto zemi a její lid znám a svým zaměstnancům důvěřuji. Ochrana tohoto velvyslanectví je dokonalá. To je mé stanovisko!" "Jenže situace se za posledních pár týdnů změnila, pane! Naše poznatky ukazují, že Američané začínají být považováni za spojence maronitú, nikoli za čestné a nestranné ochránce všech Libanonců! V šíitských, sunnitských a druských skupinách začíná narůstat nevraživost a..." "Zdejší politické situace jsem si velice dobře vědom, veliteli!" uťal mne diplomat. "A kvůli malému posunu současného stavu není třeba organizaci ochrany nijak měnit!" "Při vší úctě, pane, myslím, že se rázem může změnit celá vaše situace!" Úředník zbrunátněl. "Veliteli, v žádném případě není třeba..." "Naše průzkumy ukazují, že existuje velká pravděpodobnost, že by se tato ambasáda mohla stát v blízké budoucnosti cílem nějakého pumového útoku, zřejmě

prostřednictvím bomby uložené v automobilu. Proto vám vřele doporučuji, pane, abyste přestavěl přístupové trasy k budově, zesílil vnější ozbrojenou ochranu a využil technických prostředků, jako například tohoto zařízení!" ukázal jsem na černou skříňku.
"Co je to?" "To je vysílač, který vysílá frekvence obvykle používané k odpálení náloží v automobilech. Má dosah kolem tří set metrů. Navrhujeme, abyste dva takové přístroje umístili na střechu. Tak bude každá rádiem ovládaná bomba v autě poblíž tohoto místa odpálena dřív, než se dostane tak daleko, aby mohla velvyslanectví způsobit nějakou škodu." Diplomat se na mě nedůvěřivě zahleděl. "Chcete říci, že tím zničíme nálož v autě ještě dřív, než se dostane až k velvyslanectví?" Ano, pane.
"Ale to by mohlo způsobit ztráty na životech místních lidí!" 'To je sice pravda, ale...
"To je vyloučeno!" "Co je vyloučeno?" "Oběti na životech! Nemůžeme si dovolit způsobit nějaké oběti na životech zdejších obyvatel! Bezohledné plýtvání jejich životy by ohrožovalo náš diplomatický image!" "Promiňte mi ten výraz, ale ať jde ten váš diplomatický imidž do hajzlu! Tady jde přece o život váš a životy vašich lidí, pane!" "Ale ne takhle!" vládní úředník s odporem pohlédl na černou skříňku. "Takovéto věci nejsou... správné. Tohle není správný způsob, jak dělat byznys, veliteli! Taková zařízení by byla nefér vůči libanonskému obyvatelstvu a já S nimi odmítám mít cokoli společného!" Potom povstal a prohlásil: "A teď mě laskavě omluvte! Děkuji vám za vaši návštěvu, veliteli! Přeji vám i vašim mužům šťastnou cestu zpět do vlasti!" K čertu s ním i se všemi diplomaty! Téhož dne jsme si sbalili své hračky, projeli liniemi námořní pěchoty, zamávali služebními průkazy a nechali se dopravit na loď Independence, odkud jsme odletěli do Sigonelly a z ní zpět do Norfolku.
Zmíněný vládní úředník nebyl mezi těmi třiašedesáti nešťastníky, které 18. dubna, necelého čtvrt roku po našem odjezdu z Bejrútu, zabil sebevrah, jenž s nákladním vozem plným výbušnin převrátil sedmipatrový diplomatický ráj v hromadu sutin.
Náš diplomat unikl o vlásek, což jen potvrzuje, že hajzlové mají vždycky štěstí. Výbušniny v autě měly záložní, rádiem řízené detonátory pro případ, že by se řidiči v okamžiku pravdy rozklepala kolena. Kdyby bývaly naše černé skříňky umístěny na střeše, nákladní vůz by se vší pravděpodobností explodoval dřív, než by mohl projet chatrnými zátarasy a vřítit se přímo do předního vchodu velvyslanectví.
Naše černá skříňka by však mohla, jak nám bylo řečeno, způsobit civilní oběti z řad Libanonců. A Bůh si nepřeje, aby Libanonci umírali, když místo nich mohou zemřít Američané.

KAPITOLA 21

Pátého července roku 1983 jsem předal velení jednotky SEAL 6 kapitánovi Bobovi Gormlymu. Původně jsem sice odejít nezamýšlel, ovšem strávil jsem ve funkci velitele tři roky (obvykle to bývají nejvýš dva) a prostřednictvím celé řady jemných narážek začal pociťovat, že mě Navy chce mít jinde. Jak že ty jemné narážky vypadaly? Zde je jeden příklad. Písmena ve služebních hodnoceních se podobají známkám ve škole.
A je nejlepší, F znamená nedostatečnou. Ted Lyons mi pravidelně dával B a C a doprovázel je uštěpačnými komentáři typu "Zatímco administrativně je velitel Marcinko v mé kompetenci, operačně spadá pod velitele pro zvláštní operace a právě posledně jmenovaný může nejlépe říci, zda dosažené úspěchy jednotky SEAL 6 vyvažují chování jejího velícího důstojníka, jenž pohrdá nadřízenými a negativně působí na pořádek a disciplínu (mimo svou jednotku)." Viceadmirál J. D. Johnson, který stál v čele pozemních jednotek Atlantické divize, se pravidelně stavěl na Tedovu stranu až do té doby, než k nám přijel Dick Scholtes na ústrojovou inspekci. Po této návštěvě se Johnsonův postoj rázem změnil. Stal se z něj chápavý a ochotný pomocník, který ke každému negativnímu služebnímu hodnocení, které na mě Ted napsal, zaujal protichůdné stanovisko. "Jednotka SEAL 6 je přísně utajovanou složkou, hájící přímé zájmy Bílého domu a Sboru náčelníků štábů," zněla jeho odpověď. "Je jedinou jednotkou svého druhu u nás. Proto je nutno se při pohledu na její strukturu, metody a výcvik oprostit od šablonovitosti... Podařilo se mu překonat neodmyslitelnou setrvačnost ‚systému', která preferovala uspokojování méně naléhavých požadavků. Casto musel systém obcházet, aby dosáhl plnění časově vázaných požadavků, nutných pro rozvoj jednotky SEAL 6. Občas musel zvýšit hlas. Nevím o žádném způsobu, jakým by se tomu mohl vyhnout. Muži či-nu a muži slov si spolu obvykle nerozumějí... Považuji za velmi nešťastné,

aby přísně tajný charakter tohoto projektu spolu s nejasným rozdělením kompetencí byly příčinou méně než nadšeného hodnocení velitele Marcinka ze strany jeho přímého nadřízeného." Avšak ani viceadmirálova chvála mi nemohla nadlouho pomoci. Vrchnost mě prostě chtěla dostat pryč. A tak se v závěru mého působení ve funkci velitele Sestky objevovala v mém služebním hodnocení písmena H a I, tedy ocenění tak nízká, že se ani nevešla na stupnici. Háčko můžete dostat snad jedině tehdy, když vás velitel pro námořní operace přistihne, jak si v jeho posteli a s jeho manželkou užíváte právě v den výročí jejich svatby.
Íčko by vás mohlo postihnout v případě, že byste na kulečníkovém stole v místním saloně k potěšení vděčné hordy nadržených příslušníků SEAL připravili o panenství čtrnáctiletou dceru velitele pro námořní operace.
Já svá písmenka obdržel za to, že jsem do roku 1983 dokázal víc než odrovnat Teda Lyonse. Totéž, co jsem provedl jemu, jsem zopakoval u komodorů z 1. divize pro jednotky zvláštního určení v Coronadu, Davea Schaibleho a jeho nástupce Cathal "Irčana" F1ynna. Do roku 1983 jsem vytáčel, vyhrožoval, ztrácel u nich sympatie, provokoval, urážel a bojoval s komodory zvláštních jednotek na obou pobřežích. Podle mne jsem byl v právu vždyť jsem měl svůj úkol, který jsem musel splnit. Podle jejich názoru jsem zašel až příliš daleko. Sebral jsem jim ty nejlepší muže. Zatímco oni žadonili o každou penny, já si - v jejich očích zapaloval cigarety stodolarovkami. Měl jsem ty nejhezčí hračky.
A nejhorší bylo, že jsem jim obrátil naruby celý kastovní systém.
Dokázal jsem jednat i s těmi nejníže postavenými námořníky se stejnou měrou úcty, jakou jsem věnoval většině kapitánů a komodorů zvláštních jednotek. Jídával jsem a popíjel společně s řadovými příslušníky a poddůstojníky, pořádal jsem bujaré oslavy a říkal vlajkovým důstojníkům, ať se jdou vycpat. Následovaly telefonické hovory, hlášení a osobní setkání. Nakonec padlo rozhodnutí a v červnu roku 1983 jsem se doslechl, že budu vyměněn a kdo bude mým nástupcem. Vždycky jsem.
doufal, že by v mým šlépějích mohl kráčet Paul Henley. Ovšem tak tomu být nemělo. Necelé čtyři týdny poté jsem byl propuštěn. Mé slovo nemělo v této záležitosti žádnou váhu. Můj odchod byl naplánován z nejvyšších míst Navy a stalo se tak na základě podnětu ze strany komodorů zvláštních jednotek a náčelníků jejich štábů. Neměl jsem žádné hlasovací právo, a dokonce ani žádné zastání; můj velitel byl brigádní generál U. S. Army a mohl mne chránit jenom tehdy, pokud jsem byl velitelem Sestky. Nemohl však zabránit U. S. Navy, aby se mě nezbavila. K čertu s tebou, Demo Dicku!
Došlo na několik obvyklých slavnostních obř~dů, které předcházejí každé výměně na velitelském postu. Zádná nostalgie, žádný pocit solidarity a kamarádství se však nekonal. Neobdržel jsem žádný diplom ani jiné upomínkové předměty, které se obvykle odcházejícímu veliteli dávají, neboť moji podřízení nevěděli, že odcházím právě včas, aby mohlo dojít ke smíru.
Na mém obřadu nezněl žádný lodní zvon, žádný loďmistr neohlašoval můj příchod, nebyl zde žádný červený koberec, bílé rukavičky nablýskané meče a vyparáděné okolí. Když jsem v Little Creeku opouštěl jednotku SEAL 2, měl jsem pro sebe zabraný celý prostor pro přehlídky a vyhrávala mi k tomu kapela. Tato výměna velení se odehrávala za zavřenými dveřmi v našem přísně tajném areálu u Dam Necku. Byl jsem oblečen do civilního oděvu a má řeč, v niž jsem vzpomínal fyzické a byrokratické útrapy, které jsme v Sestce společně prožili, netrvala ani deset minut.
Potom jsme s Bobem přečetli své pověřovací rozkazy. Když přišlo na část, v níž jsem měl prohlásit, že jsem připraven předat velení svému nástupci, musel jsem lhát. Na tom však nesešlo.
Věta byla vyřčena. Došlo na předání moci a pak vše skončilo. Připadal jsem si prázdný, opuštěný, zrazený a pociťoval zuřivost nad svým osudem. A domníval jsem se, že nikoli bezdůvodně.
Lze říci, že jsem celý svůj dospělý život strávil přípravou na to, jak jednou budu velet takové jednotce, jako byla SEAL 6, a povedu ji do boje. Uskutečnění velké části svého snu jsem již dosáhl - navrhl jsem, zorganizoval, vytvořil, vybavil a vycvičil zřejmě nejlepší skupinu bojovníků v historii našeho lidu. Avšak nyní jsem byl odstrčen stranou ještě dřív, než jsem mohl splnit cíl, který jsem vždy považoval za nejzákladnější - vést své muže do skutečné bitvy. Cítil jsem se, jako kdyby mi právě odsekli hlavu.
Zašel jsem s hrstkou lidí do místního důstojnického klubu na pár skleniček a pak odjel pryč.
Ano, bývám často neomalený a nepříjemný. Ale dokonce i moji nepřátelé připouštějí, že SEAL 6 byla tou nejlépe vycvičenou,

nejnebezpečnější a nejschopnější protiteroristickou jednotkou, jaká kdy byla zformována. Ano, porušovali jsme zákony. Kdyby jen porušovali! My jsme je přímo cupovali na kousky a vyhazovali je oknem ven! Avšak zákony, k nimž jsme se takto chovali, byly napsány pro letadlové lodě, bitevní křižníky a jaderné ponorky, nikoli pro družstva o sedmi mužích. Jako členové SEAL jsme museli napsat svůj vlastní zákoník, improvizovanou bibli válečné doktríny pro jednotky zvláštního určení. To bylo značně složité, neboť převrátit naruby zaběhnutý systém bylo těžší, než obrátit dnem vzhůru naplno jedoucí válečný křižník. Celý problém byl ještě umocněn vytvořením jednotky SEAL 6, která nejen přepsala zákony konvenční Navy, ale rovněž změnila i již hotový zákoník složek typu SEAL. SEAL 6 nezapadala v systému Navy naprosto nikam. Byli jsme sirotci, psanci, vyvrhelové - a já byl ten nejhlavnější.

Jakmile jsem byl od Šestky odstaven, začaly se u ní dít změny.

Bob podporoval Lyonsův názor na ústrojovou kázeň; žádné vousy, koňské ohony, pryč s náušnicemi. Vlasy se sice mohly dotýkat límce, avšak nesměly přes něj přesahovat. Muži, které jsem si vybral pro jejich vzhled obyčejných dělníků, začali nyní vypadat jako nějací odpadlíci z lepší společnosti.

Avšak mnohem osudovější pro úspěšné naplnění poslání Šestky byla změna ve stylu vedení. Bob byl totiž nikoli aktivním, nýbrž pasivním velitelem. Zatímco já vedl mužstvo vždy z čela, Bob je dirigoval zezadu. Zůstával ve své kanceláři a do terénu posílal pouze své podřízené. Nikdy s nimi netrénoval, nepopíjel, ani se s nimi nebavil. Za vedení Boba Gormlyho integrita jednotky až k jejímu velícímu důstojníkovi nedosahovala.

O tomto znepokojivém vývoji jsem sice slyšel, ovšem pouze z dálky. Měl jsem před sebou třicetidenní dovolenou a chtěl jsem si jí užít vcelku. Nemohl jsem si ani vzpomenout, kdy jsem měl naposledy třicet dní volna. Moje žena odjela navštívit svou rodinu v New Jersey a já se celý měsíc bavil tím, že jsem našemu domu dával nový barevný kabát. Tato činnost mi udělala dobře pomohla mi zbavit se zčásti té frustrace, kterou jsem pociťoval.

Poté jsem se odpočatý a opálený vydal do Washingtonu. Navy mi stále ještě dlužila jeden rok na Národní válečné univerzitě a přišel čas jí to připomenout.

Jenže vstoupit na tuto univerzitu mi nemělo být povoleno. Nikdo mi totiž neřekl, že mám být z řad Navy vyloučen. Vlastně kdyby nebylo několika nižších velitelů, kteří mi do ucha pošeptali, co se na mě chystá, přijel bych se do Ft. McNairu zapsat a utržil ostudu, kdy by mi bylo veřejně oznámeno, že U. S. Navy vyškrtla mé jméno ze seznamu frekventantů. Avšak má soukromá zpravodajská síť nadále fungovala. Díky ní jsem byl varován a na univerzitu nikdy neodjel. Místo toho jsem se vydal na personální velitelství ozbrojených sil a utkal se zde s jedním kontradmirálem, s nímž jsem se znal již několik let. Budu mu říkat třeba Dave. Zdálo se, že z našeho setkání nemá příliš velkou radost.

"Slyšel jsem, že mi nebude dovoleno nastoupit na Národní válečnou univerzitu!" Dave si několikrát rozpačitě odkašlal a nakonec promluvil.

"Víš, Dicku, lidé, kteří nemají alespoň pětadevadesátiprocentní šanci na povýšení na kapitána, se tam neposílají." "To se týká i mě?" "Už to tak vypadá. Máš ve svých záznamech Článek 15 - udělení oficiální důtky." "Proti tomu se taky odvolávám! Byl jsem potrestán za automobilovou nehodu, při níž jsem dokonce ani nebyl za volantem! To můj řidič udělal berany, berany, dud, ne já!" "Otázka nezní, čí je to vina. V tom dokumentu se píše, že tvůj řidič byl ve 'službě déle než osm hodin - a to je příliš dlouho." "My jsme u Šestky žádné píchačky neměli, Dave!" "Já vím. Ale předpis je předpis. Ty jsi ho porušil a byl jsi potrestán. Kromě toho, stejně je to jenom mlácení prázdné slámy!

Podstatné je, že tvoje odvolání nebude vyslyšeno. Zádná válečná univerzita nebude." "To je zajímavé." "Proč?" "Protože jsem to odvolání ještě nenapsal! Jak sakra můžou zamítnout něco, co ještě ani nebylo napsáno?" Dave se nevesele usmál. "Jo, veliteli, to už je mimo mého funkčního platu." "Tak ať jdu třebas k čertu, co?" Pokrčil rameny. "Poslouchej, Dicku, vždyť ty máš jinak záznamy dobré a věnoval jsi se i mimořádným aktivitám. Můžu ti sehnat skvělé místo někde na Havaji. Nebo v Norfolku - posadím tě někam na štáb, kde vydržíš až do osmdesátého osmého a pak odejdeš do důchodu s třiceti léty služby v kapse." "To zní docela pohodlně." "Bude to tak lepší - takový společenský klub na venkově. Perfektní by byl Norfolk, protože je blízko tvého domova. Do práce bys mohl chodit .pozdě a odcházet z ní brzy. Každý den bys už ve tři mohl sedět u kasičky, rozšiřovat svůj majetek a připravovat se na penzi."

"Neuraž se, Dave, ale jdi do prdele! Nechci jít domů umírat!
Ještě ne!" "Záleží jenom na tobě. Ale kdybys byl chytrý, poslechl bys mě!" "Sakra, znáš mě už patnáct let a VÍŠ, že jsem nikdy chytrej nebyl, admirále, a v tom je můj celej problém! Jsem jenom jedním z těch blbců, co rádi pracujou!"
Můj někdejší šéf Ace Lyons byl přeložen zpět do Pentagonu.
Ace, jenž byl povýšen do hodnosti viceadmirála (tři hvězdičky), v posledních dvou letech velel 2. flotile a jeho pole působnosti sahalo od Karibiku až po Severní moře. Nyní vystřídal Bil1a Crowea ve funkci zástupce velitele námořních operací pro plánování a metodiku. V podstatě se tedy stal operačním šéfem celé U.S. Navy.
Sel jsem přímo do jeho úřadovny a vyplakal se mu na rameni.
Ace si mě jako správný námořní taťka posadil na koleno, povýskal mě ve vlasech, utřel mi nos a vyjádřil mi svou účast. Pak mne nakopl do zadku a poslal mě, abych si našel nějakou práci.
Na podzim roku 1983 Ace dohlédl na to, abych byl bezpečně uklizen do jednoho rušného koutu velitelského střediska Navy v Pentagonu, tvořeného řadou neustále lidmi zaplněných místností ve čtvrtém patře pavilonu D. Zde jsem pracoval jako jeden z těch šílenců, kteří neustále sledovali pohyby na světových mořích a zaznamenávali možná ohniska krizí. Jednoho zářijového dne jsem vzhlédl od své práce a spatřil houf zpravodajských syslů, jak se vyřítil ze své speciální utajené místnosti a začal upřeně zírat na zeď, na níž viselo několik námořních map. V hlavě se mi rozsvítilo červené světlo. Vždyť obvykle tito hoši od svých stolů nevstávají, pokud nejde zrovna finále Super Bowl nebo bezprostředně nehrozí nějaká mezinárodní katastrofa. A vzhledem k tomu, že bylo teprve září, Super Bowl to být nemohl.
Vystřelil jsem z kanceláře a vletěl mezi ně. "Nazdar, kluci! Tak o kterou zemi přicházíme dneska?" Můj pokus o vtip se však neujal. Nicméně ještě dřív, než jsem byl odehnán pryč, jeden ze
špionů nevydržel a já zaslechl slůvko, které nebylo určeno mým uším: Grenada.
"Grenada? Copak se tam děje - nějaký karneval?" snažil jsem se 9 vtipnou repliku.
Zádná odezva.
"No tak, kluci, jestli je aspoň nějaká naděje, že si vrznu, tak chci být u toho!" Ticho.
Odešel jsem se zdvořilým "Jak chcete!", směrovaným na jejich záda, a zamířil ke svému stolu - a červenému telefonu na něm.
Jejich chyba - nikdy mě neměli dávat do velitelského centra s tajnou linkou a digitalizovaným seznamem pro prioritní spojení!
Díky tomu se informace daly krást velice snadno. O tři hodiny později jsem přes sedm velitelů družstev a hrstku nižších důstojníků získal docela dobrý přehled o tom, co se má dít. Podnikneme invazi do Grenady - a na této operaci se bude podílet i jednotka SEAL 6.
Sakra! Ze svého velitelského postu jsem odstoupil před necelými třemi měsíci a stále jsem považoval Šestku za svoji jednotku. Zatraceně! Vždyť to já jsem ji zorganizoval a vybavil! To já jsem vycvičil její členy! To já jejich umění vybrousil tak, že se z nich stalo nejlepší komando planety! A nyní je má vést do války někdo úplně jiný. To nebylo správné! Na světě neexistuje žádná"spravedlnost!
Sest minut nato jsem již v Aceově kanceláři žadonil o možnost jakkoli se na akci podílet - pomáhat, radit, pozorovat, hlásit, prostě cokoli než jen sedět na zadku v místnosti bez oken a poslouchat hlášení z éteru. "Dělal jsem to už předtím, Acey, při Poušti jedna a přísahal jsem, že už nikdy nebudu nečinně přihlížet jako tenkrát!" Viceadmirál James A. Lyons ml. mi to podal tak jemně, jak jsem si to zasluhoval:
"K čertu s tebou, ty blbče! Zůstaneš tady!
Pět minut potom, co bys opustil tuhle kancelář, by sis začal myslet, že tomu velíš, a rozpoutalo by se peklo! Zatraceně, Dicku, ty už ničemu nevelíš - byl jsi uvolněn! Teď pracuješ tady a pro mě!
Takže si svým zadkem laskavě pohni tam, kam patříš!" Avšak když spatřil smutný výraz v mé tváři, zvolnil. "Dobrá, dobrá, podívej se, Dicku, zkusíme to urychlit! Ustanovím tě svým prvním zpravodajem pro velitele Navy na Grenadě!" A bylo to. Stáhl jsem ocas mezi nohy a zachmuřeně se odebral do své kanceláře. Snažil jsem se však zároveň mít o věcech přehled. Čím víc podrobností jsem se o Grenadě dozvídal, tím větší zlost ve mně stoupala. Začínal jsem tušit průšvih světového formátu.
Jak byla tato operace naplánována? Špatně. V následujících řádcích se podle svých vzpomínek a hlášení veliteli U. S. Navy Johnu Lehmanovi pokusím zrekonstruovat, co se tehdy stalo.

Kde vlastně ta Grenada leží, pane admirále?
Co já vím! Sežeňte mi nějakou mapu, kapitáne, někde jsem to jméno už slyšel- třeba bude na jedné z našich ostrovních operačních map!
Ano, tady v atlase je, ale zatraceně - nejsou tady žádné vojenské mapy, jenom námořní!
Tak běžte do města do nějaké cestovky a najděte tam pár turistických map! Ty nám budou muset stačit!
A přesně to se také stalo.
Tady jsou informace od špionů, pane admirále.., Zatraceně! Co tam sakra dělaj ty Američani? Ze tam chodí na medicínu? A co se tam, kurva, učí - čarodějnictví? Voodoo? Moment - a co tam, kurva, dělaj všichni ty zatracený Kubánci? Jak to, že jsme o nich předtím nevěděli? Jak se to mohlo stát? Zase jeden víkend v prdeli! Sakra, kapitáne, měli jsme jít s manželkou na golfovej turnaj dvojic a takhle nebudu moct! To budu mít zase doma peklo!
Víte, pane, nastal tady ještě jeden takový problémek. Zdá se, že ti Kubánci tam na tom ostrově drží ty studenty jako svoje rukojmí!
Dobrá, a kdo se, sakra, rukojmími zabejvá, kapitáne?
SVZO, pane. Delta Force, SEAL 6.
Tak si vemte telefon a zavolejte jim! A zavolejte taky námořní pěchotě, kapitáne! Ty se taky zabejvaj ostrovama! Iwodžima, Guadalcanal, Okinawa - pamatujete přece! Jak si vzpomínám, máme tady tu obojživelnou jednotku rychlýho nasazení, která míří přes Velkou louži do Bejrútu. Dostal jsem skvělej nápad! Ať to vezmou přes Grenadu a trochu se tam cestou vyřáděj! Aspoň si tam trochu ušpiněj blátem podrážky a ošlehaj křovím ksichty! Pak budou připravený na ty zafáčovaný hlavy ve Středozemí!
Během jediného horečnatého víkendu byl nalezen plán, oprášen, omyt, vyleštěn a upraven tak, aby do něj bylo začleněno i SVZO a voila, na světě byla operace!
Avšak na každý letoun C-141 StarLifter, dopravující armádní Rangery na jih, na každé štábní EC-130 C3I, každý obojživelný stroj s mariňáckou jednotkou rychlého nasazení i na všechna vojenská letadla, vrtulníky a lodě se nikým nepozorován vplížil nevítaný černý pasažér. Jeho jméno bylo Murphy a jeho profesí byly zákony.
- SVZO bylo pro osvobozování rukojmích dobře organizováno a vycvičeno. Jeho jednotky měly k dispozici speciální techniku, podpůrné prostředky a zejména vlastní chráněnou komunikační síť.
MURPHY: Jednotky SVZO nemohly hovořit s velitelem konvenčních akčních jednotek (na palubě lodi) nebo s námořní pěchotou.
- Jednotka SEAL 6 měla mít u pobřeží Grenady dostaveníčko s jednou z amerických válečných lodí.
MURPHY: Nikdo pilotovi v okamžiku, kdy dával signál k seskoku, neřekl, že je mimo cíl.
Nikdo příslušníky jednotky neupozornil na silný vítr v nižších polohách a vysoké vlny. Nikdo nekontroloval, zda se loď nachází na správném místě.
Výsledkem bylo, že se čtyři skvěle trénovaní členové mé bývalé rodiny SEAL 6 utopili v moři. Nepadli tedy v žádném boji, naopak. Nejskandálnější na jejich smrti byla skutečnost, že ani nedostali příležitost někoho zabít. Skákali s víc než padesátikilogramovou zátěží do čtyřmetrových vln a utopili se. Na světě neexistuje žádná podělaná spravedlnost. Zpravil jsem o jejich smrti velitele U. S. Navy Lehmana. Rekl jsem mu o Bobu Shambergerovi, zakládajícímu členu SEAL 6. Byl velitelem družstva a ke svým podřízeným se choval jako,jejich táta. Foukal jim na bolístky, dostával je z vězení, pomáhal jim při řešení soukromých i profesních problémů a zemřel kvůli Murphyho zákonům. Vyprávěl jsem mu též o Kodiakovi, jenž se stal právě otcem. Ten kluk byl pyšný jako páv, že mu vyrůstá přímý dědic a pokračovatel v tradicích příslušníka jednotky SEAL 6. I on však zahynul rukou pana Murphyho a spolu s ním také další dva střelci. Celkem čtyři bojovníci z řad SEAL 6 nyní drželi věčnou stráž u dna oceánu a čekali na to, až budou znovu povoláni do další války.
- Vládní činitelé na ostrově byli o nadcházející akci informováni předem, ačkoli se velmi dobře vědělo, že většina místních úřadů je za ta léta infikována bacilem DGI - kubánskou rozvědkou.
Seňor Murphy dostal zprávu příliš brzy, a měl tak možnost říci Kubáncům, aby byli na gringos připraveni.
- CIA na Grenadě neměla své řádné agenty ani operativce. Zato však věděla, co má udělat. Murphy dohlédl na to, aby naplánování tajných operací bylo svěřeno dvěma veteránům z propadáku v Poušti 1, podplukovníku ve výslužbě Dicku Gaddovi a dosud ještě činnému plukovníku vojenského letectva Bobu

Duttonovi (oba dva později ještě víc proslavila jejich účast na aféře Irangate).
Paní Logika říká: "Když se tihle dva posledně snažili dát dohromady nějakou operaci, nefungovalo to." Pan Murphy tvrdí: "Bez obav - oni to zvládnou!" Paní Logika trvá na svém: "Ale jsou to důstojníci vojenského letectva a ti Kubánci jsou na zemi!// Pan Murphy toho má již dost: "No a co - vždyť jsem ti už přece říkal, že to zvládnou!" - Prvotní výsadkový útok z paluby vedoucího StarLifteru, nesoucího po zuby ozbrojenou jednotku Rangerů, se neuskutečnil, protože selhal počítačový systém letadla pro řízení seskoků.
A tak zatímco první stroj kroužil kolem, seskočili dolů nejdříve Rangeři z paluby druhého. MURPHY: Druhé letadlo bylo obsazeno úředníky a štábními kriply - týlovým zabezpečením Rangerů -, kteří zřejmě neměli ani nabité zbraně.
- Generál vojenského letectva, jenž měl na starosti vrtulníky pro dopravu příslušníků Delty a SEAL 6, se zjevně rozhodl, že by nebylo dobré zvyšovat hladinu hluku na přilehlém ostrově, a odletěl se stroji ještě před rozbřeskem. Patrně nechtěl nikoho probudit. Kromě toho se zřejmě domníval, že takto budou moci obě zvláštní jednotky zaútočit na své cíle za denního světla a lépe tak na ně vidět. Následky jeho úsudku musely pana Murphyho potěšiti spousta zraněných mužů a několik poškozených vrtulníků.
- Příslušníci SEAL zaútočili a úspěšně dobyli ostrovní rozhlasovou stanici. Po převzetí plné kontroly nad tímto místem oznámili do éteru splnění svého úkolu a zeptali se, kde že jsou oddíly, kterým by měli celý areál předat.
Oddíly? Vy chcete, aby přišel někdo, kdo by si od vás v podstatě přebral do svých rukou váš cíl? Je mi líto, poručíku, ale toto není součástí plánu. Proč své muže neodvoláte a nestáhnete se zpátky na loď?
A jak to máme provést, pane?
Co takhle plavat, poručíku? A přesně to se také stalo.
Dokonce ani poté, co byl ostrov zajištěn, pan Murphy nezmizel. Nějakým záhadným způsobem se mu podařilo přimět velitele akčních jednotek viceadmirála Joea Metcalfa, aby se pokusil
poslat si domů příliš velké množství válečných suvenýrů v podobě samopalů AK-47. Odhalení v tisku ho stálo čtvrtou hvězdu a poslalo ho předčasně do důchodu.
Hlavním vítězem celé bitvy se stal seňor Murphy. I když se nakonec podařilo osvobodit zajaté studenty bez újmy na zdraví, zemřeli zde zcela bezdůvodně čtyři příslušníci SEAL, řízení a velení bylo naprostým fiaskem, Delta a SEAL 6 byly použity jako úderné oddíly, a nikoli na jemnou chirurgickou práci jednotek zvláštního určení, veškeré tragické události byly zapříčiněny neopatrností a lidskou hloupostí a vojenské letectvo v tomto případě vystupovalo spíš jako odborářský spolek liftbojů než jako bojová jednotka vojenských pilotů. Bylo toho dost na to, aby se mi zdvihl žaludek.
Jednoho dne na počátku roku 1984 jsem se dostavil k Aceovi Lyonsovi do jeho kanceláře. "Víš, z čeho mě u 2. flotily opravdu bolí hlava?" otázal se.
"Z návštěv kongresmanů?" "Nedělej si legraci, Dicku! Já mám z toho fakt migrény!"
Nevím, pane.
"Dobrá, tak ti to tedy povím. Je to skutečnost, že Navy se jako celek natolik soustředí na sovětskou hrozbu, že nám nezbývá žádný čas ani energie na další, možná i mnohem nebezpečnější potencionální protivníky!" Přikývl jsem. Koneckonců, ne nadarmo jsem byl po uplynulé tři roky velícím důstojníkem jednotky SEAL 6. "Terorismus." "Chytrej chlapec!" Zabubnoval prsty na desku stolu. "My jsme mírová Navy, Dicku, a jako mírová také uvažujeme. Když se pak přijde na otázku terorismu, máme s tím problémy. Němci, Italové, Francouzi i Britové, ti všichni se musí s terorismem potýkat každý den. Britské námořnictvo nestuduje pouze možné ohrožení ze strany Sovětů, ale musí také čelit hrozbám od IRA. Francouzi mají starosti s baskickými teroristy a s Otevřenou akcí.
Němci mají Rudou frakci a Baadera-Meinhofovou, Italové své Rudé brigády, zatímco my jen bezstarostně proplouváme životem. A pak se náhle objeví blesk z čistého nebe, kdy pár idiotů vyhodí do povětří naši ambasádu v Bejrutu nebo kdy získáme poznatek, že se Íránci chystají zaútočit na Sestou flotilu s kamikaze řízenými střelami či dálkově ovládanými čluny, a my jsme v koncích, protože na něco takového nejsme připraveni!"
"Víte, admirále," řekl jsem, "jedním z největších problémů, jimž jsem u Sestky musel čelit, bylo přesvědčit ty zatracené nadřízené složky, že protiterorismus je něco, co Navy potřebuje." "Jaká byla obvykle jejich

reakce?" "Spousta kouře a mlhy. Většinu velitelů mnohem víc trápilo to, že jim lezu do zelí, než to, jestli jim nějaký Arab náhodou nevyhodí jejich štáb do vzduchu! Bylo to stejně špatné jako ve Vietnamu. Tenkrát jsme se totiž s naší četou objevili v jednom táboře zvláštních jednotek kousek od nás a ten zatracený velitel začínal mít bolení v břiše z toho, že budeme ujídat z jeho potravinových zásob, pít jeho vodu a bůh nás chraň, kdybychom snad potřebovali pár nábojů nebo granátů! Až jsem si kladl otázku, zda bojujeme proti témuž nepříteli či niko1i!" "Přesně!" na Aceově tváři se objevil pokřivený úsměv. "To je právě ten problém!" Povstal a začal rázovat po místnosti. "Náš systém," spustil, "začíná být statický, setrvačný, nepružný. To je nebezpečné. My, velitelé, raději reagujeme, než abychom sami něco vyvolávali.

A to je také nebezpečné. Proč? Protože to vede k přehnanému sebeuspokojení. A sebeuspokojení je tím nejhorším nepřítelem všech ozbrojených sil" Rozumím, pane.

"To si piš, že rozumíš!" Ace se opřel dlaněmi o stůl a naklonil se kupředu jako rozhorlený kněz na kazatelně. "Podstatné je, chlapče můj, že nejsme připraveni! Navy není, kurva, vůbec na nic připravena! Máme třicet návodů, jak se chovat ve společnosti, ale ani jeden pitomej kousek papíru, co máme dělat, když budeme stát proti možnosti pumového útoku nějakýho sebevraha nebo dálkově řízenýho kluzáku, narvanýho semtexem! Miliony papírů označujeme jako přísně tajný, ale naše nejdůležitější objekty jsou přitom naprosto nechráněný čtyřiadvacet hodin denně!" Začínal jsem chápat, kam tím míří.

"Podívej se," pokračoval Ace, nyní již opět za chůze. "Kdo zodpovídá za bezpečnost Navy? Byrokrati! Vylízaný idioti, co o všem přemejšlej pasivně! ‚Kolik máte zámků?' ‚Jak dlouhej je řetěz, kterým každej večer zamykáte zadní bránu?' ‚Kolik máte seznamů?' Takhle se ale o bezpečnost starat nedá, Dicku!" řekl a bouchl rukou do stolu.

"Nemůžeš lidem nařídit, aby svoje postoje k terorismu změnili - musíš je k tomu dotlačit! Právě proto chci celej systém obrátit vzhůru nohama! Právě proto chci zahejbat s tou ulitou Navy tak, jak s ní ještě nikdo nikdy nezahejbal! Chci, aby ty zatracený velitelé na našich základnách viděli, jak jsou ve skutečnosti zatraceně snadno zranitelný! Chci jim to předvíst natvrdo, aby se z toho mohli poučit a aby to byl zážitek, kterej nebudou moct jen tak založit někam do desek a zapomenout na něj! Chci, aby tohle zatracený sebeuspokojení skončilo! Tahle hrozba je reálná! Já to vím! Ty to víš taky! A nastal čas, aby to věděli i oni!" Díval se na mě s týmž nadšeným, hrozivým výrazem, jaký mívají ve tvářích velitelé družstev, když osnují nějaké nové a ďábelské intriky na nic netušící důstojníky. "Napiš mi nějakej zatracenej papír! Navrhni mi jednotku, která bude testovat odolnost Navy vůči teroristům! Máš na to jeden měsíc! A teď odsud vypadni a dej se do práce!"

Jednotku jsem nazval Rudá buňka, i když v úředních materiálech byla vedena jako OP-06D. Stupeň jejího utajení se původně pohyboval někde nad přísně tajným. Tvořilo ji čtrnáct členů: tři důstojníci a jedenáct řadových příslušníků - tedy jedna četa neboli dvě osádky člunů, případně sedm potápěčských dvojiček.

Prostě klasické SEALovské schéma.

Třináct nás pocházelo z řad SEAL 6, jediným mužem odjinud byl newyorský Ir s rusými vlasy a dětskou tvářičkou Steve Hartman, jenž si jako příslušník průzkumného oddílu námořní pěchoty při tajných akcích v Laosu a severním Vietnamu vydobyl dvě stříbrné hvězdy. Hartman nebyl profesionálním válečníkem, vzato z pohledu zvláštních složek ozbrojených sil- nebyl členem ani zvláštních jednotek U. S. Army, ani jednotek SEAL. Byl to však divoký parchant, mezi jehož záliby patřilo otvírání zámků, závody na motocyklech, parašutismus a rvačky v barech. Byl držitelem černého pásku ve třech různých stylech karate a míval nepřeberně možností, jak svých znalostí v tomto oboru využít.

Hartman byl mimo mne jediným z naší jednotky, kdo někdy okusil syrový opičí mozek. Měl také prvotřídně prořízlou pusu, kterou získal tím správným způsobem: na klíně své babičky. Jeho pramáti Noel totiž vedla policejní klub v Jackson Heights, části Queensu, kde věděli, jak zacházet se sklenicí. Za barem mívala schovanou baseballovou pálku a uměla ji také používat.

Hartmana musel mít člověk rád. Nepocházel sice z řad SEAL, ale mluvil po mariňácku, což znamenalo, že klel jako námořník. Dříve sloužil na jaderných ponorkách, takže mohl být využíván na průzkumnou činnost - koneckonců, byl jediný, kdo ve tmě svítil. Nejlepší na něm bylo, že se vzhledem k pokračující tradici z jednotky SEAL 6, kdy jsme stříleli o piva a oběd, stal neustálým zdrojem jídla a pití pro všechny

ostatní (dokud se jeho střelecké schopnosti nezlepšily, což netrvalo ani měsíc).
Ze Sestky jsem si pro Rudou buňku ukradl nadporučíka Vévodu jako jejího výkonného důstojníka a poručíka Holátka. Byl bych velice rád přibral i Paula Henleye, avšak ten tou dobou zrovna plnil nějaký úkol a nebyl k zastižení. Radové členy jednotky tvořili Kohout Pooster, Baby Rich, Koňskej ksicht, Had, Tvářička, Hohoho, Zlatá dvojčata Frank a Larry, chlápek jménem Minkster, drzoun zvaný Artie F a můj oblíbený odborník na zbraně a lidské tělo Doc Tremblay. Ani jsem je nemusel příliš přemlouvat, aby si šli se mnou hrát. Bob Gormly totiž šestku proměnil v byrokratickou jednotku. Trénovalo se jen málo, zato víc času se věnovalo papírování, stříhání vlasů a stínovému boji bez soupeře. Velící důstojník neschvaloval společné popíjení a sbratřování způsobem, na nějž byli jeho podřízení zvyklí. Had chtěl znovu nosit náušnice. Baby Rich, který považoval všechny důstojníky za idioty, si nahlas stěžoval na všechno to papírování.
V důsledku toho mu bylo řečeno, že pokud se mu tam nelíbí, může klidně odejít. To také učinil .;I;. a přistál rovnou v mé náruči. Ostatní se doslechli, že dávám dohromady novou jednotku, a začínali se ke mně jeden po druhém hrnout sami - tatínku, tatínku, můžu si hrát s vámi taky?
Jednalo se o klasický případ lodí, které opouštějí potápějící se krysu.
Kromě toho jsem. měl pro své oblíbené divochy výtečnou práci. Po téměř celém roce příprav, sepisování materiálů a byrokratických půtek jsem konečně mohl svolat celou jednotku a pronést ono zaklínadlo: "Stanou se z nás teroristé!" Pro tyto nekonformní válečníky to představovalo vskutku perfektní úkol; až na ověřování SEALovských dovedností v potápění, pyrotechnice a parašutismu jsme byli zcela samostatní. Neexistoval žádný úředně stanovený výcvikový plán ani organizovaný program. Zodpovědnost za fyzické a ostatní schopnosti spočívala pouze na každém jednotlivci.
Má osobní situace byla rovněž příjemná. Bez ohledu na háčka a ička ve služebních hodnoceních jsem byl v únoru roku 1985 konečně povýšen do hodnosti kapitána. Mé záznamy - nad nimiž panovalo několik otazníků - pečlivě prozkoumal právní poradce Ace Lyonse kapitán Morris Sinor. Během pěti měsíců strávil jejich zkoumáním doslova stovky hodin, kdy sčítal mé plusy a minusy. Podle jeho názoru (a navzdory silnému, antagonistickému lobbování ze strany východopobřežního i západopobřežního komodora zvláštních jednotek stejně jako tlaku velkého počtu kapitánů a jedno či dvouhvězdičkových admirálů, s nimiž jsme se utkával) jsem si vydobyl právo být povýšen. Ace Sinorovo zjištění podle předpisů zaslal admirálu Ronu Haysovi, zástupci velitele námořních operací, jenž poté, co se jeho štáb se Sidorovým názorem shodl, mé povýšení schválil. Později mi Ace říkával:
"Dicku, tohle je pravděpodobně jediný okamžik za posledních několik let, kdy systém zapracoval absolutně v tvůj prospěch!" Nechybělo však mnoho, aby ani toto nebyla pravda.
Ať už dočasně či natrvalo, měl jsem čtyři proužky. A mé postavení nebylo jen tak nějaké; pracoval jsem přece pro Ace Lyonse a jeho prostřednictvím pro samotného velitele námořních operací. Vyložil jsem si to tak, že nebudu přijímat rozkazy ani stížnosti od nikoho jiného než od nich. Pln sebevědomí a se stejným pocitem nesmrtelnosti, jaký jsem prožíval před 'Risherovou smrtí, jsem považoval svou jednotku za imunní vůči všem aparátčíkům, hnidopichům a všelijaké blbosti, jež v Navy panovala.
Podle mne neexistoval vyjma velitele námořních operací jedno, dvou, tří ani čtyřhvězdičkový admirál, který by na nás mohl vztáhnout ruku. Moji přátelé mě obviňovali z toho, že žiji v jiném světě - mně to však vyhovovalo.
Rudá buňka měla patřit pod Pentagon, avšak naším skutečným hlavním stanem byl jeden bar na Duke Street jménem U střelce McGeea, kde se jednotka téměř každý večer scházela, aby zde popíjela, prala se a vymýšlela lumpárny. Stejně nebylo co dělat; v roce 1985 jsme již s Kathy žili každý zvlášť. Zcela jsme se jeden druhému odcizili a neměli jsme už nic společného. Já se plně soustředil na svou práci, což znamenalo, že jsem po většinu času cestoval. Když jsem se konečně dostal domů do Virginia Beach (Kathy další stěhování do Washingtonu odmítla), dával jsem před manželkou přednost společnosti jiných příslušníků SEAL, a hledal tudíž výmluvy, proč domů přicházím pozdě a odcházím brzy. Spoustu času jsem rovněž trávil v barech ve VIrginia Beach, po nichž se příslušníci SEAL potulovali. Těch několik večeří u Marcinků, na nichž jsem byl přítomen, proběhlo v nepříjemném, zlověstném tichu. Naše vzájemné soužití dostalo takové trhliny, že Kathy zřejmě mé absence i vítala. Děti již byly odrostlé a dokázaly náš rozchod pochopit.

Promluvili jsme si o tom a já se odstěhoval. Kathy si ponechala dům ve Virginia Beach a navštěvovala všechny naše dávné přátele. Já se nastěhoval do garsoniéry ve Staré Alexandrii a začal vést staromládenecký život. Můj příbytek byl sice malý, avšak vzhledem k poloze Pentagonu i našeho neoficiálního hlavního stanu U střelce příhodný. Had si se svou ženou Kitty dokonce pronajal obydlí na Duke Street přímo naproti baru. Jednalo se o dvoupokojový ,podkrovní byt, o nějž se dělili spolu s Kohoutem Poosterem. častokrát se stávalo, že Had s Kohoutem museli v noci cestou domů lézt po zdech budovy. Z jejich šplhání se někdy stal závod, při němž si ostatní vsadili na oba aktéry a sledovali, jak se z parkoviště před barem hrabou domů. Pokud Had s Kohoutem přicházeli domů v době, kterou Kitty považovala za nepřijatelnou, což se stávalo často, zvyšovala jim obtížnost tím, že jim zamykala dveře na balkon a oni pak museli viset zvenčí pouze na prstech, zatímco se pokoušeli vypáčit okna dovnitř. Když k tomu došlo, museli se někdy k oběma nešťastníkům vyšplhat dobrovolníci, aby jim pomohli.
Jestliže bar U střelce byl hlavním stanem Rudé buňky, pak svět byl naším hřištěm. Mohli jsme se chovat jako praví teroristé: cestovat inkognito, pašovat zbraně na palubu civilních letů, vybírat si cíl ke svému útoku, poté si po železářstvích nakoupit materiál k výrobě bomby nebo si ho ukrást na základnách Navy, dát dohromady improvizovanou nálož a sestrojit vlastní bombu. Když jsme byli připraveni, uskutečnili jsme několik telefonických výhrůžek danému objektu a zinscenovali útok. (Hra na teroristy nebyla u žabích mužů novinkou. V roce 1943 ti nejlepší z nich - jejich tým se tehdy nazýval P&P, tedy Průzkumný a přepadový oddíl - u Ft. Pierce na Floridě uspořádali "závěrečnou zkoušku", při níž ze 7. oblastního námořního velitelství v Miami unesli úřadujícího admirála. A to za stavu plné válečné pohotovosti!) Cas od času jsme k dopravě k cíli používali vojenských dopravních prostředků, avšak většinou jsme se jako Mao Ce-tungovi revoluční partyzáni "pohybovali mezi masami jako ryba ve vodě". Jednou z největších starostí velitele námořních operací admirála Jamese Watkinse bylo, zda s sebou při cestách civilními letadly můžeme vézt dostatek vybavení. V tomto směru nemusel mít žádný důvod k obavám, což jsem mu jednoho podzimního odpoledne také dokázal. Právě jsem se vrátil z Los Angeles, kde jsem prováděl rychlý bezpečnostní průzkum, a Ace mi nařídil, abych hbitě naklusal k veliteli pro námořní operace. Vešel jsem tedy do předpokoje, oblečený v džínách, pracovní košili, blejzru a ve sportovní obuvi a byl neprodleně uveden dál.
Admirál Watkins si hověl za stolem a proti němu seděl Ace Lyons.
Zasalutoval jsem. "Pane?" Watkins si mne prohlédl a řekl: "Dělá mi starost přeprava vaší jednotky OP-06 Delta v civilních letadlech, kapitáne! Nová bezpečnostní opatření vám na většině letišť budou bránit, abyste se s Buňkou mohli efektivně pohybovat, zejména když mi tady Ace tvrdí, že si s sebou povezete zbraně a techniku!" 'To si nemyslím , pane.
"Proč ne?" "Víte, pane admirále," sáhl jsem do rozkroku svých džín, vytáhl nabitý revolver ráže 9,5 mm s krátkou hlavní a položil ho na stůl. "Čirou náhodou jsem právě přiletěl normální linkou z L. A..." Poté jsem si sundal opasek. V jeho přezce se skrývala osmicentimetrová dýka. "A měl jsem u sebe..." Ze zadní kapsy jsem vylovil pár želízek, "... všechno tohle!" Vylovil jsem ze saka skládací obušek a přihodil ho na hromadu před admirálem.
Watkins na mě hleděl s očima rozšířenýma úžasem. "Tohle všechno že jste dokázal převézt běžným letadlem, aniž byste byl odhalen?" "Přesně tak, pane!" Velitel námořních operací se zasmál a pohlédl na mne. "Odchod, kapitáne! A nezapomeňte si tu své hračky!" Poté se obrátil k Aceovi. "Acey, jsem rád, že je ten kluk na naší straně!"
Ve Vietnamu jsem se naučil, že nejlepší způsob, jak na Charlieho zaútočit, je přijít k němu zadními dveřmi; nyní jsem měl být tím Charliem já a napadnout Navy přes její vlastní zadní dveře.
Posláním Rudé buňky bylo, přesně jak jsme to s Acem naplánovali, testovat zabezpečení areálů základen, velitelství, řídicích stanovíš!, operačních středisek a dalších hmotných statků Navy.
Budou nás vlastně platit za to, že budeme lidem lézt na nervy.
Bylo to až příliš dobré na to, aby to byla pravda.
Navzdory bezstarostným řečem, které jsem vůči svým mužům měl, zformuloval Ace tlustou knihu předpisů, aby zajistil, že Rudá buňka bude svou práci vykonávat podle určitých pravidel.
S jednotkou vždy cestoval nějaký právník, který se staralo to, abychom pracovali v mezích zákona.

Scénář každé operace, jež měla za cíl odhalit slabost základny, byl nejprve pečlivě naplánován a poté několikrát schválen - Acem, pak zástupcem velitele námořních operací Haysem a jeho štábem a nakonec vrchním velitelem. Dělo se tak u všech představení, která jsme měli sehrát, neboť Ace až příliš dobře znal mé sklony k improvizaci. "Odchýlíš se jenom trochu od toho, co jsme si dohodli, a jste všichni minulostí!" varoval mne. Věřil jsem mu. A - většinu času - jsem se jeho pokyny také řídil.
Všichni velitelé základen byli rovněž předem informováni o tom, na které cíle zaútočíme a kdy se tak stane, a mohli tudíž posílit jejich ostrahu. V případě potřeby docházelo i na využívání nestranných arbitrů, kteří rozhodovali o újmách, k nimž mohlo dojít při použití bomb, namířených proti místnímu osazenstvu. A abychom dané základně pomohli přesně určit, kde je chyba, byla z každé akce pořizována videonahrávka. Díky speciální technice a využití bývalých příslušníků SEAL coby kameramanů jsme mohli poskytovat zdokumentované lekce o tom, jak se nechovat vůči teroristům. Video rovněž sloužilo jako bezpečný důkaz, že Buňka dělala přesně to, co bylo řečeno - a žádný velitel základny neměl šanci se s námi přít, zda jsme tam či onde byli nebo nebyli.
"Účelem není," hartusil Ace, "abyste vy pitomci řádili jako pominutý! účelem je naučit Navy, jak teroristům znepříjemnit život! S těma je to totiž stejný jako s bytařema. Když nějaká teroristická skupina provádí obhlídku dvou základen jakožto objektů možného útoku a jedna z nich se zdá bejt připravená, tak se vrhnou na tu druhou! Právě tohle musej velitelé našich základen díky nám pochopit!" Počátkem jara roku 1985 provedla Rudá buňka v Norfolku generální zkoušku jisté akce. Prostředí bylo všem velice dobře známé, tudíž celá operace nevyžadovala po členech jednotky příliš mnoho příprav. Hlavní díl práce spočíval v nalezení způsobů, jak . včlenit do našich teroristických "útoků" naše kameramany. Koneckonců, přes bezpečnostní kordony se nemuseli dostat pouze moji muži, ale každou operaci bylo třeba zároveň i nahrát. Naštěstí se podařilo na místa kameramanů najmout trojici bývalých příslušníků jednotky SEAL 6, kteří se uměli plížit a slídit kolem stejně dobře jako jejich kolegové z Rudé buňky. V rozmezí několika málo dnů se nám povedlo způsobit pravou pohromu u 2.
flotily a velitelství Atlantické flotily, při níž nechyběly nálože, nášlapné pasti i kouřové granáty - a většinu z toho zaznamenat na video.
Po Norfolku jsem ke Střelci svolal schůzku své jednotky a připil svým hochům oblíbeným bombejem. "No dobře, vy parchanti, tak jsme si to nacvičili a teď je čas to předvíst natvrdo!" Velitel námořních operací Watkins býval kapitánem na jaderných ponorkách, a kde jinde jsme tudíž měli začít naši sérii představení než v New Londonu v Connecticutu, domově jaderných ponorek třídy Trident a Broomer. Odjel jsem na toto místo, abych o našich úmyslech zpravil příslušné velitele, kteří byli naším brzkým příjezdem pramálo nadšeni. Navzdory vlažnému přijetí jsme vypracovali několik scénářů a poslali je na pouť po nadřízených složkách k "podškrábnutí". Počátkem června jsme konečně odjeli na sever, abychom uskutečnili svou zdvořilostní návštěvu.
Základna - ve skutečnosti to byly vlastně základny dvě - se rozkládala na břehu řeky Temže asi deset kilometrů na sever od longislandského zálivu. V horním areálu se nacházely obvyklé objekty pro lidská stvoření: důstojnická svobodárna, jídelna, kino, obchod, ubikace a velitelství i další řídicí stanoviště obou základen. Mnohem významnější část areálu však tvořil muniční sklad, v němž se skrývaly taktické zbraně - torpéda a daleko tajuplnější jaderné hlavice. Dole na řece stály neprůstřelné kryty, v nichž kotvily ponorky třídy Boomer (tridenty, které byly příliš velké na to, aby mohly plout pod mostem dálnice 1-95, byly uvázány někde jinde).
Rozbili jsme své ležení v nedalekém Grotonu a zahájili průzkum terénu. Netrvalo nám nijak dlouho, abychom zjistili, že základna je široce otevřená.
Jak široce? Neměla žádnou přední bránu, pouze vjezd do~tř.
Mezi horní a dolní základnou vedla po přímé trase vlečka. Retězy spojený plot, který měl lidem zabránit ve vstupu na základnu z okolních soukromých pozemků, byl odřený a ztrouchnivělý.
V nejvýchodnějším cípu horní základny dokonce ani žádný plot nebyl, jedinou ochranu tvořil třicetimetrový břidlicový útes, porostlý křovím, vavříny a bodláčím. Na jeho úpatí se rozkládal muniční sklad, obehnaný pouze jednoduchým plotem, vysokým dva a půl metru.
Přípravy nám zabraly tři dny. Tvářička odjel do jednoho Aceova skladiště, odkud si přivezl tři pytle různých věciček, které proměnil v zápalné pumy, nálože a nášlapné miny. Nálože byly drátem spojeny s

bleskovým papírem, nášlapné miny a zápalné pumy měly "výbušniny" z bleskových žárovek.
Já si pronajal malé letadélko a společně s Koňským ksichtem podnik1let pod dálničním mostem, při kterém nám nezůstala suchá kola, protože se při nízkém průletu namočila v řece. Létali jsme nízko nad kryty s ponorkami. Nikdo nás neodháněl. Pak jsme si vypůjčili člun, vyvěsili na jeho zádi sovětskou vlajku, projížděli se kolem základny a zcela otevřeně kamerou natáčeli ponorky v suchých docích, včetně tajných detailů jejich konstrukčních prvků. Suché doky byly odkryté a nechráněné - kdybychom si zamanuli zmocnit se jedné z ponorek, nikdo by nám nestál v cestě.
Slídili jsme rovněž po místních barech. Hartman, který sloužil na jaderných ponorkách mimo New London, nám sestavil seznam těch nejlepších. Teroristé - zejména ti ze dna evropských středních vrstev, kteří zakládají takové skupiny jako Rudé brigády, Otevřená akce nebo Rudá frakce -, po barech slídí velice rádi. Právě zde se totiž mohou dozvědět nejnovější drby ze základny, vybírat hostům kapsy a krást průkazy. Takový podnikavý terorista zajde do nějakého baru, v němž se potloukají příslušníci ozbrojených sil, a vyjde ven se služebním průkazem pro svou osobu, povolením k vjezdu pro vozidlo, kombinacemi od sejfů, které se často skrývají v peněženkách, a věřte nevěřte, dokonce i s operačními plány, které lidé bezmyšlenkovitě házejí do svých kufříků. Objevili jsme bary, které navštěvovali hoši od Navy, a lokály, v nichž se scházeli lidé z loděnic General Dynamics - tam se stavěly ponorky třídy Trident. Práce to byla obtížná, avšak nestěžovali jsme si.
Pak Minkster, který uměl nejlépe z nás napodobit arabský přízvuk, oznámil po telefonu naši první výhrůžku. Zavolal do New Londonu na ústřednu.
"Ponorková základna, mohu vám s něčím pomoci?" "Ano," odpověděl Minkster, "tady Hnutí za svobodnou ejakulaci Palestiny! Pustit všechny naše vězeň na svobodu nebo vy zionistická pohani trpět!" Poté zavěsil, zatímco ze sluchátka se ozývalo "Coooo?" nebohé spojovatelky.
Té noci byla základna v plné pohotovosti. U plotu vedle vjezdu hlídkovala námořní pěchota, boční bránu, jíž vedla silnice k nemocnici na základně, střežila námořní ochranná služba. Pohybové senzory, rozmístěné kolem muničního skladu, byly uvedeny do chodu. Tyto senzory však chránily pouze dvě strany budovy. Koneckonců, kdo by byl natolik drzý, aby chodil zadem?
Odpověď zní: Rickyho nájezdníci. Stál jsem s Tvářičkou nahoře a sledoval, jak Frank, Larry, Had a Pooster rychle slézají po útesu dolů a tiše pronikají dokořán otevřenými "zadními dveřmi".
Šťouchl jsem loktem do Tvářičky. "Je to pořád dokola jako na ostrově no-no! Každej si hlídá předek, a my zatím řádíme vzadu!" Poté co čtveřice příslušníků SEAL pronikla bezpečně dovnitř, spustili jsme dolů naše kameramany, kteří se ihned pustili do natáčení akce.
Pásek se odvíjí. Larry s Frankem se podhrabávají pod plotem a plíží se po jedné straně objektu skladiště, Pooster a Had se vydávají po straně druhé. Proti nim se staví strážný s brokovnicí, ovšem nenabitou. Než stihne zareagovat, "střelí" ho Had z pistole s tlumičem. Strážný padá k zemi a rozhodčí ho prohlašuje za mrtvého. Pak začíná legrace. Pooster podminuje dvojici propanbutanových lahví. Nato spolu s Hadem rozlomí zámek u bočních dveří a poblíž přípravny jaderných hlavic umístí časovanou nálož. Další improvizované výbušniny jsou poschovávány mezi torpéda.
Aby ke škodě přibyla ještě urážka, vyvěsili Frank s Larrym v budově muničního skladu prostěradlo, na němž se skvěl ohromnými písmeny nápis: "BUM! Pozdrav a pusu posílá Hnutí za svobodnou ejakulaci Palestiny." Poté se všichni vyšplhali po srázu zpět nahoru. Zde jsme nasedli do aut, která stála zaparkovaná všem na očích na straně silnice, a odjeli pryč.
Po této skvělé práci jsme si zasloužili oslavu, hodnou skutečných teroristů. V jednom z barů, po nichž jsme předtím slídili, jsme sbalili dvě obstojně vyhlížející zaměstnankyně General Dynamics, a zatímco byly obě plně zaujaty hříšným tancem s Poosterem a Zlatým Larrym, já se zmocnil jejich služebních průkazů. K čertu s vámi, milé dámy!
K horní základně jsme se dostali naprosto bez problémů.
V den č. 2 jsme zaútočili na nemocnici, spojovací středisko a budovy velitelství, to vše bez jakéhokoli odporu. Příčina byla zjevná již od počátku: Námořníci z ponorek jsou velice systematičtí lidé. Pracují podle seznamů. Jakmile je něco jednou zkontrolováno, je tato položka ze seznamu vyškrtnuta a není již předmětem další kontroly. Teroristé se však žádnými seznamy neřídí, ale napadají své cíle podle příležitosti. A tak jsme vždy počkali, až stráž vyhlédnuté místo navštíví, a poté na něj zaútočili bez obav,

že by na nás někdo mohl čekat.
Totéž platilo i pro kotviště ponorek. Téhož dne jsem vyslal Minkstera, Baby Riche, Koňského ksichta a Artieho do jachetního přístavu, ležícího asi půl kilometru nahoru proti proudu řeky. Zde se hoši převlékli do potápěčských obleků, naházeli své civilní šaty do vodotěsných vaků a plavali nazpátek do kotviště ponorek, kde vylezli na molo, znovu se převlékli, zavěsili vaky na bok konstrukce a pustili se do práce. Nejprve vyhledali strážné, kteří v bezpečí svých budek popíjeli kávu, a umlčeli je. Pak ukryli za potápěcími křídly jedné jaderné ponorky několik nálože, přesunuli se na další boomer, pronikli dovnitř a rozmístili trhavinu v řídicí místnosti, strojovně s jaderným reaktorem a v oddělení torpéd. Když se jich někdo ptal, co tam dělají, vydávali se za údržbáře od General Dynamics. Doklady po nich nikdo nechtěl - a kdyby o ně byli požádáni, pak u sebe měli průkazy, které jsem předchozí noci ukradl. Zamávali by s nimi - fotografie by obratně zakryli palcem - a nikdo by jim nemohl nic říci.
Jakmile svou práci dokončili, převlékli se do neoprénu a doplavali do jachtařského klubu, kde jsme je vyzvedli.
Nato jsme všichni odjeli na další oslavy.
Velitel základny, hodností kapitán, nebyl příliš nadšený, když jsme mu naše nahrávky ukázali. Ještě méně okouzlen byl jeho nadřízený, dvouhvězdičkový velitel eskadry, jemuž budu říkat "admirál Sebejistý". "Kapitáne," prohlásil, "toto cvičení nebylo fér, a proto by se nemělo počítat! Vaši lidé nehráli podle pravidel!" "Jakých pravidel, pane?" "Podívejte se, vy jste slezli ze srázu a pronikli do mého muničního skladu. Neřekl jste mi, že to tak uděláte - tvrdil jste pouze, že na něj zaútočíte! Plavali jste po proudu řeky až do doků, kde jste napadli naše ponorky! Kdybychom věděli, že přijdete z tohoto směru, tak bychom tam na vás čekali! Nemůžeme po lidech chtít, aby hlídali všude!"
"Jsem si jist, že Abú Nidál nebo Lidová fronta osvobození Palestiny vezme vaše námitky v potaz, až se rozhodne na vaši základnu zaútočit, pane!" "Nedělejte si ze mě legraci, kapitáne!" "Ne, pane! To bych si nikdy nedovolil, pane!" Velitel základny na mě upřeně hleděl. "Vaši takzvaní teroristé sem volali a říkali, že zaútočí na obchod v táboře! Byli jsme na ně připraveni, ale nedošlo k tomu!" "Ne, kapitáne, místo toho jsme zaútočili na komunikační středisko!" "To není správné!" "Podívejte se, pánové, dovolte, abych vám to vysvětlil. Teroristé se neřídí žádnými pravidly. Máte tady hezoučkou základnu, která zřejmě bez problémů funguje. Ale co se týká její ochrany, tak ta je velice nedostatečná. V tomto směru nevykazujete žádnou iniciativu! Naše nahrávky, které s potěšením zhlédne velitel námořních operací, protože, jak víte, je to bývalý velitel jaderné ponorky, ukazují, jak jsem vyhodil do vzduchu dvě z vašich jaderných ponorek a že kdybych chtěl, mohl jsem je vyhodit do povětří klidně všechny!" "To je další věc, kapitáne!" naježil se admirál Sebejistý. "Vaši muži neměli právo vstupovat do jaderných ponorek! Nemají příslušná povolení!" "Tak proč jste nás nezastavili?" "To není férová otázka!" "Admirále, férovost s tím nemá nic společného! Dohodli jsme se, že ponorky jsou fér! Nejlepší obrana proti nepřátelským ponorkám je držet ty své v přístavu! Takže pak protivníkovi stačí, aby pouze ohnul jednu hřídel, vyšrouboval jedno potápěcí křídlo nebo vyměnil jeden šroubek, a celá vaše mnohamilionová jaderná flotila je v hájil" "Možná byste chtěl vrátit tohle!" dodal jsem a hodil na admirálův stůl ukradené průkazy. Ježíši, to je.....
"Admirále," přerušil jsem ho, "mariňáci, kteří mají na starost hlavní vjezd, nekomunikují na stejné frekvenci jako ti poldové z půjčovny, co hlídkují kolem základny. Tihle poldové mohou sice mluvit s vaší ochrankou, ale ne s lidmi od Námořní služby pro bezpečnost a vyšetřování. Nikdo nenosí nabitou zbraň, nikdo nezastavuje nezvané návštěvníky. Ploty kolem jsou vysoké jenom necelé dva metry a kdokoli může po řece připlout rovnou ke krytům s ponorkami. Zdejší bezpečnost stojí za hovno!" "Nebuďte neukázněný, kapitáne!" napomenul mě admirál nevrle.
Začínal mě rozčilovat, ale ovládl jsem se. "Admirále, já nejsem neukázněný! Zástupce velitele námořních operací pro plánování a metodiku má obavy o bezpečnost vašeho objektu! Myslím, že má ke svým obavám také dobrý důvod, protože bezpečnost tady stojí opravdu za hovno - a přesně tak to také hodlám podat ve svém hlášení!" Ještě než jsem stačil odejít, psal již ten hodný admirál Aceovi stížnost. Měla to být první z mnoha, které na mě Ace obdrží.
Za uplynulý týden jsme tedy odvedli dobrou práci. Odhalili jsme slabiny základny a poskytli lidem od bezpečnosti námět k přemýšlení. Podařilo se nám dokonce i naštvat admirála, což jsem bral jako

kompliment. Rád bych ve svém terorizování jeho osoby pokračoval i přes víkend, ale tradiční místní regata, pořádaná na Temži za účasti několika sponzorů, nás přinutila od tohoto úmyslu upustit. Ace byl v jistých zásadách neústupný; můžeme si dělat blázny z Navy, avšak ne z nevinných civilistů. Jenže víkend byl příliš krásný na to, abychom se jen tak vraceli domů. A tak jsme místo do Washingtonu odjeli na sever do Massachusetts na dvoudenní mejdan.
Jeden z civilních členů našeho filmového štábu byl totiž "praotcem" jednotky SEAL 6. Jednalo se o bývalého poručíka, známého pod přezdívkou Senátor. Jeho kariéra u Navy byla náhle navždy přerušena nehodou při jednom cvičení, kdy přišel o oko. Nyní pracoval u poradenské firmy, jež koordinovala natáčení útoků Rudé buňky.
Senátorovi rodiče vlastnili v jižní části státu Massachusetts velký dům přímo na pláži asi čtyřicet minut jízdy z Bostonu a právě tam jsme zamířili. Nakoupili jsme tolik piva, že bychom s ním mohli potopit malý motorový člun, a strávili celý víkend pojídáním kukuřice, humrů a dalších jídel, která jsme během nonstop osmačtyřicetihodinového mejdanu venku na pláži uvařili.
Mejdanu? Nakonec se z něj stalo přímo masopustní úterý! Jak postupně narůstala naše hlučnost a chlapci se stávali stále bujařejší, začínali se objevovat sousedé. Zeny dychtivě hleděly na svalnaté příslušníky SEAL, ti zase obdivovali tvarovaná ženská těla. Pooster se zamiloval. Bojovali jsme mezi sebou a házeli každého, kdo nám padl do rukou - zejména ta roztomilá mláďátka - do př1'boje. Hráli jsme SEALovský volejbal, což je kontaktní sport. Vytvořili jsme několik úhledných barrettovských cestiček z prázdných pivních plechovek, abychom předvedli své krajinářské nadání.
A připravovali jsme SEALovská jídla. Vykopali jsme velkou, mořskými řasami olemovanou jámu, v níž jsme udili humry, škeble, kukuřici a brambory. Později, po dostatečném množství piv, z toho vznikne dvoumetrový pás pro chození po žhavých uhlících.
Jeden z nás si svou stravu raději připravoval sám. Senátorovi rodiče fascinovaně a poděšeně sledovali, jak si Zlatý Larry skutečně pochutnává. Nejprve se pomocí piva Coors dostal do své pravé larryovské nálady a pak se vydal na cestu po pláži. Po chvíli - nikdo nemohl přesně určit, jak dlouho ta chvíle trvala se vrátil zpět a nesl s sebou mrtvého mořského racka. Stál tiše před ohněm, který jsme založili, zasmušile hleděl do jeho plamenů a náhle ukousl rackovi hlavu.
"Co to ten mládenec dělá?" chtěl vědět Senátorův otec a sledoval Larryho, jak usilovně Žvýká.
"Vyrábí tatarskou omáčku z mořského racka," vysvětlil klidně Vévoda.
Zbylým členům jednotky muselo být doslova fyzicky zabráněno v tom, aby se vydali na hon za dalšími mršinami, které by Larry mohl sníst. Byla dlouhá, pře dlouhá noc.
V neděli dopoledne, poté co všichni znovu nabyli vědomí, jsme si vypůjčili člun na lovení humrů, naložili ho pěti až šesti basami piva a podnikli plavbu podél pobřeží. Zhruba po třetí base se Had rozhodl, že pojede v pramici, kterou jsme táhli za sebou. Přelezl tedy na loďku po vlečném laně a uvelebil se v ní i s dvěma kartony po šesti plechovkách.
My ostatní jsme se spokojili s tím, že jsme leželi na slunci a dívali se na obrovské domy, které se tyčily nad vzdálenou pláží.
Pak dostal Holátko vynikající nápad. "Potápěčské cvičení!" zvolal. "SEAL do vody!" Rozkaz je rozkaz. Velitel musí jít příkladem. Bez váhání jsem se vrhl přes příď do Atlantiku, potopil se po hlavě dolů a pod hladinou plaval od levého boku člunu pryč. ach! Voda byla zatraceně studená, až mi mrzlo přirození. Vyhrabal jsem se na hladinu a začal šlapat vodu. Téměř v témž okamžiku se vedle mne jako kyj objevila Hadova mohutná, svalnatá paže. Popadla mne za hrdlo a lehce mnou hodila dovnitř pramice.
Díky. Zaspal jsem.
"Rádo se stalo, Kápo! Had mávl směrem ke člunu, z jehož přídě právě letěl hlavou napřed Zlatý Larry. "Radši se pohněte, Kápo, bude třeba vytáhnout Larryho!" S tělem napůl ponořeným do vody jsem ručkoval patnáct metrů po vlečném laně na člun. Než jsem se konečně přehoupl přes zábradlí na zádi, stačil jsem ve víru od lodního šroubu přijít o obě tenisky a jednu ponožku. Naprosto vyčerpaný jsem se po čtyřech dobelhal k ostatním.
"Jaký to bylo, Kápo? zeptal se Pooster.
"Ach, naprosto senzační, Poostere! Proč si to nezkusíš taky? Ležel jsem na zádech na přední palubě rybářského člunu, mokrý, zmrzlý a pokrytý solí. V peněžence mi čvachtalo, boty jsem měl kdovíkde, na

krku se skvělo pět rudých fleků, jak mě Had tahal jednou rukou z vody, a ohryzek mi ještě nyní poskakoval bolestí. Ale sluníčko krásně svítilo, obloha byla modrá a někdo stál nade mnou a lil mi do otevřených úst pivo.
Říkal jsem si: Bůh mě dal na tuto zem, takže mohu být tady a dělat právě tohle a s těmito muži - mými muži. Bylo to absolutně, totálně, nezvratně, naprosto dokonale zatraceně perfektní.

KAPITOLA 22

V civilním životě znamená Svátek práce konec letních prázdnin, čas, kdy i přesto, že se vlastní roční období ještě nezměnilo, nastává jakýsi nepopsatelný pocit změny, pudové vědomí, že se něco brzy stane. Tak tomu bylo i u Rudé buňky o víkendu před Svátkem práce roku 1985. Měli jsme za sebou dobré jaro a skvělé léto, kdy jsme otřásali sebedůvěrou velitelství a přiváděli do rozpaků velící důstojníky po celé zemi.
Nejlepší na tom všem bylo, že jsem si připadal s muži z Buňky tak blízký jako tenkrát na své první mísi ve Vietnamu u družstva Bravo z 2. čety. Jen s tím rozdílem, že místo Metála Watsona, Orla Gallaghera, Rona Rodgera, Jima Finleye a Joea Campa (kteří představovali bandu těch největších darebáků, jaké jsem kdy poznal) jsem měl pod sebou nyní čtrnáct chlapíků, kteří dokázali do svého řádění vkládat všechno - létat svými vlastními letadly a vrtulníky, skákat s padákem od dvanácti kilometrů výše, mít vybavení, o němž se nám ve Vietnamu ani nesnilo, a dráždit admirály způsoby dosud v námořní historii nevídanými.
Avšak změny visely nevyhnutelně ve vzduchu. Ace Lyons se právě doslechl, že bude povýšen. Měl dostat čtvrtou hvězdu a být vyslán na Havaj, kde se stane vrchním velitelem Tichomořské flotily. Důsledky tohoto kroku byly obrovské. Zběžný pohled na životní osudy velitelů námořních operací či jejich zástupců prozrazuje, že mnoho z nich sloužilo u Sedmé flotily a stálo v čele Velitelství pro oblast Tichého oceánu nebo bylo jmenováno do funkce vrchního velitele Tichomořské flotily. Tudíž se zde naskýtala možnost, že by Aceovo přeřazení mohlo nakonec vést až k jeho jmenování velitelem námořních operací.
S odstupem času však lze zjistit, že Aceovo povýšení bylo vlastně efektivní, ba dokonce záludnou cestou, jak dostat Ace pryč z města a z mocenských struktur. Většina establishmentu Navy, tvořeného převážně byrokratickými typy někdejších velitelů jaderných ponorek, na něj totiž pohlížela jako na zdroj potíží, zastánce tvrdé linie a člověka, který se bratří s chátrou. Ace sice možná zdatně reprezentoval Navy při rozhovorech se Sověty o incidentech na moři v Moskvě roku 1984, doma však reprezentoval tvrdohlavé, zdánlivě vzdorné hledisko, které jiným čtyřhvězdičkovým admirálům leželo v žaludku. Nejvíc jim na něm vadila jeho válečnická mentalita. Ace byl smělý a nekonvenční. Uměl klít jako prostý námořník, vážil si mužů, kteří pod ním sloužili, neustále se snažil pohnout se stávajícím systémem a nebál se nazývat věci pravými jmény. Tato kombinace z něj činila příliš velkou hrozbu pro příliš mnoho lidí v jeho okolí. A tak byl Ace povýšením vyhnán od své metodické a plánovací práce, kde sice žádné spoustě mužů nevelel, ale kde co řekl a udělal, mělo podstatný dopad na celou U. S. Navy, a to po čtyřiadvacet hodin denně. Místo toho byl odeslán do Honolulu, kde sice velel víc než čtvrt milionu lidí a zodpovídal za roční rozpočet v hodnotě víc než pět a půl miliardy dolarů, avšak byl tu .bezpečně stranou politického vlivu.
Mnohem důležitější bylo, že pokud jde o mne a mou malou Rudou buňku, bude Ace nyní přes deset tisíc kilometrů daleko a nebude moci krýt Demo Dickovi záda.
Samozřejmě že mne dopady Aceova přemístění nezasáhly ihned. To ani náhodou. Nicméně kdyby mé smysly pro vycítění nalíčené pasti byly v roce 1985 tak ostražité, jako byly tenkrát v roce 1967, měl bych již všechny chlupy na krku dávno v pozoru a plížil se po chodbách Pentagonu s nabitým samopalem. Tak tomu však nebylo. Bavil jsem se totiž až příliš dobře. Spolu se svými hochy jsem se chystal strávit víkend před Svátkem práce s Ronaldem Reaganem. Tedy, ne přímo s prezidentem samým, avšak v jeho letadle. Jeho Jednička totiž pokaždé, když Reaganovi odpočívali na svém ranči v Santa Barbaře, parkovala na námořní letecké základně v Point Mugu, přibližně dvě stě kilometrů od prezidentova ranče. Navzdory všem bezpečnostním opatřením mi to připadalo jako výtečná příležitost pro naši unikátní zábavu.
Velitelem základny v Mugu byl námořní letec Gordy Nakagawa. Gordy byl za svůj život dvakrát

válečným zajatcem; nejprve byl internován za druhé světové války a poté padl jako námořní letec do rukou Vietkongu. Gordyho jsem měl rád a obdivoval jsem ho. Na rozdíl od většiny velitelů základen nebral otázku bezpečnosti na lehkou váhu. Vytvořil na své základně dokonce i speciální komando - na něm byla neobvyklá skutečnost, že do něj vedle mužů patřily i ženy -, jehož členy láskyplně nazýval svými Ramby a Rambetkami.
Gordy Nakagawa byl znamenitý střelec a milovník her, jemuž se vyhlídka na možnost, že by jeho lidé měli příležitost zatančit si s Rudou buňkou rokenrol, když bude Jednička na zemi, velice zamlouvala. Tajná služba však byla jiného názoru. "My žádné hry nehrajeme!" prohlásili. "Tečka!" Pokrčil jsem rameny. Jak chtějí. Přece to, že nechtějí hrát oni s námi, neznamená, že nemůžeme hrát my s nimi!
Celá Buňka se přesunula do Kalifornie - až na Hartmana, který byl zanechán ve Washingtonu, aby se staral o agendu, což mi nikdy neodpustil. Naštěstí pro něj měli U střelce přes svátky otevřeno.
Domluvili jsme se s Gordym právě na tento víkend, neboť třebaže bude na dráze sedět prezidentova Jednička, bude základna připomínat Ospalé údolí. Slovo "služba" se ve slovníku Navy během víkendu nevyskytuje, zejména je-li konec týdne ještě prodloužen nějakým svátkem. Slovo "pohotovost" nepatřilo mezi frekventované výrazy o nedělích, kdy všichni spí déle. To je dáno již historií - vzpomeňte si na Pearl Harbor.
Buňka přijela deset dní předtím, než svátky začaly. K přepravě jsme použili běžné letecké spoje do Los Angeles 'a Santa Barbary. Zde si chlapci v půjčovně pronajali několik vozidel, mezi nimiž byly cadillaky i otevřené nákladní automobily. V nich jsme odjeli do Mugu a ubytovali se v témže hotelu, který používala tajná služba z Jedničky i bezpečnostní složky vojenského letectva.
To nám umožní mít protihráče pod dohledem. Mezitím dorazila těžká technika a náš filmový štáb, a to na palubě speciálu Navy, jenž přistál na námořní letecké základně Alameda.
Jakmile se naše jednotka ubytovala, pustili jsme se do průzkumu základny. Já zůstával v pozadí, hrál roli Abú Nidála a ponechával Buňce prostor, aby jednala samostatně. Její členové věděli, že naším cílem je otestovat každý prvek bezpečnostního aparátu základny. Otázka vlastního provedení byla čistě jejich záležitostí. Mohl jsem jim sice poskytnout nějaký návod nebo navrhnout nějakou zvlášť divokou akci, kterou bych chtěl vidět provedenou odlišným způsobem, avšak většinou spočívala volba pouze na nich samých.
Mým hlavním úkolem bylo pozorování, to proto, abych po cvičení mohl učinit nějaká doporučení. A tak jsem trávil čas po boku Gordyho a sledoval, co jeho lidé dělají, nebo chodil na obhlídky s Bobem Laserem, velitelem ostrahy Mugu, a ukazoval mu různé věci, které by on chtěl zřejmě vidět. Avšak většinou jsem se zdržoval u svých hochů, sledoval jejich přípravy a krotil jejich vášně v případě, že objevili nové a ďábelské způsoby, jak uspokojit své zvrácené touhy po legraci.
Kohout Pooster (často jsem si říkal, že bychom ho měli nazývat spíše Straka Pooster) si "vypůjčil" sportovní kolo a prozkoumal na něm každou píď silnice kolem základny. Jeho putování ho zavedlo ke zřídka používané zadní bráně za rozjezdovou dráhou. Pooster ke svému nemalému potěšení zjistil, že široká brána je zabezpečena pouze jednoduchým zámkem a řetězem. Koupil si tedy nůžky na plech, přestřihl řetěz, odstranil zámek a místo nich nasadil svůj vlastní zámek i s řetězem.
Vévoda si mezitím v místní půjčovně pronajal lodku a spolu s Larrym se projížděl podél pobřeží a okukoval ženy, které se opalovaly nahoře bez. Při této příležitosti také oba zkoumali břeh u základny a pátrali po možných senzorech. Dalekohledem sledovali pohyb speciálního komanda po základně, hlídky bezpečnostní služby, námořní ochranky i námořní pěchoty. Každá složka vykonávala svou pravidelnou, přesně stanovenou obchůzku.
Moji teroristé si odtud odnesli hojné množství poznatků. Přesně tak by tomu bylo i u skutečných zločinců.
V zájmu zajištění týmové integrity cestovala Rudá buňka pohromadě po místních barech a lokálech. A opět jsme se zde dozvídali cenné informace; kdo kde pije, jaké jsou nejnovější drby, jaké typy odznaků lidé nosí. Casto docházelo k tomu, že zatímco průzkumná četa uvnitř se snažila zapadnout do davu prostřednictvím nalévání se pivem, bombejem či dalšími vybranými nápoji, dva nebo tři opozdilci zůstávali venku na parkovištích a strhávali z čelních skel a nárazníků povolení k vjezdu na základnu, aby je Buňka mohla použít na svá vypůjčená vozidla.

V pátek odpoledne jsme byli hotovi. Okolí základny bylo prozkoumáno a bylo nalezeno mnoho slabých míst. Dostat se přes plot bylo úplnou hračkou, dokonce i za denního světla a přímo vedle hlavní brány. Jak? Koňskej ksicht vjel do brány, troubil a nadával na celé kolo a při průjezdu kolem strážných hodil směrem k nim několik kartonů s mlékem. Všichni měli oči jen pro něj.
Mezitím se o tři metry dál přehoupli přes dvouapůlmetrový plot Hohoho s Dokem Tremblayem a odklusali pryč. K čertu s tebou, hlídko u brány!
To byl základní kámen. Vloupali jsme se také do spojovacích skříní a napíchli telefony. Scannery Bearcat jsme monitorovali policejní frekvence. Vyrobili jsme si vlastní taktické mapy, do nichž jsme zanášely zkratky, zadní přístupy a únikové cesty. Vyhodnocovali jsme a vybírali své cíle a přiřazovali jim priority. Jednička se již nacházela na zemi a parkovala v jednom vzdáleném cípu letiště, obklopená šašky od tajné služby a modrými barety neboli příslušníky bezpečnostních složek vojenského letectva. Bylo nám jedno, zda letadlo hlídá dvacet mužů nebo celých dvě stě. Ty si vezmeme na starost až jako zlatý hřeb programu. Pak jsme se pustili do práce. Na to, že základna měla být údajně v plné pohotovosti, zde byl sotva patrný život. Stráže se ve svých budkách věnovaly sledování televize. Letiště se stroji F-18 Homet bylo opuštěné. Bezpečnostní služba chodila mechanicky po své trase. Nikdo neprojevoval žádnou mimořádnou aktivitu. Dokonce ani spojovatelka na ústředně, která od Minkstera vyslechla pohrůžku od Hnutí za ejakulaci Palestiny, nejela na všechny válce.
"Tady je Hnutí za ejakulaci Palestiny! Jestli Izrael do dvou hodin nepropustí sto sedmdesát tři našich politických vězňů, bude se vaše základna koupat v americké krvi a na vašem proklatém prosionistickém území začne nejstrašnější válka všech dob!" "Jak jste říkal to jméno? Můžete mi ho odhláskovat?" "E jélko ejakulace, J jako ejakulace, A jako ejakulace, K jako ejakulace, U jako ejakulace...," drmolil svým nejlepším arafatovským přízvukem Minkster.
Och ano, Point Mugu skutečně připomínalo v oněch pár hodinách před svátečním víkendem spící jihokalifornské městečko.
A právě proto měl můj partyzán z HEP poručík Holátko v pátek v sedm hodin večer na sobě místo černého úboru a hadru na hlavě nažehlený důstojnický stejnokroj. Dojel k bráně a vysvětlil strážným, že se měl sice hlásit do služby až v úterý, ale že přijel dřív, takže by rád strávil víkend na důstojnické ubytovně, aby nemusel platit za hotel. Holátko měl s sebou průkaz, který jsme ukradli v jednom baru dva dny předtím, ale vůbec ho nepotřeboval; ti pitomci od námořní bezpečnosti ho pustili dovnitř, aniž by mu zkontrolovali jedinou věc.
Holátko zamířil rovnou na ubytovnu, vloupal se do neobydleného pokoje a vybalil v něm zbraně, infračervené brýle, vysílačky a výbušniny, které pro nás na základnu propašoval. Pak použil scrambleru, ukrytého ve vestě, a telefonem v pokoji nám oznámil, že vzduch je čistý. Skvělé! Nato jsem vyslal přes plot Hohoho, Koňského ksichta a Baby Riche, oblečené do módní černé barvy. Nikdo je neviděl, nikdo je nezastavil. Dorazili do Holátkova pokoje, převlékli se do montérek, popadli výbušniny a vydali se ukrást nákladní VŮZ, který jsme vypátrali v autoparku den předtím.
Poté celá trojice s vozem odjela k muničnímu skladu, vloupala se dovnitř, roztlačením nastartovala vysokozdvižný vozík a naložila náklaďák celou paletou bledě modrých maket pětisetlibrových pum, které se ve skladu nacházely. Pak k nim připevnili dálkově ovládané nálože a dotekové miny, zakryli náklad maskovací plachtou a odjeli i se svým lupem zpět na parkoviště před důstojnickou ubytovnou, odkud ho mohl hlídat pgručík Holátko. Potom tato trojice, nenápadná jako Dlouhý, Siroký a Bystrozraký, líně prošla hlavní branou a zamávala strážným na rozloučenou.
Mezitím vklouzli Frank s Hadem do potápěčských obleků, aby se vydali na vlastní odrůdu večerního představení. Pooster je odvezl po tichomořské pobřežní dálnici kousek od místa, kde se podél severního konce základny táhla přírodní rezervace. V doprovodu našeho kameramana Neila, bývalého kolegy ze SEAL 6, plavali přibližně půldruhého kilometru po proudu říčky až k bažinaté rezervaci. Pokusili se proniknout přímo přes ni, avšak víc než metr hluboké bahno jim v tom zabránilo. Zařadili tedy zpátečku a začali se podél obory pro zvěř plazit po břiše směrem na jihovýchod.
Po zhruba osmi stovkách metrů bolestivého a pomalého postupu, při němž prolezli propustkou, kterou ostraha zapomněla zatarasit břevny nebo mříží, narazili moji teroristé na hlídku Rambů a Rambetek. Tato čtveřice příslušníků místního speciálního oddílu, oděná do černých kombinéz, hlídkovala po obvodu

základny.
Muži z Rudé buňky leželi bez hnutí v třiceticentimetrové bahenní trávě. Pouhých pár centimetrů od jejich nosů se míhaly boty procházející hlídky.
Jeden z Rambů si u propustky přidřepl a zapálil cigaretu. Další ze čtveřice se k němu připojil, zatímco Frank, Had a Neil se usilovně snažili nevšímat si mravenců, kteří jim lezli po obličeji a neoprénu. Po nekonečně dlouhé chvíli se hlídka nakonec vydala pryč, ovšem ještě předtím stačil jeden z jejích členů nevědomky zanechat na Frankově začerněné ruce otisk své boty.
Jakmile se ocitli opět sami, dokončili moji hoši svůj úkol. Kanálem podél ranveje se pomalu doplížili dál. Had a Frank se vloupali do jednoho z hangárů, převlékli se do kombinéz, které tam nalezli, vylezli ven a do sacích trysek několika stíhaček F-18 ukryli nálože. Neil to vše nahrával videokamerou, upravenou pro natáčení v noci. Po splnění úkolu dopochodovali všichni tři přímo k zadní bráně, odemkli ji, proklouzli ven a znovu za sebou zamkli. Venku už na ně čekal Pooster - bylo to pravé Waterloo.
Minkster a Tvářička se na Waterloo nepodíleli, neboť mi posloužili jako obětní beránci. Potřeboval jsem nadělat trochu vzruchu, abych zajistil, že Frank s Hadem bezpečně proniknou k letadlům. A tak jsem ty dva poslal k nádržím s benzinem na druhém konci letiště, kde nadělali dost hluku na to, aby vzbudili nějakou odezvu.
To bylo rovněž důležité, neboť. jsem chtěl zjistit, kdo bude na poplach reagovat. Bude to bezpečnostní služba, vojenská policie, nebo speciální komando? A když policisté chytí nějaké zločince, jak s nimi budou jednat?
Postup místních orgánů jsme monitorovali na svých scannerech. Holátko, který seděl na střeše důstojnické ubytovny s infračerveným dalekohledem, nám podával průběžné zprávy o tom, kdo se kam pohybuje. Připomínalo to cestopisnou přednášku spojenou s promítáním filmu.
Vojenská policie nakonec přistihla Tvářičku a Minkstera právě v okamžiku, kdy "schovávali" nálože. Oba jim padli do rukou tak, že se úmyslně vydali přes senzory zvlášť dobře hlídané území. Policisté mé hochy obklíčili a zneškodnili je. Pak je rychle prohledali, nasadili jim želízka, hodili je dozadu do auta a odvezli na svou stanici, která se nacházela mimo areál základny Point Mugu.
Až na to že jejich prohlídka nebyla dostatečně pečlivá. Tvářička měl v kapse klíček od pout a v pouzdře v rozkroku pistoli.
Prohledávala ho žena, která se pochopitelně styděla přejíždět mu rukama po rozkroku, zvlášť když ji Tvářička ještě popichoval:
"Hele, kotě, co takhle trochu ručních prací?! No tak, stačí jenom položit ruku tam, kde je to horký a tvrdý!" Velká chyba číslo jedna. Tvářička byl ozbrojený a nebezpečný.
Jakmile se ocitl uvnitř stanice, využil ve svůj prospěch jak klíče, tak i pistole. Nejprve osvobodil Minkstera a poté oba společně vzali všechny policajty i celou jejich stanici jako rukojmí. Policajti nyní museli přivolat na pomoc speciální komando.
Mezitím Vévoda s Hadem "vyhodili do vzduchu" hlavní anténu základny. Veškerá komunikace mezi velitelstvím speciálního komanda a ostatními záložními složkami ustala, neboť arbitři usoudili, že pumový útok Rudé buňky způsobil dostatečné škody na to, aby vyřadil z provozu technické zabezpečení policie. Náš "výbuch" také probudil protipožární oddělení základny, které bylo již předtím obtěžováno ze strany Rudé buňky celou řadou falešných poplachů, kterými je důkladně častoval Pooster. :
Tolik tedy k začátku noci. ', Spolu s prvními záblesky světla se objevila i další trhlina v bezpečnosti základny. My teroristé jsme byli čerství, neboť jsme si předtím dobře odpočinuli. Bezpečnostní síly však začínaly být naopak unavené - rozvrh směn na jejich odpočinek nepamatoval.
Gordy sice postavil mužstvo, ale neměl žádné náhradní na střídání. Ve stejnou dobu museli hrát všichni, a tím pádem byli neustále na nohou.
To byla velká chyba číslo dvě. Unavený policajt je neopatrný policajt. Brzy po rozednění Hohoho, Rich a Koňskej ksicht v kavárně v Mugu, která se nacházela mimo základnu hned při cestě z hlavní brány, zajali u snídaně několik ranních ptáčat, včetně žen a dětí. Zavázali jim oči a předali je Zlatému Frankovi jako živá platidla. Policisté se ocitli v situaci mezi dvěma příslovečnými mlýnskými kameny. Běžnou praxí bylo policejní zajatce neměnit, ovšem ženy a děti představovaly naprosto jiný případ. Nakonec bylo v jednání s vyčerpanými policisty dosaženo dohody, a tak krátce po deváté hodině byli Minkster s

Tvářičkou z policejní stanice propuštěni.
Věděli jsme, že policisté mají v úmyslu postavit kilometr od stanice silniční zátaras, neboť jsme odposlouchávali jejich vysílání a telefonické hovory. Učinili jsme proto nečekané. Zlatá dvojčata vyměnila své zajatce za naše muže. Frank poté nasedl do auta a odfrčel směrem, kterým to nikdo neočekával - přímo k hlavní bráně a na základnu.
Z policejních vysílaček jsme nejprve zaslechli výkřiky zklamání a po počátečním zmatku nadšený jásot. V té chvíli se domnívali, že Rudou buňku převezli, protože prchající vozidlo mířilo přímo' na letiště, a oni dobře věděli, že odtud není úniku.
Frank ve svém automobilu z půjčovny, následován třemi džípy, naloženými Rambami a Rambetkami, uspořádal pekelný závod po celé základně. Řítil se úzkými uličkami, kličkoval jednosměrkami, smykem se otáčel do protisměru a hrál si se svými pronásledovateli na kočku a na myš. Pak zamířil na letištní dráhu a uháněl po hlavní ranveji. Když přijížděl v oblaku prachu a s jásotem k hlavní bráně, musel jet hodně přes dvě stě.
"Hele," ozval se Tvářička, "a jak se dostaneme odsud?" "Zádnej strach!" odpověděl Frank. "Voilá!"
Tvářička pohlédl před sebe. Kdopak nám to stojí u zadní brány? Pan Kohout Pooster se svým závodním kolem, ocelovým řetězem, zámkem a klíčem!
Pooster se uklonil a Frank projel skrz bránu. Pooster ji zase zavřel a všichni odjeli pryč. Natočili jsme báječnou scénku, jak se Rambové a jejich kolegyně snaží ukroutit zámek i řetěz. Což bylo samozřejmě nemožné. Nůžky na plech si s sebou členové speciálního oddílu nevzali a vyvalit bránu a pomačkat si tak džípy se jim také nechtělo, o ničení státního majetku ani nemluvě. Znovu tedy Waterloo.
V neděli jsme si zahráli s místní policií. Koňskej ksicht, Doc Tremblay a Hohoho vnikli do ubytovacího komplexu pro rodiny řadových policistů, vzdáleném přibližně půldruhého kilometru od hlavní brány, a začali tam pobíhat po chodbách. Pohled na tři divoce vyhlížející chlápky v černých tričkách, džínách, s kapucemi na hlavách a samopaly v ruce naháněl maminkám a tatínkům skutečnou hrůzu. Spousty lidí vytáčely číslo 911, aby tento incident oznámily. Využili jsme jejich stížností k tomu, abychom svázali ruce místní policii, hrstce agentů FBI, která se na místě objevila, vojenské policii a dvěma džípům Rambů a jejich kolegyň od Boba Lasera. Před sídlištěm to vypadalo jako na policejní konferenci. Stála tam spousta aut s rozsvícenými majáky, zatímco čtveřice bezpečnostních orgánů se hlasitě a dlouho přela, kdo je tady sakra pánem.
Nám bylo samozřejmě naprosto ukradené, na kom se nakonec dohodnou, neboť jsme věděli, že tím opravdovým pánem jsme tu my. A tak zatímco se policisté hádali, odpálili jsme nálože z dýmovnic v budově hlavního velitelství, v elektrárně, skladišti paliv a v Nakagawově drahocenné zbrojírně.
K čertu s vámi, poldové!
Následné exploze přivedly na scénu místní hasiče a způsobily rovněž desetikilometrovou zácpu na Tichomořské pobřežní dálnici, která vedla kolem základny. Proč ti nešťastní rekreanti a sváteční řidiči proklínali celý policejní sbor? Protože bezpečnostní orgány zablokovaly dopravu tak, aby každičké auto v okolí mohlo být prohledáno, zda se v něm neskrývají teroristé. Zdravotnická zařízení v Point Mugu se mezitím začínala plnit až k prasknutí. Nemocnice na základně se mají starat o všední újmy na zdraví - specializují se na bolesti ucha, krvácení z nosu a podvrtnuté kotníky. V tomto případě však měli co dělat s desítkami obětí "šokového traumatu", "těžce" raněných a "umírajících" pacientů, až se doktoři začínali bouřit a říkat: "Tak moment - tohle v popisu práce nebylo!" Gordy Nakagawa ten chaos pozoroval ze své kanceláře s křivým úsměvem na rtech. "Problém je v kouřovodové organizaci," vysvětloval jsem mu. "Cože?" "Podívej se na svou základnu jako na řadu paralelních kouřovodů nebo komínů, které jsou obehnány plotem. Tvůj bezpečnostní komín podléhá jedné organizaci - Námořní bezpečnostní a vyšetřovací službě. Zdravotnickej komín spadá pod jiný - námořní nemocnici v Bethesdě. Personální komín podléhá personálnímu oddělení ve Washingtonu, letecký velení námořního letectva.
Všechny komíny jsou sice umístěny na tvojí základně, a měly by se tudíž zodpovídat tobě, místo toho má každý z nich své vlastní velení. Jako terorista jsem tenhle systém využil proti tobě. Poštval jsem každý sektor tvojí základny proti jinýmu a výsledek.. .," ukázal jsem z okna směrem k divoké vřavě, "...máš támhle!" Gordyo tom chvilku přemýšlel. "Víš, že jseš pěknej parchant?" Do pondělního rána se nám podařilo přivést námořní leteckou základnu Point Mugu ze stavu chaosu do stavu naprosté anarchie.

Většinu svých cílů jsme vyhodili do povětří bez jakéhokoli odporu. Místní policajti byli tak unavení, že naráželi do dveří. Hasiči padali ze žebříků. Lékaři začínali připravovat stávku. Hoši od FBI si sbalili své hračky a odjeli domů, protože nikdo prý nehrál fér. Pouze pobřežní stráž nevzrušeně a bez mrknutí okem pokračovala ve svých hlídkách podél pobřeží.
Gordy byl cvičením potěšen, neboť měl možnost vidět, kde jsou na jeho základně slabiny. Bob Laser byl potěšen rovněž, jelikož měl možnost spatřit své Ramby a Rambetky v plné akci. Jejich chyby budou napraveny a příště již budou fungovat daleko lépe. Já se cítil báječně, protože moji chlapci pilně pracovali, dobře hráli a skvěle se bavili. Pár si jich dokonce i zasouložilo, což jsem jim mohl jen závidět.
Nastal téměř čas vrátit se domů. Zbýval však ještě jeden šťavnatý, lákavý cíl - prezidentova Jednička, která měla odletět kolem poledne. Bylo to prostě příliš svůdné, než abychom dokázali odolat. Oblečeni do kombinéz leteckých mechaniků, nalezli Frank s Tvářičkou do nákladního vozu, který stál celý víkend na parkovišti u důstojnické ubytovny, a přejeli na vzdálenější konec letiště, kde prezidentův Boeing 707 čerpal palivo a prodělával běžné opravy. Vylezli z vozu ven a aktivovali nálože, připevněné k paletě s pětisetlibrovými pumami. Tvářička přidal ještě mimořádnou pojistku - podminoval sedadlo u řidiče.
Poté se oba dva vrátili na důstojnickou ubytovnu a převlék1i se v Holátkově pokoji do svých šatů. Pak všichni tři naložili naše věci do auta, připravili se k odjezdu a vylezli na střechu ubytovny, aby zhlédli výsledky své mistrovské práce.
Jako přátelské gesto na rozloučenou jsme také nastražili výbušniny do pohotovostního vozidla speciálního oddílu. Když pak Minkster zatelefonoval naši výhrůžku vůči Jedničce Bobu Laserovi, doslova všichni jeho Rambové a Rambetky zamířili rovnou k vozu, který vybuchl oblakem kouře. Rozhodčí ohlásili deset mrtvých a deset raněných. K čertu s vámi, Rambové a Rambetky!
Když zbylí členové speciálního komanda konečně objevili náš nákladní vůz (trvalo jim přes hodinu, než se dostali na parkoviště v blízkosti Jedničky), přibližovali se k němu s velkou opatrností. Na videozáznamu jsou jasně vidět jejich bázlivé pohledy. Tentokrát to hodlali provést přesně podle předpisů. Celou oblast nejprve neprodyšně uzavřeli. Poté povolali pyrotechnickou četu. Po jejím příjezdu následovala čtvrthodinová porada. Pak byly postupně drátek po drátku zneškodněny všechny nálože v nákladním prostoru a jeden Rambo s pocitem bezpečí vylezl do kabiny, aby vůz odvezl pryč.
Bum! Nálož s kouřovým granátem vybuchla a odpálila celou paletu pětisetlibrových pum. Uskutečnil se sen každého žabího muže - živá projekce dvoustránky z Pyrotechnické příručky. Holátko mi vysílačkou hlásil, že pohled ze střechy důstojnické ubytovny je přímo nádherný.
"Veliteli, už tam chybí jenom titulky Konec - Produkce: Dick Marcinko - Scénář: Rudá buňka!" Vyprskl jsem smíchy. "Počkej, až uviděj ten epilog!
Brzy po návratu z Point Mugu se počasí změnilo z teplého a vlídného na mrazivé a sychravé. Na rozlučkovém večírku Ace Lyonse jsem se setkal s jeho nástupcem, svým novým šéfem u OP-06, vyzáblým, plešatícím admirálem Donaldem Jonesem.
Jones mi nebyl docela neznámý. Jako člen štábu u Spojeného velení mi pomohl přeložit jistého jednookého důstojníka z Coronada do SEAL 6. Jones byl nedílnou součástí coronadské mafie, v níž působili důstojníci, kteří mě měli rádi - jako například Bob Stanton, který mě jako kapitán ve štábu COMPHIBTRALANTu naučil psát hlášení -, a důstojníci, u nichž jsem oblíben nebyl, jako například Cathal "Irčan" Flynn- zlomyslný parchant, který v době, kdy jsem dával dohromady Sestku, sloužil ve funkci komodora jednotek SEAL ze západního pobřeží. Jones se rovněž přátelil s Flynnovým následníkem, Chuckem Le-Le-LeMoynem, který mě měl rád ještě méně než Irčan.
Nedosti na tom, že měl být Irčan postaven do čela Námořní bezpečnostní a vyšetřovací služby - podle Aceova názoru byl Flynn příliš divoký a omezený, než aby mu mohlo být něco svěřeno -, avšak od této chvíle se bude OP-06 nacházet pod velením sice příjemného, ale nikdy ne agresivního admirála, bývalého pilota protiponorkových bombardérů, jehož nesmělost byla přesným opakem vlastnosti, již tento post vyžadoval. Zatímco Aceovým smyslem života bylo dělat kolem sebe poprask, Jones byl k víření vod náchylný daleko méně.
Aceův večírek se konal v důstojnickém klubu na Fort Myers.
Obstarali jsme pro něj nějaké dárky - Rudá buňka přispěla svou troškou do mlýna v podobě podminované láhve vodky -, které mu byly předány se spoustou ovací. Po předání darů a proslovech

nastal čas poplácávání po ramenou a teplých předkrmů.
Znovu jsem byl představen viceadmirálu Jonesovi. Ten napřáhl ruku, aby si potřásl s mojí pravicí. Jeho stisk připomínal leklou rybu. Místo pozdravu Jones utrousil: "Překvapuje mě, že ještě nejste ve vězení!" Kdybych byl chápavější, uvědomil bych si v tom okamžiku, že práce pro tohoto člověka nebude patřit k radostným stránkám mého života.
Místo toho jsem však zamumlal cosi vtipného jako odpověď a vrátil se ke svému bombeji.
Chyba lávky jedna. Necelý měsíc poté jsem na Jonesův pozdrav již docela zapomněl. "Měl by někdo zájem o dovolenou v Evropě?" Vévodova ruka okamžitě vylétla vzhůru. Stejně tak i Richova a Hartmanova.
"Smůla, pánové! Už mám hotovej seznam. Pojedou Zlatý dvojčata a Hohoho. Bude to krátkej vejlet, takže pojedeme nalehko!" Letěli jsme vojenskými speciály. Nejprve jsme zaskočili do Londýna, kde jsme přesedli na malé dvoumotorové letadlo, které nás přes Sigonellu dopravilo až do Neapole. Při tomto letu jsem si 'udělal dalšího kamaráda, jakéhosi dvouhvězdičkového admirála, který si myslel, že má celé letadlo jen pro sebe. Když spatřil Larryho, Franka, Hohoho a mě, oblečené do džín, s dlouhými vlasy, hustými vousy a bez jakéhokoli "Rozkaz, pane!", šel do vývrtky. Jeho pobočník byl zvědavý, jak už to u pobočníku bývá, co jsme zač.
"Plním nějaké úkoly pro velitele námořních operací," řekl jsem. Sbohem.
V minutě byl zpátky. "Kde máte povolení?" Ukázal jsem mu vztyčený prostředník. "Tady. Ciao!" Za další minutu byl zpátky. Pan admirál prý chce vidět naše služební průkazy.
"Jestli admirál chce vidět muj zkurvenej průkaz, pak mi bude, kurva, potěšením, k němu, kurva, zajít a ukázat mu ho! Ale pokud jde o zbytek mé jednotky, tak mu do jejich totožnosti nic není.
Poté jsem pobočníkovi nadiktoval jméno a adresu viceadmirála Jonese. "Veškeré dotazy laskavě posílejte sem! A teď, kdybyste byl té dobroty a ráčil vypadnout!" Dvě hvězdičky již žádné další dotazy neměly. Zato admirál Jones obdržel jistý dopis. A na rozdíl od Ace neházel stížnosti za hlavu, nýbrž si na nich zakládal.
Když jsem svým mužům oznamoval, že pojedeme do Neapole, mohlo to znít laškovně. Skutečný důvod naší návštěvy však nijak zábavný nebyl. Itálii v té době ohrožoval terorismus. V roce 1981 unesly ve Veroně Rudé brigády generála Jamese Doziera.
Generál byl držen v zajetí celých dvaačtyřicet dnu, než ho osvobodily italské protiteroristické jednotky. V roce 1984 byl zavražděn Američan Leamon Hunt, vrchní velitel mnohonárodnostní jednotky, jež monitorovala dodržování mírové smlouvy mezi Izraelem a Egyptem. Tyto a další události vyvolaly u Ace Lyonse velké obavy o bezpečnost tříhvězdičkového admirála U. S. Navy v Neapoli, jemuž budu říkat Mott.
Ačkoli se Ace stal vrchním velitelem Tichomořské flotily a Rudé buňce již nevelel, chtěl, abych se se svou jednotkou objevil v Neapoli - a já souhlasil. Po příjezdu do Neapole jsem zjistil, že město je pořád tak rušné, jak jsem si je pamatoval. Uvažoval jsem o tom, že bych navštívil některá oblíbená místa, jež jsem znal z dob svého ročního působení pod velením MOR, nebo bary, do nichž brával svou 2. četu žabích mužů Ev Barrett. Avšak měli jsme k dispozicí pouhých pět dní, a tak jsme se neprodleně pustili do práce.
Vypůjčili jsme si dva automobily a jeden motocykl a odjeli k admirálovu domu na obhlídku terénu. Projížděli jsme ulicemi směrem k domu a cestou uhýbali neapolským taxíkům, osobním autům, autobusům a motocyklům. Několikrát jsme dům objeli, abychom prozkoumali jeho okolí. Potom jsme zazvonili na zvonek.
Otevřít nám přišla paní Mottová. Byla to atraktivní žena na prahu čtyřicítky s milým úsměvem a nenuceným chováním.
Představil jsem jí sebe, Larryho, Franka i Hohoho a vysvětlil jí, co j~me zač a co tu děláme. Zdálo se, že se jí ulevilo.
"Říkávala jsem admirálovi, že jsme zranitelní," prohlásila. "Ze všech těch akcí Rudé brigády a mafiánských únosu jsem už byla trochu nervózní. A když teď unesli tu loď Achille Lauro, kdo ví, co se stane příště! Ale NIS (Naval Investigative Service - Námořní vyšetřovací služba - pozn. překl.) tvrdí, že je tady bezpečno.
Dům má vysoké zdi, máme tu dva velké hlídací psy a všude s námi jezdí ozbrojený řidič." "To by mohl

být dobrý začátek! Uvidíme, jak bychom vám mohli pomoci." Vtom sešel po schodech admirál a vřele se s námi přivítal.
"Dovolte, abych vám ukázal okolí," řekl.
Zavedl nás ven. "Nacházíme se na vrcholku kopce, což je dobře," spustil. "A jsme součástí celku - všude kolem nás jsou lidé od Navy, takže pokud by k něčemu došlo, můžeme volat o pomoc." "Možná."
"Cože?" Přistoupil jsem k šedé skříňce, která visela na zdi, a otevřel ji.
Uvnitř se nacházel vypínač. Otočil jsem jím a zevnitř domu se ozval nářek paní admirálové: "Co je se světlem?" Otočil jsem vypínačem zpět. "Tolik k elektřině." "Toho si NIS nikdy nepovšimla," divil se admirál.
"Scénář číslo jedna: Vypnou vám přívod elektřiny. Vy vylezete ven, abyste to opravil. Teroristé vás chytnou, naloží do kufru auta, pět minut nato už jsou s vámi na dálnici a sbohem - máme tady dalšího generála Doziera!" Optimismus z admirálovy tváře zmizel nadobro.
Hohoho právě páčil víko kanálu, které leželo přímo před přední branou domu. Zatlačil na okraj a zdvihl ocelový kotouč na silnici, jako kdyby se jednalo o balík papírové drtí.
Frank s Larrym posvítili do temnoty v otvoru svými baterkami. "Scénář číslo dvě: deset kilogramu plastické trhaviny jako překvapení na uvítanou, až budete projíždět bránou." Admirálova brada poklesla o další centimetry. "Tam dole vedou také trubky od vašeho vodovodu. Snadno se dají poškodit. Možná trochu bakterií do pitné vody." "Do prdele!" zaklel admirál. "Ani o tom mi NlS nikdy nic neřekla!"
"Franku!" zavolal jsem. "Ukaž panu admirálovi, jak snadno se dá k němu jít na návštěvu!" Frank bez problémů vylezl na zeď, seskočil na trávník před domem, vyšplhal se na révou zarostlý altánek a za necelých třicet vteřin již stál v admirálově ložnici a mával na nás.
"Ale MS dala nahoru na zeď skleněné střepy, takže se nikdo přes ni nemůže dostat!" "Myslím, že na pár míst zapomně1i!" "A i kdyby někdo přes zed přelezl, psi ho zastaví." "Larry..." Larry vylovil z podpažního pouzdra automatickou devítku s tlumičem. "Duté, neslyšitelné náboje," oznámil věcným tónem.
"Účinné proti psům." Vrásky v admirálově obličeji se prohloubily. "Co tedy navrhujete, kapitáne?"
"Předložím vám celou řadu návrhů, pane, ale až dokončíme náš průzkum - to jest ode dneška za pět dní. Prozatím byste však mohl vyhlásit plnou pohotovost a nařídit NlS, aby váš dům neprodyšně uzavřela. My se přitom pokusíme vzít vás jako své rukojmí, a tím nejlépe prověříme všechna další bezpečnostní opatření, která zde NlS učinila." Admirál pokýval hlavou. "To zní skvěle, kapitáne! Se zájmem budu očekávat vaše hlášení. Doufám, že se ještě před odjezdem s vámi i vašimi muži uvidím!" "Myslím, že s tím můžete počítat," odpověděl jsem s potutelným úsměvem.
Jak základna NATO, tak i areál U. S. Navy v Neapoli se tou dobou již nacházely ve stavu plné pohotovosti kvůli incidentu s lodí Achille Lauro, který se právě v době našeho pobytu v tomto městě odehrával. Avšak bezpečnostní opatření přesto připomínala pouze špatný vtip. Admirála Motta jsme unesli hned první noc. Toho večera admirál v důstojnickém klubu spojeneckých sil na základně NATO přednesl referát, který se setkal s velkým ohlasem - tato událost byla dokonce přenášena i v televizi. Jeho manželka hrdě přihlížela. Sledovali jsme admirála tak neohrabaně, že i Egypťané by dokázali vycítit, že cosi není v pořádku. Příslušníci NIS neviděli nic. Pořizovali jsme snímky, pokládali otázky, chovali se dotěrně. Nic. Ani ťuk.
Admirálův nebezpečný pistolník nás nikdy ani nezahlédl. Do důstojnického klubu jsme pronikli bez použití výhod, které nám poskytovaly naše služební průkazy, stačilo k tomu pouze, abychom se chovali drsně a vystupovali, jako kdyby nám to tu celé patřilo, a stráže nás pustily dovnitř.
Sledovali jsme Mottův automobil ze základny a těsně předtím, než odbočil ke kopci, vytlačili jsme ho ze silnice a přibili ke stromům.
Larry s Frankem vyskočili ven, přes obličej kápi a v ruce pistoli. Zneškodnili ozbrojeného řidiče, vytáhli admirála dveřmi ven, spoutali mu ruce i nohy, zavázali oči a bez dlouhých cavyků ho hodili do kufru svého vozu. Paní Mottová se mohla pominout. Tohle nebyla zábava podle jejího gusta!
Hohoho jí zdvořile zamával, nasedl do auta a vyrazil pryč.
"Ciao, paní Mottová!" volal za ní.
Dojeli k admirálovu domu - admirál tak byl doma vlastně dřív než jeho paní - a propustili svého zajatce na svobodu. Larry mi popisoval, že byl sice trochu otřesený, přesto se však statečně usmíval. Vrávoral

prý přední branou a tiše nadával na celou NlS.
Té noci si Larry s Frankem, ukryti mezi stromy dost daleko za vysokými zdmi, vzali na starost hlídku u Casa Mott. Larry dokonce zaskočil na přední dvůr, aby se zde spřátelil s oběma velkými hlídacími psy. Na důkaz toho, že si s nimi skutečně hrál, jim uvázal kolem krku známky.
Pak přesně o půl osmé zastavilo před domem auto, aby admirála odvezlo do kanceláře. Jeho řidič zatroubil na klakson. Nato vyšel ze dveří admirál Motl a kráčel směrem k bráně.
Vtom se zpoza stromů vynořil Larry. "Bon giomo, Ammiraglio!" "Ach ne - už zase?!" "Si, Ammiraglio, ripetutamente!" odpověděl Larry, zabodl admirálovi do žeber pistoli a oba strnulým krokem vykročili směrem k automobilu. V něm již čekali na předních sedadlech řidič a jeden příslušm'k NlS. Larry se choval zdvořile a družně se s admirálem bavil. Nikdo si nevšiml ničeho neobvyklého.
Společně dojeli na námořní základnu, projeli branou, minuli hlídky námořní pěchoty a výtahem se vyvezli do velitelského centra. "Teď mi otevřete trezor a já se podívám na všechny tajné materiály," navrhoval Larry.
"A nedal byste si místo toho raději šálek vynikající kávy?" Larry zavrtěl hlavou. "Ne, pane. Ale nějaké mořské racky byste tady neměli?"
Později téhož dne Frank s Larrym prováděli "atentáty" na důstojníky. Příslušníci U. S. Navy byli neustále varováni před nebezpečnými následky svého zvyku mít na sobě cestou do práce uniformu a používat na vozidlech poznávací značky NATO. Jenže uniformy byly levnější než civilní šaty a značky s písmeny NATO znamenaly snadné parkování i v zakázaných oblastech.
A tak si Frank a Larry vzali motorky a postavili se k bráně u námořní základny. Jakmile vyjelo ven auto se značkou NATO nebo s řidičem, který měl přes svou civilní košili nataženou světlehnědou blůzu U. S. Navy, vyrazili za ním. Na semaforech pak přijeli k autu blíž, na okénko u řidiče nalepili papírový štítek a zmizeli v hustém provozu. Štítky měly v sobě otvory po kulkách a nesly nápis: "Je po vás veta, milej pane od Navy! Pozdrav a pusu posílají Rudé brigády." Nálepky se navíc daly jen stěží strhnout.
Takto jsme strávili pět plodných dní. Vraťme se však k admirálům. Ještě než jsme odletěli z Neapole do Londýna a domů, vyprášil admirál Mott své ochrance kožich a zavalil vrchní velitelství NlS stížnostmi na idioty, kteří mu byli k ochraně jeho bezpečí posláni. Mott byl možná s naší prací spokojen, avšak důstojník, který za ty "idioty" v NIS zodpovídal, byl našimi výkony pramálo nadšen. A jak už tomu bývá, oním zodpovědným důstojníkem nebyl nikdo jiný než "Irčan" Flynn, dlouholetý a blízký přítel našeho nového šéfa, admirála Jonese.
Chyba lávky číslo dvě.
Má kariéra skončila v okamžiku, kdy Ace odjel na Havaj, jenom jsem o tom nevěděl. Jiní ano. Já však, přesvědčen o své nesmrtelnosti, nadále hrál svou verzi baseballu. Rébus mého manželství byl rozřešen a Rudá buňka se stala smyslem mého života, mou existencí. Kromě toho jsem měl vytoužené čtyři prýmky a dal jsem dohromady jednotku zřejmě těch nejlepších nekonvenčních válečníků na světě. Pracovali jsme tam, kde jsme chtěli a jak jsme chtěli, a dělali jsme to, co jsem chtěl já. Poprvé v životě mi nikdo neutahoval uzdu, nikdo mi nenasazoval náhubek a nesnažil se mne uvázat.
Pak se Ace stal vrchním velitelem Tichomořské flotily a ona silná ochranná zeď, která mi kryla záda i bok, zmizela.
Někdejší Aceův výkonný tajemník Phil Dur se mi to pokoušel vysvětlit, já ho však nechtěl vyslechnout. Od mého návratu z Neapole neuplynul ještě ani týden, když jsem během pobíhání po chodbách mimo OP-06 při hledání čehosi narazil na Phila. Neviděl jsem se s ním již poměrně dlouho - naposledy když Ace odjížděl do Pearl Harboru.
Phila jsem měl rád. Byl to urostlý chlap s obličejem jako měsíček, který sloužil Aceovi pilně a věrně. Poplácal mne po rameni a přeptal se, jak se mi vede. Stručně jsem mu vylíčil naši operaci v Neapoli a Phil div nepraskl smíchy. Při zmínce o tom, jak jsme admirála Motta unesli dvakrát během dvanácti hodin, se rozřehtal na celé kolo.
Poté si mne vzal stranou. "Dicku, prokaž sám sobě jednu laskavost!" "Rád." "Vypadni z města!" "Co se..." Phil ukázal palcem za sebe směrem ke vchodu do OP-06. "Už tě tam nechtějí. Jseš pro ně škůdce, přinášíš jim jenom potíže. Admirálové na tebe píšou stížnosti a ten novej je bere vážně. Dřív ti mohl krýt zadek Ace, teď je to ale jinak." "Já jsem už velkej kluk, Phile." "Oni tě dostanou! Začínají dávat

dohromady vyšetřovací komisi - stojí za tím tvoji starý ‚kamarádi' ze západního pobřeží." "To je pitomost! Kromě toho, nemám co skrejvat! Vyvrátím jim všechno, co na mě hoděj!" Phil mě přitiskl za klopy ke zdi. "Můžeš bejt třeba největší chlap v celým pitomým baráku a stejně ti to nebude nic platný! Věř mi, Dicku, oni tě zničí!" "Blbost!" "Trvalo ti dlouho, než jsi dostal svoje čtyři prýmky. Chceš je mít i dál? Vypadni sakra odsud!" Já však měl svoji hlavu. "Ať se jdou všichni vycpat!" odpověděl jsem. "Já zůstanu!" Chyba lávky číslo tři.

KAPITOLA 23

Měl jsem si však vzít Philovu radu k srdci, protože zatímco si Rudá buňka bezstarostně hrála po celém světě na teroristy, NIS pod vedením "Irčana" Flynna potají organizovala vlastní partyzánskou akci - na mě a na jednotku SEAL 6.

NlS své operaci dala krycí název "Zelezný orel". Poprvé vyšlo vyšetřování najevo tehdy, když byl jeden ze zakládajících členů šestky John B. Mason obviněn z třiceti sedmi případů falšování cestovních příkazů a pozměňování účtenek. V září 1987 byl Mason nakonec uznán vinným za čtyři případy falšování stvrzenek a krádež potápěčského vybavení v hodnotě 3 800 amerických dolarů, to vše v letech 1983-1984.) Spolu s ním byli za falšování stvrzenek a příkazů postaveni před vojenský tribunál ještě další dva řadoví příslušníci, kteří do SEAL 6 přišli až po mém odchodu.

Bob Gormly, který byl v době, kdy oba námořníci své trestné činy páchali, velícím důstojníkem Šestky, byl povýšen a tím, koho NlS vyšetřovala, jsem byl já.

Nakonec se z operace "Zelezný orel" stal hon na čarodějnice, který, měřeno NlSovským časem, trval plných šest set člověkoroků. Sto člověkoroků přitom podle GAO (General Accounting Office - IDavní rozpočtový úřad) Navy přišel na zhruba deset milionů dolaru. Navy tudíž utratila něco kolem šedesáti milionů dolarů na vyšetřování mé osoby - a vyšla naprázdno.

Tedy, ne tak docela.

Pokud měl NlS v úmyslu zničit mou kariéru, pak bylo možno považovat celou operaci za naprostý úspěch.

K čertu s tebou, Zraloku!

- 3. dubna 1986 jsem byl s okamžitou platností odvolán z Rudé buňky. Nový OP-06B (což je slangová zkratka pro krkolomný titul "ředitel divize pro politicko-vojenskou metodiku a plánování kanceláře zástupce velitele námořních operací pro plánování, metodiku a operace"), kontradmirál Roger Bacon, mi nařídil, abych se téhož dne v 16:00 hlásil u velitele pro washingtonskou námořní oblast, neboť jsem vyšetřován. Odjel jsem tedy do Washingtonu, jak mi bylo uloženo. Zde mě "přivítal" na palubě vrchní štábní důstojník, který mne stroze propustil "až do dalšího předvolání". Následujícího půl roku jsem seděl ve své garsonce na Starém městě a čekal na další předvolání. Čas, který jsem měl k dispozici, jsem netrávil zcela nadarmo; pustil jsem se do čtení. Obnovil jsem rovněž svůj dávný zvyk leštit u svých bot jak vrchní část, tak i podrážku. Jednou kouzelník - navždy kouzelník.

- 22. července 1986 si po pouhých pětadvaceti dnech ve své funkci našel nově jmenovaný tajemník pro námořnictvo James Webb čas na to, aby si přečetl celou mou složku. Poté jsem byl administrativně vyjmut ze seznamu kapitánů. Webbovým právním poradcem byl kapitán Rudy - tentýž Rudy, který byl proti mému povýšení před rokem a půl, kdy pracoval jako právní poradce zástupce velitele námořních operací Rona Hayse.

- 20. května 1986 jsem u NlS podstoupil sedmnáctihodinový výslech. Zápis z něj byl okamžitě označen jako důvěrný a já k němu tím pádem neměl přístup. Nebyl to jediný dokument, který jsem nesměl spatřit. NlS nakonec nashromáždila čtyřiašedesát krabic zápisů od jednotky SEAL 6, což vydalo na tři plné sejfy utajených dokumentů. Kartotéční skříně byly přeplněné tisíci účtenek, stvrzenek, poznámek, zápisů a různých písemností. Nebylo mi dovoleno vidět ani jediný kus. Utajení však nezabránilo informátorům od NlS v tom, aby v kruzích zvláštních jednotek nerozšiřovali historky o "důkazech", které jsou proti mně hromaděny.

NlS zabavila pistoli, kterou jsem dostal - dávno poté, co jsem opustil svůj post velitele Šestky - od svých bývalých kolegů ze SEAL 6, stejně jako jednu ze dvou přezek z čistého stříbra, které pro Paula a mě nechali odlít. Navzdory skutečnosti, že všichni vyslýchaní místopřísežně prohlašovali, že každý z nich přispěl na dary částkou dvacet dolaru, a že tyto předměty tudíž nebyly zakoupeny ze státních peněz, NlS

si mou pistoli i přezku ponechala nadále. Zabavila rovněž i tu Paulovu, třebaže jsme nedokázali přijít na to proč.
- V září roku 1987 donutil tajemník Navy James Webb Ace Lyonse odejít do důchodu. Webbův předchůdce John Lehman Aceovo odvolání z postu vrchního velitele Tichomořské flotily nazval "pomstou byrokratů".
- Já jsem z Navy odešel na penzi k 1. únoru 1989 v hodnosti velitele (mezi nadporučíkem a kapitánem - pozn. překl.) a po třiceti letech, třech měsících a sedmnácti dnech činné služby. Navzdory víc než dvouletému vyšetřování jsem nikdy nebyl obviněn z uvádění nesprávných údajů.

- V červenci roku 1989 jsem byl "pozván", abych se zúčastnil výslechu před velkou porotou, který se týkal údajného předražení speciálních granátů, používaných u SEAL 6, Delty a dalších elitních jednotek a vyráběných jistou arizonskou společností, v níž měl svůj podíl bývalý příslušník SEAL John Mason. Mason si odpykával pětiletou podmínku poté, co byl v září 1987 uznán vinným za falšování cestovních příkazů a krádež potápěčského vybavení v ceně 3800 dolarů v letech 1983 až 1984, kdy sloužil u jednotky SEAL 6. Podmínka mu byla uložena místo trestu ve vězení za to, že bude spolupracovat při dalších vyšetřováních zejména u toho proti mně. Po skončení výslechu se americký státní zástupce v Alexandrii ve Virginii rozhodl, že mne obviní ze spiknutí.
- V září 1989 jsem byl Bobem Gormlym (s nímž jsem společně sloužil při svém prvním pobytu ve Vietnamu v roce 1967, kdy on byl poručík a já měl hodnost podporučíka; v roce 1974, když jsme byli oba nadporučíci, jsem ho následoval ve funkci velícího důstojníka jednotky SEAL 2. V roce 1983 byl on kapitánem a já pouze velitelem a ve funkci velitele SEAL 6 střídal pro změnu on mě. V době vyšetřování stál Bob, stále ještě jako kapitán, včele Oddělení pro plánování a metodiku jednotek zvláštního určení U. S. Navy) instruován ohledně toho, co smím o své práci u Navy říci a co ne. Většina mých služebních hodnocení, která dříve tajná nebyla, byla nyní úředně utajena. Pro mou obhajobu bylo životně důležité, abych mohl vysvětlit, co jsem jako zaměstnanec OP-06 a velitel jednotky SEAL 6 dělal, avšak Navy rozhodla, že většina mých aktivit z let 1977 až 1985 nemůže být odhalena.
- Poté co mě Navy umlčela, byl můj případ předán soudu.
V listopadu 1989 jsem byl souzen pro tři body spiknutí. Hlavním svědkem obžaloby proti mně byl John Mason coby odsouzený těžký zločinec, který se chtěl jen stěží paktovat se státními orgány. Byl jsem obviněn z jednoho bodu obžaloby s tím, že stání ve dvou dalších bodech se odročuje.
- Druhé soudní přelíčení se konalo ve dnech 16.-24. ledna 1990. Zde jsem byl obviněn z jednoho z obou zbývajících bodů obžaloby a odsouzen pro závěrečný bod - spiknutí, avšak ještě předtím stihl soudce líčení přerušit, aby dal porotě nové a podrobné instrukce, jež vedly k mému odsouzení.
- 9. března 1990 byl vynesen konečný rozsudek v podobě jedenadvaceti měsíců žaláře a pokuty ve výši 10 000 dolarů.
- Ráno 16. dubna 1990, na Velikonoční pondělí, jsem se hlásil ve federálním nápravném zařízení v Petersburgu ve státě Virginie. Byl to nejtěžší okamžik mého života. Ne proto, že bych se vězení bál - bůhví, že se o sebe dokážu postarat, a nebesa buď milostivá tomu, kdo by na mne vztáhl ruku - nýbrž kvůli vědomí, že jsem byl odsouzen neprávem. Byl jsem vzteky bez sebe nad tím, co mi společnost provedla, a nad svou vlastní neschopností obrátit věci k lepšímu.
Mimochodem, do věznice jsem se nehlásil sám. Spolu se mnou totiž přijel i pan Murphy. Jelikož bylo Velikonoční pondělí, a zaměstnanci měli tudíž většinou volno, nebyl jsem odeslán přímo do svého tábora, ale půldruhého dne držen ve vězení pro nejpřísnější nápravnou skupinu naproti přes ulici, dokud jsem nemohl být v té své zapsán. Díky tomu, že jsem neprošel obvyklou procedurou, dostal jsem sice jídlo, ovšem žádný příbor. Tento nedostatek mi nevadil při jezení těstovin (koneckonců za svých kouzelnických časů jsem je srkal nosem), ovšem ovesné vločky pro mě představovaly poněkud tvrdší oříšek.
Když jsem se přesunul naproti do Camp Swampy, v jehož areálu se nacházela pětipatrová ubikace, tělocvična pod širým nebem a tisícimetrový škvárový ovál, obrátily se věci k lepšímu. Pobýval jsem už na horších místech. Zdejší strava je na stejné úrovni jako ta v důstojnickém klubu v Little Creeku. Moji spoluvězni, představovaní směsicí zločinců z řad úředníků, dealero drog a obyčejných zlodějíčků, kteří většinou nemají ani ponětí o tom, co jsem vlastně zač a co jsem provedl, mi určitým způsobem

připomínají osazenstvo v Pentagonu. Nikdo mě tu neobtěžuje - včetně dozorců neboli bachařů - a většinu času mám jen sám pro sebe.
Zivot zde je docela příjemný. Na kabelové televizi máme CNN i HBO. Od svého příchodu jsem stačil přečíst přes šedesát knih.
Pracuji dvakrát až třikrát denně. Má hmotnost se snížila ze 105 kilogramů na 88, v pase jsem zeštíhlel o dvanáct centimetrů, na benči nyní vytlačím 225 a na břišním stroji 87,S kilogramu. Ve svém vězeňském zaměstnání, to jest zahradničení, úpravě okolí a provádění údržbářských prací ve vězeňské továrně, v níž se vyrábí vše od elektrických kabelů pro armádu až po stoly pro státní úřady, vydělávám celých šedesát šest centů za hodinu. Polovina mého platu přitom jde na splácení uložené pokuty. V době, kdy píši tyto řádky, sedím ve svém životní prostoru ve třetím
patře, o nějž se dělím se členem motorkářského gangu a prodavačem drog jménem Jesse.
Během těchto měsíců mám rovněž spoustu času na přemýšlení o své minulosti - i o své budoucnosti. Jednou z nejsvětlejších stránek mého pobytu ve vězení je pošta. Dostal jsem již celou řadu dopisů od příslušníků SEAL i žabích mužů, s nimiž jsem sloužil. Pár dopisů mi naškrábal i Ev Barrett, který je nyní v důchodu a žije na Floridě, aby mi sdělil, že si mám čistit ten svůj zatracenej pitomej nos a že na mě myslí. Metá! Watson mi zase pravidelně posílá věstníky z Muzea ženijních potápěčů a jednotek SEAL ve Ft. Pierceu na Floridě, kde pracuje jako zástupce ředitele. Dokonce i Paul Henley, který nenávidí jakékoli psaní, mi dokázal zplodit pár dopisů. Napsaly mi desítky mužů, které jsem si vybral do své Sestky - někteří z nich zde stále ještě slouží, jiní jsou v důchodu nebo odveleni jinam. Ve svých dopisech mě nabádali, abych nepřestával věřit, informovali mě o nejnovějších drbech a ujišťovali mne, že na mě vždycky vzpomínají, kdykoli se sejdou u piva. Pošta od hochů ze Sestky pro mě měla velký význam, neboť někteří z nich byli upozorněni, že styk se mnou může vyústit ve ztrátu jejich důvěryhodnosti, nebo dokonce práce u jednotky, oni však přesto psali dál.
Je pravdou, že sedí-li člověk takto uvnitř, snadno by se mohl uzavřít do sebe a zahořknout, opakovat neustále dokola "CO' se to, kurva..." a proklínat celý svět. Avšak tyto pohlednice a dopisy na mne působily jako vzpruha, dávaly mi sílu, hnaly mne vpřed. Já jsem vždy prosazoval integritu jednotky a zde, za mřížemi, se mi tato slova vracela v podobě mé pošty a já věděl, že se mi podařilo dosáhnout něčeho skvělého.
Muži, které jsem vybral a vycvičil, jsou koneckonců nositeli mého odkazu. A navzdory pokusům ze strany Navy vymýtit vše, co jsem yytvořil, tento odkaz stále žije. Jistě, věci se změnily. Současná Šestka je daleko víc konvenční, než jak tomu bylo za mých časů. Dnes je z ní velký oddíl, víc než trojnásobný oproti původnímu, a je ve svém pohybu stejně neohrabaný jako Delta.
Nadále existuje i Rudá buňka. Ovšem její význam byl posunut od výrazu "ukažte" k výrazu "řekněte". Buňka už tolik živých cvičení neorganizuje - a když ano, pak jsou jejich scénáře upravené tak, aby velitelé základen měli na svém kontě víc výher než porážek.
Avšak muži, které jsem vybral a vycvičil, předávali to, co jsem je naučil, nové generaci příslušníků SEAL. Některé z těch děcek, jež jsem si přibíral jako ty nejzelenější obětní beránky, jsou nyní zkušenými nižšími důstojníky, veliteli a nadporučíky. A jako praví partyzáni pracují nenápadně uvnitř systému a budují zvláštní jednotky tak, jak jsem je to učil. O svých pokrocích mne také informují a učí se to dělat přesně dle mého návodu. Pokud moji hoši od SEAL připravují nějaké operační plány, nedělají to podle Mustina, nýbrž podle Marcinka.
Co se týká další budoucnosti, vždycky jsem žertem navrhoval, aby se jednotka SEAL 6 zkomercionalizovala. "Vy zavoláte, my přijedeme! JI Společnost NVZ - Nakopeme Všechny do Zadku. Tento nápad není až tak přitažený za vlasy. Vláda USA má svá pravidla, která říkají, že vražda jako součást národní politiky je nepřijatelná. Má své zákony, podle nichž mohou být nepřátelské cíle, jako například továrny na výrobu chemických zbraní, jaderná zařízení a nukleární zbraně, napadeny pouze v rámci klasického vojenského útoku. Ale co se stane, bude-li taková supervelmoc jako Spojené státy muset čelit někomu typu Muammnra Kaddáfiho, Manuela Noriegy či Saddáma Husajna?
Například Izraelci možnost preventivně zasáhnout pomocí jed.
notek zvláštního určení proti specifickým cílům mají. Předvedli to v dubnu 1988, kdy komando složené z příslušníků tajné služby Mossad a izraelské armády zavraždilo v pořadí druhého největšího teroristu

Organizace pro osvobození Palestiny Abú Džiháda v jeho domě v Tunisu. Jiné země, včetně Francie a Velké Británie, proti určitým cílům živou i jinou silou také zasáhly. Sověti mají vypracovaný plán tajných operací. Jenom Spojené státy projevovaly vždy neochotu vést podobnou stínovou válku proti svým nepřátelům.
Jednou z možností, jak Spojené státy mohou v tomto směru aktivně vystupovat a zároveň si ponechat dostatečně otevřená zadní vrátka, je vytvoření dodatku o tajných operacích. Takže místo složité a nákladné vojenské operace proti Muammaru Kaddáfímu by se o věc mohla postarat, dejme tomu, třeba Demo Dickova NVZ, spol. s r. o. Stačí jen zavolat 1-800-SEAL RUS.
Podívejme se na to z jiného hlediska. Mám kamarády, nyní již mimo aktivní službu u SEAL 6, kteří umějí létat se vším, od Cessny přes Boeing 737 až po Sikorsky H-53. Mám svou vlastní zpravodajskou síť a mohu sehnat speciální techniku. Všechny tyto prvky jsou snadno obnovitelné mimo rámec ozbrojených sil.
Rovněž tak personální obsazení nepředstavuje žádný problém;
nejtvrdší jádro by vybíralo těch několik jedinců, kteří by provedli konečný úder.
NVZ by svou práci uměla odvést hladce a důkladně. Nejvýše dvě čety. Ctyři družstva. Ctrnáct potápěčských dvojiček, pomáhajících si navzájem podle Barrettova zákona. Průniky po dvojicích nebo po čtveřicích. Pod vodou, vzduchem nebo po zemi.
Jako v jednotkách SEAL. Z prostoru mimo suchou zem. Přicházet zadem, přesně jako na ostrově no-no. Sbírat zpravodajské informace, přesně jako u SEAL 6. Zkoumat terén, přesně jako Rudá buňka. Po přípravě vletíme na scénu a budeme řádit. Ven se dostaneme opět zadem. A když nás chytí? Naše smůla - věděli jsme, do čeho jdeme. Jsme obětní beránci, naše posty jsou nahraditelné. A vláda bude mít stále volný manévrovací prostor. Chcete vyhodit do povětří nějakou Kaddáfího chemickou továrnu? Potřebujete unést Manuela Noriegu? Je snad nutné zlikvidovat irácká jaderná zařízení v Bagdádu? Prosím, pane prezidente, pane ministře obrany, pane veliteli Sboru náčelníků štábů, pane veliteli námořních operací - vy zavoláte, mi přijedeme. Ach, málem bych zapomněl - padesátiprocentní záloha předem, prosím!
Není to až tak neskutečné, věřte mi!
Na Vánoce roku 1990 jsem dostal pětidenní propustku z vězení. Tento čas jsem strávil ve své garsoniéře na Starém městě, navštěvoval přátele, s nimiž jsem se neviděl celé měsíce, vařil si hromady kořeněných jídel (poprvé po osmi měsících jsem si zase pochutnal na roštěnce), užíval si svobody a naprosto volného času a těšil se ze sváteční nálady.
Na Stědrý večer jsem dostal návštěvu. Budu ji nazývat Tony Mercaldi. Tony pracoval pro jednu z oněch tajemných složek, jejíž telefonní čísla nenajdete v žádném seznamu. Byl jedním z lidí, o nichž autoři špionážních románů sice píší, avšak nikdy nemají možnost setkat se s nimi. Znal jsem ho pár let a dal bych ruku do ohně za to, že svou práci dělá dobře.
Mercaldiho postava se vyznačuje svou velikostí. Zdání však v jeho případě klame. Podíváte-li se na něj blíže - k čemuž však nebudete mít důvod - zjistíte, že na něm není naprosto nic mimořádného. Hnědé vlasy, ani ne moc dlouhé, ani ne moc krátké, kulatý obličej, jenž ladí s jeho vizáží; postava, jež o tomto muži nic nevypovídá. A právě to mu pomáhalo. Lidé si ho totiž při jeho práci nepamatovali.
Vzal jsem Tonymu kabát, nalil mu drink, sám si vzal diabetickou pepsi - na dovolenkách z vězení nejsou dovoleny žádné divoké pitky - a usadil ho vedle sebe na pohovku.
"Veselý Vánoce, Demo!" řekl Tony a pozdvihl svou sklenku.
"Díky! Je to paráda, bejt zase na pár dní venkul" "To si umím představit" Chvíli jsme si nezávazně povídali, vyprávěli o našich starých známých a smáli se tomu, co jsme spolu v minulosti dělali. Byl jsem rád, že přišel.
Pak Tony zvážně1. Otáčel knoflíkem hlasitosti u mého rádia tak dlouho, až se hluk stal nepříjemný, a poté se přisunul těsně ke mně.
"Jak by se ti líbilo zůstat na dovolený z Petersburgu natrvalo?" "Jenom kdyby za tím byla spousta ženskejch!" "Myslím to vážněl" "Já taky! Kromě toho - já nevím, Merku, vydělávám teď hodně peněz a učím se nový řemeslo. Na jaře ze mě bude hotovej zahradník." Tony se zasmál. "Ty už ale jedno řemeslo máš!" "A jaký?" "Pronikání do klíčovejch objektů. Jestli si dobře pamatuju, jseš jako zimnice." ‚Aha,

tohle řemeslo jsi měl na mysli!" "Přesně tak." Ztišil hlas. "Máme tu problém, Dicku. Sleduješ přece zprávy, takže víš, co se děje v Iráku. Bude tam válka a v ní budou umírat lidi." "No a? "Co kdybys nám trochu pomohl?" "Přijde na to," odpověděl jsem.
"Na co?" "Na podmínky. A na ten problém." "Problém spočívá v tom, že jsme identifikovali určitej počet potencionálních cílů v okolí Bagdádu a je třeba je ověřit a eliminovat... " "Eliminovat?" "Jinak budou prozrazený - což mi připadá nereálný, ale vždyť víš, jak jsou ty chlapi, co navrhujou eventuality, ze všeho hotový - nebo budou na místě zlikvidovaný."
Přikývl jsem. Nežádal po mně nic nemožného. "Jak vypadaj předběžný odhady?" "Na taktice mluvěj o osmdesátiprocentních ztrátách, když pošlou Sestku!" "To je ale strašně moc" "Od těch dob, cos byl velitelem, se hodně změnilo. Teď je všechno mnohem těžší. Plány choděj přes různý úrovně řízení a tam to zvoraj." "Takže místo toho chcete mě." Přikývl. "U nás si myslíme, že bys mohl počet obětí stáhnout na čtyřicet procent." Nevesele jsem se usmál. "Je milý vědět, že některý lidi maj pořád ještě zájem posílat ty nejlepší! Za jakejch podmínek bych pracoval ?" "Protože bys měl na starost legitimní vojenský cíle, tak by bylo nejlepší, kdyby sis oblíkl zpátky svoji starou uniformu. Tak by bylo všechno oficiální." "Odpovím ti třema slovama: Polibte mi prdel! Nikdy! Ten starej, pitomej Kouzelník už dostal za vyučenou! Navy už jednou utratila miliony za to, aby mě dostala! Nehodlám jí dát stejnou šanci i podruhý tím, že se znova oblíknu do uniformy!" Merc mě pohybem ruky zarazil. "Já tě chápu, Dicku! Věděl jsem, co mi odpovíš, ale dostal jsem rozkaz se tě na to zeptat." Upil ze sklenice a pokračoval. "A za jakejch podmínek bys o tom byl ochotnej uvažovat?" Na chvilku jsem se zamyslel. "Moje volba mužů, moje pravidla hry. Neomezenej rozpočet. Určíte mi cíl, stanovíte mi časovej plán. Pak mě necháte jednat samostatně."
"Předám to takhle dál." Naklonil se dopředu, ztlumil rádio, povstal, protáhl se a vzal si ze židle kabát. "Neklesej na duchu, kámo! Budu s tebou ve spojení!"
Má dovolenka skončila večer 26. prosince, kdy jsem se znovu hlásil ve veselé a vždy zábavné pobočce Federálního vězeňského úřadu v Petersburgu. Minul 15. leden. Operace Pouštní štít se změnila na operaci Pouštní bouře. Já jsem stále za mřížemi. Ale možná to není tak špatné, jak to vypadá; konečně se mi totiž ozval Tony.
Na svatého Valentina mi vězeňská pošta doručila přání se známým rukopisem. Uvnitř bylo zašifrováno krátké, ale potěšující sdělení. "Milý Tuleni číslo šest," četl jsem, "vždycky pamatuj na to, co ti řekl Tommy H." Místo podpisu stálo: "Na shledanou za lepších okolností! Poté jsem přání roztrhal a jeho obsah si nechal projít hlavou.
Tuleň číslo šest znamenal SEAL 6. A Tommy H byl Thomas Hayward, velitel námořních operací, který mi dal mou jednotku.
Právě on mi řekl: "Dicku, ty nezklameš!" A "lepší okolnosti"? Ach, jak tato slova mému sluchu lahodila! Takže k čertu s tebou, Navy! Já se vrátím... ne však v uniformě! A nezklamu!